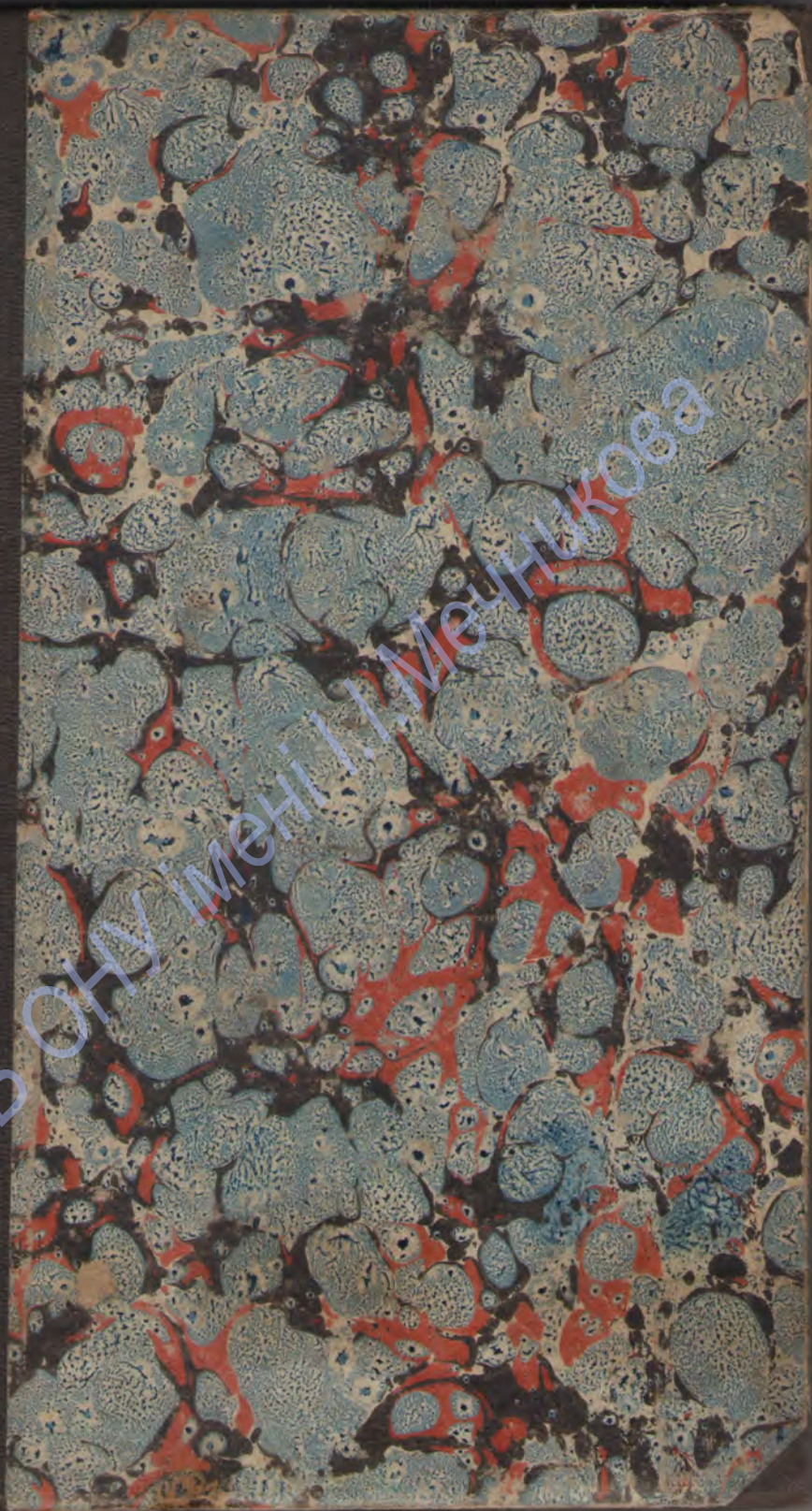

НБ ОНУ імені Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

C. A. Walberg.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

4
ARISTONICI

ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ ΙΑΙΑΔΟΣ

RELIQUIAE EMENDATIORES.

EDIDIT

LUDOVICUS FRIEDLAENDER.

GOTTINGAE,

IN LIBRARIA DIETERICHIANA.

MDCCCLIII.

ca.

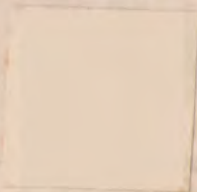
ARISTOTELIS

ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ ΙΜΑΓΩΣ

RELIGIONAE EMBELLITIONES

TRIDU

EUROPEISCHES KUNSTKABINET

COLLIGATA

IN LIBRARIIS IMPERIALIBUS

MOXIMUS

К

IMMANUELI BEKKERO

VENERABUNDUS

EDITOR.

ИМАНИЕ БЕРКЕРО

АВРАМОВИЧ

ПОДРОБ

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

PRAEFATIO.

Ad haec fragmenta edenda numquam accessissem, si Lehrs mihi ullam spem reliquisset, se editionem Aristonici olim inchoatam ad finem perducturum esse. Acepi igitur scholiorum exemplar quod mihi obtulit, in quo quid Aristonico tribuendum esset plerumque indicatum erat, plurima menda sublata, multae res difficiles explicatae. Haec omnia descripsi et reliqua absolvi quantum potui et schematologiam Aristarcheam dissertatione complexus sum: ut tamen de omnibus rebus quae mihi dubitationem moverent, Lehrsium consulere. Quidquid autem ab eo acepi, sive ex ejus libro sive e sermonibus quos de his rebus identidem instituebamus, littera L. significavi.

Illam Cobetii scholiorum Homericorum editionem quam anno MDCCCXLVII promisit Pluygersius in programmate scholastico Leidensi, adhuc frustra expectavimus. Ad Aristonici autem fragmenta ex novâ codicum Marcianorum collatione multum salutis redundaturum esse, parum nobis verisimile erat, quantum quidem judicare licebat e specimine a Pluygersio publicato. Verum est Bekkerum nonnulla scholia minuscula omisisse, sed spicilegium rarissimum esse apparet. Et sunt in his a Pluygersio allatis tria vel quatuor e quibus aliquid novi discamus, reliqua nota omnia. Quid attinet autem scire, in codice paulo saepius legi quam adhuc notum erat, *ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἥλιον* vel *ὅτι τὸ βάλε ἐκ βολῆς ἔτρωσε*? Quum sciamus Aristarchum ad observationes suas probandas omnibus locis qui alicujus momenti essent notas suas apposuisse. An eo magnopere juyamur, quod nonnulla Aristonici scholia in codice revera ab *ὅτι* incipere docemur, in quibus hanc particulam omiserunt editores? Talibus ii gaudeant, quibus omissa vocula *ὅτι* scholiorum originis certa indicatio perisse videtur, ut Pluygersio.

Quamquam quis neget novam codicis collationem nequa-

quam inutilem esse? maxime si textus Iliadis denuo accurate describatur. Is autem qui Bekkeri et Villoisonis editionibus comparatis non intelligit, quanta etiam in hac re Bekkeri sint merita, aut in hoc genere omnino nil intelligit aut malignus est. In eorum numero qui nil intelligunt, habemus Pluygersium, qui satis superque prodidit se harum litterarum ne elementa quidem didicisse. Hinc excusatio ei petenda, quod in Bekkerum virum mea laude majorem petulanter invehi ausus est.

Nos codicem numquam vidimus. Ubi igitur diximus aliquid in codice esse, intelleximus aut apud utrumque editorem esse aut apud Bekkerum. Quidquid in hoc libro aliter a Lehrsio correctum est atque in libro de Aristarchi studiis: posteriores curas magis placuisse sciant lectores. Non potuerunt autem omnia a nobis recipi, quibus illic Lehrsius usus est ad doctrinam Aristarchi illustrandam. Et omnino ea scholia fere sola recipimus, quae Aristonici verba propria continere viderentur. Nam hoc summum habuimus et operae pretium, ut hujus grammatici liber quantum licuit ita restitueretur, ut uno tenore legi posset. Hinc fere ex codice A hausimus, ex aliis exempli gratia neque multa nec summa constantia usi. Nam ex his eodem jure plura potuissemus recipere, quae ex Aristonico derivata sunt. Signorum criticorum indicationes plerasque intactas reliquimus, nec ubique de eorum corruptelis monuimus, quia in hac re aut omnia incerta sunt aut nemini ignota. Ex Didymi libro in haec excerpta nonnulla fluxisse certum est, maxime ubi de Aristophanis lectionibus refertur, quae tamen non semper ab Aristonico distingui poterant. Neque in hac re prorsus constantes fuimus.

Jam igitur postquam Herodiani Nicanoris Aristonici libros e scholiis compositos habemus, restat ut quis Didymi librum eodem modo restituat. Quod omitti potuisse, si quis nunc de Didymo scriberet ut nuper factum est: id inter mirabilia referendum erit, quae in hoc genere his annis multa acciderunt. Hoc monemus, quia multos inde errores natos esse observavimus, nequaquam omnia scholia Didymi esse, in quibus *γράφεται* legitur. Scribebam Regimontii a. d. V. Idus Julias MDCCCLIII.

Ludovicus Friedlaender.

FRAGMENTA

SCHEMATOLOGIAE ARISTARCHEAE.

НА ОНУ імені І.І. Мечникова

Affectionibus iis, quibus substantia vocum interpolatur (quales sunt pleonasmī ellipses tropaeque variae litterarum vel syllabarum), respondent quodammodo singulares constructionum formae, quae fines ordinariae ac legitimae syntaxeos egrediuntur; has grammatici Latini figuras appellarunt, Graeci σχήματα. Ejusmodi dicendi proprietatibus ¹⁾ poeticam orationem magis adspersam esse quam pedestrem consentaneum est, quippe in quibus licentia potius quam ratio dominetur: unde quaedam a poetis etiam nomina acceperunt. Huc accedit quod in illa prisci sermonis fluctuatione minus certis legibus adstricti erant poetae quam postea: ex qua libertate figuras ab Homero adhibitae haud raro explicandas esse, non latuit veteres ²⁾. Permulta autem apud poetas interpretationis ambiguitate laborant, ut leges syntacticas migratas esse certum sit, quae autem migratae sint et quibus rationibus incertum. Equidem nunc Aristarchi syntactici observationibus collectis, quantum in hac fragmentorum paucitate fieri potest, explicare conabor, quibus finibus circumscriptam esse poeticam licentiam quibusque proprietatibus Ho-

1) Proprium est, quod ab usu recepto et in universum obtinente recedit; unde ἰδιότης de iisdem constructionum formis dicitur de quibus σχήματα. Aristonicus ad E 244 ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ἰδιότητα τῆς φράσεως, item Θ 47: utrobique poterat ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχήμα. Dativus pro genitivo ἰδίως positus esse dicitur K 559, et X 454 ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχήμα, ὅτι ἰδίως κτλ.

2) Veluti Aristonicus ad A 275 ἀφαιρεῖσθαι cum duplici accusativo ἀρχαϊκῶς constructum esse dicit, item dativum pro παρὰ cum genitivo B 186 ἀρχαϊκῶς usurpatum; eadem locutiones alibi σχήματα audiunt.

Contra nonnullas proprietates sermo Homericus cum recentiore Attico communes habet, v. ad E 249, 700 B. Pal. δ 634. His Aristarchus ad quaestionem de patria Homeri usus esse videtur, qua de re infra dicam.

meri sermonem a stabilito recentiorum usu differre statuerit grammaticus nobilissimus. Tribus autem potissimum modis verborum structuram affibi apud Homerum observasse sibi visus est: pleonasmo ellipsi permutatione; partesque orationis his inaequalitatibus maxime obnoxias esse verbum nomen praepositionem.

De verbo.

Verbi partes, ut ab hoc incipiam, commutatas saepe notavit, ut genera pro generibus posita esse diceret, tempora pro temporibus modos pro modis. In adnotationibus de generibus commutatis id notatu dignum est, medii nomen apud Apollonium et Herodianum usitatissimum (μέσος) apud Aristonicum et quantum scio apud Didymum nondum inveniri. Veluti A 562 aoristum medii pro aoristo passivi positum his verbis indicavit Aristonicus: ὅτι ἐκορέσατο εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθη, cf. scholia de εἰδόμεν (quod aoristo activi praelatum) Aristonici A 203 Γ 163 Didymi N 449 O 32. Contra κτεάτισσα dicit Homerus, ubi e recentiorum usu medium exspectes Π 57: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων συνήθειαν κτεάτισσα κατὰ τὸ ἐνεργητικόν, ἀντὶ τοῦ ἐκτεσάμεν. At non modo nomen, verum etiam notionem medii Aristonico ignotam fuisse ex eo apparet quod ejus generis formas passivis annumerare non dubitavit ¹⁾. I 297 ubi Aristarchus τιμήσονται scripsit non τιμήσουσιν, ἡ διπλῇ inquit ὅτι τῷ παθητικῷ ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐχρήσατο. Eadem ratione passivum pro activo usurpatum dicit Γ 306 ἐπεὶ οὐ πω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρασθαι Μαργάμενον φίλον υἱόν. K 188 ὕπνος ἀπὸ βλεφάρουιν ὀλώλει Νύκτα φυλασσομέναισι κακῇν. Sic explicuit Φ 363 ὥς δὲ λέβης ζεῖ ἐνδον — Κνίστην μελδόμενος: ὅτι ἀντὶ τοῦ μέλδων, τήκων τὰ κνίστη, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. Eadem de causa notavit ἀκούετο A 331 ἐρύκεται

1) Hanc confusionem generum notavit Apollonius constr. 211: οὐ γὰρ μὴν ἀπαιρέσιον περὶ τὰς τούτων διαφορὰς καταγινόμενοι οἶονται εἶσθ' ὅτι παθητικὰς διαθέσεις ἀντὶ ἐνεργητικῶν παραλαμβάνεσθαι οὐ μικρὸν ἀμάρτημα προσάπτουσι τοῖς λόγοις. κτλ.

Interdum recentissimi veterum illorum more loquuntur, veluti ad σ 8 διώκετο non modo Harl. sed etiam Ambros. B. παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ.

M 285; et quod est ad *P* 136. *ἐλκεται ἐφ' ἑαυτὴν τοῦ ἐλκεῖ* fluxit fortasse ex fonte Aristarcheo. Injuria ad hoc genus rettulit *πυρὸς αἰθομένοιο* (hujus verbi formas activas non habet Homerus) *Π* 81.

Perfectum secundum veteres non ad activum sed ad medium pertinere statuerunt ¹⁾. Quod quum a passivo non distinguat Aristonicus, omnibus locis ubi haec perfecta activam significationem habent, passivum pro activo positum esse dicit. In definiendo verbi genere terminationis nullam rationem habitam esse patet ex schol. *O* 730 *ἡ διπλὴ ὅτι παθητικῶς δεδοκημένος ἀντὶ τοῦ δοκεῖων, ἐπιτηρῶν, ὡς „ῥαβδῶ πεπληγυῖα“* *K* 238; nam etiam *πεπληγυῖα* forma est passiva (i. e. media), v. ad *B* 264 *E* 763: *ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ πλησσομένου ἐφ' ἑαυτὴν*. Jam vides quomodo intelligendum sit *N* 60 ubi ad *κακοπῶς*: *ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ κόπτων*.

Contra etiam activum pro passivo (vel medio) poni posse censuit. Hanc rationem adhibuit *B* 626 *νῆσων αὐτῶν ναῖονσι*, *A* 45 *κατατάσσουσιν πόλεις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων*, *Z* 370 *δόμους εὐναιετάοντας*; neque aliter *ῥέε δ' αἷματι γαῖα* *Θ* 65: *ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐρρεῖτο ἡ γῆ*; unde ei tribuendum schol. *V* *T* 494: *ἡ γῆ ὑπὸ τοῦ αἵματος ἐρρεῖτο*. *Βράσσων* *K* 226 explicuit per *βρασσόμενος*. Cf. ad *H* 65. Sed an huc pertineat *X* 251 *ὅτι τὸ δῖον ἀντὶ τοῦ ἐδιώχθην* mihi non liquet. Pro medio activum positum credidit *X* 84 *ἄμυνε δὲ δῆιον ἄνδρα: ἄμυνε ἀντὶ τοῦ ἀμύνου²⁾*.

Quid senserit Aristarchus de commutatione temporum, breviter exposui in Schneidewinii Philologo VI, 669: pauca nunc retractanda sunt, quae Aristarchea doctrina accuratius explorata falsa esse cognovi. Sumsit igitur Aristarchus tempora et ita commutari posse, ut modi iidem manerent et ut hi simul mutarentur. Prius illud commutationis genus ad tres modos pertinet, indicativum infinitivum participium. Attuli l. c. ea exempla ubi indicativum praesentis pro indicativo praeteriti po-

1) Cf. Apollon. de constr. p. 211. *E. M.* 754, 17: *τίτῃκα μέσος παρκαίμενος καὶ διάθεσις μέση*. Recentiores interdum nude μέσος ut *L B* 93.

2) Contra *Π* 354 error declinatus est in quem inducere poterat lectio *διέτμαγον*. Scribendum esse *διέτμαγεν*, ὡς ἡ *διετμάγησαν παθητικῶς*: τὸ γὰρ *διέτμαγον* ἐνεργητικὸν ἐστὶ.

situm esse sibi persuasit Aristarchus: *A* 163, 168 *A* 650 et illos tres duales *K* 364 *N* 346 *Σ* 583 cf. Harl. η 104; v. c. *A* 163 οὐ μὲν οὐοί ποτε ἴσον ἔχω γέρας: ἡγνόηκε (Zenodotus) ὅτι ἥλλακται τὸ ἔχω ἀντὶ τοῦ ἔσχον¹⁾. Addendum *X* 356 ἢ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον Πείσειν: προβλέπω τῷ νῶ ἀντὶ τοῦ προέβλεπον· ἥλλακται γὰρ ὁ χρόνος, et *V* *A* 32. Unde non dubito scholium ad *N* 228 ex Aristonico derivatum esse: ἐνεστῶς ἀντὶ παρωχημένου τὸ ὀτρύνεις κτλ.

Hinc ad participia et infinitivos transeo. Non fugit veteres hos modos si praesenti tempore ponantur actionem παρατατικῶς significare, unde etiam ad imperfectum pertinent, aoristo συντελικῶς. *Γ* 295 scripsit Aristarchus οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσσιν Ἐκχεον (Bekk. αμενοί). Did. Ἀρισταρχος ἀφυσσόμενοι διὰ τοῦ ὁ παρατατικῶς· καὶ ἀναλογεῖ τὸ ἔκχεον· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ α̅. *K* 578 ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη Πλείον ἀφυσσόμενοι λείβον (sic etiam Bekkerus, alii ἀφυσσάμενοι). Didymus: ἔστι κατάλληλον πρὸς τὸ λείβον. Participium praesentis defendit etiam *I* 509 ἐκλυον εὐχομένοιο (alii εὐξαμένοιο). Cf. Did. *M* 468. Etiam qui hic illic ab Aristarcho dissentiat, certa via ac ratione in his rebus dijudicandis eum usum esse, infitiri non poterit. Nunc una tantum nota servata est propter participium praesentis pro participio praeteriti usurpatum posita *Z* 87 ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραίας — Οἷξασα κλήιδι θύρας: οὔτε ὁ χρόνος ἥλλακται ἀντὶ τοῦ συναγαγοῦσα, ubi tantum certe concedendum est, participium aoristi magis consentaneum fore²⁾.

1) Notavi in Philol. errorem Schaeferi Kruegeri Buttmanni illis tribus dualibus διώκετον τιτεύχετον λαφύσσετον ut quartum addentium θεωρήσεσθον *N* 301. Monui etiam recentiores grammaticos Graecos in his formis explicandis ab Aristarchi auctoritate discessisse: ab Apollonio enim (pron. 140 *A*) non tempus pro tempore positum sed persona pro persona, in Epimerismis (397) persona inaequaliter terminata esse dicitur; Etymologus denique (280, 28) excusationem ex metrica necessitate petit.

2) Epim. 251: τὸ δὲ νομίων ἀντὶ τοῦ νομίσας (i 336) ἔθος γὰρ τῷ ποιητῇ παρατατικοῦς (ita legendum pro παρωχημένοις) ἀντὶ συντελικῶν χρῆσθαι, οἷον „τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετίφη“ (*A* 58) ἀντὶ τοῦ ἀνιστάς.

In scholiis ad Odysseam nonnulla sunt, quae ex Aristarcho manasse censeo. Pal. θ 290 ἐρχομένη: ἀντὶ τοῦ εὐρίστου· τὸ γὰρ ἐρχομένη (cod. ἐχόμενον) ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. Cf. *Q* i 297.

Propter eandem differentiam in infinitivis observatam Aristarchus, ut hoc exemplo utar, scripsit *παύεσθαι κέλομαι* non *παύσασθαι* I 434 ¹⁾. Ad I 578 *ἐνθα μιν ἤνωγον τέμενος περιπαλλῆς ἐλίσθαι*, de scholio Aristonici hoc superest: *ὅτι συντελικῶς τὸ ἐλίσθαι* i. e. (quantum quidem e tam decurtato fragmento colligi potest) infinitivum aoristi hoc loco proprie accipiendum esse, ut actionem cito transeuntem significet. Hunc desideravit etiam Φ 33 *ἀντὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε θαιζέμεναι μεναιμένων· ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου, ὅτι ἀντὶ τοῦ θαῖξαι προθυμούμενος κατὰ συντελικόν*.

Non minus diligenter differentia imperfecti et aoristi perpensa.

A 368 *ἡ καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν,*
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἡνυκόμοιο
 370 *Τυδείδῃ ἐνὶ τόξῳ κτείνετο, ποιμένι λαῶν.*
 373 *ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστιόφου ἰφθίμοιο*
αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσσι παναίολον, ἄσπίδα τ' ὤμων,
καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξον πῆχυν ἀνέλκεν
καὶ βάλεν.

Aoristum primo versu a Zenodoto scriptum Aristarchus jure rejecit: commodum enim incipi spoliationem neque statim ad finem perduci, unde spoliantem adhuc Paris vulneret. Similiter imperfecta defendit E 842 (*ἐνάριζεν*) N 443 (*πελέμιζεν*) O 240 (*ἐσσυέρετο*) contra aoristos. Sed recte aoristum (*ἐσσεύαντο*) recepit O 272, quum in comparationis protasi imperfecto non locus sit ²⁾. At non ita sibi constituisse videbatur Homerus, ut non interdum aoristum pro imperfecto posuisset et vice versa. E 24 *οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον Μαργάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῖ χαλκὸς ἀτερείς*: dubitatum est utrum *λάκε* imperfectum sit an aoristus: qui illud intelligerent, Ionicam correptionem esse pro *ἐλκε* statuerunt, qui hoc, *ἡλλάχθαι τὸν χρόνον*. Similiter H 148

1) O 698 *φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτερείας ἀλλήλοισιν*
ἄντισθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο:

Tyrannionem notat Herodianus quod infinitivi synaloephen passi secundam syllabam acuerit: *σημαίνει γὰρ παρατατικόν*.

2) Hoc quum in Philol. exponerem, fugerunt me, quae de eadem re in eundem fere modum disseruit Hermannus in appendice ad Vigèrum Cap. IX p. 910.

αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγγέρα,
 δῶκε δ' Ἐρευνθαλίῳ φίλῳ θεράποντι φορῆναι:
 ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγγέρας τὸν παρατατικὸν ἔταξεν. Si etiam
H 465 δύσαστο δ' ἡέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν imper-
 fectum pro aoristo desideravit (σημειοῦνται τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ
 ἐδύετο) explicuerit necesse est: sol in eo erat ut ad occa-
 sum vergeret¹⁾. Exemplum praeteriti pro praesente positi Ari-
 starcho esse videbatur *E* 729, ubi describitur currus dearum:
 δοῖαι δὲ περιδρομοὶ ἀννυγές εἰσιν. Τοῖς δ' ἐξ ἀργύρεος
 ῥυμός πέλεν, qua de re dixi in Philol. p. 675. Sed *Π* 633
 ὁρώρει praesentis significationem habere putavit injuria. v. ib. p. 679.

Ut praesentia futurorum significationem induere posse su-
 meret (errore ut Lehrsius monuit Aristarch. p. 312 apud gram-
 maticos graecos pervulgato) induxerunt eum ea verba, in qui-
 bus una eademque forma utrique temporis communis est, ut
 τελέω *B* 286 *I* 156 ἐρύω *O* 351 *X* 67, ubi additur etiam
 ἐντανύειν *φ* 27 esse pro ἐντανύσειν²⁾. Rectius idem obser-
 vavit de νεῦμαι *Σ* 136. Hanc explicandi rationem adhibuit ad
 locum difficilem *E* 150 οἷς οὐκ ἐρχομένοισι πατήρ ἔκρινεν ὀνεί-
 ρους, ut οὐκ ἐρχομένοις sit non redituris.

Formas οἷος *X* 481 οἷσσετε *Γ* 103 *O* 718 ἄξετε *Γ* 105
 ἄξεσθε *Θ* 505 futuri significationem habere negat idemque va-
 lere ac praesentis imperativos affirmat; quas a praesentibus
 οἷσω cet. videtur derivasse³⁾. *Θ* 545 ἐκ πόλιος δ' ἄξοντο
 βόας: τὸ ἄξοντο (cod. *αντο*) οὐ τὸν μέλλοντα σημαίνει, ἀλλ'
 ἀντὶ τοῦ ἤγοντο (cod. *ἄγοντο*).

1) Ex sch. *A* *B* 35 (siquidem recte emendatum est a Bekkero) ap-
 paret Epaphroditum has formas quae in *ετο* exeunt pro imperfectis, quae
 in *ατο* pro aoristis habuisse. Aristarchus ἐπεβήσας *K* 513 posuit et po-
 suisset *Γ* 262, nisi codices alteram formam prae buissent. Caeterum
 quin formae in *ετο* exeuntes vere aoristi sint, non dubitavit, ut apparet
 ex schol. ad *H* 465.

2) Herodianus Aristarchum sequitur, v. *A* 365, 454 cum nota Lehr-
 sii et *Y* 452.

3) Ita derivantur Epim. 321, 30 et Etym. 619. Alii οἷσε imperati-
 vum aoristi secundi esse censuerunt, ἵσως ποιητικῶς μεταπλασθέντος τοῦ
 τίλους Epim. 205, 28. In his Apollonius videtur fuisse, in illis Hero-
 dianus; certe Apollonius ἔξον pro aoristo, Herodianus pro imperfecto ha-
 buit: v. Etym. 472, 10. Epim. 205 (ubi linea 28 pro καὶ τοῦ ἀορίστου
 εἰ λέγειν εἶναι legendum καὶ τοῦτο).

His percursis ad ea exempla transimus, quae non modo temporum sed etiam modorum enallagen continere visa sunt. Quae priusquam enarrem, hoc moneo neque vocabulum ἐγκλίσεως vel κλίσεως quo Apollonius et Herodianus modi notionem exprimunt, neque modorum nomina ὀριστική ὑποτακτική εὐκτιση in certis Aristonici testimoniis inveniri¹⁾. Ea igitur figura quae apud recentiores ἐναλλαγή ἐγκλίσεως vocatur, apud Aristonicum audit ἐναλλαγή ῥήματος, ubi ῥῆμα formam verbi significare apparet. P 70 ἐνθα κε δεῖτα φέροι κλυτὰ τεύχεα: ὅτι τοὺς χρόνους ἐνέλλαχε καὶ τὰ ῥήματα. ἔδει γὰρ φάναι τότε δ' ἂν ῥαδίως ἐφάρθεν (cod. ον). Ubi si plurales recte habent, sensus est: quod poeta verborum tempora et formas (i.e. modos) permutare solet, quam consuetudinem saepissime notavit. Huius duplicis permutationis in scholiis nonnunquam altera tantum pars indicatur, ut interdum legatur ὅτι ὁ χρόνος ἡλλανται ut N 127, interdum ὅτι τὸ ῥῆμα ut N 343 (μάλα κεν θρασυκαρδίας εἶη Ὅς τότε γηθήσειεν). Quae exempla monstrant, ad hoc genus relatum esse ab Aristarcho optativum qui significat quod fieret si impleta esset conditio, non fit autem quia non est impleta, v. c. E 311 καὶ γὰρ κεν ἐνθ' ἀπολοιτο ἀναξ ἀνδρῶν Αἰνείας, Εἰ μὴ ἄρ' ὁξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη: καὶ ὁ χρόνος καὶ τὸ ῥῆμα ἐνέλλακται, ἀντὶ τοῦ ἀπώλειτο ἄν. Cf. A 232 B 242.

Particulam ἂν bis positam notavit N 127: οὐτ' ἂν κεν Ἀρης ὀνόσαιτο μετελθών. A 539 ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο: ὅτι περισσὸς ὁ κεν καὶ ῥῆμα καὶ χρόνος ἡλλανται, unde Aristarchum in iis fuisse censeo qui in ἐτι offendentes legerunt οὐ κέ τι. In ejusmodi enuntiationibus interdum τίς mente supplendum est²⁾. N 287 οὐδέ κεν ἐνθα τέον γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο: ὅτι ἐλλείπει τὸ τίς, ὀνοιτό τις: plerumque autem pro tertia persona secunda ponitur, quasi

1) Hinc ab Aristonico abjudicandum duxi schol. cod. V. ad O 571 (quod ei tribuit Lehrsius Aristarch. p. 8): ὅτι τῷ εὐκτικῷ ἀντὶ προστατικῶν ἐχρήσατο, ὡς φησι Διονύσιος. Recentiorum sunt etiam scholia ALA1 Pal. ζ 37 B o 24.

In Didymi genuinis reliquiis semel in vestigium illorum nomina incidere memini Φ 611: Ἀριστάρχος εὐκτικῶς σαώσαι ἀντὶ τοῦ σαώσειεν.

2) τίς supplet etiam A 307, τινῶν Y 223.

sermo conferatur cum aliquo. E 85 Τυδείδην δ' οὐκ ἄν γνοίης ποτέροισι μειείη: ὅτι ὡς πρὸς τινα διαλέγεται μὴ ὑποκειμένου προσώπου, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ ἄν τις ἔγνω, καὶ χρόνος ἐνήλλαται. Ξ 58 οὐδ' ἄν εἴη γνοίης μάλα περ σκοπιάζων: ὅτι Ὀμηρικὸν τὸ ἔθος, ὥστε ἔξωθεν τὸ τίς προσλαμβάνειν ἀντὶ τοῦ γνοίη τις ἄν· εἶωθε γὰρ καὶ μὴ ὑποκειμένου προσώπου πρὸς ὃ γίνεται ὁ λόγος, οὕτως χρῆσθαι· οὐδὲ κεφαίης (Γ 392), ἀντὶ τοῦ φαίη τις ἄν. Ubi si dixit, οὐδ' ἄν γνοίης esse pro οὐδὲ γνοίη τις ἄν, non uti debebat pro ἔγνω τις ἄν, minus accurate locutus est, quoniam hoc loco ad id tantum intentus, ut voculae τίς omissionem personaeque permutationem notaret, enallages modorum nullam rationem habuit. Unde tum dicit οὐδὲ κεφαίης esse pro ἔφη τις ἄν, tum pro φαίη τις ἄν. Γ 220 φαίης κε ζᾷκοτόν τε τιν' ἔμμεναι: ὅτι τὸ φαίης τὴν φαντασίαν ἔχει ὡς πρὸς τὴν Ἑλένην λεγόμενον· κατὰ μέντοι γε Ὀμηρικὴν συνήθειαν ἐκληπτικὸν ἐν ἴσῳ τῷ ἔφη τις ἄν, ὡς ἔχει τὸ ἐνθ' οὐκ ἄν βρίζοντα ἴδοις (Δ 223) ἀντὶ τοῦ ἴδοι τις ἄν. Cf. Γ 392 Δ 223, 429 Ο 697 Harl. η 293.

Sed ut Aristarchea doctrina de modorum enallage rectius cognosci possit, explicandum est, quid statuerit de usu Homericorum particularum ἄν et κέν. Has particulas praeter necessitatem a poeta saepissime adjici, ubi recentior usus iis absterneat (Hermann. part. ἄν 143) recte observavit, v. c. Z 260: Ὀμηρικὸν τὸν κέ περιττὸν εἶναι, qua in re tamen haud dubie ultra veritatem progressus est, ut particulam non paucis locis pro superflua haberet, quibus prorsus necessaria est. Imprimis cum indicativo consociata περιττεύειν visa est, exceptis tamen iis exemplis ubi haec consociatio ad conditionem non impletam spectans, rem quae non est facta significat. Γ 310

ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον

Αἰνείαν, ἣ κέν μιν ἐρύσσειαι ἢ κεν εἰάσεις:

ὅτι περισσὸς ὁ κέν, καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς, ἢ ἐρύσεις ἢ αὐτὸν εἰάσεις. ἢ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀναγνώσεις, ὅτι πρῶτον μὲν, ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσειαι (Z 260) μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω (N 734). Voluit igitur res futuras ita enuntiari ut in certis futurum sine ἄν, in incertis optativus cum ἄν adhiberetur: quam legem ubi migratam in-

veniret, permutationem factam esse statuit. Notum est etiam conjunctivum apud Homerum futuri significationem non raro habere, et sine *ἄν* (Z 459 *καὶ ποτέ τις εἶπῃσιν: ὅτι τὸ εἶπῃσιν ἀντὶ τοῦ εἶποι ἄν*) et (quod est frequentius) cum *ἄν*. Ubi aut conjunctivus pro optativo positus esse videbatur (ut *ἄν* necessarium esset), aut pro futuro (ut superfluum esset). Hinc emendandae scholiorum corruptelae et lacunae. Incipiam a sentiētiis non pendentibus. Interdum utraque explicatio posita est. A 137 *εἰ δέ κε μὴ δώσῃσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι: πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἔλωμαι ἀντὶ τοῦ ἐλοῦμαι* (sc. *καὶ περισσὸς ὁ κέν*) ἢ *ἐλοίμην*. Cf. ad Ξ 235. Sed plerumque alterum tantum posuit epitomator A 184 *πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω: ὅτι τὸ ἄγω ἀντὶ τοῦ ἄγοιμι*. At ex Choerob. 1, 290 Bekk. scimus Herodianum ἄγω per ἄξω explicuisse ut κέ superfluum diceret, unde veri simillimum est, Aristarchum inter duas explicationes optionem fecisse. In nostris scholiis fere ubique conjunctivus pro optativo esse dicitur: A 387 Π 129 X 505 α 396 δ 691.

Futura cum *ἄν*. A 176 *καὶ κέ τις ὧδ' ἐρέει: ἥτοι ὅτι ὁ κέ περισσεύει, ἣ τὸ ῥῆμα ἐνῆλλαται, ἐρέει ἀντὶ τοῦ εἶποι ἄν*. Ex hoc exemplo emendavi scholl. B 488 I 262. Prior explicatio sola posita est A 523 Z 260 Ξ 239 X 49. Postremum locum adscribam: *ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἥτ' ἄν ἔπειτα Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα: ὅτι περισσὸς ὁ ἄν σύνδεσμος: εἰ γὰρ ἐνετέτακτο κυρίως, ἐπὶ ἡνέγκεν ἄν ἀπολυσαίμεθα*.

Aristarchi observationes adhuc allatae ad enuntiationes non pendentes spectant omnes; sed hujus universae inquisitionis causam dedit conjunctivus in membro pendente per pronomen relativum praecedentibus annexo usurpatus. Locus est Φ 126

*Θρώσκων τις κατὰ κῆμα μέλαιναν φρίχ' ὑπαίξει
ἰχθύς, ὃς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.*

Philetas et Callistratus conjunctivum cum *ἄν* et pronomine significationem futuri exacti habere opinantes, quam habet apud recentiores, intellexerunt: piscis qui ederit; unde *ὑπαίξει* in *ὑπαλύξει* mutantes hunc sensum extricarunt: piscis qui de Lycaonis adipe ederit, nigrum frigus evitabit, *λέγοντες ὅτι οἱ πίονες τῶν ἰχθύων καὶ εὐτροφοὶ τὸ ψῦχος ὑπομένουσιν καὶ*

οὐ φθείρονται. cf. ad Z 459. Aristarchus et veram vocabuli φρίξ potestatem perspexit et hanc constructionem conjunctivi ab Homero etiam finali significato admitti vidit, sensum autem esse hunc: piscis sub aequor vento exhorrescens se jacet, qui edat de adipe; quod recentior sermo vel ὅς φάγοι ἄν vel ὅς ἔδεται dixit. A 191 ἡδ' ἐπιθήσει Φάρμαχ' ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων: τὸ παύσῃσιν ἀντὶ τοῦ παύσειν ἄν, οἷς τὸ ἰχθὺς ὅς κε φάγησιν, ὅτι καὶ τοῦτο οὕτως λέγει ἀντὶ τοῦ ὅς φάγοι ἄν. Hermann, part. ἄν p. 83: „quae leniant dolores: quod recentior sermo vel ἃ παύσει vel ἃ παύσειν ἄν dixit.“ Eadem de causa diplo apposita est his locis paullo aliter comparatis: Φ 294

μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίον πολέμοιο,

πρὶν κατὰ Ἰλιόφει κλυτὰ τεύχεα λαὸν ἐέλσαι

Τρωϊκόν, ὅς κε φύγησι.

et Ψ 344 εἰ γὰρ κ' ἐν νύσῃ γε παρεξέλασθαι διώκων, Οὐκ ἔσθ' ὅς κε σ' ἔλθοι. Ubi optativos e legibus recentioris sermonis si non necessario requirendos, attamen praeoptandos esse fatendum est. Cetera exempla propter conjunctivum pro optativo notata diversae notae sunt, nam praeter novissime allata pertinent huc etiam enuntiationes non pendentes de quibus supra dictum est Z 459 X 505 et reliquae. Deinde locus difficilis H 171 κλήρω νῦν πεπάλασθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν: πρὸς τὸ λάχῃσιν, ὅτι ὅς ἄν λάχοι. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ ἰχθὺς ὅς κε φάγησι πρὸς Φιλιτῶν. Equidem sic potius explicuerim, ὡς λάχοι τις, ὅς κε λάχῃσιν: ut destinetur aliquis, quicumque destinabitur. Est etiam scholium quod certissime doceat Aristarchum hac in re ultra modum prodiisse. A 26 μὴ σε γέρον κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κηεῖω: ὅτι τὸ κηεῖω ἀντὶ τοῦ κηεῖοιμι ¹⁾.

Conjunctivum proprie accipiendum esse recte intellexit (ut tamen falso ἄν superfluum judicaret) A 409 ὅς δέ κ' ἀριστεύ-

1) Contra recte restituit conjunctivum I 112 et 397 τίον ἦν κ' ἐθίλωμε φίλην ποιήσομε' ἄκοιτιν »ut in re vere futura.« Herm. p. ἄν p. 172. E6 ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλίγκιος, ὅς τε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνει conjunctivum recte agnovit: ὅτι ἀντὶ τοῦ παμφαίνει. Quomodo autem E 746 βρεθὺ μέγα σιβαρόν, τῷ δάμνησι σίτῃς ἀνδρῶν: δάμνησι σὲν τῷ ἰ scribere potuerit i. e. pro conjunctivo habere, non assequor.

ἡσι μάχη ἐνι, τὸν δὲ μάλα χρεώ 'Εσταμέναι κρατερῶς: ὅτι περισσὸς ὁ κέ. Sine κέ sensus esset *is qui*, nunc est *quicumque*.

Etiā in enuntiationibus relativis pendentibus futurum cum ἄν ab Homero usurpatum est: in his quoque aut ἄν superfluum aut futurum pro optativo positum esse statuit Aristarchus. A 174 παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, οἳ κέ με τιμήσουσι: ὅτι περισσὸς ὁ κέ σύνδεσμος ἢ τὸ τιμήσουσιν ἀντὶ τοῦ τιμήσειαν. Cf. K 44, 282 (ubi nunc nil nisi ὅτι ὁ κέ περιττός, alteram explicationem excidisse verisimile est).

Ut liberiores usum in adjiendo ἄν ubi recentiores omittunt, observavit Aristarchus, sic etiam in omittendo ubi adiiciunt. In recentiore sermone particulae temporales jungi non solent conjunctivo, nisi accedat ἄν: quod apud Homerum in ejusmodi enuntiationibus saepissime deest. Unde Aristarchus A 168 (ἐπεὶ κε κάμω) P 658 (ἐπεὶ ἄρ κε κάμω) optionem facere potuit utrum syllabam κε pro reduplicatione habere malis an pro particula ¹⁾. Posteriori loco si dixit ὅτι ὁ κέ περισσός, non ut solet adjectionem contra recentiorum consuetudinem factam significavit, sed leges HomERICI sermonis non prohibere, quominus κέ omittatur. Ubi autem in sententiis quae a particulis temporalibus pendent, aliquid ut vere futurum ponitur, indicativum futuri requiri censuit Aristarchus, pro quo tamen Homerus conjunctivum usurpat. A 164 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ "Ἴλιος ἱρή: ἀντὶ τοῦ ἀπολείται, πρὸς ὃ ἡ διπλή. Θ 373 ἔσται μάν, ὅταν αὖτε φίλῃν γλανκώπιδα εἴπῃ, quod cum priore loco comparatur. Utroque loco additum fuisse, ὅτι ὁ ἄν περιτεύει, persuasum habeo, quod ab epitomatore omissum est ²⁾.

1) H 5 ubi Dionysius Sidonius ἐπὶν κε κάμω voluit, Aristarchus ἐπεὶ κε praeoptavit, ut tamen ἐπὶν κεκάμω non prorsus videatur improbasse.

Notavit eas formas, quae et addita et demta reduplicatione ponuntur: διδεξο H 228 δεδιξομαι E 238 πεπύθοοντο Z 50 πέπυθοοντο K 381 λιλάχωσι H 80.

2) Quod Aristarchus scripsit Θ 23

ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλωμι ἐρυσσαι,
αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρίσσαιμ', αὐτῇ δὲ θαλάσῃ,
non ut debebat ἐθέλωμι, id jam notavit Hermannus part. ἄν 172: «non enim facturum se id Juppiter indicat, sed dicit quid si velit facere futurum sit.»

Quomodo Aristarchus de usu modorum et particulae *ἄν* in sentiis conditionalibus judicaverit, ex scholiis tam paucis ac decurtatis erui non potest. B 258 *εἰ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχῆσμαι* scribi voluit *εἰ δέ τι* vel potius *εἰ δ' ἔτι*: nihilominus annotavit Aristonicus, ὅτι περισσὸς ὁ κέ — siquidem alteram lectionem praeferendam ducas. Hinc non dubito quin *κιχῆσμαι* pro indicativo habuerit, in cujus consociatione cum *ἄν* eum offendisse non mirum est. Sed quid senserit de conjunctivo cum *ἄν* in ejusmodi sentiis, nequaquam liquido apparet. Tribus locis ubi conjunctivi rectissime habent, pro optativis eos esse dicit. E 212

εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐσώφωμαι ὀφθαλμοῖσιν πατρίδ' ἐμήν — ἀντίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμείο κάρη τάμοι ἄλλότριοις φῶς:
ἀντὶ τοῦ νοστήσαιμι, ὡς πληθύν δ' οὐκ ἄν ἐγὼ ὀνομήνω. περιτεύει δὲ ὁ κέν σύνδεσμος. Etiam ubi *εἰ an* significat. O 403 *τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω:* *ἀντὶ τοῦ εἰ αὐτοῦ τὸν θυμὸν ὀρίναιμι*, ubi V. addit *περισσὸς ὁ κέν*. Denique T 70 *ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων περιήσονται ἄντιος ἐλθὼν Αἴ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν:* ὅτι *ἀντὶ τοῦ αἴ κ' ἐθέλοιεν*. Consideranti mihi has annotationes videtur Aristarchus in ejusmodi sentiis, quae res non certo exspectandas sed in cogitatione positas continent, solum optativum recte usurpari ratus esse; sed nil affirmari potest propter paucitatem exemplorum. Exstant quidem Aristonici scholia ad locos similiter comparatos B 72 *ἀλλ' ἄγετ' αἴ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν* et H 39 *Ἐκτορος ἔρωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο Ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσεται:* sed utrique loco nota apposita esse dicitur propter correptos conjunctivos. De enallage modorum ne verbum quidem 1).

1) Neque scholio ad Γ 25 quidquam proficimus. *μᾶλα γάρ τε κατεσθλεί, εἴπερ ἄν αὐτὸν Σεύονται ταχέας τε κύνες θαλεροὶ τ' αἰχμοί:* ὅτι *τὸ εἴπερ ἄν αὐτὸν ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐτόν, ὡς ὕταν λίγη εἴπερ ἄν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδουσιν* (B 578, ubi idem dicitur). Potuerunt hi duo loci recte comparari, quamvis hic optativum habeat ille conjunctivum, quia optativus ἀείδουσιν conjunctivi vice fungitur, quum oratio recta mutata sit in obliquam. »Nam recta oratio est *νικήσω ἥνπερ ἀνταὶ Μοῦσαι ἀείδουσιν.*» Hermann, part. ἄν p. 147.

Nescio quid faciam hoc scholio ad Σ 125: *νῦν δὲ κλῖος ἰσθλὸν ἀροί-*

Particulam ἄν infinitivis vel participiis adjectam non semel injuria superfluum dixit Aristarchus. Nam ubi *in recta oratione ἄν cum verbi modis quae rectae orationis sunt* — *construitur, per infinitivum in obliquam versa, etiam infinitivo adjicitur ἄν.* Hermann. part. ἄν p. 179. Iisdem prorsus conditionibus participio jungitur (p. 182). Aristarcho particula περιτεύειν visa Γ 166 τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις. H 41 οἱ δὲ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ Οἶον ἐπόρροειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίψ. X 108

ἐμοὶ δὲ τότ' ἄν πολὺ κέρδιον εἶη
ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείνειντι νέεσθαι
ἢ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλῃος:
ἢ διπλῇ, ὅτι ὁ κεν περισσός.

Errorem eorum vitavit Aristarchus, qui indicativum pro conjunctivo poni apud Homerum opinati sunt, inducti vocalium correptionibus, quae faciunt ut una forma non raro utrique modo communis sit. Herodianus in incerto relinquit, utrum in his formis vocalis correptio an modorum permutatio sit agnoscenda. Ad ἄλεται (sic scripsit derivans ab εἰλέω) A 192 τοῦ-του τοῖνυν inquit ὑποτακτικὸν ἄλεται ὡς λάβηται. συστολὴ οὖν ἐγένετο ἢ μεταβολὴ ἐγκλίσεως ὁμοίως τῷ ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων. Cf. eundem Θ 18. Aristarchus has formas et notavit omnes et recte explicuit. Ad ἄλεται (derivavit enim ab ἄλλομαι): ἢ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄλῃ-ται. Cf. H 39 προκαλέσεται. Reliquae diplae servatae omnes propter primas personas pluralium correptas positae sunt: A 141 B 72, 440 I 165 M 216, 328 N 465 Π 60 T' 8 Ψ 75, 244 ζ 259 (Harl.). Hae adnotationes quum omnes non modo re consentiant sed etiam verbis, sequitur ab Aristonico abjudicandum esse schol. A ad K 360

ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντες δύο κύνας εἰδότε θήρης
ἢ κεμάδ' ἢ λαγῶν ἐπείγεται ἐμμενὲς αἰεὶ
χωρὸν ἀν' ὕληνδ'. ὁ δὲ τε προθέσει μεμηκώς:
ἢ διπλῇ ὅτι τῷ ἐπείγεται ὀριστικῷ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τοῦ ἐπείγεται· ἐπιφέρει γὰρ προθέσει κτλ. Accedit quod ea mo-

μην, Καὶ τινὰ Τρωάδων — ἀδινὸν στοναχῆσαι φεῖην. Γινώσκον δ' ὡς δὴ
δηρὸν ἐγὼ πολέμιον πέπαιμαι: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἵνα γινώσκω.

Sine dubio figuris annumerata est transitio ab uno numero ad alterum, veluti *N 257* τὸ νῦν γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχουσιν; nam etiam constructio vocabuli quod intellectu quidem plurale est, positione autem singulare cum plurali verbi figura appellatur *B 278* ὡς φάσαν ἡ πληθὺς: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πρὸς τὸ νοητόν. Eadem de causa multa hoc genus exempla notata sunt: *O 305* ἡ πληθὺς — ἀπονέοντο, *Ψ 157* ὁ λαὸς — πείσσονται; hinc paullulum distant *Σ 604* ὄμιλος τερπόμενοι *Υ 166* δῆμος ἀγρόμενοι (cf. Herodian. 2 665), et id genus ubi inversis numeris nomen plurali verbum singulari profertur *Π 265* οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες Πρόσω πᾶς πέτεται¹⁾.

A numeris ad personas transimus. Ex iis quae huc pertinent, unum jam supra occupavi, ubi de tertia persona dixi, quae in secundam mutatur omissis pronomine *τις*. Praeterea notavit Aristarchus transitionem a narratione de aliquo ad allocutionem ejusdem (ἐκ τοῦ περὶ τινος λόγου εἰς τὸν πρὸς αὐτόν — quae figura ἀποστροφῇ audit *O 583 Π 20, 812*): ut tamen nonnunquam paulo post ad primum dicendi genus revertatur. *Π 691*

ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας

692 Πατρόκλεις;

693 Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἐχελον

697 Τοὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μινῶντο ἑκαστος:

ἡ διπλὴ π. ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τοὺς ἔλες. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἀπέστρεψε (vel potius σφε) τὸν λόγον ἐκ τοῦ πρὸς αὐτόν εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ, καὶ πολλάκις ἀποστροφὰς ποιεῖται. Idem iisdem verbis *Π 586, 788*. Cf. *P 701, 705*. Hinc facilis erat emendatio scholii *P 681*.

Alterum ἀποστροφῆς genus est transitio ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ πρὸς τὸ μιμητικόν, ubi poeta suis verbis referre incipit quid aliquis dixerit, deinde ita pergit ut eundem loquentem inducat, ubi Aristarchus τάδε λέγων vel tale quid supplere

not. Atticismi in verborum formis fautorem eum fuisse, multis exemplis testatum est.

1) Cf. *Υ 454*. τοὺς ἄλλους ἐπιτίσσαι ὃν κε κίχιοι. Ad constructionem πρὸς τὸ νοητόν, νοούμενον, σημαινόμενον pertinent etiam quaedam generum permutationes; de quibus infra.

solet, quasi ad hiatum explendum, quo duae diversae locutionis formae distant alteramque alteri recte continuandam. Π 200

Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλῶν λελαθέσθω, ὥς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσι· πάνθ' ὑπὸ μινυθμόν, καὶ μὴ ἥτιδάσθε ἐκαστοῦ, ἢ οὐδέ τις Πηλεὺς υἱέ, χόλω ἄρα σ' ἔστρεψε μίσητορ. ἢ διπλῇ ὅτι ἀπέστρεψε τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ διγρηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικόν, καὶ ἐλλείπει τὸ τὰδε λέγων ἐκαστοῦ ἥτιδάσθε. A 301 ἰππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει σφοδρῶς ἰπποῦς ἐχέμεν μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ, ἢ μὴδὲ τις ἰπποσύνη γε καὶ ἡγορέηφι πεποιθὼς κτλ. ὅτι ἀπέστρεψε (ὄψε) τὸν λόγον διὰ τῶν ἐξῆς, σχηματίζας ὥς ἂν αὐτὸς ὁ Νέστωρ εἴποι. BL ἀπὸ τοῦ διγρηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικόν μέτεισιν. Cf. I 254, 685 α 40. Sed non debbat hac observatione motus B 11 ubi Jupiter ad somnum verba facit, ita scribere:

Θωρηχαὶ ἐ κέλευε καρηχομόντας Ἀχαιοὺς· παρσυδῆ· νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρύαννιαν· ubi Bekkerus jure Zenodoteum ελοῖ praetulit. Π 496 Sarpedon ad Glaucum ὅτρυνον· inquit Ἀυκίων ἡγήτορας ἄνδρας Πάντη ἐποιομένους Σαρπηδόνα ἀμφιμάχεσθαι· ubi Aristarchus et explicationem dedit naturae loci consentaneam, ὅτι ἦτοι ἀπέστρεψε τὸν λόγον, ὥς περὶ ἐτέρου λέγων Σαρπηδόνα ἀντὶ τοῦ ἔμου, et alteram artificiosam· ἢ ἐλλείπει τὸ τὰδε λέγων καὶ τὸ ἀπαρτίφαιον ἀντὶ προστακτικοῦ κείται, ἢ ὅτρυνον Ἀυκίων ἡγήτορας ἄνδρας τὰδε λέγων, Σαρπηδόνα ἀμφιμάχεσθαι¹⁾.

Tertium ἀποστροφῆς genus est, quo a secunda persona quae vocandi casu continetur (v. e. g. Apollon. constr. 215, 2) ad tertiam transitur. P 248

ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες, οἶτε παρ' Ἀρεΐδης Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ δῆμια πίνουσιν· πρὸς τὴν ἀποστροφήν· οὐ γὰρ εἶπε πίνετε.

Denique est ubi a tertia persona ad primam transitio facta sit. E 875

1) Ab his paullum distat φ 38 (v. Harp.).

σὸι πάντες μαχόμεθα — αὐτοῖς τοῖς αὐτοῖς
 877 ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλίμπῳ
 σοὶ τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμημένοι ἐκάστος
 πρὸς τὸ σῆμα· ἔδει γὰρ πειθόμεθα καὶ δεδμημένοι ἐκάστος,
 E Didymi scholio ad Z 71 discimus, a Chaeride hunc locum una
 cum exemplo prorsus diverso Σ 297 adhibitum esse ad expli-
 candam eam transitionem a prima persona ad tertiam quae est
 Z 71 (quam Athenocles recte explicuerat). Apparet hunc ab
 Aristarchi observatione profectum, ut solent sectatores, ultra
 veritatem et necessitatem progressum esse, ut permutationes
 personarum omnino Homericī sermonis proprias esse statueret
 ('Ὀμηρικὸν εἶναι φησὶν τὸν τῆς ἐξηγητῆος χαρακτήρα), neque
 quid inter singula exempla intersit accurate discerneret.

De nomine ac praepositione.

Sicut Aristarchus prisci sermonis fluctuatione induci se pas-
 sus est, ut Homerum verborum tempora modosque confundere
 existimaret: ita etiam nominum casus liberrime ab eo permu-
 tatos esse censuit. Haec est figura procidentiae (Priscian. 1099),
 quae ab Aristonico vocatur *μετάληψις πτώσεως* A 262 *ἀλ-
 λαγὴ πτώσεως* O 451 plerumque *ἐναλλαγὴ πτώσεως*, ab Apol-
 lonio *παραλλαγὴ* (constr. 214, 9) vel *ἀνθυπαλλαγὴ* (218, 20),
 a recentioribus (V A 546 Pal. η 216 Q x 150) *ἀντιπτώσις*, in-
 terdum *πτωτικὸν σχῆμα* AD Γ 16. Hanc permutandi libertatem
 apud Homerum tam late patere Aristarchi fuit sententia, ut nomi-
 nativum pro vocativo accusativo genetivo poni posse existimaret
 et vocalivum pro nominativo; tres obliquos autem ita inter se
 permutari, ut quisque duorum reliquorum vice interdum fun-
 geretur. Ceterum apud Aristonicum singuli casus nomina usi-
 tata gerunt.

Nominativus pro vocativo notatus A 189 *φίλος ὦ Μυρτιά:*
ἡ ὄρθῃ ἀντὶ τῆς κλητικῆς, *φίλος ἀντὶ τοῦ φίλε;* et Γ 277.
 Sed etiam versa vice vocativum pro nominativo usurpari posse
 ratus est. B 107 *Θυέστα: ὅτι κλητικὴ ἀντὶ τῆς ὄρθῆς*, *Θυέστα*
ἀντὶ τοῦ Θυέστης. Π 185 *ἀνάνητα: ὅτι τῇ προσαγορευτικῇ*
ἀντὶ τῆς ὄρθῆς κέχρηται. Eodem modo formas *αἰχμητά* E 197
κυανοχαῖτα N 563 pro vocativis habere non dubitavit¹⁾.

1) Cf. Apollon. constr. 46, 4; 213, 24.

Usum nominativi pro accusativo ad syntacticas incongruentias explicandas non semel adhibuit. Z 510 ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς Πίριφα ἐ γούνα φέρει· πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸν δὲ ἀγλαΐῃφι πεποιθότα. Hic locus facit ut non aliter eum sensisse credam, ubi minus diserte locutus est, praesertim quum his enallagis non offendi posset is, qui vocativum pro nominativo poni posse sibi persuasisset. Si igitur ad B 353 ἀστράπτων ἐπιδέξθ' ἐναΐσιμα σημεῖα φαίνων· ὅτι ἀκατάλλῃως inquit εἴρηται· ἔδει γὰρ ἀστράπτοντα καὶ φαίνοντα, hoc idem significare arbitror ac si dixisset: ὁρῶ γὰρ ἀντὶ αἰτιατικῆς. Similiter E 244 ἄνδρ' ὁρῶ κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μιέμεσθαι· χιὰ χεσθαι· Ἰν' ἀπέλεθρον ἔχοντας — ὁ μὲν τόξων εἰδώς Αἰνείας πρὸς αὐτὴν ιδιότητά τῆς φράσεως· ἀλόλουν γὰρ ἢ εἰπεῖν τὸν μὲν τόξων εἰδόντα (cui loco Nicanor supplēto verbo substantivo consultit).

Nominativus pro genetivo. B 621 νῆες ὁ μὲν Κτεάτοιν' ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου· Ἀκτορίωνε, δέον· Ἀκτορίωνων. Z 396 Ἡετίωνος, Ἡετίων — diple erat πρὸς τὸ τῶν πτώσεων ἀκατάλληλον. Ν. ἐνῆλλαται ἡ πτώσις. Pro eo genetivo quem absolutum vocant A 170 οὐδὲ ὁ δῖω ἐνθάδ' αἰτιμος ἐὼν ἄφρονος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν· ὅτι ἡ πτώσις ἐνῆλλαται· ἀντὶ γὰρ γενικῆς κέχρηται ὀνομαστικῇ· ἀντὶ τοῦ οὐκ ὑπονοῶ δέ τι ἐμοῦ ὄντος αἰτίμιον πλουτήσιν. Item P 412 ubi Antilochus equis carrui subjunctis minatur: si victi e certamine redirēt, Nestorem eos interfecturum — αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον· ὅτι εἶδει ἀποκηδησάντων ὑμῶν. In divisionibus quum id quod dividitur genetivo sit proponendum (v. Apollon. constr. 35) Homerus saepissime nominativo proposuit. Γ 211 ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρύτερος ἦεν Ὀδυσσεύς Zenodoto ἄμφω δ' ἐξομένων scribenti Homericam consuetudinem objecit Aristarchus: καὶ νῦν λέγεται ἄμφοτεροι· δὲ καθήμενοι, κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως, ἀντὶ τοῦ καθημένων δὲ ἄμφοτέρων· καὶ· ἐστὶ σύννηθες ὡς ἐπ' ἐκείνου· σύν δὲ δὴ ἐρχόμενῳ (K 224) οἱ δὲ δὴ ὁ πλοῦτος (μ 73), ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων. Contra eandem corrigentium temeritatem defendit K 224. Cf. H 306 Π 317.

His nominativi et genetivi enallagis similēs accusativi et genetivi permutationes respondere videbantur, ut etiam

quantum casum pro genetivo absoluto nonnumquam positum esse sumeret. *A* 567 μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ ἄσσαν ἰόνθ' ὅτε. Ἰόνθ' ei ἰόντα est (qu. ep. 48) et explicat ἀντὶ τοῦ ἰόντος. cf. ad *Z* 479. Ad hanc explicandi rationem illa propensus fuit, ut accusativum a verbo transitivo pendentem genetivi vice fungi putaret *N* 476 ὥς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει, Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθῶν· ἡ πτώσις ἡλλακται, ἀντὶ τοῦ Αἰνείου ἐπιόντος.

Deinde ubi aliquid dividitur, ut de duobus nominativis, sic etiam de duobus accusativis prior pro genetivo esse videbatur. *E* 27 ἐπεὶ ἶδον νῆς Ἀργείας τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κιάμενον παρ' ὄχλου· πρὸς τὸ σῆμα· ἔδει γὰρ τῶν νειῶν κτλ. Frequentissima est illa figura qua primum ponitur vocabulum totius significationem continens, deinde ad ejus accuratiorē definitionem eodem casu id adjicitur quod partem significat. *Ξ* 208 εἰ κείνῳ γ' ἐπέεσσι παραπειθοῦσα φίλον κῆρ· κείνων οὖν τῷ ν' Ἀριστοφάνης καὶ Ζηρόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ ὁμηρικώτερόν φησιν εἶναι, εἰ κείνους παραπεισάσθαι τὴν ψυχὴν· ἐγχωρεῖν δὲ καὶ μετὰ τοῦ ν', εἰ κείνῳ τὸ κῆρ πείσασθαι· οὐ δεῖ δὲ ξενίζεσθαι ἐπὶ ταῖς πῶν πτώσεων ἐναλλαγαῖς. Ita Didymus. *Θ* 47 Ἰδὼν δ' ἱκανὴν πολυπίδανα μητέρα θεῶν Γάργαρον· ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς φράσεως ἀντὶ τοῦ τῆς Ἰδῆς εἰς Γάργαρον. Cf. *Ξ* 283. *Φ* 37 ὁ δ' ἐρινεὸν ὅξει χαλκῷ Τάμνε νέους ὀρηκας· οἱ πτώσις ἡλλακται ἀντὶ τοῦ ἐρινεοῦ νέους ὀρηκας. *Ω* 58 γυναικά τε θῆσατο μάζον· οἱ ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μάζον. Ὀμηρικὸν δὲ τὸ ἔθος· ὥς τὴν μὲν προμνήν ἄμφετις. *Π* 124. Nam in hoc exemplo προμνήν pro substantivo habuit, unde priorem accusativum genetivi vicarium esse ratus est: v. adn. ad eum locum et ad *K* 570. Huic figurae in pugnarum descriptionibus maxime locus est, ubi primum indicatur quem quis vulneraverit, deinde quā corporis parte. *E* 146 τὸν δ' ἕτερον ξίφει μεγάλῳ κληίδα παρ' ὤμον Πηλεΐ· ubi Zenodotus mutavit τοῦ δ' ἑτέρου. Cf. *A* 583 *Φ* 166. Sed etiam ubi ab aliis verbis binī accusativi pendent, alter qui personam significat, alter qui rem ad eam pertinentem· illum genetivi esse loco credidit Aristarchus. *N* 575 τὸν δὲ σκότος ὅσοι κάλυπεν· οἱ τῇ πτώσις ἡλλακται ἀντὶ τοῦ τοῦ δὲ σκότος

ὅσος 4). Praecipue id cadit in verba quae privandi spoliandive potestatem habent. *A* 275 μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποιρέο κούρην: ὅτι ἀρχαίως τὸν δ' ἀφαιροῦ, οὐχὲ τοῦδε. *E* 156 φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμόν' Ἀμφοτέρω, ubi Zenodotus ἀμφοτέρων. Cf. *Z* 17 *K* 495 *O* 462 *Π* 59 *P* 125 *Υ* 290. Denique quum verbum ἐπαυρεῖν et cum genetivo jungatur et cum accusativo, illum solum legitimum esse censuit, huius usum permutationibus annumeravit, v. *N* 649 *O* 316.

Praepositionem διὰ notavit, ubicunque cum accusativis vocabulorum locum indicantium conjunctam invenit. *K* 298 βάν ῥ' ἵμεν, ὥς τε λέοντες — διὰ τ' ἐντέα καὶ μέλαν αἷμα: ὅτι πιῶσις ἡλλαται δι' ἐντέων καὶ μέλανος αἵματος. Cf. *K* 469 *O* 1 *X* 189.

Longe rarius genetivos accusativorum locum obtinere observatum est. *A* 357 ὥς γινώσκόμενοι et ubi ἐπὶ cum genetivo directionem motus ad locum significat. *E* 700 οὔτε ποιεῖ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν: ἢ διπλῇ πρὸς τὸ σημαίνονμενον, ὅτι Ἀττικῶς ἐξενήνοχεν, οὐκ ἔφευγον προτροπὰ δὴν ἐπὶ τὰς ναῦς. Hac observatione abusus est in interpretatione eorum versuum, quibus Sthenelus Diomedem ad fugam hortatur *E* 249 ἀλλ' ἄγε δὴ χαζόμεθ' ἐφ' ἱππῶν: ὅτι Ἀττικῶς ἐξενήνοχεν ἀντὶ ὥς ἐπὶ τοὺς ἱππούς. Utrobique consentit Didymus.

Genetivum pro dativo semel invenimus notatum *I* 242 αὐτὰς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός: σημειοῦνται τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ μαλεροῦ πυρὸς. Sed *Z* 331 μὴ τάχα ἄσιν πυρὸς δηίοιο θέρεται, *A* 667 εἰς ὃ καὶ δὴ νῆες — πυρὸς δηίοιο θέρωνται, *Π* 81 μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο Νῆας ἐμπρήσωσι — hi tres loci ab Aristarcho propter omissam praepositionem ὑπό notati esse dicuntur. Aut igitur Aristarchus inter duas expli-

4) Etiam ubi significatio rei non accusativo proposita est ac ne uno nomine quidem comprehensa, nihilominus personae genetivum requirit Aristarchus *A* 128 καὶ γὰρ ἀφίας χειρῶν φύγον ἡνία σφαλόνται: ὅτι τῇ αἰτιατικῇ ἀντὶ τῆς γενετικῆς ἀντὶ τοῦ αὐτῶν.

Duplicem enallagen factam esse statuit *A* 197 ξανθὴς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα: οὐτως ἔλεγεν, τὸν Πηλεΐωνα τῆς κόμης ἔλεν, οὐχὶ (ut debebat) τοῦ Πηλεΐωνος τὴν κόμην ἀγορήσαντες, δὲ τινες (fortasse Zenodotus) γράφουσι ξανθὴν δὲ κόμην ἔλε Πηλεΐωνος. Cf. *A* 376.

candi rationes optionem fecit, quarum his locis unam illo alteram epitomator excerpfit: aut signum ad I 242 appictum a discipulis non prorsus ex mente praeceptoris explicatum est. Hinc transeo ad exempla frequentissima, in quibus dativus pro genetivo esse videbatur. Ubiq̃ue primum totum, deinde pars indicatur vel personae significationi adijcitur res, quae ejus propria est vel aliquo modo ad eam pertinet. Aristarchum nomen principale genetivo duxisse proferendum exposui, unde non modo ubi accusativo sed etiam ubi dativo prolatum erat, casus commutatos esse sumsit. De accusativo dixi, nunc dativi exempla enarrabo, incipiam autem ab eis, quae binos dativos habent. A 24 ἀλλ' οὐκ Ἀργεῖδῳ Ἀγαμέμνονι ἤνδαν θυμῷ. Zenodotus Ἀργεῖδω, ὁ δὲ ποιητὴς δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς παραλαμβάνει. E 218 τὸν ῥᾶ οἱ ἔμβαλε χερσίν· ὅτι ἡ πτώσις ἐνὶ ἑλλεκταὶ ἀντὶ τοῦ αὐτῆς [ταῖς] χερσίν. δ 771 οὐδέ τι οἶδεν ὃ οἰφόνος υἱὸς πέτυκται· ὅτι φόνος τῷ υἱῷ αὐτῆς ὑπερείσται· ἡ γὰρ οἱ ἀντὶ γενικῆς ἐστίν (Harl.). Huc pertinere statuit etiam νηὶ παρὰ πρύμνῃ K 35, νηὶ δ' ἐπὶ πρύμνῃ K 570 (cf. Vulg. β 417) nam quum ut monui alteram vocem pro substantivo haberet, genetivum desiderabat a quo penderet. — Alterum nomen genetivo prolatum A 331 οὐ γὰρ πάσῃσι ἀκούστο λαὸς αὐτῆς· ὅτι πτώσις ἑλλεκταὶ· οὐ γὰρ πᾶσι αὐτοῖς ἤκουεν ἀντὶ τοῦ αὐτῶν (sc. αὐτῆς). Cf. N 205. Denique nominativo E 138 τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλῃ κεκλήσῃ ἄκοιτις· ὅτι πτώσις ἑλλεκταὶ ἀντὶ τοῦ τοῦ δὲ νικήσαντος!).

Reliquae observationes de dativo cum genetivo commutato aut ad dativos spectant a verbis pendentes, praecipue imperandi notionem habentibus (A 71 νῆεσσ' ἡγήσατο· ὅτι ἀντὶ τοῦ

1) Ψ 357 οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν ἀνερ-κέντροιο θύοντες. Aristarchus οἱ enclitice, καὶ ὅλον inquit Herodianus ὅτι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς. Alii οἱ, pronomen possessivum intelligentes, quibus assentiuntur Apollonius (constr. p. 157) et Herodianus, ex patris libro fortasse hauriens. Aristarchus ne οἱ scriberet, impeditus est τῷ τῆν ἐξ ἀνταγωνισμῶν πολλοῖς εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεσθαι· sed Apollonius ostendit pronomen ὅς non modo genetivi αὐτοῦ sed etiam αὐτοῦ vice fungi. Ferendam tamen esse lectionem Aristarcheam propter Homericam consuetudinem, καθὼς ἀπειρώκας δοτικὰς παραλαμβάνει ἀντὶ γενικῶν. — Ptolemaeum Ascalonitam Herodianus T 384 scripsisse ait περὶ θῆ δὲ οἱ αὐτοῦ pro ἐο αὐτοῦ, καὶ φησι κεῖσθαι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς! A 76 ε. 33.

νεῶν. Cf. E 211. I 484. Δολόπεσσιν ἀνάσσων: Δολόπων Cf. N 217 x 110 Harl.)¹⁾; partim ad dativos cum praepositionibus constructos (A 557 περὶ γὰρ δις νηροῖν Ἀχαιοῶν), maxime ubi ὑπό cum dativo ad verbum passivae significationis accedit (A 121 ὑπὲρ Ἀργεῖοισι φέβοντο. Cf. A 262 Σ 11 T 62)²⁾; denique sunt de dativis cum adverbis conjunctis. E 300 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα παντός ἐίστην: ὅτι πάλιν ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Cf. P 7. O 451 αὐχένι γὰρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπισσεν ἰός — αὐχένι ἀντὶ τοῦ αὐχένος explicatur, quum exspectes potius: τὸ οἱ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Et fortasse etiam hoc posuerat.

Restat ut de ea enallage dicam, qua dativus pro accusativo dicitur et retro. Ad Π 557 οἱ δὲ πρὸς ἑαυτοὺς ἔειπον: οἱοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἧ καὶ ὤρεσις, ubi Nicanor σχῆμα ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν esse ait, et ad similes locos observationes Aristonici non servatae sunt. Sed ad B 148 ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύεσσιν: ἀντὶ τοῦ ἐπιμύει δὲ τοὺς ἀσταχύας, οἷον ἐπιπλύνει. Praepositio ἐπὶ cum dativo quum apud Homerum in motu exprimendo et usque et contra significet, hunc dativum non magis quam genetivum similiter usurpatum legitimum esse censuit Aristarchus, sed cum accusativo commutatum. E 14 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. Cf. B 89 A 251. Dativi loco accusativus esse videtur etiam A 606 τί δέ σε χρεὼ ἔμεῖο: ὅτι πτώσις ἥλλανται, αἰτιατικῇ ἀντὶ δοτικῆς, τὸ σέ ἀντὶ τοῦ σοί³⁾. Verba quae jubendi significationem habent, legitime dativum personae adscribere, statuere videtur. Γ 259 ἐκέλευσε δ' ἑταίροισι Ἴαπυος ξενγνύμεναι: οὕτως τοῖς ἑταίροισι κατὰ δοτι-

1) Cur haec verba genetivum assumere debeant, exponit Apollonius constr. p. 292, 12.

2) Ad B 820 Αἰνίας, τὸν ὑπὲρ Ἀρχίσῃ τινα δὲ Ἀφροδίτῃ Pluygersius in cod. A. esse affirmat: ὅτι περιτινέει ἢ ὑπό. Quod quum ab annotationibus supra allatis prorsus abhorreat, aut non integrum esse puto aut non Aristonici.

Ad δ 295 ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ τρυφώμαθ' ἀκοιμηθέντες hoc habet Harl.: περιτινέει ἢ ὑπό, ἢ (l. ἢ) δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς. Altera pars ex Aristonico fluxisse videtur.

3) δ 634 ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς: αἰτιατικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοί. B. Pal.

κὴν αὐτὸν Ἀριστάρχου. Ita Didymus. O 119 καὶ ὃ ἱππους κέ-
λειτο Δειμόν τε Φόβον τε Ζηνυμένον: ἡ διπλὴ οὐκ ἀντὶ τοῦ
Δειμῶ καὶ Φόβου. T 4 Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευε θεοὺς ἀγο-
ρῇν δὲ κάλεσσαι οὐκ ἀντὶ τοῦ Θέμιστος, ἀλλ' ὅτι ἰδὴ ἐμύχετο

Pervenimus ad ea exempla, in quibus non castus tantum
permutatos sed etiam praepositionem omissam notavit Aristar-
chus¹⁾. Huc pertinet usus genetivi pro ἐπὶ cum accusativo.
N 159 Μηριόνης δ' αὐτοῖς πένυστο δουρὶ φαινῶν: ἡ διπλὴ
οὐκ ἀντὶ παραλείπεται πρόθεσις ἡ ἐπὶ καὶ ἡ γενικὴ ἀντὶ τῆς
αἰτιατικῆς κείται: τὸ γὰρ ὅλον ἀντὶ τοῦ ἐπ' αὐτόν, ὥς τὸ
ἀλλ' ἄγ' οἵ σιτευσον Μεσολάου (A 100) — et sic saepissime,
ubi verba ejusdem vel cognatae significationis cum genetivo con-
junguntur, Z 3 M 36 N 502 Ξ 402 P 608, sed etiam A 334
ὅπποτε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων ὄρμησεις:
ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα διότι ἐλλείπει ἡ ἐπὶ καὶ πτώσις ἡλ-
λακται; ac vel M 118 εἶσατο γὰρ ἡρώων ἐπ' ἀριστερά ὀπινα-
tus est ἡρώων pro ἐπὶ πρὸς πρὸς esse. Schol. Vulg. χ 89 Ὀδυ-
σῆος εἰσατο: ὥς ἐπὶ Ὀδυσσεῶ ὤρμησεν, non modo re, sed
etiam verbis Aristonicum refert, qui illo ὥς ἐπὶ in his adnota-
tionibus libenter utitur.

Ubique dativus cum verbo passivae significationis con-
structus personam aut rem significat, per quam aliquid efficitur,
pro ὑπὸ cum genetivo positus esse videbatur²⁾. P 2 Τρώεσσι
δαμνέει ἐν δημοσίῃ: ἀμφίβολον πότερον Τρώεσσι συνήθως
κατὰ ἐναλλαγὴν πτώσεως παρείληπται ἀντὶ τοῦ Τρώων, ὥς
Αἴαντι δὲ μάλιστα (Ξ 459) ἀντὶ τοῦ Αἴαντος, καὶ ἔστι
δαμνέει ἐν Τρώων δημοσίῃ, ἐν τῇ τῶν Τρώων μάχῃ: ἡ ὥς
τὸ ἦν μὴ καὶ σὺ Θάνης Ἀχιλλεὶ δαμασθεῖς (X 55)
οὕτως Τρώεσσι δαμνοθεῖς, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων. Cf. Z 398
N 16 O 376 Π 326 Σ 103, 461 X 40, 55, 110. Quae ex-
empla ut recte explicata esse concedamus, quia in his omnibus
nomen dativo prolatum personam significat: in iis ubi dativo

1) Etiam haec figura ἀντιπώσεως vocatur a recentioribus: Harl. o 6.

2) Apollon. constr. 282, 28: τὰ γε μὴν πλαγίαν ἀπαυροῦντα (sc.
ῥήματα) πάντως καὶ εἰς παθητικὴν διάθεσιν μετασχηματισθήσονται, συμπα-
ραλαμβανομένης μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, διόρμαι ὑπὸ Τριφῶνος
τιμῶμαι ὑπὸ Θίωτος. Καὶ αὕτη μὲν μόνη ἐστὶ τῶν παθητικῶν
ἡ σύνταξις. ὅτι ἐπὶ τῶν παθητικῶν οὐκ ἔστιν ἡ ἀντιπώσις ὡς ἐπὶ τῶν ἐν τῷ 282

res significatur, quae efficientiae instrumentum est, sine causa ellipsin ad explicationem adhibitam esse fatendum erit N 474 *πύρι λάμπειτον· ὅτι πύρσις ἤλλαπται καὶ πρόθεσις παρῖται ἀντὶ τοῦ ὑπὸ πυρὸς λάμπουσι.* Cf. Φ 541 *δίψη καρχαλός,* quod explicatur ὑπὸ δίψης ¹).

Dativus pro παρά cum genetivo. B 186 *δέξατό οἱ σκήπτρον· ὅτι ἀρχαϊκώτερον δέξατο αὐτῷ τὸ σκήπτρον ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ.* Cf. O 87. Si igitur E 298 *δεῖσας μὴ πῶς οἱ ἐρυσσάιτο νεκρὸν Ἀχαιοί* legimus: ὅτι ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ, hoc loco excidisse apparet: καὶ παρῖται ἢ παρὰ πρόθεσις.

Pro διὰ cum accusativo dativum esse statuit E 875 ubi Mars Jovi: *σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κόρη· ὅτι ἀντὶ τοῦ διὰ σέ²).*

Denique Θ 337 scripsit Aristarchus *Ἐκτωρ δὲ πρῶτοισι κίε σθένει βλεμνέων.* Didymus: καὶ ἔστιν ὁ δὲ Ἐκτωρ ἐπὶ τοὺς πρῶτους ὥρμα.

Accusativus pro περί cum genetivo. Z 239 *εἰρόμεναι παῖδας τε κασιγνήτους τε ἔτας τε· ἢ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ἀντὶ τοῦ περὶ παιδῶν καὶ κασιγνήτων ἐρωτῶσαι.* Cf. P 34 et Harl. x 14.

Praepositiones omissas sine casuum permutatione notavit has: ἐκ (ἀπὸ). B 576 *τῶν ἑκατον νηῶν ἤρχε κρείων Ἀγαμέμνων· παρὰλέλειπται ἢ ἐκ πρόθεσις, ἢ ἢ, ἐκ τούτων τῶν πόλεων ἑκατον νεῶν ἤρχεν.* X 147 *ἐνθα τε πῆγαί Δοῖαι ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου· ὅτι λείπει πρόθεσις ἢ ἐκ ἢ ἀπὸ.* I 12 *ἐν.* M 211 *Ἐκτορ, αἶε μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν· ἐν ἀγοραῖς (nonnulli ἀντὶ τοῦ ἀγορεύειν).* M 432 *ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήριοι ζαθέοισιν.* Ω 306.

σὺν (ἄμα) I 542 *χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ Ἀντίῃσιν ῥιζῇσι καὶ αὐταῖς ἄνθεισι μήλων· ὅτι εἴωθεν ἢ σὺν πρόθεσις ἐλλείπειν.* Sed omnes annotationes de hac re perierunt

1) N 29 *γῆθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο.* Herodian: εἰοί μέντοι ὅς ἀναγινώσκουσι γῆθοσύνη καὶ δοτικὴν πτώσιν ἰκδύχονται — ἵνα καὶ ἔθῃ Ὀμηρικῷ δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς παρελημμένη ὑπάρχοι, ὑπὸ χαρᾶς ἢ θάλασσα δίστατο, ὁμοίως τῷ ὅς δὴ γῆραι κυφὸς ἔην (β 16). Fortasse fluxit ex Aristarcho sch. BQ, σ 406.

2) Hoc exemplo allato explicatur i 19 ὅς πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποις μέλω in BQ.

praeter duas ad *M* 207. (αὐτὸς δὲ κλάγξες πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιοι· ὅτι λείπει τὸ ἄμα) et *T* 8. εἰς. *K* 195 ὅσοι κεκλήατο βουλῇν. Cf. *Θ* 47 *Σ* 291 *Φ* 40. Mirum hoc: *A* 405 μέγα μὲν κακόν· αἱ κε φέβωμαι Πληθύν ταρβήσας· ὅτι ἔωθεν ἢ εἰς πρόθεσιν· εἰς πληθύν. *Διά*. *A* 244 αἱ εἰ ἐπεὶ οὖν φαμον πολὺς πεδίσιον· θείον-
σαι. Et sic saepissime suppletur praepositio ad genetivos: *E* 222 *Z* 2, 38, 507 *Θ* 106 *K* 353 *N* 820 *Ξ* 147 *Σ* 7 *Φ* 247 *X* 23 *Ψ* 364, 372, 518, 521; ad accusativos nusquam.)
κατά. *I* 160 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσων βασιλευτέρός· εἰμι.
Ξ 249 ἥδη γάρ· με καὶ ἄλλοι τετὶ· ἐκίνασσαν· ἀφαιρή· *Ἀρί-*
σταρχος ἐλλείπειν φησὶ τὴν κατά (Herodianī verba sunt).

ὑπέρ. *M* 155 ἀμυνόμενοι σφῶν καὶ αὐτῶν καὶ κλισιάων.
περί. *A* 65 εἰ τὰ ἄρ' ὅ· γ'· εὐχολῆς ἐπιμέμφεται εἰθ'·
ἐκατόμβης. Qui Iliadem non ab eodem poeta profectam esse
statuerunt atque Odysseam, inter cetera argumenta attulerunt
etiam versum *B* 356 πένανθαι δ'· Ἑλένης ὀρμήματα τε στο-
ναχάς τε· ex quo concluderunt, ab Iliadis poeta Helenam fingi
invitam raptam, quum in Odyssea se ipsa accuset, quod non
coacta domum maritumque deseruerit. *Ἄλλ'*· ἔωθεν, inquit
Aristonicus, πρόθεσιν τὴν περί· δεῖ λαβεῖν, ἢ ἢ περί· Ἑλένης.
Cf. Apollon. constr. p. 165. De diplis propter hanc omissionem
positis supersunt hae: ad *A* 93, 429 *B* 689 *Θ* 124, 125, 317
I 531, 567 *A* 142 *N* 166, 203 *O* 651 *Π* 17, 522, 546, 553
561 *Σ* 171 *Φ* 146 *X* 170 *Ψ* 39 *Ω* 550.

παρά. *A* 596 μειδήσασα δὲ παῖδες ἐδέξατο χειρὶ κύ-
πελλον. *I* 632 *Ω* 305.

πρός. *T* 375 καὶ τότ'· ἄρ'· Ἑκτορα εἶπε παραστάς Φοῖ-
βος· Ἀπόλλων· ὅτι ἐλλείπει ἢ πρὸς πρόθεσιν, πρὸς Ἑκτορα.
καὶ τοι παρὴν εἶπεν· Ἑκτορα εἶπεν, ἀλλὰ συνήδως παρέ-
λιπε τὴν πρόθεσιν καὶ τότ'· ἄρ'· Ἀΐας εἶπε βοῶν ἄγῶ-
θόν Μενέλαον (*P* 237). Hinc *Ψ* 155 εἰ μὴ Ἀχιλλεύς
αἰψ'· Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς (ita Bekkerus) legit Ἀγα-
μέμνονα. *M* 60, 210 *N* 725 *P* 237, 651.

1) Apollonius etiam ad accusativos supplet, τρέμω σε, φεύγω σε et
similia explicans ellipsi praepositionis διότι. V. constr. p. 289 eum nota
Sylburgii.

ἐπί. Θ 2 Ζεὺς δὲ θεῶν ἄγορην ἐποίησατο τροπικῶσαν
 νος Ἀγοράτη κορυφῇ. M 82 χαρμῇ γηθόσονται: ὅτι ἐλλεί-
 πει ἢ ἐπί, ἢ ἢ ἐπὶ χάρμῃ. Item K 277 χαῖρε δὲ τῷ ὄρνυθ'
 Ὀδυσσεύς. Z 331 A 667 Π 81, qui loci supra allati sunt, ubi
 de genetivo et dativo commutato dixi.

Omissionem praepositionis cum verbo compositae notavit
 Ω 17 (παύεσθε esse pro ἀναπαύεσθε cf. Did. Ω 636)
 et B 148 ἐπαίγῳ pro ἐπικαταίγῳ¹).

Rarissime praepositio cum nomine ita constructa esse di-
 citur, ut non significet. Quo magis suspiciosum est illud scho-
 lium ad B 820: ὅτι περιτεύει ἢ ὑπό. Certa testimonia sunt
 M 303 ὃν κυὶ καὶ δούρεσσιν φυλάσσοντες περὶ μῆλα: ση-
 μαιοῦνται τινες ἐν ταῦτα, ὅτι περισσὴ ἢ πρόθεσις ἢ περὶ.
 Θ 19 οἰστέην χροστέην ἐξ οὐρανόθεν κρημιάσαντες: ὅτι ἢ ἐξ
 περισσῇ. Nam accessione syllabae θεν eandem significationem
 assumere censuit vocabulum ac si ejus genetiivus cum prae-
 positione ἐξ ponatur (cf. Apollon. constr. p. 117, 14—21). Unde
 ad H 202 Ἰδθεν μεδέων: ὅτι τὸ θεν παρέλκει: ἔστι γὰρ
 ἀντὶ τοῦ Ἰδης. Brevius Γ 276: ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἰδης μεδέων.
 Cf. Apollon. adv. 608, 25; 623, 25.

Sed vocabula cum praepositionibus ita composita, ut ni-
 hilo fere addita praepositione evadant significantiora simplicibus,
 minime fugisse Aristarchum jam exposuit Lehrsus (Aristarch.
 p. 115—118), ad quod genus pertinent ὑφηνίοχος, ὑποδμῶς,
 multa alia. His substantivis addendum adjectivum προσηγνής
 (v. ad Ω 18) verbum ἀποσηγνίσιν (T 62 cf. Herodian. I 426).
 Ad κατεπάλμενος A 94: ὅτι δύο προθέσεις παρείληφεν τῆς
 ἐτέρας ἀρκούσης²).

Etiam quae dixit Aristarchus de commutatis praepositioni-
 bus, pieraque congessit Lehrsus (quaest. ep. 87 sq.), qui du-
 bitat (p. 89) an ipse jam tanquam legem agnoverit licere, vel
 poetae certe licere commutare praepositiones (quam legem re-

1) Apollon. adv. 546, 26: ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε ἀντὶ τοῦ ἀπέρ-
 χεσθε καὶ πικρῶς ὀδύνας ἔχουσαι ἀντὶ τοῦ ἐπύχουσαι. Cf. p. 613.

2) Herodianus etiam in hoc genere modum excessit. Ad I 452 προ-
 μῆγναι: πρὸ τοῦ πῶτος μῆγναι ἢ περιδοῦναι ἢ πρόθεσις. Idem ad Π 669:
 πολλή ἐστι παρέλκουσα ἢ πρό.

centiores ut Apollonium et Herodianum haud dubie statuisset docet), in universum tamen non dubitat, quin Aristarchus observationi soli nimium intentus et ipse labi potuerit et sectatoribus multo magis peccandi ansam dare. Addo quaedam a Lehrsius praeterita. *Ἡ πρό ἀντί τῆς ὑπέρ* K 286, *μετά ἀντί τῆς ἐν* Γ 460. *Ἐπί* pro *παρά* etiam H 86 X 97. Memorabile hoc X 153: *ἐνθα δ' ἐν' αὐτῶν (πηγῶν) πλῆνολ' εὐρέες ἐγγὺς ἔστιν: ὅτι πρόθεσις ἡλλακται καὶ πτώσις ἀντί τοῦ παρ' αὐταῖς*. De δὲ accusativo personae annexo non loci cf. etiam V X 214. Sed quod habet Harl. γ 219 *περικήδετο ἀντί τοῦ ὑπερκήδετο οὕτως* *Ἀριστάρχος* pro certo testimonio esse non potest.

Quod est in scholio Didymi ad Γ 602 *ἀλλ' ἐπὶ δώρων Ἐρχεο: ὁ ἐστὶ μετὰ δώρων* — id omnino huc non pertinet, nam haec explicatio sensus est, non observatio syntactica; nec magis quod annotavit Aristonicius ad X 118).

Praepositiones adverbiorum vim induentes ab Aristonico non invenimus notatas nisi bis: Γ 53 *Τυδεΐδῃ, περὶ μὲν πολέμῳ ἐνὶ καρτερός ἐστι: ὅτι τὸ περὶ ἀντί τοῦ περισώως*, et ἐκ pro ἐξω A 163 *Ἐκτορα δ' ἐκ βελίων ὑπᾶγε Ζεὺς ἐκ τε κοινῆς*. De ἀπό pro ἀποθεν in quo Aristarchus accentum retraxit (v. Herodian. Σ 64, Lehrs. qu. ep. 96), Aristonici nota non superest.

Saepius adverbiiis notae adhibitae praepositionum significationem habentibus, maxime εἰσω pro εἰς. A 71 *καὶ νῆεσσ' ἡγήσαντ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσω*, item Φ 125 Ω 145, 155, 184, 199. *ἐνδον* pro *ἐν* Γ 13 *ὥς οἱ μὲν Διὸς ἐνδον ἐγγέγρατο. ἄνω* pro *ἀνὰ* Ω 544 *ὅσσον Ἀέσβος ἄνω Μάκαρος ἔδος ἐν-*

1) Recentior est sine dubio auctor scholii V. ad M 114 *παρὰ νηῶν: ἔθιμ ἀπὸ νηῶν ἢ γὰρ παρὰ ἐμπύκνων ἐστὶ. παρὰ νηῶν οὖν ἀντί τοῦ ἀπὸ νηῶν*. Idem affirmant auctores ignoti scholiorum ad Odysseam, quae attulit Lehrsius qu. ep. p. 92. Cf. etiam B 1 500. Ad horum exemplorum normam scholium corruptum (allatum a Lehrsius p. 88 not.) V A 603: *παρὰ νηός, ἀπὸ τοῦ παρὰ τῇ νηί, ἀπὸ τῆς νηός* — ita emendandum esse videtur; ut verba *παρὰ τῇ νηί* quae male irreperunt, deleantur, quibus omissis et hunc cum ceteris consentientem habebimus.

In Herodiani prosod. Iliac. II 497 Lehrsius oblitus est corrigere: *περὶ τῶν ἐναλλασσόντων προθέσεων*.

τοὺς ἐξέρχει· οὐτὶ τὸ ἀνω ἀντὶ τοῦ ἀνέ, ἢ ἡ ἀνείρχει καὶ
περιοριζέι. (τοῦτο δὲ φανερὸν ἐκ τοῦ ἑξῆς) Τὸς 2. 6. 7. 8. 9.

De variis enallagarum generibus.

Ac jam ad commutationes partium orationis delapsi sumus. Adverbiorum vice non modo praepositiones sed etiam neutra adjectivorum funguntur. Νέον pro νεωστί κατὰ μεσότητα accipiendum esse pluribus locis observavit (Lehrs Aristarch. p. 153). Etiam A 473 καλὸν αἰδόντες παιήονα, καλὸν pro καλῶς accepit. Hoc falsum esse olim putabam, sed postquam vidī καλὸν cum verbo αἰδεῖν conjunctum numquam non vim adverbialem habere (α 155 & 266 τ 519 φ 411, καλὸν αἰοιδίαι κ 227): et hoc loco Σ 570 (λίον δ' ὑπὸ καλὸν αἰδεν) revera pro καλῶς esse persuasum habeo. Quod hanc explicandi rationem adhibuit Aristonicus ad I 18 (μέγα pro μεγάλως): id per errorem scholae factum esse scimus ex Didymo ad B 111 (Lehrs Ar. p. 20); nam non Ζεὺς με μέγα Κρονίδης legit Aristarchus, sed μέγας. Sed Ξ 418 ubi Aristarchus ὥς ἐπεσ' Ἐκτορος ὠκὺ χάμαι μένος ἐν κοινήσιν: εἴτε ἐπιθετικῶς εἴτε κατὰ μεσότητα ἀντὶ τοῦ ὠκέως, ὥς ὁ ξὺ δὲ κωκύσασα (Σ 71) Bekkerus jure praetulit ὠκα.

Haec vocabula quae verbis apposita sunt, ut *πρὸν καλόν*, recte dicuntur adverbiorum locum obtinere. Aliter se habent illa adjectiva, quae substantivis quidem apposita sunt, significatione tamen aut nihil aut non multum differunt ab adverbiiis¹⁾. *Ψ* 287 *ταχέως δ' ἱππῆες ἄγερθεν: ὅτι ἀντὶ μεσότητος τοῦ ταχέως, οὐ κατὰ τῶν ἱππέων*. Idem de *βάσιν Ἱδι* *Ἱρι ταχεία* *A* 186: *ὅτι οὐ κατ' ἐπίθετον τὸ ταχεία, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταχέως, οἷον καὶ εὐρεῖα μοι χάνοι εὐρεία χθών*. Cf. *O* 158 *Ω* 144. Eadem res paullo aliter expressa *A* 182 (*χάνοι εὐρεία χθών*): *ὅτι οὐκ ἔστι καθολικὸν τὸ εὐρεία, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ εὐρεία γενομένη, οἷον εὐρὺ μοι χάσμα γῆς γένοιτο*. *BV*: *ἐπιτόρημα ἀντὶ τοῦ εὐρέως*. Cf. *Θ* 150, 399. Recte etiam

1) Rem tetigi in proll. ad Nicanorem p. 113, ubi brevitati studens, haec adjectiva adverbiorum loco posita affirmare Aristonicus dixi. Debebam potius: secundum Aristarchum ad sensum nil interesse, utrum *Homerus* adverbii utatur an hoc genere adjectivorum.

Ψ 880 ὥκως δ' ἐν μελλόν θυμὸς πτάτο: ὅτι ὥκως ἀντὶ τοῦ ὥκως. V. ad β 257 (λύσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν).

Observavit Aristarchus articulis Homerum plerumque non uli, ut tamen nequaquam omnes excluderet (Lehrs Ar. 377): eos autem qui nominibus additi sint, non raro pronominum demonstrativorum vim habere. Ita factum est ut nonnullis locis, quamvis articuli non desint (non tamen proprie accipiendi sed hi pronominum vicarij), veri articuli cogitatione suppleri debeant. K 322

ἡ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ δώσμεν, οἱ φορέουσιν ἀνύμωνα Πηλεΐωνα: ὅτι τὸ τοὺς οὐκ ἔστιν ἄρθρον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ τοιούτου παρεῖληπται ἐν τάξει ἀντωνυμίας. Cf. ad 321, 330 et E 268. Hinc Aristonico tribuendum duximus A 621 τοὶ δ' ἰδῶ ἀνεψύχοντο χιτώνων: ὅτι σαφές ὅτι οὗτοι. Hac observatione usus est ad recte explicandum I 133 ὄρκον ὀρούμαι Μηποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι: ὅτι ἐξωθεν δεῖ λαβεῖν τὸ ἄρθρον: τὸ γὰρ τῆς κῦν ἀντὶ τοῦ ταύτης παρεῖληπται. καὶ ἔστιν ὁ λόγος μήποτε τῆς ταύτης εὐνῆς ἐπιβήμεναι. Cf. ad B 576. Ad β 206 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς: ὁ Ἀρίσταρχος λείπειν φησὶ τὸ ἄρθρον, ἢ ἡ εἵνεκα τῆς ταύτης ἀρετῆς. Ἰακὼν δὲ τὸ ἔθος εἶναι. Cf. Apollon. constr. 106, 22—107, 3.

Pergo ad tres gradus comparationis inter se confusos. Ad hoc genus traxisse videri potest Aristarchus usum vocabuli μέγας, quod nomini Telamonii Ajacis adjicitur, ad distinguendum a cognomine minore: ὅτι συγκριτικῶς λέγεται πρὸς τὸν ἕτερον Ἄαντια ὁ μέγας (cf. ad Π 358 P 115 et Lehrs Ar. p. 9); sed id non ita est; nam nil significare voluit, nisi hunc Ajacem non simpliciter magnum vocari sed comparate. — Comparativus pro positivo A 324.

αἰχμῆς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἱ περ ἐμείσοι ὀπλότεροι γεγάσι πεποιθασίν τε βίηφι: ὅτι παραλλήλως νεώτεροι μὲν ἀντὶ τοῦ νέοι, ὀπλότεροι δὲ συγκριτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ νεώτεροι. οὐδέποτε γὰρ ἀντὶ τοῦ νέοι εἶρηκε τὸ ὀπλότεροι: τὸ δὲ νεώτεροι κατ' αἰματέρων τίθεται παρ' αὐτῷ καὶ συγκριτικῶς καὶ ἀπολελυμένως. Eodem modo explicati comparativi σαώτερος ὥς κε κέηται A 32

et μελάντερον ἤντις τίσσα A 277. Deinde superlativus non semper id significat, supra quod nihil aliud sit ejusdem generis: sed interdum etiam id quod excellet quidem in aliquo genere ut tamen ab aliis ejusdem generis aequari possit vel superari. Hac altera significatione superlativus ita propè ad absolutum accedit, ut pro eo positus esse dicatur non injuria. A 139 ἀκρότατον δ' αὖρ διοτρός ἐπέγραψε χροά φωτός: ὅτι τὸ ἀκρότατον οὐχ ὑπερθετικόν ἐστιν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀκρότατον χροά. Idem de ἀκροτάτῃ κορυφῇ E 754 Θ 3 et πόλιν ἀκροτάτην X 172. P 80 Τρώων τὸν ἄριστον ἐπεφην (de Euphorbo sermo est quem occidit Menelaus): ὅτι ἀντὶ τοῦ πόλιν ἐν Τρωσὶν ἄριστον· οὐ γὰρ ἐστὶν ὡς Μυρμιδόνων τὸν αὖ ἄριστον (Σ 10). Hoc vult: ἄριστον significare virum inter Trojanos egregium, non optimum Trojanorum; superlativum non proprie accipiendum esse, ut alibi quum v. c. Patroclus optimus Myrmidonum audiat. Si recte judicavi schol. ad F 124 ex Aristarcho fluxisse, hoc modo soluta quaestio quomodo de Priami filiabus nunc Cassandra nunc Laodice (N 365) pulcherrima dicatur. Paulo aliter res habet A 176, ubi Agamemnon ad Achillem: ἐχθιστός δὲ μοί ἐσσι διοτρεφέων βασιλῆων. Si hoc ἐχθιστός vere superlativi potestatem haberet, sequeretur etiam alios reges Agamemnoni invisos esse: quod quum non ita sit, non potest Achilles invisissimus esse. Hinc Aristarchus: ὅτι συγκριτικῶ (immo ὑπερθετικῶ) ἀντὶ ἀπλοῦ ἐχρήσατο. Aristarchaeae interpretationis vestigia apparere videntur etiam A 832 (δικαιοτάτος Κενταύρων).

De commutationibus generum pauca dicenda sunt. Substantivis feminini generis adjici saepe adjectiva masculina, non satis attenderat Zenodotus, qui Σ 222 ὅσα χάλκεον in χάλκεον mutavit, οὐ συνείδῃ τι παραπλησίον ἐστὶ τὸ σχῆμα τῷ κλυτός Τηποδάμεια (B 742, ubi v. cl. Apollon. de constr. 209) et θερμός ἀντιμή. Cf. ad K 27 (πυλὸν ἐφ' ὕψη) 118 (χρεὺ οὐκέτ' ἀνεκτός) O 626 (δεινός ἀήτης) Π 589 (αἰγανὴς ῥιπὴ ταναοία) T 229 (ἄλός πολιοῖο) δ 442 (όλοώτατος ὁδμή). Ἀκίων pro ἀκίονσα usurpatum credidit A 22 Θ 459, et πληγεῖτε pro πληγεῖσα Θ 455. Contra etiam formam femininam ἀσβέστη notāam invenimus, quia in recentiore sermone hoc adjectivum generis communis esse solet.

in usu praepositionum apud Homerum observavit Aristarchus, ellipsin pleonasmum enallagen: easdem in usu conjunctionum apparere statuit. Omissiones trium invenimus notatas particularum: μή, ἵνα vel ὅπως et ὥς. *A* 262 οὐ γάρ πω τοῖους ἶδον ἀνέρας οὐδὲ ἰδωμαι: ὅτι παραλείπεται ἢ μή ἀπαγόρευσις. ἔστι γάρ οὐδὲ μή ἰδωμαι, ὅμοιον τῷ πληθύνει δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω. — *Ψ* 71 θάπτε με, ὅτι τάχιστα πύλας Ἀἰδαο περήσω: ὅτι λείπει τὸ ἵνα ἢ ὅπως. Cf. ibid 75 et *Σ* 125. — *Ξ* 499 ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχὼν scribens, φῆ pro verbo accepit et ὥς supplevit ¹⁾).

Inter conjunctiones quae περιττεύειν visae sunt, primo loco memoranda est δέ in redditionibus posita: v. Aristicum ad *A* 41, 137, 194 *B* 189 *E* 261 *Z* 146 *H* 149, 314 *I* 509 *K* 490 *T* 49 *Ω* 15. Sed etiam aliis enuntiationibus hanc particulam inseri posse, ut non significet sed mere expletiva sit, statuit Aristarchus. *Ω* 14

ἀλλ' ὃ γ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
15 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν,
τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο, **ΤΟΝΔΕΔΕΑΣΚΕΝ**
ἐν κόνι ἐκτανύσας προπορηνέα.

Ad v. 17: ὅτι ὁ δὲ πάλιν (hoc spectat ad illud δέ in v. 15) περισσός· οὐ γάρ ἐστι λέγειν, ὅτι ἐδέσμευεν (sc. ut τὸν δὲ δεάσκεν legatur), ἀλλὰ χωρὶς ὁ δέ, εἴτα ἔασκεν ἀντὶ τοῦ εἶα. Voluit igitur: τὸν δὲ δ' ἔασκεν, quod quum tolerari nequeat, Bekkerus dedit τόνδε δ' ἔασκεν. Ac ne id quidem placet. *T* 356

ἀργάλεον δέ μοί ἐστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἰόντι,
τοσσοῦδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν:

Herodianus tradit Ptolemaeum Ascalonitam scripsisse τοσοῦτοδε (v. Lehrs. qu. ep. 133); Ἀρίσταρχος μέντοι καὶ οἱ πλείους παρολκὴν ἐξεδέξαντο τοῦ δέ — quasi ad sensum nil in-

1) Hoc testimonio uti debebam in proll. ad Nican. p. 114, ubi de ὥς ab Aristarcho extrinsecus assumpto dixi; non schol. A. ad *T* 386 quod injuria Didymo tribui.

tersit, utrum δὲ addatur an non¹⁾. Haec opinio fecit, ut B 802 *Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιόν ἐπιτέλλομαι* — δὲ pro superfluo haberet.

Ut copulativam καὶ non significantem poni posse crederet, ejusmodi locis videtur motus esse, quales sunt N 306 τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον εἶπεν et T 234 τὸν καὶ ἀνηρεψαγτο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεῦν (vbi v.). Etiam B 247 defendi poterit, quod pleonasmum ad explicationem adhibuit: non autem M 300, ubi particula prorsus necessaria est (κέλεται δὲ ἔθνη ἀγένοισι Μήλων πειρήσονται καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν), nec α 35 (ὥς καὶ γὰρ Ἀτρεΐδης ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαι Γῆρ' ἄλοχον μηχανήν) v. Q.

Alteram copulativam τε (siquidem ex paucis exemplis in universum concludere licet) non significare credidit, ubi relativo adjecta est: E 5 ὅς τε μάλιστα Δαμπρόν παμφαίνοισι, cf. ad X 29, 118; et ut videtur ubicunque non vim copulativam habet, maxime ubi aliis particulis annexa est, ut μάλα γάρ τε κατεσθίει Γ 25, εἶπερ τε νοήσῃ K 225, εἵπερ τε τύχῃσιν A 116. Sed etiam inter duo nomina positam non necessario significare credidit. Nam Π 636 χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν τε εὐποιγιάων: incertum relinquit, utrum bis idem dicatur (ῥινοῦ τε, βοῶν τε), an is sensus sit, qui foret dempto altero τε: ἢ τὸν τε περιτεύειν νομιστίον, ἢ ἢ ῥινοῦ βοῶν τουτέστι τῶν ἀσπίδων.

Γάρ superfluum esse dicitur Ψ 9 Πάτροκλον κλαίωμεν: ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάτων: οὐτὶ ἀντὶ τοῦ τὸ γὰρ γέρας. ἢ περισσὸς ὁ γάρ.

Quid de particula πέρ judicaverit Aristarchus, obscurum est. Adversativam eam esse identidem dixit Apollonius: ὁ πέρ ἐναντιωματικός ἐστι μετ' αὐξήσεως (conj. 518, 26. cf. 525 et constr. 267, 28), velut in illo μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἑών, ἀποαίρεο κούρην A 275. Contra A 131 μηδ' οὕτως ἀγαθὸς περ ἑών, θεοεῖκελ' Ἀχιλλεὺ Κλέπτε νόον —

1) Quid quod nonnulli Π 697 scripserunt: οἱ δ' ἄλλοι φύγα δὲ μνώοντο ἕκαστος, φύγα pro accusativo habentes, τοῦ δὲ ἐνθάδε παρῆλκοντος? Herodian.

affirmativa potius esse videtur, unde εἰς τὸν δὴ μεταλαμ-
βάνεται, ὅτι μὴ κυρίως τὸ δηλούμενον αὐτοῦ (τοῦ πέρ)
ἀπαιτεῖ ὁ λόγος (conj. 519, 3). Cum hoc consensit Aristo-
nicus ad h. l.: ὅτι ἰδίως κέχρηται τῷ πέρ συνδέσμῳ, ἀντὶ
τοῦ γὰρ ἢ τοῦ δὴ. Hinc Aristarchus videri potest etiam de
principali particulae significato idem statuuisse atque Apollonius.
Quod affirmatur quodammodo Aristonici scholio ad Φ 189:
Χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος Παισὶν ἐριζέμεναι, πο-
ταμοῖό περ ἐκγεγῶτα: ὅτι περισσὸς ὁ πέρ, ὥς ἐκεῖ (ρ 46)
μηδὲ μοι ἦτορ Ἐν στήθεσσιν ὄρινε φυγόντι περ
αἰτὺν ὀλεθρον. Nam si particulam adversandi vim ha-
bere credidit, quae neque huic loco convenit neque illi, non
potuit non superfluum dicere. Contra non intelligimus quo-
modo ad N 317 αἰτὺ οἱ ἴσσιται μάλα περ μεμαῶτι μά-
χεσθαι — Νῆας ἐνιπρῆσαι, annotare potuerit: ὅτι ὁ πέρ
σύνδεσμος περισσός. Nam hoc loco, si ullo, πέρ contrarie-
tatis causa positum est.

Praeter illam particulae πέρ cum δὴ commutationem pau-
cissimas conjunctionum enallagas notatas invenimus. Αἰ in
iis membris, quibus praecedentium causae enuntiantur, dici-
tur pro γάρ esse: Z 360 μὴ με κάθιζ' Ἐλένη, φιλέουσά
περ' οὐδέ με πείσεις. Θ 85 ἀλγῆσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος
δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ. Et haec propter sensum. Contra legi-
bus syntacticis commotus est, ut μὴ in enuntiatione non pen-
dente pro οὐ esse moneret. O 41 ἴστω νῦν τόδε γαῖα —
μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων Πημαίνει Τρωάς
τε καὶ Ἑκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει: ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις ἢ μὴ
ἀντὶ ἀρνήσεως τῆς οὐ. Cf. proll. ad Nicanor. p. 111.

affirmativa potius esse videtur, unde est non de necessitate
 affirmativa, sed de negatione, et de negatione (non est)
 affirmativa est de necessitate (non est). Cum hoc consentiat Aristote-
 les ad h. l. i. c. 1. idem significat et de necessitate, non
 est de necessitate, sed de negatione. Illuc Aristoteles videtur etiam de
 principali particulae significanti idem statuisse etque Apollonius.
 Quod affirmatur quodammodo Aristoteli scholio ad p. 189:
 καὶ τὸν τοῦ ἰσχυροῦς ἁποδείκνυται ἡ ἀποδείξις, κα-
 τὰ τὴν ἀποδείξιν: ὅτι μακροτέρῃ ἐστὶν ὡς καὶ (p. 48)
 καὶ τὸν τοῦ ἰσχυροῦς ἁποδείκνυται ὅτι μακροτέρῃ ἐστὶν
 καὶ τὸν τοῦ ἰσχυροῦς ἁποδείκνυται. Nam si particulam adversantem vim ha-
 bere credidit, quae negue hinc loco convenit neque illi, non
 potuit non suppletam dicere. Contra non intelligimus quo-
 modo ad h. 317 aliter de necessitate videtur magis, ut
 videtur — Videtur videtur, annotare potuerit: est de
 necessitate videtur. Nam hoc loco, si alio, ut contra-
 dictoria causa possum est.

Propter illam particulam ut cum de commutationem par-
 ticularum conjunctionum enallagas notatas invenimus. At in
 his membris, quibus praecedentiam causae enuntiantur, dici-
 tur pro quo esse: N. 300. ut ne videtur, videtur
 ut, unde ne videtur. Et haec propter sensum. Contra legi-
 bus syntactis commutatus est, ut in enuntiatione non pen-
 dent pro eo esse moneret. O. 41. totum ut videtur —
 ut de necessitate videtur. Theophrastus in h. l. i. c. 1. dicit
 et non "videtur, videtur de necessitate: est de necessitate
 de necessitate videtur. Cf. proli. ad Nicomach. p. III.

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΥ

ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ ΙΔΙΑΙΟΥΣ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΩΣ

ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ ΙΜΑΝΤΩΣ

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΕΙΣ ΤΗΝ Α.

πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
 ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν,
 5 οἰωνοῖσι τε πᾶσι· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή,
 ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντες
 Ἄϊρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 3: ὅτι κακῶς τινὲς μεταγράφουσι πολλὰς δ' ἰφθί-
 μους κεφαλὰς, ἵνα περιφραστικῶς τοὺς ἀνδρείους καὶ
 ἀγαθοὺς λέγῃ ἰφθίμους κεφαλὰς. *A.* Addidi secundum ἰφθί-
 μους. Id recte scribi *A* 55, hic non, quod opponatur αὐτοῖς
 (v. 4) v. *A* 55, *H* 330. *L.*

4. 5: ὅτι Ζηνόδοτος τοὺς δύο ἀδειεῖ· γίνεται δὲ τὸ
 προοίμιον κόλον. καὶ πρὸς τὰς ψυχὰς ἀντιτίθεται τὸ αὐ-
 τοῖς δέ, ἐπὶ τῶν σωματίων. *A.* Et annotaverat ἐλώρια non
 significare cibum, sed rapinam: *E* 684, v. *Lehrs. Ar.* p. 110.

5. Excidit refutatio lectionis Zenodoteae: οἰωνοῖσι τε δαῖτα.
Ar. p. 95.

5. 6 Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα:
 Ἀρίσταρχος συνάπτει, ἵνα μὴ παροῦσά τις φαίνεται βουλή
 καθ' Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀφ' οὗ χρόνου ἐγένετο ἡ μῆνις, ἵνα
 μὴ τὰ παρὰ τοῖς νεωτέροις πλάσματα (*Ar.* 191) δεξώμεθα. *A.*
 Pro παροῦσα malim προοῦσα: nam hac nota cavere voluit, ne
 quis credat jam ante Achillis iram hoc consilium a Jove captum
 fuisse. v. *Ar.* 191.

8 τίς τὰρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι:
 ὅτι (*Pluygers.* p. 9) ὁ Ζηνόδοτος σφωῖ γράφει *A.* cod. σφῶιν.
 Τίς τὰρ σφωῖ scribebat Zenodotus et alii enclitice, et hanc
 ipsam formam de tertia persona (eos) intelligebant. *Apollon.*
 constr. 167. pronom. 115. *Lips.* οἱ περὶ τὸν Σιδώνιον τῇ
 σφωῖ ἀρέσκονται, οὐ καλῶς. ἡ γὰρ σφωῖ δύο πτώσεις ἐπι-

A.

δέχεται, ὑμεῖς καὶ ὑμᾶς, ὧν οὐδέτερον ἀρμόττει. τὸ δὲ σφωὲ μᾶλλον τρίτον ἐστὶ δυνικοῦ προσώπου, καὶ σημαίνει τὸ αἰτούς. Similiter sēre dixerat Aristonicus: v. ad K 546. L. Unum ἀρμόττει offendit: nam quod in omnibus Aristonici scholiis ἀρμόζει legitur, non casu factum crediderim.

11 τὸν Χρύσην ἠτίμασεν ἀρητῆρα: διὰ τὴν τάξιν τοῦ ἄρθρου, τὸν ἀρητῆρα Χρύσην. A. A 340 Φ 317 ρ 10 (Q). Apollon. constr. 66, 24.

12 ὁ γὰρ ἦλθε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, λυσόμενός τε θύγατρα φέρων τ' ἀπερσείει ἄποινα, στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος.

12. 13. 14 ἀστερίσκοι· οὐ καλῶς γὰρ ἐν τοῖς ἐξῆς (372) μετετέθησαν. A.

14 στέμματα: ὅτι ἔθος αὐτῷ πληθυντικῶς ἀντὶ ἐνικοῦ λέγειν. A. Sequitur mox (28) στέμμα θεοῖο. L. ἐνικοῦ dedit Bekkerus; in cod. ἐνικῶς esse ait Pluygers. p. 11.

20 παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαι τε φίλην τὰ δ' ἄποινα δέχασθαι. Huc pertinet quod a Villois. et Bekk. ad v. 23 relatum est: ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. A. V. BL 20. Apollon. constr. 78, 21 et pag. 14.

23 αἰδεῖσθαι τ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα. Αἰδεῖσθαι idem valet atque ὡς ἱκέτην προσδέχασθαι: X 124. Ar. 150.

24 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδew (sc. Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνονος L.) ὁ δὲ ποιητὴς δοτικὴν ἀντὶ γανικῆς παραλαμβάνει. A. Cf. p. 22.

26 μή σε χέρον κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κηχεῖω: ὅτι (Pluyg. p. 8) ἀντὶ τοῦ κηχεῖοιμι. A. Cf. p. 10.

τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
30 ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τήλοδι πάτρης, ἱστὸν ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσαν.

29—31: ἀθετοῦνται, ὅτι ἀναλύνουσι τὴν ἐπίτασιν τοῦ νοῦ καὶ τὴν ἀπειλήν. ἱσμένισε γὰρ καὶ ὁ Χρύσης ὑπηρετούσης αὐτῆς τῷ βασιλεῖ. ἀπρεπὲς δὲ καὶ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα τοιαῦτα λέγειν. A. ὑπηρετούσης pro εἰπούσης emendavit Lehrs. Herodian. p. 461.

29 πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι: οὐ τοῦτο λέγει, ὅτι

A.

γηράσασαν αὐτήν τότε ἀποδώσει, ἀλλ' ὅτι πρότερον γηράσει ἢ ἐκείνῳ ἀποδοθήσεται. A. Cf. ad Σ 283 Ω 551. L.

32 σαώτερός ὡς κε νέηαι: ὅτι τὸ σαώτερός ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ. A. Cf. p. 30.

34 βῆ δ' ἀκέων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης: ὅτι Ζηνόδοτος διὰ τοῦ χ' ἀκέων. A.

37 κλυθί μεν ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας: ὅτι κατὰ μεταφορὰν ἐκ τετραπόδων ὑπερμαχεῖς. A. E 21, 299 Θ 331 N 420 Ξ 477 P 4, 80.

40 ἦ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα, ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τὸ δέ μοι κρήνην ἐέλωρ. τὸ δέ (Pluyg. p. 11): ὅτι περιτιτὸς ὃ δέ συνήθως αὐτῷ. A. Cf. p. 33.

42 τίσιαν Δαναοί: ὅτι Ζηνόδοτος τίσαιεν. A. cod. τίσαιεν.

44 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων: ὅτι ὄρος ὃ "Ολυμπος" τὰ γὰρ καρήνα ἐπὶ ὄρους. A. Ar. 169.

46 ἔκλαγξαν δ' αἶρ' οἱ ἄτολ' ἐπ' ὤμων χρομένοιό, αὐτοῦ κινήθεντος: ὃ δ' ἦις νυκτὶ ἐρικώς: ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκεν, οὐ καλῶς. A. Et Zenodotum non recte scripsisse νυκτὶ ἔλυσθαι: M 463. L.

50 οὐρήας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς: ὅτι οὐκ ὀρθῶς τινὲς οὐρήας τοὺς φύλακας, ἀντιδιαστέλλει γὰρ διὰ τοῦ αὐτοῖσι (51). A. Ψ 111.

51 βέλος ἔχε πευκές: ὅτι μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς πεύκης. A. Pluyg. p. 8, cf. schol. AD ap. Bekk. Fortasse hoc Aristonici est.

53 ἐμνήμην μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοιο. Fuit annotatio de significato vocis κῆλα: A 584.

56 ὀρέτο: ὅτι Ζηνόδοτος ὀρήτο γράφει. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Δωρικόν γίνεται. A. Cf. ad γ. 198.

59 Ἀτρεΐδην, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἶω ἄψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν: ἢ διπλῇ πρὸς τὴν τῶν νεωτέρων ἱστορίαν, ὅτι ἐντεῦθεν τὴν κατὰ Μυσίαν ἱστορίαν ἐπλασαν. A. Cf. ad 71 et Ar. 101.

In repetito ἱστορίαν offendo; pro altero fortasse fuit ἐφόρμειν vel tale quid. Et dixerat πάλιν significare retro non iterum; BL ad h. l. et A 326.

A.

60 εἴ κεν: ὅτι Ζηνόδοτος οἷ κεν γράφει, οὐ καλῶς· καλὴ γὰρ ἡ ἀπογνωστὴ τῆς σωτηρίας. A.

62 ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρεῖομεν ἢ ἐρεῖα, ἢ καὶ ὄνειροπόλον: ἢ διπλῇ, ὅτι μάντις γενικῶς, ἐρεῖς δὲ καὶ ὄνειροπόλος εἰδικῶς, εἶδη μάντεων. Ζηνόδοτος δὲ ἠθέτησεν αὐτόν (v. 63), μήποτε δὲ ὄνειροκρίτην ὑπέιληφεν, οὐκ ὀρθῶς. A. Cod. οἰωνοπόλος pro ὄνειροπόλος. Quid significet ὄνειροπόλος, v. ad E 149.

65 εἴ ταρ ὃ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται: ὅτι ἐλλείπει ἢ περὶ. A. Cf. p. 26.

68 κατ' ἄρ' ἔξετο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐκαθέξετο. οὐκ ἐξ δὲ ἐλληνίζειν τὸν Ὀμηρον· ὥσπερ γὰρ οὐδὲ λέγει ἐκατέβαινεν, οὕτως οὐδὲ ἐκαθέξετο. A. Pro οὐδὲ λέγει in cod. esse ait Pluyg. p. 11. οὐδεὶς λέγει: quod si est, falsum est.

ἦτοι ὃ γ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, τοῖσι δ' ἀνέστη

69 Κάλχας Θεστορίδης: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μάντις Θεστορίδης. A. Collato Aristonici scholio ad Ω 77 conjici certe poterit, cur Zenodotus hanc lectionem praetulerit. Scilicet Achilles generatim dicit: ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρεῖομεν (62), neque Calchantem nominatim appellat. Hinc censuisse videtur Zenodotus, eum qui respondeat, necessario ut vatem esse significandum. Aristarchus contra dixisse videtur, hoc nequaquam esse necessarium et attulit locum illum ex ultimo libro, ubi ἐξ ὀνόματός μιν καλέσαντος τοῦ Διὸς ἢ πρὸς ταῦτα τεταγμένη Ἰρις ὑπακούει.

71 καὶ νῆεσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἶσω: ὅτι ἀντὶ τοῦ νεῶν. (cf. p. 22). καὶ ὅτι Κάλχας ἠγήσατο τοῖς Ἑλλήσι καὶ οὐχὶ Τηλέφορ, ὥς τινες νεώτεροι (Ar. 190). καὶ τὸ εἶσω ἀντὶ τοῦ εἰς. (Ar. 142). A.

73 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν: ὅτι (Pl. p. 8) Ζηνόδοτος γράφει: ὅς μιν ἀμειβόμενος ἐπεα πτερόεντα προσηύδα. A. μιν pro αὐτοῖς, quod reiciunt Aristarchei: v. ad K 127, Apollon. pron. p. 108. L.

80 κρείσσων: ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ἢ γράφει. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἔχει ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ ἢ. A. Cod. εὐσύγκριτα pro συγκριτικά. Correxerit Bekkerus.

83 σὺ δὲ φράσαι εἴ με σώσεις: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει φράσον. μᾶλλον δὲ τὸ φράσαι ἀρμόζει. A. Ar. 94.

A.

85 οἶσθα: ὅτι οἶσθα χωρὶς τοῦ ὁ. οὕτως γὰρ λέγει διὰ παντός· οἶσθα· τίη τοι ταῦτα (A 365). οἶσθα γέρον (δ 465). A.

86 Κάλλχαν: ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ᾤ Κάλλχα. τὰ δὲ εἰς ας λήγοντα, διὰ τοῦ πτ κλινόμενα ἐπὶ τῆς γενικῆς, ἔχει τὴν κλητικὴν εἰς ᾤ, Θόαν, Αἴαν. A. Cf. ad N 68, 222.

93 οὐ τὰρ ὁ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὐδ' ἐκατόμβης ἀλλ' ἐνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων.

εὐχολῆς ἐπιμέμφεται: ὅτι ἐλλείπει τὸ περί, καὶ περισσὸν τὸ ἐπιμέμφεται. A. Ego suspicabar: καὶ κοινὸν τὸ ἐπιμέμφεται sc. ἐπὶ τὸν εἰς: v. adn. seq. et ad A 56 Φ 479 Ψ 183. Contraria corruptela est I 416 (κοινὸν pro περισσόν). Lehrsius hunc locum ita sanare mavult: καὶ περισσόν τὸ ἐπὶ ἐν τῷ ἐπιμέμφεται, ut Ξ 54 T 62. Cf. p. 26.

96 τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγεια ἔδωκεν ἐκηβόλος ἥδ' ἔτι δώσει: ἀθετεῖται, ὅτι περισσός· πρόκειται γὰρ· ἀλλ' ἐνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων. τὸ δὲ ἐπιμέμφεται ἀπὸ κοινοῦ δεῖ λαμβάνειν. ABL. Hoc scholium a Vill. et Bekk. injuria ad v. 94 relatum est.

98 πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δομέναι ἐλικώπιδα κούρην ἀρητῆτην, ἀνάποιον: ὅτι οὐ κατὰ προσηγορίαν τὴν ἀρητῆτην λέγει, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀρητῆ· καὶ παράλληλον τὸ ἀνάποιον: τὸ γὰρ αὐτὸ δι' ἀμφοτέρων δηλοῦται. A. Ut hic κατὰ προσηγορίαν, ἵτα I 446 κατὰ μεσότητα A 186 κατέπιθετον. De παράλληλον cf. ad N 276.

100 τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπιδόμεν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αἱ κέν μιν. γελοῖον δὲ διστακτικῶς λέγειν τὸν μάντιν. ABL.

πεπιδόμεν: ὁμοίον ἐστὶ τῷ ῥηιδίως πεπιθεῖν (I 184). εἶπθε δὲ τοὺς δευτέρους ἀορίστους ἀναδιπλασιάζειν. A. Cf. p. 11 not. 1.

103 ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναί πίμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πύρρ' λαμπετόωντι εἰκτεν.

103: τούτῳ τῷ στίχῳ καὶ τῷ πίμπλαντ' ὅσσε δέ οἱ παράκειται ἀστερίσκος, ὅτι ἀμφότεροι εἰς τὴν Ὀδύσειαν (δ 661) μετάνεινται οὐκ ὁρθῶς. A.

105 Κάλλχαντα πρῶτιστα κακ' ὁσοόμενος πρὸς-εἶπεν: ὅτι ἀπὸ τῶν ὁσων κακῶς ὑπιδόμενος, οὐκ ἀπὸ

A.

τῆς ὄψεως, τῆς φωνῆς, κακολογήσας· οὐ γὰρ χρῆται Ὀμη-
ρος τῇ ὄσσει ὡς ἐπὶ τῆς φωνῆς, μᾶλλον δὲ ἐπὶ τῆς θείας
κληδόνας. A. Ar. 96.

106 μάντι κακῶν, οὐ πάποτε μοι τὸ κρήγυρον εἶπας.
αἰεὶ τοι καὶ κακ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
ὅτι ἅπαξ εἴρηται τὸ κρήγυρον (Ar. 14), καὶ οὐκ ἐστὶν ἀληθές
ἀλλ' ἀγαθόν· ἀντιδιαστέλλει γοῦν ἐπὶ τὸ αἰεὶ τοι τὰ κακ'
ἐστὶ φίλα. A.

καὶ νῦν ἐν Λαυαοῖσι θεοπροπίων ἀγορεύεις,
110 ὥς δὴ τοιῶν ἐνεκά σφιν ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
οὐνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσσηίδος ἄρλ' ἀποινα
οὐκ ἔθελον δέξασθαι.

110: ἀπειτεῖται, ὅτι αἰρομένου τούτου σύντομος γίνεται
ἡ ἐρμηνεία καὶ οὐδὲν ἐλλιπὲς ἔχουσα. AB.

ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δομέναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον·
117 βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὼν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι.

117: ὅτι Ζηνόδοτος αὐτὸν ἠθέτηκεν, ὥς τῆς διανοίας
εὐήθους οὐσης· οὐδεὶς δὲ αὐτὸν ἰδίᾳ προφέρεισθαι, ἀλλὰ
συνάπτειν τοῖς ἄνω· ἐν ᾗθει γὰρ λέγεται. A. Sensus esse
dicit Langius (Gött. Gel. Anz. 1851 p. 940): hunc versum tum
demum recte intelligi, si non separatim sed conjuncte cum
praecedentibus pronuncietur et intelligatur. Quod (si recte in-
terpretatus sum) haud ita longe distat ab eo, quod proposui in
proll. ad Nicanor. p. 112: Aristarchum cavere voluisse, ne ante
hunc versum majus intervallum a pronunciantibus fieret.

τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
129 δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξει·
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Τροίην, ὥς ἐπὶ τὴν Ἰλίον βουλόμε-
νος μενέσθαι τὴν ἀναφορὰν, ἀπιθάνως· ἀθλον γὰρ ἦν εἰ
ἐλοῦσιν αὐτήν. ἐστὶν οὖν ὁ λόγος περὶ μίας πόλεως τῶν
περιοίκων· (v. ad 164) ταύτας γὰρ ἐπύρθει ὁ Ἀχιλλεύς διὰ
καὶ ἐν τρισὶ συλλαβαῖς ἀναγινώσκεται. A. Et εὐτείχεον πό-
λιν non tantum de sola Troja dici: Π 67. L.

131 μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοσεύει' Ἀχιλλεὺς
κλέπτε νόψ· ὅτι ἰδίως κέχρηται τῷ πέρ συνδέσμῳ,
ἀντὶ τοῦ γέ ἢ τοῦ δή. A. Cf. p. 35.

133 ἢ ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὕτως
ἦσθαι δευόμενον, κέλειαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι.

A.

133. 134: ἀθιτούνται, ὅτι εὐτελεῖς τῇ συνθέσει καὶ τῇ
διανοίᾳ καὶ μὴ ἀρμόζοντες Ἀγαμέμνονι. A.

135 ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται·

εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι —

136. καλῶς ἂν ἔχοι in talibus suppleat Aristarchei. Π559. L.

137 ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι: ὅτι περισσεύει ὁ δέ
(cod. κέ cf. p. 9) σύνδεσμος, καὶ τὸ ῥήμα ἥλλακται, ἔλωμαι
ἀντὶ τοῦ ἐλοίμην. οὕτως δὲ γίνεται περισσὸς ὁ ἄξω ἐλών. A.

138 ἡ τεὸν ἡ Αἰάντος ἰὼν γέρας, ἡ Ὀδυσῆος

ἄξω ἐλών· ὁ δὲ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἴκωμαι.

139: ἀθετεῖται, ὅτι πλήρης ὁ λόγος, ἀλλαγῆς γενομένης
τοῦ ῥήματος ἔλωμαι ἀντὶ τοῦ ἐλοίμην. καὶ εὐθὺς τὸ πρὸς-
κείμενον ὁ δὲ κεν κεχολώσεται πῶς γὰρ οὐκ ἐμελλε
χολούσθαι; A. Ar. 360.

141 νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσομεν εἰς ἅλα
διὰν: ὅτι τὸ ἐρύσομεν ἀντὶ τοῦ ἐρύσωμεν· συνέσταλται
γάρ. A. Cf. p. 13.

ἐν δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐν δ' ἐκατομβῇν

143 θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρχον
βήσομεν.

143: ὅτι Ζηρόδοτος αὐτὸν ἠθέτηκεν. ἀναγκαῖος δὲ ὁ
περὶ τῆς Χρυσήϊδος λόγος· ταύτης γὰρ ἕνεκα ἐγένετο καὶ ὁ
λοιμός. A.

148 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς
Ἀχιλλεύς: τὸ σημεῖον ὅτι — Quae sequuntur, Aristonici
non sunt. Sin autem diplo punctis notata recte habet, ad Zeno-
doti lectionem hoc scholium spectavit. Qui quum M 230 pro
τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἐκτώρ muta-
verit τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτα, suspicio erit etiam hunc locum
ab eo aliter scriptum fuisse, ac nunc est.

158 ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἄμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ
χαίρῃς,

τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω σοί τε κυνῶπα,
πρὸς Τρώων· τῶν οὐ τι μετατρέπη οὐτ' ἀλεγίζεις:
ὅτι Ζηρόδοτος γράφει τιμὴν ἀρνύμενος καὶ τὸν ἐξῆς
ἠθέτηκεν. ἠγνόηκε δὲ ὅτι ἡ τιμὴ νῦν ἀντὶ τῆς τιμωρίας
κεῖται· καὶ τὸ ἀρνύμενος οὐκ ἔστι λαμβάνων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ

A.

εἰσπρατιόμενος παρὰ Τρώων. A. Debebat potius: ἀλλὰ τὸ ἀρνύμενοι ἀντὶ τοῦ εἰσπρατιόμενοι παρὰ Τρώων. De τιμῇ idem obs. P 92. Cf. Ar. 153, 365.

163 οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅππότε Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πολίεθρον.

163 ὅτι Ζηνοδότος γράφει οὐδ' ὅτ' Ἀχαιοί. ἡγνόηκε δὲ ὅτι ἥλλακται τὸ ἔχω ἀντὶ τοῦ ἔσχον. A. Cf. p. 4.

164: ὅτι φανερόν ἐκ τούτου, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπ' αὐτῷ (129) περὶ τινος τῶν περιχώρων ἐστὶ πόλεων ὁ λόγος. καὶ ὅτι ὁ χρόνος ἥλλακται, ἐκπέρσωσιν ἀντὶ τοῦ ἐκπέρσουσιν. AL. Ultima (quibus non uti debebam Philol. VI p. 677 not.) recte habere non possunt. Nam eum qui explicuit: si Graeci expugnabunt (ἐκπέρσουσιν) urbem Trojanorum, de ipsa Troja cogitasse apparet: quod aperte pugnat cum explicatione Aristarchi, qui hoc de oppido aliquo in agro Trojano sito intellexit, quod illo tempore jam expugnatum esset; unde praesentia ἔχω et ἔρχομαι (168) praeteritorum significationem habere voluit. Fortasse verba ὅτι ὁ χρόνος ἥλλακται pertinent ad v. 165, ut sit διέπουνσι ἀντὶ τοῦ διεῖπον.

167 σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε

ἔρχομαι ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κε κάμω πολεμίζων: ὅτι δύναται ὑφ' ἐν κεκάμω, δύναται (ins. δὲ) καὶ χωρὶς κε κάμω (p. 11) καὶ ὅτι ἥλλακται ὁ χρόνος, ἔρχομαι ἀντὶ τοῦ ἔρχομένην (p. 4) A.

170 οὐδέ σ' οἶω ἐνθάδ' ἄτιμος εὖν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν: ὅτι ἡ πτώσις ἐνῆλλακται: ἀντὶ γὰρ γενικῆς κίχηται ὀνομαστικῇ: ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπονοῶ δὲ σε ἐμοῦ ὄντος ἀτίμου πλουτήσῃν. A. σε ἐμοῦ scripsi pro σου. Cf. p. 19.

175 οἳ κέ με τιμήσουσιν: ὅτι περισσὸς ὁ κέ σύνδεσμος, ἢ τὸ τιμήσουσιν ἀντὶ τοῦ τιμήσειαν. A. "H pro και corr. L. Cf. p. 11.

176 ἔχθιστος δέ μοι ἐσσι διοτρεφέων βασιλῶν: ὅτι συγκριτικῶ (immo ὑπερθετικῶ) ἀντὶ ἀπλοῦ ἐχρήσατο. A. Cf. p. 31.

177 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοι τε μάχαι

Α.

τα: ὁβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ, ὅτι ἐνταῦθα οὐκ ὀρθῶς κεῖται, ἐν δὲ τῇ Λομήδους ἀριστείᾳ (891). A. Cod.: ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα ὀρθῶς κεῖται, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ οὐκ. In *Odyssea* nec hic versus legitur, nec similis.

184 πέμψω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηγον: οἷον τὸ ἄγω ἀντὶ τοῦ ἄγοιμι. A. Cf. p. 9.

διάνδιχα μερμήριξεν,
100 ἣ ὅ γε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι,
ἥε χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν.

διάνδιχα: ὅτι δύο ἐμερίμνησεν οὐκ ἐναντία ἀλλήλοις, ὅπερ ἐκλαβὼν τις προσέθηκεν ἥε χόλον παύσειεν. A.

102: ὅτι ἐκλύεται τὰ τῆς ὀργῆς· διὸ ἀθετεῖται. A.
ἔως ὃ ταῦθ' ὀρμῶν κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἔλκετο δ' ἐκ κολποῦ μέγα ξίφος, ἧλθε δ' Ἀθήνη
105 οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε.

ἧλθε δ' Ἀθήνη: ὅτι (Pluyg. 8) περισσὸς ὃ δὲ σύνδεσμος. A. Cf. p. 33.

195, 196: ὁβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ (sc. ad utrumque), ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου λέγονται. A. V. ad 208 sq. Scripsi λέγονται pro λέγεται. Τὸ ποιητικὸν πρόσωπον est ὁ ποιητής.

197: ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα: ὅτι οὕτως λέγει πρὸν Πηλείωνα τῆς κόμης εἶλεν, οὐχὶ τοῦ Πηλείωνος τὴν κόμην. ἀγνοήσαντες δὲ τινες γράφουσι ξανθὴν δὲ κόμην (cod. ξανθῆς δὲ κόμης) ἔλε Πηλείωνος. A. Cf. p. 21 not. 1.

198 ὁρᾷτο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὀρήτο· τοῦτο δὲ Δωριον. A. v. ad 56.

203 ἣ ἔμα ὕβριν ἴδῃ: ὅτι χωρὶς τοῦ σ' ἰόϊδῃ. A. Cf. p. 2.

204 ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσθαι οἶω: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. τοῦτο δὲ τῇ Ἀθηνᾷ ἀρμόζει μᾶλλον διαβεβαιούν. A.
ἧλθον ἐγὼ πάυσασα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πίθῃαι
208 οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε.

208, 209: ὅτι ἀμφοτέρους Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν. οἰκείως δὲ μᾶλλον κεῖνται εἰς προτροπὴν τοῦ Ἀχιλλέως (v. ad 195 sq.). A.

A.

212 ὥδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τετελέσθαι οἶω. τοῦτο δὲ Ἀχιλλεὶ
ἠομοζεν (v. ad 204). A.

216 χρὴ μὲν σφωίτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσασσασθαι·
ὅτι πρὸς δύο ἀμείβεται· τὸ γὰρ σφωίτερόν ἐστι δυνικόν. κα-
κῶς ἄρα ἀθετεῖ Ζηνόδοτος τὸν πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώ-
λενος Ἥρη καὶ τὸν ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέονσά τε κη-
δομένην τε (208 sq). A. Scilicet Zenodotus σφωίτερον acce-
pit pro plurali. L.

218 ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθεται, μάλα τ' ἔκλυον ἀν-
τοῦ· πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι οὐ κλίουσιν εἶπεν ἢ ἀνούσονται.
A. Cf. p. 6.

ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σέθεν χεῖρα βαρεῖαν,
220 ἄψ δ' ἐς κουλεὸν ὥς μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθασεν·
ὅτι (Pl. p. 9) Ζηνόδοτος μεταγράφει ὥς εἰπὼν πάλιν ὥς
μέγα ξίφος οὐδ' ἀπίθασεν καὶ τοὺς δύο ἕνα ἐποίησεν. A.
ἦ δ' Οὐλυμπον δὲ βεβήκει

222 δῶματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλ-
λους. Hunc versum ab Aristarcheis obelo notatum puto: v.
ad 424. Sed Schol. AV quod Ar. p. 363 inter Aristarchea re-
latum est (quo ut Aristarcheo usus est Hauptius Zus. zu Lach-
manns Betr. über die Ilias p. 99) nunc ab Aristarcho abjudi-
candum esse censemus. Nam vix μετὰ δαίμονας ἄλλους ex-
plicare potuit: εἰς τὸν τῶν δαιμόνων τόπον. L. Contra Ari-
stonici esse videtur, quod in cod. A. esse dicit Pluygers. p. 9:
ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ sc. τὸ μετὰ. v. Did. ad 423.

225 οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ'
ἐλάφοιο: ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον τὸν τόπον ἠθέτηκεν, ἕως
τοῦ ναι μὰ τόδε σκήπτρον (234). A.

232 ἦ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδῃ νῦν ὕστατα λωβήσαιο: ὅτι
τὸ εὐκτικόν ἀντὶ παρεληλυθότος ὀριστικοῦ τοῦ ἐλωβήσω πα-
ρείληπται, ὥς καὶ νῦν κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν
Αἰνείας (E 311). A. Ipsa verba Aristonici haec non sunt
(v. p. 7), sed idem observavit. L. Ut patet ex ejus adnota-
tione ad B 242.

244 ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτι σας. Notaverat
Aristonicus (ut ad A 412): ὅτι τὸ δὲν παρέλκει. Cf. quae
sunt in A. L. v.

Α.

249 μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή: ὅτι (Pl. 8) Ζηνό-
δοτος χωρὶς τοῦ ὕ γράφει γλυκίω. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ
ἔχει τὸ ὕ. Α.

251 ἐφθίαθ', οἷοι πρόσθεν ἅμα τράφεν ἡδ' ἐγέ-
νηται: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αἷοι. Α. Cf. p. 32.

260 ἡδη γὰρ πατ' ἐγὼ καὶ ἀρεΐσιν ἡέπερ ἡμῖν
ἀνδράσιν ᾤμλλησαι: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἡέπερ
ὑμῖν ἀντὶ τοῦ ἡμῖν ἐφύβριστος δὲ ὁ λόγος. διὰ δὲ τοῦ
ἡμῖν καὶ ἐαντὶν συγκαταριθμεῖ καὶ πάντας τοὺς καθ' αὐτὸν. Α.

262 οὐ γὰρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι:
ὅτι παραλέλειπται ἡ μὴ ἀπαγόρευσις. ἔστι γὰρ οὐδὲ μὴ
ἴδωμαι ὅμοιον τῷ πληθύν' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι
αὐτῷ ὄνομαζω (B. 488). Α. Cf. p. 33.

270 τηλόθεν ἐξ ἀπείης: ὅτι παραλλήλως τηλόθεν ἐξ
ἀπείης. οἱ δὲ νεώτεροι ἐξεδέξαντο τὴν (Πελοπόννησον. Α. Ar.
283 et de παραλλήλως ad N. 276.

271 κατ' ἐμὲ αὐτόν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κατ' ἐμω-
τόν. τὸ δὲ πλήρες ἐμὲ αὐτόν. Α.

272 μαχεσίτο: ὅτι ἀντὶ τοῦ μάχοιτο. Α. Cf. ad 344.

275 μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθὸς περ ἐὼν ἀποαίεσο
κουρήν: ὅτι ἀρχαίως (Cf. p. 1) τὸν δ' ἀφαιροῦ, οὐχὶ ποῦδε
(p. 21). Α.

276 μήτε σὺ Πηλεϊδῆ θελ' ἐριζέμεναι: ὅτι ἐγκε-
κλιμένως ἀναγνωστέον, ἵνα διαλύηται εἰς τὸ ἔθελε. Α. Cf.
A. 217.

290 εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,

τοῦνεκά οἱ προθέουσιν ὀνειδέα μυθήσασθαι:
ὅτι συνήθως ἐαντῷ προθέουσιν τὰ ὀνειδεῖν. Α. Sc: ut neutrum
plurale cum verbo plurali conjunctum sit. Cf. p. 15.

295 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἐμοιγε
σήμαιν'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σφί πεῖσεσθαι οἶω.

295: κοινὸν τὸ ἐπιτέλλεο, καὶ ὁ γὰρ περισσὸς ὁ ἐξῆς·
διὸ ἀθετεῖται. Α. Haec ita fere scripta fuerunt: κοινὸν τὸ
ἐπιτέλλεο καὶ ἐπὶ τὸ μὴ γὰρ ἐμοιγε· περισσὸς οὖν ὁ ἐξῆς·
διὸ ἀθετεῖται. Cf. ad 443.

299 ἐπεί γε ἀφελέσθαι γε δύναντες: ὅτι Ζηνόδοτος
γράφει ἐπεί ῥ' ἐθέλεις ἀφελέσθαι. ὀργῇ δὲ κοινωνεῖ εἰς

A.

ἅπαντας, τὸν αἷτιον τῆς ἀφαιρέσεως ἀγνοῶν (i. e. rationem non habens). A. ὀργῇ pro ἔργῳ et τὸν αἷτιον pro τὴν αἷτιαν L. Lobeck Aglaoph. p. 18 not. docuit κοινωνεῖν dici pro κοινωνοῦν. L. Nihilominus scribendum puto κοινοποιεῖ, quo verbo utitur A 343 A 659. Ceterum ante τὸν αἷτιον ὡς vel ὥστε inserendum erit. Et dixerat h. l. de conjunctione verbi ἀφαιρεῖσθαι cum accusativo personae: E 156 Π 59. Cf. p. 21.

300 τῶν δ' ἄλλων ἃ μοί ἐστι. Reliqua sorte, Briseidem παρ' Ἀγαμέμνονος ἐξαίρειτον accepit: I 367.

307 ἦτε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν: ὅτι εἰπὼν τὸ πατρωνυμικὸν παρέλιπε τὸ κύριον. A. Sc. nunc primum Patroeli fit mentio: v. Haupt Zus. zu Lachm. p. 99 et contra Naegelsbach Anm. z. Ilias, ed. 2. p. 78.

320 Εὐρυβάτην: ὅτι καὶ ἑτέρος Εὐρυβάτης, Ὀδυσσεὺς κῆρυξ (B 184). ἢ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸν Πυλαίμενην (N 658). A. Cf. I 170.

323 χειρὸς ἐλόντις ἀγέμεν: ὅτι χειρὸς ἐλόντις ἀγέμεν Ἀρίσταρχος (cod. ἄγειν Ἀριστόνικος v. qu. ep. 49), ἵνα τὸ δυικὸν εὐδηλον ἢ ἀμφίβολον γὰρ ἐσται, ἐὰν κατὰ συναισθησιν ἀναγινώσκωμεν. A. Ita scripsimus et Aristonico tribuimus, quum non appareat, utrum id quod Pluygers, p. 7 „legendum esse“ dicit (οὕτως χ. ἐ. ἀγέμεν Ἀρίσταρχος κτλ.) in codice scriptum sit an ab ipso conjectum.

324 εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν, ἐγὼ δέ κε ν ἀντὶς ἔλωμαι: πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἐλωμαι ἀντὶ τοῦ: [ἐλοῦμαι ἢ] ἐλοίμην. A. (Pluyg. p. 7). Verba uncinis inclusa in cod. deesse dicit Pl. p. 10, et desunt apud Vill.: sed quin ab Aristonico posita fuerint minime dubito. Cf. p. 9.

330 οὐδ' ἄρα τῷ γε ἰδὼν γῆθησεν Ἀχιλλεύς: ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἀκουστέον οὐκ ἐγῆθησεν ἀλλ' ἐλυπήθη. A. Ar. 14.

336 ὁ σφῶι προῖει: ἢ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ ν, ὁ σφῶιν. τοῦτο δὲ σημαίνει ὑμῶν ἢ ὑμῖν, ὧν οὐδὲν ἀρμόζει τῷ λόγῳ, ἀλλὰ τὸ ὑμᾶς. A.

340 καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος: ἢ διπλῇ ὅτι τὸ ἄσθρον μετάνκειται. ἔδει δὲ πρὸς τοῦ ἀπηνέος βασιλῆος (Bekk. καὶ παρὰ τοῦ βασιλῆος). καὶ ἄνω (11) κατὰ τὸ οὐρεκα τὸν Χρῦσῆν ἡτίμας (ita pro ἡτίμασιν) ἀρητῆραι.

A.

A. Quod Bekk. dedit, propius ad verum accedere videtur, quam quod Vill.

344 *μαχίονται*. Notaverat formam sine dubio Aristonicus: v. ad 272. L.

351 *χείρας ὀρεγνύς*: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει *χείρας ἀναπιάς*. A.

364 ὅτι τὸ βαρυστενάχων κατὰ βαρεῖαν τύσιν. A. Pluyg. p. 5. Cf. Ar. p. 315.

365 *οἶσθα τί ἤτοι ταῦτα ἰδυίη πάντ' ἀγορεύω*: ὅτι παλιλλογῶν παρήχεται (cf. ad Π 747, Ar. p. 358). ἄλλοι οἱ ἄρα οἱ ἐπιφερόμενοι στίχοι εἰκοσι ἐπτά. A. Cf. Σ444. Et dixerat fortasse de οἶσθα sine ῥ̄ finali scribendo: v. 85. De versibus 372—75 v. ad 12—14.

393 ἀλλὰ σὺ, εἰ δύναισαι γὰρ, περὶ σχεσὶ παιδὸς εἶπες ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οἶοι. A. qu. ep. 66.

396 πολλάκι γὰρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τούτου τοῦ στίχου ἕως τοῦ τὸν καὶ ὑπέδδειςαν (406) Ζηνόδοτος ἀθετεῖ. A. Cf. ad 504 et Ar. 353.

399 *ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι*. Fuit Aristonici nota, Olympios intelligi non posse Titanes: Σ279 (O 225). Unde apparet, qui Titanes intelligerent, jam ante Aristarchum fuisse. L.

400 *Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Παλλὰς Ἀθήνη*: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Φοῖβος Ἀπόλλων. ἀφαιρεῖται δὲ τὸ πεθανόν· ἐπίτηδες γὰρ τοὺς τοῖς Ἑλλήσι βοηθοῦντας θεοὺς ἠχθρεύνειν Διὶ φησιν, ἵνα μᾶλλον ἀκούσιντο Θεῖς. BL?

402 μακρὸν Ὀλυμπον: ὅτι μακρὸν τὸν Ὀλυμπον ὡς ὄρος· τὸν δὲ οὐρανὸν εὐρύν. A. Ar. 168.

404 *Αἰγαίων*: ὁ γὰρ αὐτὲς βίη οὐδ' πατρὸς ἀμείνων: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὁ γὰρ αὐτὲς βίη πολὺ φέρτατος ἀπάντων (puto ἄλλων L. Etiam Eustath. 124, 40: φέρτερος ἀπάντων) ὅπποσοι ναίουσ' ὑπὸ Τάρταρον εὐρώεντα. οὐκ ἐστὶ δὲ τῶν Τιτάνων ὁ Αἰγεύς, ἀλλ' ἐνάλιος δαίμων· οὕτως γὰρ καὶ ἡ σύγκριστις λαμβανομένη πρὸς τὸν Ποσειδῶνα λόγον ἔχει. A. Ar. 183.

405 ὃς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεν γαίῳν.

A.

ὅτι ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ Ἄρεως λέγεται οὐκ ὁρθῶς παρ δὲ
Αὐτὸ Κρονίωνι καθέζετο κύδει γαίῳν (E. 906). A.

412 ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν· ὅτι τὸ δὲν
παρέλκει. AL.

420 εἰμ' αὐτὴν πρὸς Ὀλύμπου ἀγάννιφον· ὅτι
ὄρος ὁ Ὀλύμπος. A. Pl. p. 9.

Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν μετ' ἀνύμονας Ἀθιοπῆας

424 χθιζὸς ἔβη κατὰ δαίτα· θεοὶ δ' ἄρ' ἀγάντες
ἔπονται· ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς γράφουσι μετὰ δαίμονας ἄλ-

λους· διὸ ἀθετεῖται. A. Mihi haec sic fere scripta esse videntur:

ὅτι τινὲς γράφουσι μετὰ δαίτα· διὸ ἡ διπλή· καὶ ὅτι μά-

χεται τὸ μετὰ δαίμονας ἄλλους (vs. 222)· διὸ ἀθετεῖται (v.

ad vs. 222). In textu Hom. Villois. appositus ad hunc versum

424 obelus errore irrepsisse putandus est. L.

429 χαόμενον κατὰ θυμὸν εὐζώνου γυναικός·
ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ· ἔστι γὰρ περὶ γυναικός. A. Cf. p. 26.

434 ἰστροδόκη πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες·
Ἀγίατοχος ἀφέντες, Ζηρόδοτος ὑφέντες. A. Ita Bekk. et

Vill. Duo ultima verba si desunt in cod. (quod affirmat Pluyg.

p. 10), assumenda sunt ex BL. Ceterum hoc ex Didymo et

Aristonico coaluit.

443 παῖδά τεσσὶ ἀγέμεν, Φοῖβον δ' ἱερὴν ἐκατόμβην

ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα.

443: ὅτι τὸ ἀγέμεν κοινόν, ὥστε γίνεσθαι τὸν ἑξῆς πε-

ριστὸν· διὸ καὶ ἀθετεῖται. A. v. Φ. 479 et Arg. p. 359.

444: ὅτι περισσός. A. Pl. p. 8.

446 ὥς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει, ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων

παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὅκα θεῶν ἱλασμένην ἐκατόμβην

ἔξεῖς ἔστησαν· εὐδμησαν περὶ βωμόν.

ὅτι Ζηρόδοτος οὕτως συντετυμημένος· ὥς εἰπὼν (ἀπεν Duen-

tzer p. 152) τοὶ δ' ὅκα θεῶν ἱερὴν ἐκατόμβην· Ὡς εἰς

ἔστησαν· τὴν δὲ ἀναγκαιοτάτην Χρυσίδα περιεῖλεν. A.

ἡμὲν δὴ ποτ' ἐμὲ πᾶρος ἐκλυες εὐξαμένοιο,

454 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἔψαο λαὸν Ἀχαιῶν.

454: ὅτι κατὰ τὴν Πατρόκλου ἔξοδον (Π 237) οὐκ ὁρ-

θῶς λέγεται· ἐντεῦθεν μεταχθεῖς· οὐ γὰρ εἰκότως Ἀχιλ-

λεῖς ἐπιχαίρει τῇ ἡττῇ τῶν Ἑλλήνων, ὃ δὲ Χρύσης βάρ-

βαρος καὶ μισέλλην. AL. Sic βάρεβαροι ad B 122. L.

A.

459 αὐτὸν ὅσον notatum fuit significare εἰς τοῦ πῖσω εἰλ-
κον: M 261. L. Diplen in textu esse dicit Pluyg. p. 9; sed
schol. ad γ 453 quod ineditum esse credit, jam edidit Cramer
ex Harl. An. Paris. 3, 436.

461 διπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέ-
τησαν: ἀπὸ τῶν ὠμῶν ἱερῶν ἀπαρξάμενοι ἔκοψαν μι-
κρὸν ἀπὸ παντός μέλους, καὶ ἐπέθηκαν ἐπὶ τὰ μηρία, ὡς
δοκεῖν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱερείου καρποῦσθαι· διὸ ἡ διπλή. A.

467 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνον τετύκοντο τε
δαίτια: ὅτι πόνον τὸ ἐπὶ τῆς ἱερουργίας ἐργον· οὐδέποτε δὲ
τὴν ἀλγυδάνα πόνον εἴρηκεν. A. Pl. p. 8. Ar. p. 86.

472 οἱ δὲ πανηγύριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο: ὅτι
καλὰν ἀείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
μέλποντες ἐκέρχον· ὁ δὲ φρένα τέρεται ἀκούων.

472 πανηγύριοι: ὅτι οὐδὲ ὅλης φησὶ τῆς ἡμέρας,
ἀλλὰ τοῦ λειπόντος τῆς ἡμέρας· καὶ γὰρ τὸ μὲν πεπλευ-
κασσι, τὸ δὲ λείπον εὐωχῆθησαν. A. Cf. A 601 B 385. obom

473: ὅτι παιήονα οὐ τὸν Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ τὸν ἐπὶ κα-
τάλυσι λοιμοῦ ὕμνον. (Ar. 181). καὶ τὸ καλόν· ἀντὶ τοῦ
καλῶς. A. (Cf. p. 129).

474: ἀθετεῖται, ὅτι νομίσας τις τὸν Ἀπόλλωνα Παιήονα
εἰρησθαι, προσέθηκεν αὐτόν. καὶ γίνεται δισολογία· προεί-
ρηται γὰρ οἱ δὲ πανηγύριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο.

A. Accessit quod μέλπειν apud Homerum non est cantare
sed ludere, maxime saltare. Hoc certè statuit Aristarchus. Nam
Aristonici est scholium Q. ad δ 19 μολπῆς: ὅτι οὐ τὴν ᾠδὴν

ἀλλὰ πῆν παιγνίαν λέγει οὕτω πρὸς τὸ μέλποντες ἑκά-
εργον· καὶ γὰρ κυνῶν μέλπηθρα (N 233) φησὶ. Cf. Pa-
lat. ad § 101. Praeter hunc locum A 474 omnes loci Home-
rici quī μέλπειν et μολπή habent, hanc significationem aut

admittunt aut requirunt: H 241 N 637 Π 182 Σ 572 α 152
§ 101 φ 430 ψ 145, exceptis duobus Σ 604 (qui iterum po-
situs ab Aristarcho δ 19) et ν 27. Ille hodie sic legitur:

Τερόμενοι μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπειτο θεῖος ἀοιδός
605 φορμίζων· δοῖω δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς.

μολπῆς ἐξ ἄρχοντος ἐδίνεον κατὰ μείσοους.
At Aristarchus (Athen. 181 C) τοῦ κρητικοῦ χοροῦ τὸν ᾠδὸν
ἐξεῖλεν, ἐπιτεμὼν τὰ ποιήματα τὸν τρόπον τοῦτο:

A.

τερόμενοι· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
 μόλις τῆς ἐξ ἀρχόντες ἐδίνεον κατὰ μέσσοις.
 Quin idem fecerit in quarto. Odysseae non dubito. Wolfium
 (Proll. p. cclxiii. not. 49) errasse apparet. Restat alter lo-
 cus v. 27:

τερόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμέλειτο θεῖος αἰδός
 Δημόδοκος λαοῖσι τειριμένος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς —
 Quo quid fecerit nescimus. An legit ἐδαινυτο pro ἐμέλειτο?
 477 ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ἥδοδα κτύλος ἥως,
 καὶ τότε ἔπειν' ἀνάγοντο κατὰ στρατὸν εὐρύν
 Ἀχαιῶν.

477: οἱ τῇ ἐξῆς ἐκ τῆς Χρύσης κατέρχονται. ἡ δὲ ἀνα-
 φορὰ τῆς σημειώσεως πρὸς τὸν τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸν. A.
 Cf. ad 493 et maxime ad B 48. L. Delevi ἀπό ante σημειώ-
 σεως. Sensus est: diplē spectare ad numerum dierum, ad
 quem Aristarchum diligenter attendisse scimus: nihil ultra. Quo-
 modo Lachmannus Zenodoti negligentiam in hoc scholio ab
 Aristarcho notatam invenire potuerit (Betr. üb. die Ilias p. 93),
 non intelligo. Quod praeterea sumsit, scholia ad v. 490 Ari-
 starcho vel Aristarcheis tribuenda esse, (id non) magis con-
 cedi potest.

488 αὐτὰρ ὁ μήνιε· οἱ Ζηνόδοτος ἡθέτηκεν ἕως τοῦ
 αὐθι μένων (492). τὸν δὲ οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον (491)
 οὐδὲ ἔγραψεν. A.

493 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῦτο δυωδεκάτῃ γέναι' ἥως·
 ἐκ τούτου λέγει τοῦ χρόνου, τοῦ τῆς μηνίδος. BL. Certe
 ἐκ τοῦτο hoc modo explicatum esse ab Aristarcho apparet ex
 sch. B 48.

497 ἡερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπιον
 τε· οἱ οὕτως εἰρηκεν, οὐχ ὥς τοῦ Ὀλύμπου ἐπ' οὐρανοῦ
 ὄντος, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ αἱ κορυφαὶ τοῦ ὄρους ὑπὲρ τὰ νέφη
 εἰσὶν· ὁ δὲ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος οὐρανὸς καλεῖται ὁμῶν-
 μως τῷ στερεμνίῳ· καὶ ἀλλαχοῦ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν Ὀλύμπῳ
 γεγονέναι αὐτὴν λέγει. A. καὶ ἀλλαχοῦ pro ἀλλὰ καί. L.
 Ar. p. 171.

Ζεὺς πάτερ, εἴ ποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν
 ὄνῃ· ὅνῃ δα· 504 ἦ ἔπειν' ἦ ἔργῳ· οἱ ἐπὶ μὴ προϊστορήσμεν καὶ

περὶ τῶν δεσμῶν, ἐφ' ὧν ἡ Θέμις ἐβοήθησεν αὐτῷ, ἐζητοῦ-
μεν ἂν τί αὐτὸν ὤνησεν. A. Puto προιστόρησεν: nam ubi-
que quod sciam *ιστορεῖν*, et composita apud Aristonicum nar-
randi significationem habent: *παριστορεῖν* B 612, 745 *προς-*
ιστορεῖν Θ 371.

523 ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσω:
ὅτι περισσὸς ὁ κέ. A. Pluyg. p. 9. Cf. p. 9.

528 ἦ, καὶ κῦανέησιν: Fuit adnotatio de ἦ ἐπὶ προει-
ρημένοις tantum posito: T 114.

530 κρᾶτός: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κρητός· οὐκ ἔστι
δὲ Ἰακόν· ἂψ Ὀδυσεὺς· κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος
(9 92). AL.

559 πολέας: Ζηνόδοτος πολῦς (cod. πολεις]. L.v. B4.L.

564 εἰδ' οὐτῷ τοῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ μέλλει φέλον
εἶναι· οὐτὸ μέλλει οὐκ ἔστι χρονικόν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔοι-
κεν. A. Ar. 125.

566 μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν
Ὀλύμπῳ

ἄσπονδόνθ', ὅτε κέν τοι ἄάπτους χεῖρας ἐφείω:
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄσπονδόντες. οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ'
ἀντὶ τοῦ ἰόντος (sc. τὰ πλήρες ἰόντα v. qu. ep. 48. Cf. p. 20.)
συνχεῖ δὲ καὶ τὸ δυνικόν. A. τὸ δυνικόν, quod pro τὸ Διός
proposuit Bekkerus, in cod. esse affirmat Pluygers. p. 11.

572 μήτερ φίλῃ ἐπιήρα φέρων: ὅτι ἐπιήρα τὴν μετὰ
χάρτος ἐπικουρίαν, οἱ δὲ νεώτεροι ἀντὶ συνδεσμοῦ αἰτιώ-
δους χρώνται, ἀντὶ τοῦ χάριν. A. Cf. Apollon. lex. L.

578 πατρὶ φίλῳ ἐπιήρα φέρειν Διί: πρὸς τὸ αὐτό.
A. Pluyg. p. 8.

591 αἶψε ποδὸς τεταγών, ἐπὶ βηλοῦ θασπε-
σίῳ: ὅτι ἀπὸ δυοῖν τόποιν συμπεπλήρωκε τὸν μῦθον. οὐκ
μὲν γὰρ, ὅτι ἐξόριση, κατὰ δὲ τὴν ὑπόμνησιν τῶν τῆς Ἥρας
δεσμῶν (O 21) καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐξόριση. A.

593 ἀάπεσον ἐν Ἀήμνῳ: πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου·
παράκειται γὰρ ἡ Ἀἴμνος τῇ Θράκη. A. Ar. 170.

596 παιδὸς ἐδέξατο: ὅτι λείπει ἡ παρά πρόθεσις,
ἐν ἣ παρά παιδός. A. Cf. p. 26.

599 ἄσβεστος, videtur notatum fuisse: Π 123.

600 ποιπνύοντα notatum fuit: Ξ 155. Cf. Ar. 109.

A. B.

601 πρόπαν ἡμᾶρ: τὸ ὑπόλοιπον πάσης τῆς ἡμέρας.
BLV. Fluxit ex Aristonico: B 385. L.

605 αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυν λαμπρὸν φάος ἥελίοιο,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκον δὲ ἑκάστος: ὅτι
οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναλύουσιν οἱ-
καδὲ καὶ κοιμῶνται. A. Et hic locus et P 58 notati esse vi-
dentur, quia faciunt ad defendendam tralaticiam scripturam
α. 424 δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἶκον δὲ ἑκάστος, α. non-
nullis ita mutata: δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ οὐνοῦ δώρον
ἔλοντο. Sed ex his minutis reliquiis nequaquam liquido appa-
ret, quae Aristarchi fuerit sententia.

609 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος: ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς
τοῦ π, πρὸς ὃ λέχος, οὐ νοῶν ὅτι κοινόν ἐστι τοῦ ὃν ἀρ-
σενικοῦ καὶ οὐδετέρου. A. Cf. Apollon. pron. 140: L.

611 ἐν θ' ἀκάθευδ' ἀναβάς: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
ἐν θ' ἐκάθευδ' ἀναβάς. A.

EIS THN B.

1 ἄλλοι μὲν ἔα θεοὶ: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄλλοι.
ὁ δὲ ποιητὴς ἀσυνάρθρως ἐκφέρει. A. Ar. p. 377.

2 Νίκα δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος: ὅτι τὸ νήδυμος
μετὰ τοῦ π, καὶ οὐχ ἥδυμος, ὥς εἶναι παρὰ τὸ ἥδύς, ὥς
δῆλον ἐκ τοῦ νήδυμος ἀμφιχυθεῖς (Ξ 253). οἱ δὲ μεθ'
Ὀμηρὸν καὶ χωρὶς τοῦ π λέγουσι καὶ Ἀντίμαχος ἐπεὶ ἔα
οἱ ἥδυμος ἐλθὼν καὶ Σιμωνίδης αὐτοῖς δέ τοι ἥδυμον
(ita cod. Pluyg. p. 11. potius ἄδυμον Bergk. fr. 79 L.) πῶν νοῶν
ἔχων. A. K 187 Π 454 L. Fortasse etiam sequentia Ari-
stonici sunt: ἴσως οὖν ἐνόμισαν ἀπὸ τοῦ ἥδύς εἶναι παρα-
γωγὸν τὸ ἥδυμος, ὥς εἴνυμος ἐτήνυμος. ὁ δὲ ποιητὴς ἐπὶ
τοῦ ἀνεκδύτου τίθησι τὴν λέξιν.

4 πολέας: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει πολὺς. A. v. 559.

6 οὐλὸν ὄνειρον: ὅτι οὐ τὸν μάλακόν ἀλλὰ τὸν ὀλέ-
θριον πέμπεται γὰρ ἐπ' ἀπάτῃ καὶ κακῷ. A. ἀπάτῃ pro
ἀπίστω. L. Herod. p. 459.

8 βάσ' ἴθι: ἐπὶ παραλλήλως βάσκε καὶ ἴθι: ἰσοδυνα-
μοῦσι γὰρ αἱ λέξεις. A. Cf. ad N 276.

B.

10 πάντα μάλ' ἄγροσκέως ἄγορεύεμεν· ὅτι ἀπα-
ρηγράτω χοῆται ἀντὶ προστακτικοῦ ἀγορευμένῳ ἀντὶ τοῦ
ἀγορεύει. A. Pluygers p. 8. Cf. p. 14.

11 θωρήξαι δὲ κέλευε καρηκόμοῶντας Ἀχαιοὺς
πάνσυνδύη· νῦν γάρ κεν ἔλαιο πόλιν εὐρυνάργυραν·
ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ σιέλου ἀπέστροψε (cod. reges). ἰδὲ
τὸν λόγον σχηματίσας, ὡς ἂν αὐτὸς ὁ ὄνειρος εἰποὶ πρὸς
τὸν Ἀγαμέμνονα. A. Cf. p. 17.

121 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τι' Ἀγα-
μέμνων· τῶν ἐντίμων, ἐν οἷς καὶ Διομήδης καὶ Ἄλαντες.
A. Ar. 122.

Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
27 ὅς σ' αὖν ἀνέθεν δὼν μέγα κῆδεσσι καὶ ἔλκεσσι
ρεῖται ἀσπίδα καὶ αὖν ὀβελίσκῳ, ὅτι τοῦτο ὁρῶν πρὸς
Ποσειδῶνα Ἴρις λέγει (A 174)· ἐπεὶ καὶ τίνος χάριν ἐλεεῖν
αὐτὸν μίλλει; A. 187 vs. 39.

36 τὰ φρονέοντ' ἀγὰ θυμὸν ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι
ἔμελλον· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι ἔμελλον· ἡμεῖς δὲ
ἐροῦμεν ἔμελλεν ἐνικῶς. (V. p. 15). καὶ ὅτι τὸ ἔμελλον ἀντὶ
τοῦ ἐφύκεσαν (Ar. 125). A.

41 θεῖη δέ μιν ἀμφέχυντ' ὀμφή· ὅτι ὀμφή ἢ θεία
κληδὼν, οὐ πᾶσα φήμη· διὸ καὶ ὁ Ζεὺς πανομφαῖος, ὁ κλη-
δόμος (Ar. 97). A.

45 ἀμφὶ δ' ἅ ῥ' ὅμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόη-
λον· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ Ἀγαμέμνονος ξίφος νῦν μὲν ἀργυ-
ρόηλον, ἐν ἄλλοις δὲ (A 29) χρυσοήλον· καὶ Εὐριπίδης
σφυρῶν (cod. ὦν) σιδηρὰ κέντρα εἰπὼν, ἐν ἄλλοις φησὶ
χρυσόδετοις περόναις (Phoen. 26—812). τὰ τοιαῦτα δὲ
κυρίως οὐ λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπιφορὰν ἐστὶ ποιητικῆς ἀρε-
σκείας. ὥσπερ δὲ τὰ περὶ τὸν θῶρα καὶ τὴν ἀσπίδα δια-
φορώτερον φράζει (illo sc. loco, ubi v. ad 30), οὕτω καὶ τὸ ξίφος
κοσμεῖ. A. „Hinc discant Wolfiani“ (Ar. 363) et Lachmanniani.

48 Ὥς μὲν ῥα θεὰ προσεβήσετο μακρὸν Ὀλυμ-
πον· πρὸς τὸν τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸν, ὅτι τρίτη καὶ εἰκοστή·
δέκα μὲν μέχρι τῆς μηνίδος, δώδεκα τῶν θεῶν ἐν Αἰθιο-
πία ὄντων, ἡ δὲ ἀνατολὴ αὕτη τρίτη καὶ εἰκοστή ἐστίν. A.
Hinc apparet quomodo intellexerit A 424 χθιδὸς ἔβη κατὰ
δαίτα — δωδεκάτῃ δέ τοι αὐτίς ἐλεύσεται. Quod quum ipsa

B.

contentionis die Thetis dicat, qui est decimus, illa Jovis migratio incidit in nonum. Ab hoc si duodecimum numeres, quod fecit Zenodotus, dies reditus erit vicesimus vel vicesimus primus, is qui hoc versu (48) illucescere dicitur vicesimus primus vel secundus. Quem quum Aristarchus vicesimum tertium dicat, apparet ab ipsa contentionis die eum numerasse, unde ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῦ δυωδεκάτῃ γίνεται ἥως A 493. explicare debuit: ἐκ τοῦ τῆς μῆνιδος χρόνου.

καὶ ὅτι ἕρος ὁ Ὀλυμπος· διὸ καὶ μακρός. A. Pl. 11.
49 Ζηνὶ φάος ἐρέουσα: ὅτι μεταφορικῶς τὸ ἐρέουσα ἀντὶ τοῦ σημαίνουσα. A.

55 τοὺς ὃ γε συγκαλέσας πυκινὴν ἡρτύννετο βουλὴν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγεσθ' ἐν ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο, τοῖσι δ' ἀντιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων. ἀντίθενον δὲ ἐν ἐπτά (cf. ad A 343. L.) ὁρθὸν δημηγορεῖν. A. Cf. ad 76. A.

56 θεὸς μὲν ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει θεῖον μοι ἐνύπνιον· οὐ λέγει δὲ ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς ὕπνους, ἐνυπνίως. ὃ δὲ ἀστερίσκος, ὅτι ἐν τῇ Ξ τῆς Ὀδυσσεύς (495) κακῶς φέρεται. A.

60—70: ὅτι Ζηνόδοτος συντέμνηκεν, οὕτως εἰπὼν ἀνώγει σε πατὴρ ὑψίζυγος αἰθέρι καίων Τρωσὶ μαχήσασθαι προτὶ Ἴλιον· ὡς ὁ μὲν εἰπὼν Ὀδυσσεὺς ἀποπτάμενος· τὰ δὲ ἀπαγγελτικὰ ἐξ ἀνάγκης δις καὶ τρις ἀναπολείται ταῖς αὐταῖς λέξεσι. καὶ οὐ δυσηπότεον ἀναγκαῖον γὰρ καὶ τοῖς συγκεκλημένοις βουλευταῖς διηγήσασθαι. A. Ar. 357.

64 ὃς σεῦ ἀνευθεν εἰὼν μέγα κήδετα· ἡδ' ἐλκεαίρει· ἀστερίσκος σὺν ὀβελίσκῳ, ὅτι ὑπὸ τῆς Ἰριδος πρὸς Προῖαμον δεόντως λέγεται (Ω 174). A.

70 σῆσιν ἔχε φρεσίν: ὅτι οὐ λέγει μηδενὶ εἴπης, ἀλλ' οἶον φύλαξόν ταις φρεσὶ καὶ διαρνήμονευσον. A. Puto quæstionem excitatam fuisse, cur quum sibi imperatū dicat ut sua mente servet, enuntiet. L.

72 ἀλλ' ἄγετ' αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν: ὅτι συνεσταλμένος θωρήξομεν ἀντὶ τοῦ θωρήξομεν. A. Cf. p. 13.

76 ἦτοι ὃ γ' ὡς εἰπὼν καὶ ἄρ' ἔξετο, τοῖσι δ' ἀνέστη

B.

Νέστορ, ὃς ἦα Πύλοιο ἀναξ ἦν ἡμαθόεντος·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 80 εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνίσπεν,
 ψευδὸς κεν φαίμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 τὸν δ' ἶδεν, ὃς μὲν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι·
 ἀλλ' ἄγετ' αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.
 76: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἡάλλ' ἄγετ' αἶ κέν πως (83) ἀθε-
 τοῦνται στίχοι ὀκτώ, καὶ (del. Pluyg. p. 10) ὅτι οὐκ ὀρθοῦ
 εἰρηκτός τοῦ Ἀγαμέμνονος λέγει ἡγήτοι ὃ γ' ὥς εἰπὼν κατ'
 αἶ' ἔξετο, καὶ ὅτι ἰσταμένον ποιεῖ λέγοντα (sc. τὸν
 Νέστορα), καὶ ὅτι οὐδὲν περισσὸν λέγει ὁ Νέστωρ ἀλλὰ καὶ
 εὐχεται τὸ εἶπαι· καὶ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος
 ἐνίσπεν ψευδὸς κεν φαίμεν· οὐ γὰρ κατὰ διαφορὰν οἱ δυ-
 τατώτεροι ἀληθεῖς ὀνείρους ὀρῶσιν. (Versum 81 ex Ω 222
 huc male translatum esse: quod excidisse patet ex adn. ad eum
 locum). αἰσθημένων δὲ αὐτῶν ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος
 ἐπεμειχθήσεται ἡπειθοντό τε ποιμένα λαῶν (85)· μὴ παρόν-
 τος γὰρ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν Νέστορα λέγει ποιμένα λαῶν
 (Ψ 411, ο 151). πῶς δὲ καὶ ὁ Νέστωρ λύει τὴν βου-
 λὴν αὐτῶν; ἀποπον γὰρ τούτῳ ἔπεσθαι τοὺς ἄλλους. A.
 Quae insignitis litteris sunt a Lehrsio sunt: Herodian. 457.

89 βοτρυνδὸν δὲ πείονται ἐπ' ἀνθεσιν εἰαρινόι-
 σιν: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀνθῇ εἰαρινά, ὥς ἐν τῇ Δ (351) ἤλθε
 δ' ἐπὶ Κορήτεσσιν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς Κορήτας. A. Cf. p. 23.

93 ὅσα: ὅτι ὅσα ἡ θεία κληδών, οἱ δὲ νεώτεροι
 ψιλῶς ἐπὶ πάσης φωνῆς. A. Ar. 96.

99 σπουδῇ δ' ἔξετο λαός: ὅτι σπουδῇ λέγει οὐχ οἶον
 ἐν τάχει, ἀλλὰ μόγις καὶ δυσχερῶς, ὥς τὸ ὥς αἶ' ἄτερ
 σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς (φ 409). A.
 Δ 232 Ar. 122.

107 αὐτὰρ ὁ αὐτὲς Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φο-
 ρῆναι: ἡ διπλὴ ὅτι οὐ γινώσκει τὴν ἐχθρὰν Ἀτρεΐδης καὶ Θυέ-
 στον, ἀλλὰ συμφωνοῦντας αὐτοὺς συνίστησιν. αὐτῷ γοῦν
 παραδίδωσι τὸ σκῆπτρον οὐ τοῖς υἱοῖς ὁ Ἀτρεΐδης, καὶ ὁ Θυέ-
 στης οὐ τῷ υἱῷ αὐτοῦ Αἰγιοθεῖ καταλείπει τὸ σκῆπτρον ἀλλ'
 Ἀγαμέμνονι. (Ar. 182). καὶ ὅτι κλητικὴ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς
 Θυέστα ἀντὶ τοῦ Θυέστης. (Cf. p. 18). A. οὐ τοῖς υἱοῖς πρὸ ἢ L.

B.

109 ἔπειτ' Ἀργείοισι μέτ' ἠῦδα: ὅτι τὸ ἐξῆς ἐστὶ μετ' Ἀργείοισιν ἔπειτ' ἠῦδα. A. Recepimus dubitanter, nam diplex versui appicta etiam ad aliam observationem spectare potuit, et forma epica ἔπειτ' suspiciosa est. Cf. Herodian, ad A 269 A94 et Ariston, ad P 240.

110 ὃ φίλοι ἥρωες Δαναοί: ὅτι πρὸς πάντας ἀποτεινόμενος τὸν λόγον ἥρωας λέγει. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ἰστρον λέγοντα μόνους τοὺς βασιλεῖς ἥρωας λέγεσθαι. A. Cf. ad I 17 et Ar. 108.

111 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδωκε βαρεῖη: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ζεὺς με μέγας Κρονίδης καὶ ὅτι ἀπὸ τούτου εἰς τοῦ αἰσχροῦ γὰρ τόδε γ' ἐστὶ (119) οὕτως συντιέμναι. ὃ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀργῆος λώβῃ γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πνθέσθαι, μᾶψ οὕτως. A. De lectione Aristarchea (μέγας non μέγα) cf. schol. Did. et Ar. p. 32.

112 σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. Hic recte scribi πρὶν μὲν, contra in repetitione hujus loci τότε μὲν: I 19.

115 δυσκλῆα Ἀργὸς ἰκέσθαι: ὅτι κατὰ οὐσιολογὴν Ὀμηρικὸν (cod. -ῆν) τὰ τοιαῦτα ἐκφέρειν (cod. εἰ), δυσκλῆα καὶ ἀγκλῆα, Ἰωνικῶς. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν. A. Emend. L. Cf. K 281.

116 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ μέλλει, ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰσικεν (Ar. 125). ὃ δὲ ἀπερίστροφος οὐ εἰς τὰς Αἰτᾶς (I 23) οὐκ ὀρθῶς μετακινεῖται οἱ γ' (hic et duo sequentes) A. οἱ γ' pro δις vel δὲ L.

119 αἰσχροῦ γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πνθέσθαι: ἡ διπλὴ, ὅτι τὸ πνθέσθαι ἀντὶ τοῦ ἀκούσαι τίθηναι (nsc. non explorare" Ar. 151). A.

122 μάχεσθαι Ἀνδράσι πανροτέροισι: ἡ διπλὴ ὅτι ἥσσαντες κατὰ τὸν ἀριθμὸν οἱ βάρβαροι (cf. 130). A.

εἴπερ γὰρ καὶ ἐθέλομεν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε ὄρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθῆμεναι ἄμφο,

125 Τρῶες μὲν λέξασθαι ἐφῆσιν οἱ ὅσσοι ἔασιν —

123: ὅτι περισσὸς ὁ καὶ σύνδεσμος. A. Cf. p. 12.

124: ἀθετεῖται. οὐ γὰρ ἐν' ἀληθείας (cf. ad X 351)

B.

λέγεται, ἀλλ' ὑπερβολικῶς τὰ τῶν δεκάδων· πρὸς τί οὖν ἔρχεται Α.

125· ἡ διπλὴ ὅτι τὸ λέξασθαι νῦν οὔτε ἐπὶ τοῦ κοίμη-
θῆναι οὔτε ἐπὶ τοῦ καταριθμηθῆναι κεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ
συλλεγῆναι καὶ ἀθροισθῆναι ἐν τῷ αὐτῷ (Ar. 150)· καὶ ὅτι
ἐφάπτεται ὅσοι ἐστίας· τουτέστιν οἰκίας ἀντόθι διανέμουσιν Α.

Cl. latian μένειν Sch. B I 63. Ceterum apparet hoc expli-
care Τρώας, non Τρῶας, quod est in nostris edd. Et in hoc
conspirant Aristonicus et Didymus, dissentiunt in explicatione.
Putabimus Aristarchum non omni tempore eodem modo locum
explicuisse. Didymi adnotationis pars superest. L.

130 Τρώων, οἳ ναίουσι κατὰ πόλιν. ἀλλ' ἐπικουροῖ
πολλῶν ἐκ παλίων ἐρχίσσασθαι ἄνδρες ἔασιν,
οἳ μετὰ πλῆθος καὶ οὐκ εἰδῶς ἐθέλοντες

Ἰλίον ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πολίεθρον.

130—33· ὥς τοῦ Ἰλίου ἐκπέρσαι ἀδεοῦνται στίχοι
τίτταρις, οἱ καθόλου πάντας τοὺς βαρβάρους σὺν τοῖς ἐπι-
κούροις ἡσώσας τῶν Ἑλλήνων διὰ παντός φησὶν εἶναι. Α.

Cl. 56.

135 θαυρὰ σέσηπς νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται· ὅτι
κατὰ τὸν αὐτὸν στίχον καὶ αὐτῷ καὶ ἡμῖν συνήθως ἐξενή-
γοι τὸ λέλυνται καὶ σέσηπς. Α. Cl. p. 15.

142 ὡς φάτο, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νύσσειεν

πᾶσι μετὰ πλῆθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.

143· ἀθετεῖται ὅτι κενῶς ἐπεξηγεῖται τὸ γὰρ νόον μιν
τὸ αὐτό. Α.

144 ὡς κύματα· οἱ Ζηνόδοτος γράφει φῆ κύματα
αὐδέποτε δὲ Ὀμηρὸς τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὡς τέταχεν. Α. De φῆ
cf. 499 Jo. Alex. 31. L.

145 ὡς δ' ὅτε σκυλήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λῆμον ἐλθὼν,

148 λάβρος ἐπαγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύεσσιν·
ἡ διπλὴ ὅτι χωρὶς προθέσεως εἰρηκεν ἀντὶ τοῦ ἐπικαταιγι-
ζῶν· αἰγίδας γὰρ ἔλεγον ἄς ἡμεῖς καταιγίδας (cf. ad P 594 et
p. 27). καὶ ὅτι πτώσις ἥλλακται ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύεσσιν,
ἀντὶ τοῦ ἐπιμύει δὲ τοὺς ἀστάχους, οἷον ἐπικλίνει (cf. p. 28). Α.

156 εἰ μὴ Ἀθηναίην· Ἡρὴ πρὸς μῦθον εἰπεν.

156—169· ὅτι Ζηνόδοτος οὕτως ἐπισυντέμνηκεν εἰ μὴ

B.

Ἀθηναίη λαοσοῖος ἦλθ' ἀπ' Ὀλύμπου. εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, καθόλου τὸν τῆς Ἥρας λόγον περιγράψας, ὅς Ὀμηρικῶς ἔχοντα· καὶ γὰρ καὶ τῆς ξιφονλκίας αὕτη ἀφίστησιν, ἢ δὲ Ἀθηνᾶ ὑπηρετεῖ (A 208), κατὰ διαφορὰν τῆς ἀξίας τηρουμένης τῶν προσώπων. A.

160. καὶ δὲ κεν εὐχολήν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν ἄρκον Ἀργείην· Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης.

160: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο (162) ἀθετοῦνται σίχοι τρεῖς, καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι οἰκειότερον ἐν τῇ τῆς Ἀθηνᾶς λόγῳ ἐξῆς εἰδὶ τεταγμένοι (176), νῦν δὲ ἀνοικειότερον λέγονται. A. ἀνοικειότερον L. pro κοινότερον (Vill.) vel κομιχώτερον (Bekk.) Herodian. 459.

161: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἀργείην θ' Ἑλένην σὺν τῷ συνδέσμῳ, ὥστε εἶναι χωρὶς καύχημα, καὶ σὺν τούτῳ τὴν Ἑλένην. οὐ λέγει δὲ αὐτως, ἀλλ' αὐτὴν τὴν Ἑλένην καύχημα. A.

164. σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἔκαστον: ἀθετεῖται καὶ ἀστερίσκος παράκειται, ὅτι καὶ οὗτος πρὸς Ἀθηνᾶς οἰκειῶς πρὸς Ὀδυσσεῖα λέγεται (180), καὶ ψεύδος περιέχει νῦν: οὐ γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ παρίσταται ἐκάστῳ, ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεύς. A.

176. 177. 178: ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα τάξιν ἐπέχουσιν. A. (160—62).

180: ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα οἰκειῶς τεύκεται. A. (164).

184. κῆρυξ Εὐρυβάτης: ἡ διπλῇ, ὅτι καὶ ἕτερος Εὐρυβάτης ὁμώνυμος (A 320 I 170). A.

186. δέξασθ' οἱ σκῆπτρον: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀρχαιώτερον δέξασθαι αὐτῷ τὸ σκῆπτρον ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ. A. Cf. p. 25.

187. σὺν τῷ ἔβη: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ βάς. A.

188. ὃν τινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κίχελι, τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτύσασκε παραστάς.

188: πρὸς τὴν τάξιν τῶν ἐξῆς τὸ ἀντίσχημα (v. ad 192 et 203). A.

189: ὅτι οὐκ ἐγκλιτέον τὸν δὲ σύνδεσμον, ὡς ἂν τις εἴποι ὑφ' ἐν τόνδε· χεῖται γὰρ ὁ ποιητὴς συνήθως αὐτῷ περὶ σσῶ. ABL. Recinunt ex his et Herodianus et Aristonicus. L. Similis dubitatio, quid utrique tribuendum sit est I 509, de

B.

quo vido Lohrs. in Herodiano. Ut hic ἐγκλιτέον, ita ἐγκεκλι-
μένως ἀναγνώσκειν A 277, ἐγκλιτέον τὴν ἀναγνώσιν A 217,
I 500. παρεγκλίθειν.

192. οὐ γὰρ πῶς αἰφ' αὐτοῖς οἷος νόος Ἀτρείανος:
τὸ ἀντίσκιμα οὐκ ὑπὸ τοῦτον ἔδει τετάχθαι τοὺς ἐξῆς παρεστι-
γμένους τρεῖς στίχους (203—5). εἰσὶ γὰρ πρὸς βασιλεῖς ἀρ-
μοζοντες, οὐ πρὸς δημότας· οὐ μὲν πῶς πάντες βασι-
λεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί, οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ
καὶ τὰ ἐξῆς. A et L omittens τὸ ἀντίσκιμα.

193. νῦν μὲν πειράσθαι, τάχα δ' ἴσεται νῆας Ἀχαιῶν.
ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν.
μὴ τι χολώσασμενος ὀδέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.
θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος.
τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ, φιλεῖ δὲ ἔμμητιστα Ζεὺς.

193: ἀπὸ τοῦτου ὥς τοῦ τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ (197)
ἀδιστάσθαι στίχοι ε', ὅτι ἀπεικνότες οἱ λόγοι καὶ μὴ προ-
τρεπτικοὶ εἰς καταστολήν. A.

196: οὐκ ἔστι Ζηνόδοτος (Pluygers. p. 10) γράφει διοτρεφέων
βασιλῆων· ἐπὶ δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀναφέρεται ὁ λόγος·
διὸ φησι φιλεῖ δὲ ἔμμητιστα Ζεὺς. A. Videtur igitur ἔ
Zenodotus pro plurali accepisse. L.

203. οὐ μὲν πῶς πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί,
οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ· εἰς κοίρανος ἔστω,
εἰς βασιλεύς, ὃ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

203: τοῦτω καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν διὸ ἡ στιγμή παρῴκει-
ται. A. (v. ad 192). Antisigmata et puncta versibus Θ 535—
541 addita significant, aut eos retinendos esse quibus haec aut
eos quibus illa sint appicta.

217. πολλός· ἡ διπλῇ, ὅτι ἅπαξ εἶρηται. A. Ar. 14.

220. ἐχθιστός δ' Ἀχέλῃι μάλιστ' ἦν ἡδ' Ὀδυσῆϊ.
τοὺς γὰρ νεικεῖσιν. τότε αὖτ' Ἀγαμέμνονι διψ
ὀξέα κεκληγῶς λέγ' ὀνειδέα· τῷ δ' αὖρ Ἀχαιοί
ἐνπάργως ποτέοντο, νειμέσθηθ' ἐν τ' ἐνὶ θυμῷ.

220: ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν τρεῖς ἠθέ-
τηκεν. πρὸς ὑπόθεσιν δὲ τινα λέγονται· ἐπίτηδες γὰρ τού-
των τῶν ἀγαθῶν ἐπεσβέλον παραγέροχεν. A. παραγέροχεν
etiam Z 338. Ejficienda fortasse verba τῶν ἀγαθῶν, quae sic
certe nude posita ut nunc sunt, vix videntur ferri posse. L.

B.

226. πλείται τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλὰ δὲ γυναῖκες
εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ὥς τοι Ἀχαιοί·
πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.

226 πολλὰ δὲ γυναῖκες: ὅτι Ζηρόδοτος γράφει πλείται
δὲ γυναικῶν καὶ τοὺς ἐξῆς δύο ἠθέτηκεν, ἐν οἷς μάλιστα
ὁ Θερόστις γελοιοποιῷ. A. (5—802) 2267 2268 2269 2270 2271 2272 2273 2274 2275 2276 2277 2278 2279 2280 2281 2282 2283 2284 2285 2286 2287 2288 2289 2290 2291 2292 2293 2294 2295 2296 2297 2298 2299 2300 2301 2302 2303 2304 2305 2306 2307 2308 2309 2310 2311 2312 2313 2314 2315 2316 2317 2318 2319 2320 2321 2322 2323 2324 2325 2326 2327 2328 2329 2330 2331 2332 2333 2334 2335 2336 2337 2338 2339 2340 2341 2342 2343 2344 2345 2346 2347 2348 2349 2350 2351 2352 2353 2354 2355 2356 2357 2358 2359 2360 2361 2362 2363 2364 2365 2366 2367 2368 2369 2370 2371 2372 2373 2374 2375 2376 2377 2378 2379 2380 2381 2382 2383 2384 2385 2386 2387 2388 2389 2390 2391 2392 2393 2394 2395 2396 2397 2398 2399 2400 2401 2402 2403 2404 2405 2406 2407 2408 2409 2410 2411 2412 2413 2414 2415 2416 2417 2418 2419 2420 2421 2422 2423 2424 2425 2426 2427 2428 2429 2430 2431 2432 2433 2434 2435 2436 2437 2438 2439 2440 2441 2442 2443 2444 2445 2446 2447 2448 2449 2450 2451 2452 2453 2454 2455 2456 2457 2458 2459 2460 2461 2462 2463 2464 2465 2466 2467 2468 2469 2470 2471 2472 2473 2474 2475 2476 2477 2478 2479 2480 2481 2482 2483 2484 2485 2486 2487 2488 2489 2490 2491 2492 2493 2494 2495 2496 2497 2498 2499 2500 2501 2502 2503 2504 2505 2506 2507 2508 2509 2510 2511 2512 2513 2514 2515 2516 2517 2518 2519 2520 2521 2522 2523 2524 2525 2526 2527 2528 2529 2530 2531 2532 2533 2534 2535 2536 2537 2538 2539 2540 2541 2542 2543 2544 2545 2546 2547 2548 2549 2550 2551 2552 2553 2554 2555 2556 2557 2558 2559 2560 2561 2562 2563 2564 2565 2566 2567 2568 2569 2570 2571 2572 2573 2574 2575 2576 2577 2578 2579 2580 2581 2582 2583 2584 2585 2586 2587 2588 2589 2590 2591 2592 2593 2594 2595 2596 2597 2598 2599 2600 2601 2602 2603 2604 2605 2606 2607 2608 2609 2610 2611 2612 2613 2614 2615 2616 2617 2618 2619 2620 2621 2622 2623 2624 2625 2626 2627 2628 2629 2630 2631 2632 2633 2634 2635 2636 2637 2638 2639 2640 2641 2642 2643 2644 2645 2646 2647 2648 2649 2650 2651 2652 2653 2654 2655 2656 2657 2658 2659 2660 2661 2662 2663 2664 2665 2666 2667 2668 2669 2670 2671 2672 2673 2674 2675 2676 2677 2678 2679 2680 2681 2682 2683 2684 2685 2686 2687 2688 2689 2690 2691 2692 2693 2694 2695 2696 2697 2698 2699 2700 2701 2702 2703 2704 2705 2706 2707 2708 2709 2710 2711 2712 2713 2714 2715 2716 2717 2718 2719 2720 2721 2722 2723 2724 2725 2726 2727 2728 2729 2730 2731 2732 2733 2734 2735 2736 2737 2738 2739 2740 2741 2742 2743 2744 2745 2746 2747 2748 2749 2750 2751 2752 2753 2754 2755 2756 2757 2758 2759 2760 2761 2762 2763 2764 2765 2766 2767 2768 2769 2770 2771 2772 2773 2774 2775 2776 2777 2778 2779 2780 2781 2782 2783 2784 2785 2786 2787 2788 2789 2790 2791 2792 2793 2794 2795 2796 2797 2798 2799 2800 2801 2802 2803 2804 2805 2806 2807 2808 2809 2810 2811 2812 2813 2814 2815 2816 2817 2818 2819 2820 2821 2822 2823 2824 2825 2826 2827 2828 2829 2830 2831 2832 2833 2834 2835 2836 2837 2838 2839 2840 2841 2842 2843 2844 2845 2846 2847 2848 2849 2850 2851 2852 2853 2854 2855 2856 2857 2858 2859 2860 2861 2862 2863 2864 2865 2866 2867 2868 2869 2870 2871 2872 2873 2874 2875 2876 2877 2878 2879 2880 2881 2882 2883 2884 2885 2886 2887 2888 2889 2890 2891 2892 2893 2894 2895 2896 2897 2898 2899 2900 2901 2902 2903 2904 2905 2906 2907 2908 2909 2910 2911 2912 2913 2914 2915 2916 2917 2918 2919 2920 2921 2922 2923 2924 2925 2926 2927 2928 2929 2930 2931 2932 2933 2934 2935 2936 2937 2938 2939 2940 2941 2942 2943 2944 2945 2946 2947 2948 2949 2950 2951 2952 2953 2954 2955 2956 2957 2958 2959 2960 2961 2962 2963 2964 2965 2966 2967 2968 2969 2970 2971 2972 2973 2974 2975 2976 2977 2978 2979 2980 2981 2982 2983 2984 2985 2986 2987 2988 2989 2990 2991 2992 2993 2994 2995 2996 2997 2998 2999 3000 3001 3002 3003 3004 3005 3006 3007 3008 3009 3010 3011 3012 3013 3014 3015 3016 3017 3018 3019 3020 3021 3022 3023 3024 3025 3026 3027 3028 3029 3030 3031 3032 3033 3034 3035 3036 3037 3038 3039 3040 3041 3042 3043 3044 3045 3046 3047 3048 3049 3050 3051 3052 3053 3054 3055 3056 3057 3058 3059 3060 3061 3062 3063 3064 3065 3066 3067 3068 3069 3070 3071 3072 3073 3074 3075 3076 3077 3078 3079 3080 3081 3082 3083 3084 3085 3086 3087 3088 3089 3090 3091 3092 3093 3094 3095 3096 3097 3098 3099 3100 3101 3102 3103 3104 3105 3106 3107 3108 3109 3110 3111 3112 3113 3114 3115 3116 3117 3118 3119 3120 3121 3122 3123 3124 3125 3126 3127 3128 3129 3130 3131 3132 3133 3134 3135 3136 3137 3138 3139 3140 3141 3142 3143 3144 3145 3146 3147 3148 3149 3150 3151 3152 3153 3154 3155 3156 3157 3158 3159 3160 3161 3162 3163 3164 3165 3166 3167 3168 3169 3170 3171 3172 3173 3174 3175 3176 3177 3178 3179 3180 3181 3182 3183 3184 3185 3186 3187 3188 3189 3190 3191 3192 3193 3194 3195 3196 3197 3198 3199 3200 3201 3202 3203 3204 3205 3206 3207 3208 3209 3210 3211 3212 3213 3214 3215 3216 3217 3218 3219 3220 3221 3222 3223 3224 3225 3226 3227 3228 3229 3230 3231 3232 3233 3234 3235 3236 3237 3238 3239 3240 3241 3242 3243 3244 3245 3246 3247 3248 3249 3250 3251 3252 3253 3254 3255 3256 3257 3258 3259 3260 3261 3262 3263 3264 3265 3266 3267 3268 3269 3270 3271 3272 3273 3274 3275 3276 3277 3278 3279 3280 3281 3282 3283 3284 3285 3286 3287 3288 3289 3290 3291 3292 3293 3294 3295 3296 3297 3298 3299 3300 3301 3302 3303 3304 3305 3306 3307 3308 3309 3310 3311 3312 3313 3314 3315 3316 3317 3318 3319 3320 3321 3322 3323 3324 3325 3326 3327 3328 3329 3330 3331 3332 3333 3334 3335 3336 3337 3338 3339 3340 3341 3342 3343 3344 3345 3346 3347 3348 3349 3350 3351 3352 3353 3354 3355 3356 3357 3358 3359 3360 3361 3362 3363 3364 3365 3366 3367 3368 3369 3370 3371 3372 3373 3374 3375 3376 3377 3378 3379 3380 3381 3382 3383 3384 3385 3386 3387 3388 3389 3390 3391 3392 3393 3394 3395 3396 3397 3398 3399 3400 3401 3402 3403 3404 3405 3406 3407 3408 3409 3410 3411 3412 3413 3414 3415 3416 3417 3418 3419 3420 3421 3422 3423 3424 3425 3426 3427 3428 3429 3430 3431 3432 3433 3434 3435 3436 3437 3438 3439 3440 3441 3442 3443 3444 3445 3446 3447 3448 3449 3450 3451 3452 3453 3454 3455 3456 3457 3458 3459 3460 3461 3462 3463 3464 3465 3466 3467 3468 3469 3470 3471 3472 3473 3474 3475 3476 3477 3478 3479 3480 3481 3482 3483 3484 3485 3486 3487 3488 3489 3490 3491 3492 3493 3494 3495 3496 3497 3498 3499 3500 3501 3502 3503 3504 3505 3506 3507 3508 3509 3510 3511 3512 3513 3514 3515 3516 3517 3518 3519 3520 3521 3522 3523 3524 3525 3526 3527 3528 3529 3530 3531 3532 3533 3534 3535 3536 3537 3538 3539 3540 3541 3542 3543 3544 3545 3546 3547 3548 3549 3550 3551 3552 3553 3554 3555 3556 3557 3558 3559 3560 3561 3562 3563 3564 3565 3566 3567 3568 3569 3570 3571 3572 3573 3574 3575 3576 3577 3578 3579 3580 3581 3582 3583 3584 3585 3586 3587 3588 3589 3590 3591 3592 3593 3594 3595 3596 3597 3598 3599 3600 3601 3602 3603 3604 3605 3606 3607 3608 3609 3610 3611 3612 3613 3614 3615 3616 3617 3618 3619 3620 3621 3622 3623 3624 3625 3626 3627 3628 3629 3630 3631 3632 3633 3634 3635 3636 3637 3638 3639 3640 3641 3642 3643 3644 3645 3646 3647 3648 3649 3650 3651 3652 3653 3654 3655 3656 3657 3658 3659 3660 3661 3662 3663 3664 3665 3666 3667 3668 3669 3670 3671 3672 3673 3674 3675 3676 3677 3678 3679 3680 3681 3682 3683 3684 3685 3686 3687 3688 3689 3690 3691 3692 3693 3694 3695 3696 3697 3698 3699 3700 3701 3702 3703 3704 3705 3706 3707 3708 3709 3710 3711 3712 3713 3714 3715 3716 3717 3718 3719 3720 3721 3722 3723 3724 3725 3726 3727 3728 3729 3730 3731 3732 3733 3734 3735 3736 3737 3738 3739 3740 3741 3742 3743 3744 3745 3746 3747 3748 3749 3750 3751 3752 3753 3754 3755 3756 3757 3758 3759 3760 3761 3762 3763 3764 3765 3766 3767 3768 3769 3770 3771 3772 3773 3774 3775 3776 3777 3778 3779 3780 3781 3782 3783 3784 3785 3786 3787 3788 3789 3790 3791 3792 3793 3794 3795 3796 3797 3798 3799 3800 3801 3802 3803 3804 3805 3806 3807 3808 3809 3810 3811 3812 3813 3814 3815 3816 3817 3818 3819 3820 3821 3822 3823 3824 3825 3826 3827 3828 3829 3830 3831 3832 3833 3834 3835 3836 3837 3838 3839 3840 3841 3842 3843 3844 3845 3846 3847 3848 3849 3850 3851 3852 3853 3854 3855 3856 3857 3858 3859 3860 3861 3862 3863 3864 3865 3866 3867 3868 3869 3870 3871 3872 3873 3874 3875 3876 3877 3878 3879 3880 3881 3882 3883 3884 3885 3886 3887 3888 3889 3890 3891 3892 3893 3894 3895 3896 3897 3898 3899 3900 3901 3902 3903 3904 3905 3906 3907 3908 3909 3910 3911 3912 3913 3914 3915 3916 3917 3918 3919 3920 3921 3922 3923 3924 3925 3926 3927 3928 3929 3930 3931 3932 3933 3934 3935 3936 3937 3938 3939 3940 3941 3942 3943 3944 3945 3946 3947 3948 3949 3950 3951 3952 3953 3954 3955 3956 3957 3958 3959 3960 3961 3962 3963 3964 3965 3966 3967 3968 3969 3970 3971 3972 3973 3974 3975 3976 3977 3978 3979 3980 3981 3982 3983 3984 3985 3986 3987 3988 3989 3990 3991 3992 3993 3994 3995 3996 3997 3998 3999 4000 4001 4002 4003 4004 4005 4006 4007 4008 4009 4010 4011 4012 4013 4014 4015 4016 4017 4018 4019 4020 4021 4022 4023 4024 4025 4026 4027 4028 4029 4030 4031 4032 4033 4034 4035 4036 4037 4038 4039 4040 4041 4042 4043 4044 4045 4046 4047 4048 4049 4050 4051 4052 4053 4054 4055 4056 4057 4058 4059 4060 4061 4062 4063 4064 4065 4066 4067 4068 4069 4070 4071 4072 4073 4074 4075 4076 4077 4078 4079 4080 4081 4082 4083 4084 4085 4086 4087 4088 4089 4090 4091 4092 4093 4094 4095 4096 4097 4098 4099 4100 4101 4102 4103 4104 4105 4106 4107 4108 4109 4110 4111 4112 4113 4114 4115 4116 4117 4118 4119 4120 4121 4122 4123 4124 4125 4126 4127 4128 4129 4130 4131 4132 4133 4134 4135 4136 4137 4138 4139 4140 4141 4142 4143 4144 4145 4146 4147 4148 4149 4150 4151 4152 4153 4154 4155 4156 4157 4158 4159 4160 4161 4162 4163 4164 4165 4166 4167 4168 4169 4170 4171 4172 4173 4174 4175 4176 4177 4178 4179 4180 4181 4182 4183 4184 4185 4186 4187 4188 4189 4190 4191 4192 4193 4194 4195 4196 4197 4198 4199 4200 4201 4202 4203 4204 4205 4206 4207 4208 4209 4210 4211 4212 4213 4214 4215 4216 4217 4218 4219 4220 4221 4222 4223 4224 4225 4226 4227 4228 4229 4230 4231 4232 4233 4234 4235 4236 4237 4238 4239 4240 4241 4242 4243 4244 4245 4246 4247 4248 4249 4250 4251 4252 4253 4254 4255 4256 4257 4258 4259 4260 4261 4262 4263 4264 4265 4266 4267 4268 4269 4270 4271 4272 4273 4274 4275 4276 4277 4278 4279 4280 4281 4282 4283 4284 4285 4286 4287 4288 4289 4290 4291 4292 4293 4294 4295 4296 4297 4298 4299 4300 4301 4302 4303 4304 4305 4306 4307 4308 4309 4310 4311 4312 4313 4314 4315 4316 4317 4318 4319 4320 4321 4322 4323 4324 4325 4326 4327 4328 4329 4330 4331 4332 4333 4334 4335 4336 4337 4338 4339 4340 4341 4342 4343 4344 4345 4346 4347 4348 4349 4350 4351 4352 4353 4354 4355 4356 4357 4358 4359 4360 4361 4362 4363 4364 4365 4366 4367 4368 4369 4370 4371 4372 4373 4374 4375 4376 4377 4378 4379 4380 4381 4382 4383 4384 4385 4386 4387 4388 4389 4390 4391 4392 4393 4394 4395 4396 4397 4398 4399 4400 4401 4402 4403 4404 4405 4406 4407 4408 4409 4410 4411 4412 4413 4414 4415 4416 4417 4418 4419 4420 4421 4422 4423 4424 4425 4426 4427 4428 4429 4430 4431 4432 4433 4434 4435 4436 4437 4438 4439 4440 4441 4442 4443 4444 4445 4446 4447 4448 4449 4450 4451 4452 4453 4454 4455 4456 4457 4458 4459 4460 4461 4462 4463 4464 4465 4466 4467 4468 4469 4470 4471 4472 4473 4474 4475 4476 4477 4478 4479 4480 4481 4482 4483 4484 4485 4486 4487 4488 4489 4490 4491 4492 4493 4494 4495 4496 4497 4498 4499 4500 4501 4502 4503 4504 4505 4506 4507 4508 4509 4510 4511 4512 4513 4514 4515 4516 4517 4518 4519 4520 4521 4522 4523 4524 4525 4526 4527 4528 4529 4530 4531 4532 4533 4534 4535 4536 4537 4538 4539 4540 4541 4542 4543 4544 4545 4546 4547 4548 4549 4550 4551 4552 4553 4554 4555 4556 4557 4558 4559 4560 4561 4562 4563 4564 4565 4566 4567 4568 4569 4570 4571 4572 4573 4574 4575 4576 4577 4578 4579 4580 4581 4582 4583 4584 4585 4586 4587 4588 4589 4590 4591 4592 4593 4594 4595 4596 4597 4598 4599 4600 4601 4602 4603 4604 4605 4606 4607 4608 4609 4610 4611 4612 4613 4614 4615 4616 4617 4618 4619 4620 4621 4622 4623 4624 4625 4626 4627 4628 4629 4630 4631 4632 4633 4634 4635 4636 4637 4638 4639 4640 4641 4642 4643 4644 4645 4646 4647 4648 4649 4650 4651 4652 4653 4654 4655 4656 4657 4658 4659 4660 4661 4662 4663 4664 4665 4666 4667 4668 4669 4670 4671 4672 46

B.

264 πεπληγώς· ἡ διπλή, ὅτι ἀντὶ τοῦ πλησσοῦν τὸ παθητικὸν παρείληφεν. A. Cf. p. 3.

269 ἀλγήσας δ' ἄχρειον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ· ὅτι Φιλητᾶς τὸ ἰδὼν περισπᾷ, οἷον τῶν ὀφθαλμῶν, ἰδεῶν. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος ἰδέας τοὺς ὀφθαλμούς εἶπεν. ἔστιν οὖν τὸ ἄχρειον ἰδὼν ἐντελῶς σχηματίζας. A. Nam ἰδὼν esset non ἐντελῶς ἐ σχηματισμένον, sed κατὰ πάθος L. Cf. Ar. 55.

276 οὐ θῆν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγή-
νωρ· ὅτι τὸ πάλιν εἰς τοῦπίσω, τὸ δὲ αὖτις χρονικόν, ἐξ
υποτέρου. A. Pluyg. 8. Ar. 100.

278 ὡς φάσαν ἡ πληθύν· ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος
'Οδυσσεύς· ἡ διπλή πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πρὸς τὸ νοητόν·
τὸ γὰρ ἔννοιαν ἔχον τοῦ πλήθους ὄνομα πρὸς τὸ (ins. L.)
πληθυντικὸν ληιουνίζεν (cf. A 363) τὸ φάσαν· [ὃ εἴη ἂν
ἔμοιον διεκόμενοι πᾶς δῆμος — error pro ἀγρόμενοι
P 166 L.] (cf. p. 16): καὶ πρὸς τὸ πτολίπορθον, ὅτι διὰ τῆς
'Οδυσεείας δίδεικται τὰ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον. A. Hoc
extremum pertinet ad Homeri morem notatum v. 260, in Iliade
quae in Odyssea latius exponantur, levi significatione occupasse.
Ulixem autem πτολίπορθον dictum vult propter ejus operam
in Troja per equum diruenda (ἐπεὶ Τροίης πτολίεθρον ἔπερ-
σεν) cf. ad Φ 550. L. Verba πρὸς τὸ σχῆμα in codd. LV ab
hoc versu ad sequentem aberraverunt.

284 Ἀερεΐδη, νῦν γὰρ σε ἄναξ ἐθέλονσιν Ἀχαιοί·
ὅτι αὕτη ἡ γραφή ἢ διὰ τοῦ γάρ μετὰ τῆς (μετὰ τήν?)
προσηγορίας, καὶ λόγον ἔχει, ἔθος δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γάρ ἄρ-
χεσθαι· ὃ γύναι, οὐ γάρ οἶω ἐνκνήμιδας Ἀχαιούς
(σ 259). (Ar. p. 9). A. τὸν ante λόγον del. L. Pro ὃ γύναι,
οὐ γάρ cod. ὃ πόποι, ἡ γάρ.

286 οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἣν περ ὑπέ-
σταν· ἡ διπλή πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου, ὅτι ἀντὶ
τοῦ ἐκτελέσουσιν. A. Cf. p. 6.

291 ἡ μὲν καὶ πόνος ἐστίν· ἀνηθύντα νέεσθαι·
ἡ διπλή πρὸς τὸν πόνον, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔργον· οὐδέποτε γὰρ
οὕτως εἶπε τὴν ἀλγηδόνα. A. Ar. 88.

297 ἄσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κροωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης·
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄσχαλάαν μίμνοντι· ἐπὶ νήεσσι

B.

(cod. ἀσχαλάαν μιμνόντεσσι, corr. Bekk.), τὰ πληθυντικὰ δυνικῶς ἐκφέρων. περιπτεύει δὲ ὁ καὶ σύνδεσμος (cf. p. 34). A.

299 τλήτε φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον: ὅτι Ζη-
νόδοτος γράφει ἐπὶ χρόνον, ἀπιθάνως. ἔμφασις γὰρ (Ar.
74) γίνεται πολλοῦ χρόνου διὰ τοῦ ἐπὶ. A. Ar. 378.

300 οὐκί: ἡ διπλή, ὅτι διὰ τοῦ κ γραπτέον, οὐ διὰ
τοῦ χ. A. Cf. 238.

302 μάρτυροι: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μάρτυρες. ὁ δ'
Ὅμηρος οὕτως ἐσχημάτισεν. Ζεὺς δ' ἄρμ' (cod. ἄρμ) ἐπι-
μάρτυρος ἔστω (H 76). A.

314 ἐνθ' ὃ γε τοὺς ἐλθεῖνὰ κατήσθις τετριγῶτας:
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τιτίζοντας. ἐντελής δὲ ἡ λέξις·
κατὰ φύσιν γὰρ φθεγγόμενοι οἱ νεοσσοὶ τιτίζουσιν, οἱ δὲ
κατεσθιόμενοι τρίζουσιν. A. Aut in ἐντελής aliquid vitii est
aut post ἡ λέξις addendum καὶ ἀνοίκειος ἐνταῦθα. Ceterum
cf. Ar. 378.

317 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρούθοιο καὶ αὐτήν,
τὸν μὲν αἰζήλον θῆκεν θεός, ὃς περ ἔφηεν.

λᾶαν γὰρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

318: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αἰρίδηλον καὶ τὸν ἐχόμενον
προσέθηκεν. ἔδει δὲ αἰζήλον. τὸ γὰρ αἰρίδηλον ἄγαν ἐμ-
φανές, ὅπερ ἀπιθانون. μάχεται οὖν ὁ ἐχόμενος. ὃν γὰρ
ἀναπλάσῃ, τοῦτον οὐκ ἀναιρεῖ. λέγει μέντοι γε ὅτι ὁ φήνας
αὐτὸν θεός καὶ ἄδηλον ἐποίησεν. A. Verba ἔδει δὲ αἰζήλον
et μάχεται οὖν ὁ ἐχόμενος ins. L.; idem pro ὃ γὰρ ἐὰν πλάσῃ,
τοῦτο ἀναιρεῖ scripsit ὃν γὰρ ἀναπλάσῃ, τοῦτον οὐκ ἀναιρεῖ,
et totum locum explicuit Herodian. p. 456 his verbis: Hoc di-
cit: narrationis tenor haudquaquam verisimile facit, de dra-
conte, quem antea subito Deum in lucem prodidisse dixerat
(309), nunc in fine dicere poetam: postquam autem peregerat
ad quod proditus erat, Deus qui eum prodiderat valde eum con-
spicuum fecit: sed contra eo nos duci ut dixerit: postquam
autem quasi partes suas peregerat, Deus qui eum prodiderat,
idem delevit. Verior itaque altera lectio αἰζήλον. Hoc si ita
est, subsequens versus stare non potest: nam quem de integro
fingit, eum non delet. Certe quidem (μέντοι γε v. ad v. 528)
dicit (sc. id sensus recti docet): Deus, qui eum prodidit, idem
nunc eum ex hominum oculis delevit.

Non dubitandum quin Aristarchea lectio αἴζηλον fuerit, quam in suis exemplaribus habuit Apollonius lex. Homericus auctor p. 16 Be., cuius vocabuli memoriam praeterea servarunt Hesychius et Etymologus, hic ex hoc loco, Hesychius, apud quem nominativus est αἴζηλος ἄδηλος, ex alio. Cf. Buttm. lex. I, 252.

319: ἀδειείται· προσείρηται γὰρ ἡ αἰτία. A.

320 ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν οἶον ἐτύχθῃ· ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐξεπληττόμεθα. A. Ar. 149.

328 ὥς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτα πτολεμίξομεν αὖθι: ὅτι τὸν τοῦ Κάλχαντος λόγον μεταλαβὼν ἐποίησεν ἐπὶ τῆς Αὐλίδος, αὐτὸς ὢν ἐπὶ τῆς Τροίας. διὸ κέχρηται τῷ αὖθι κοινῶς ἀντὶ τοῦ αὐτόθι ὅπου νῦν ἐσμέν. A. Hoc vult: Si orationem Calchantis immutatam transtulisset (qui sc. dixerat καὶθι) fecisset eum de bello in Aulide gerendo loquentem, quum ipse in agro Trojano sit. Unde illud καὶθι in αὖθι mutavit. ἐποίησεν est ἐποίησεν ἄν: eodem modo ἄν omittitur ad A29—31, P 153. L. — Equidem verba ἐποίησεν ἐπὶ τῆς Αὐλίδος non pro sanis habeo.

341 σπονδαί τ' ἄκρητοι: ἡ διπλῇ ὅτι ὅταν λέγῃ ἐν ἄλλοις κρητῆρι δὲ οἶνον ἔμισγον (Γ 269), οὐ σημαίνει τὸ ὕδατι κίρνασθαι, ἀλλ' ὅτι τὸν τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν οἶνον ἔμισγον. (Ar. 199). ABL. Sed L. ab initio σημειῶσαι ὅτι, nec ἡ διπλῇ erit in B, quod de similibus locis valebit. L.

347 νόσφιν βουλευῶσι — ἄνυσσι δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν: ὅτι βουλευῶσι αἱ Ἀριστάρχου. A. cod. βουλεύουσιν. V. qu. ep. 49. Nisi potius Didymi est.

349 οὐκί: ὅτι διὰ τοῦ π καὶ οὐ διὰ τοῦ χ. A. Cf. ad 238.

350 φημί γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα —

353 ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναλσιμα σήματα φαίνων: ὅτι ἀκαταλλῆως εἴρηται· ἔδει γὰρ ἀστράπτοντα καὶ φαίνοντα. ὥς καὶ Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδει Λάϊε, πάλαι δὴ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων σχολή μ' ἀπειργε. BL. Cf. p. 19.

356 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματα τε στοναχάς τε: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς χωρίζοντας· ἔφασαν γὰρ τὸν μὲν τῆς Ἠλιάδος ποιητὴν δυσανασχετοῦσαν συνιστάνειν καὶ στέ-

B.

νουσαν διὰ τὸ βίᾳ ἀπῆχθαι ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸν δὲ τῆς Ὀδυσσεύς ἐκοῦσαν, οὐ νοοῦντες ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῆς ὁ λόγος, ἀλλ' ἐξωθεν προόθεσιν τὴν περὶ δεῖ λαβεῖν, ἢ ἢ περὶ Ἑλένης. A. Cf. p. 26.

385 ὡς καὶ πανημέριοι στυγερῶ κρινώμεθ' Ἀρηι: ὅτι προσεληλυθίας λέγει τῆς ἡμέρας ἥδη τὸ πανημέριοι ἐπὶ τοῦ ἀπολείποντος αὐτοῦ (αὐτῆς?) μέρους, καὶ οὐ πάντως τὸ ἀπ' ἀνατολῆς μέχρι δύσεως λέγει πρόπαν ἡμαρ (cf. A601). A. προσεληλυθίας ser. L. pro παρελ.

389 ἀσπίδος ἀμφιβρότης: ὅτι περιφερὲς καὶ ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες. A. Ar. 194.

τὸν δ' οὐ ποτε κύματα λείπει

397 παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἐνθ' ἢ ἐνθα γένωνται: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ γραπτέον, ὡς τινες, γένηται: δμηρικώτερον γὰρ οὕτως λέγειν, γένονται τὰ κύματα, ὡς σπάρτα λελυνται. A. Cf. p. 15.

412 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων: ὅτι ἐν τισι γέγραπται Ζεῦ πάτερ Ἰδῆθεν μεδέων. οὐχ ἁρμόζει δὲ τὸν ἐγγώριον Δία προσκαλεῖσθαι ἐπὶ τῆς πορθήσεως, ἀλλὰ βέλτιον κοινοτέραν (sc. πρόσκλησιν). A.

Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι

417 χαλκῶ ῥωγάλεον: ὅτι οὕτως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ χαλκῶ ῥηγνέντα, καὶ ἐκ παρεπομένου ἐν μέρει τὸ ἀνελεῖν. A. Pro ἐν μέρει quod sensum non habet, scribendum videtur σημαίνει. Cf. I 546. Multa significantur ἐκ παρεπομένου vel ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος i. e. rerum vel actionum accidentibus positis ipsae res vel actiones indicantur. Ut si πυρῆς ἐπέβησε dicitur pro ἀνελεῖν, δονῆσαι significat bello perire. V. A 213 N 426 Ξ 214 Π 142, 822 Γ 388 Ψ 679. Plenius hoc dicitur Q γ 486: ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ προηγούμενον. Cf. scholl. ad ζ 83 μ 172 ν 78 ο 184. L. ad N 426: ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος τὸ προηγούμενον.

422 αὐτὸν ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ αὐτὸν ἔρυσαν ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦντίσω ἀνέκλασαν, ὃ ποιοῦσιν οἱ σφάζοντες. A. Ar. 198.

424 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὁμοθέτησαν: πρὸς τὸ ὁμοθέτησαν, ὅτι ἐστὶν ἀπὸ τῶν μελῶν τῶν

B.

ὧμῶν ἀπάρξασθαι καὶ εἰς τὸν ἐπίπλουν ἐνθέντας ἱερῶ-
σαι. A. Ar. 198.

435 μηκέτι νῦν δὴθ' αὖθι λεγόμεθα: ὅτι (Pluyg.
p. 8) Ζηνόδοτος γράφει ταῦτα λεγόμεθα. ὁ δὲ "Ομηρος
εἶωθε λέγειν, ὅταν πολλὰ προειρημένα ᾖ, ὡς ἐπ' Αἰνείου καὶ
'Αχιλλέως ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα (T244). A.
Hic autem quum ante Nestorem nemo dixerit, poni non potest.
Aristarchus explicuit συναθροισώμεθα, v. Did.

438 λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας:
ἀντὶ τοῦ ἀγειρέτωσαν. A. Cf. Θ 517, 521 I 67.

440 ἴομεν, ὅφρα καὶ θάσσον ἐγείρομεν ὁξύν "Αρηα:
ἀντὶ τοῦ ἐγείρωμεν. A. Cf. p. 13.

448 τῆς (αἰγίδος) ἐκατὸν θύσανοι παγχρύσειοι ἤρε-
σανται Ζηνόδοτος γράφει παρατατικῶς ἤερέθοντο, ὅπερ
οὐκ ἀρμόζει ἐπὶ ἀθανάτων. A. Ar. 379. Ceterum erravit
Aristarchus: v. Philol. VI, 675.

453 τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢ ἐνέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.

453 sq.: ὅτι πρὸ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀριστείας (A13) οὐκ
ὀρθῶς φέρονται. A.

458 αἶγλη παμφανόωσα δὲ αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν:
ὅτι καθ' "Ομηρον πρῶτος ἀπὸ γῆς ἐστὶν ὁ αἴθρ, εἶτα μετὰ
τὴν νέφη ὁ αἰθέρ, ὃν καὶ ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανὸν
καλεῖ. (Ar. 167). A.

484 ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-
σαι: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ὀλυμπιάδες βαθυκόλποι.
οὐδέποτε δὲ τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας βαθυκόλπους εἶρηκεν,
ὥστε οὐδὲ τὰς Μούσας (v. Ω 215 Ar. 115). ABL.

485 ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε, πάρεστε τε, ἴστε τε
πάντα: ὅτι τινὲς γράφουσι παρῆστε, οἶον κατ' ἐκείνον τὸν
χρόνον. βέλτιον δὲ καθολικῶς ἐπὶ πάντων. A.

488 πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνο-
μήνω: ἦτοι ὅτι περισσὸς ὁ ἂν ἢ μυθήσομαι εἶρηκεν ἀντὶ
τοῦ μυθησαίμην. A. Cod. ἦτοι ὅτι περισσόν, εἰ κτλ. V. p. 9.
Additum praeterea fuit, ad οὐδ' ὀνομήνω supplendam esse par-
ticulam μή: A 262, aut etiam hunc conjunctivum esse pro
optativo: E 215. Non mutavi ἦτοι ὅτι in ὅτι ἦτοι: v. A176.

489 οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στό-

B.

ματ' εἶπεν· ὅτι ἡ ἰδιότης τῆς ὑπερβολῆς Ὀμηρικῇ, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα οὐδ' εἰ οἱ χεῖρες τε εἰκόσι καὶ πόδες εἶεν (μ 78)· ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς περιγράφοντας τούτους τοὺς στίχους. Α.

493 νῆας τε προπάσας· ὅτι περισσὴ ἢ πρό πρόθεσις. AD. V. p. 27.

500 οἱ τ' Ἐλεῶν εἶχον ἡδ' Ἰλῆην· ὅτι νῦν ἐκτεταμέ-
νως Ἰλῆην εἶρηκεν, ἐν ἄλλοις δὲ συνεσταλμένως Ἰλῆ ἐνι οἰκία ναιῶν (H 221). νῦν δὲ καλοῦνται Ἰλῆαι πληθυν-
τικῶς. (Ar. 241). Α.

502 Θιόβην· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Μέσσην. ἔστι δὲ ἡ Μέσση τῆς Λακωνικῆς, ἣν ἐν ἄλλοις Μεσσήνην καλεῖ. Α.
Cf. 582.

507 οἱ τε πολυστάφυλον Ἀρκην ἔχον· ὅτι Ζηνό-
δοτος γράφει Ἀσρκην ἔχον (H 9). οὐ δύναται δὲ πολυ-
στάφυλος ἢ Ἀσρκη λέγεσθαι· ἀξιοπιστότερος γάρ ἐστιν Ἡσίο-
δος λέγων Ἀσρκη χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλήν (E. 638).
Α. Ar. 234.]

511 Ὀρχομενὸν Μινύειον· ἡ διπλῇ, ὅτι καὶ ἕτερος
Ὀρχομενός ἐστιν Ἀρκαδικός. ἀλλ' ὁ μὲν Βοιωτικὸς Μι-
νύειος καλεῖται, ὁ δὲ Ἀρκαδικὸς πολύμηλος (605)· καὶ τοῖς
ἐπιθέτοις διαστέλλεται ἡ ὁμωνυμία. Α.

517 αὐτὰρ Φωκῆων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἤρ-
χον· ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἕτερος Σχεδῖος ἐστὶ Φωκεύς, τῶν ἐπὶ
μέρους ἡγεμῶν (cf. T 84), καὶ ἀμφοτέρω ὕφ' Ἐκτορος ἀναι-
ροῦνται. ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον Ἀρχὸν Φωκῆων
(O 515). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ Πυλαιμένους. Α. De Epi-
stropho homonymo B 856.

519 Κυπάρισσαν· ὁμωνύμως τῷ δένδρῳ ἀνεγνώσθη. Α.
V. Lobeck. proll. path. p. 64, qui suspicatur fuisse, qui Κυ-
πάρισσαν vellent. Ab Aristonico haec fluxisse suspiceris propter
notam ad v. 532. L.

520 καὶ Πανοπῆα· ὅτι (Pluyg. p. 8) Ζηνόδοτος γράφει
καὶ Πανοπτέων (Duentzer conj. ἡδὲ Πανοπιέων), ἄμετρον
ποιῶν τὸν στίχον καὶ οὐ καθ' Ὀμηρον σχηματίζων τὸ ὄνομα.
ἔστι γὰρ Πανοπέυς, ὡς Ἀχιλλεύς· ὃς ἐν κλειτῷ Πανο-
πῆι (P 307). Α. Eustathius hinc ipsa verba referens Zeno-
doto tribuit Πανόπεων ὡς Μενέλεων. L.

B.

527 Δοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
ἢ διπλῇ, ὅτι τινὲς τῶν νεωτέρων ἀνέγνωσαν χωρὶς πὸ ὁ, ὡς
ἄρθρον ὄντος, εἶτα Ἰλῆος. Ὁ δὲ Ὅμηρος σὺν τῷ ὁ λέγει
τὸν Ὀϊλῆα. (Αγ. 180). Α.

528 μείων, οὐ τι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας·
ἢ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν αὐτόν.
ἀναγκαῖος δέ ἐστι· προδιασυνίστησι γὰρ, ὅτι ἦν τῶν ἐστὶ κατὰ
τὸ μέγεθος τοῦ Τελαμωνίου. ἐκείνον μέντοι γε μέγαν (Π
358 P 115) λέγει. Α.

ἀλλὰ πολὺν μείων, ὀλίγος μὲν ἦεν, λινοθώρηξ,
530 ἐγχείη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς.

529. 530: ἀθετοῦνται ἀμφότεροι ὅτι προεῖρηκε μείων
οὐτι τόσος γε καὶ πρὸς οὐδὲν διλογεῖ ἀλλὰ πολὺν μείων.
καὶ οὐδὲ πολὺν λείπεται τοῦ ἐτέρου. κακῶς δὲ καὶ τὸ λινο-
θώρηξ· οἱ γὰρ Ἕλληνες οὐκ ἐχρῶντο λινοῖς θώραξι· διὰ
παντὸς γὰρ χαλκοχίτωνας αὐτοὺς λέγει. (cf. ad N 372, Αγ.
194). καὶ Ἕλληνας οὐδέποτε εἶρηκεν, ἀλλ' Ἀργεῖους ἢ Δα-
ναοὺς· καὶ οὐδὲ Ἑλλάδα τὴν οἰκουμένην ὑπὸ Ἑλλήνων, ἀλλὰ
μίαν πόλιν Θεσσαλίας, ἧς τοὺς οἰκήτορας Ἕλληνας λέγει·
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί
(648). Cf. ad I 395, Αγ. 233. Α.

532 Βῆσαν· ἢ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος
γράφει Βῆσαν ἐν τῷ ἐνὶ ὁ, διὰ τὸ βήσας λέγεσθαι τῶν
ὁρῶν τοὺς καθύπευρος τόπους. ἐστὶ μέντοι προσηγορικά, ἃ
τινῶν κύρια γίνεται, οἷον κυπάρισσος καὶ πόλεως ὄνομα
(519). Α.

υἱὸς Πεπεῶο Μενεσθεύς.

553 τῷ δ' οὐ πῶ τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ,
κοσμηῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

Νέετ' ὁ οἷος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν.

553: ἢ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος ἀπὸ τού-
του τρεῖς στίχους ἠθέτηκεν, μήποτε διότι (διότι pro δὲ Bekk.)
διὰ τῶν ἐπὶ μέρους οὐδέποτε αὐτόν διατάσσοντα συνίστη-
σεν. πολλὰ μέντοι Ὅμηρος κεφαλαιωδῶς συνίστησιν, αὐτὰ
τὰ ἔργα παραλιπῶν, ὡς τὴν Μαχάονος ἀριστείαν· παῦσεν
ἀριστεύοντα μάχας (Α 506). Α.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.

558 στήσε δ' ἄγων, ἔν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες

558. Notatum fuit ἀθετεῖσθαι hunc versum, quod ordo navium non is fuerit, ut Athenienses prope Ajacem steterint: Γ 230 Α 251. Ar. 230. L.

570 ἀφνειὸν τε Κόρινθον: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου Κόρινθον· ὅταν δὲ ἡρωικῶ προσώπῳ περιτιθῇ τὸν λόγον, "Εφυραν λέγει· ἔστι πόλις Ἐφύρη (Ζ 152). Ar. 237. A.

571 Ἀραιθυρέην: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Παραιθυρέην. οὐκ ἐπίσταται δὲ ταύτην τὴν πόλιν οὕτως ὀνομαζομένην. A. Fortasse οὐκ ἐπίσταται δὲ οὐδείς ταύτην τὴν πόλιν vel τινὰ πόλιν κτλ. Αὐτὸ οὐκ ἐπίσταται δὲ (Zenodot.) τὴν Φλιοῦντα πάλαι οὕτως ὀνομαζομένην.

576 τῶν ἑκατὸν νηῶν ἤρχε κρείων Ἀγαμέμνων: ὅτι τὸ τῶν οὐχ ὡς ἄρθρον παρείληπται, ἀλλ' ἀντὶ ἀντωνμίας τῆς τούτων, καὶ παραλέλειπται ἡ ἐκ πρόθεσις, ἢ ἡ, ἐκ τούτων τῶν πόλεων ἑκατὸν νηῶν ἤρχεν. A. V. p. 25 et 30.

579 κυδιόων, πᾶσιν δὲ μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,
(Agamemnon)

οὐνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.

579. 580: ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκεν, ἐπεὶ διὰ τῶν ἐξῆς (768) ἄριστος ὁ Αἴας λέγεται. ἐν διαφόροις δὲ πράγμασιν εἰσιν οὗτοι ἄριστοι, ὁ μὲν πλούτῳ καὶ εὐγενείᾳ, ὁ δὲ τῇ κατὰ πόλεμον ἀρετῇ. A.

582 Μέεσσην: ὅτι Μέεσσην τὴν ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς Μεσσηνίαν λέγει, συγκόψας τοῦνομα (v. 502). A. Ar. 241.

592 Θρύον: ἡ διπλῇ, ὅτι Θρύον εἶπε τὴν ἐν ἄλλοις Θρυόεσσαν ἔστι δὲ τις Θρυόεσσα πόλις (Α 710). A. Ar. 241.

596 Οἰχαλίηθεν: ὅτι Θεσσαλίας ἡ Οἰχαλία καὶ Ὁμηρον· οἱ δὲ νεώτεροι ἐπ' Εὐβοίας πεποιήκασιν (v. 730). A. Ar. 185.

597 στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν: ὅτι τὸ στεῦτο κατὰ διάνοιαν ὠρίζετο, οὐκ ἐπὶ τῆς τῶν ποδῶν στάσεως, ὡς ἐν τοῖς κατὰ τὴν νεκρίαν ἠθετημένοις στεῦτο δὲ διεψάων (λ 583. Ar. 106). καὶ ὅτι εἶπερ ἂν αὐταὶ ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐταί. (cf. ad Γ 25). A.

599 αἱ δὲ χολώσάμεναι πηρόν θέσαν: ἡ διπλῇ, ὅτι πηρόν οὐ τυφλόν, ὡς ἀπεδέξαντο οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ τῆς ῥῥῆς πηρόν· τί γὰρ ἦν αὐτῷ βλαβερόν κῑθαρωδῶ ὄντι, εἰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστέρηθη; μᾶλλον γὰρ προσεκτικὸς ἂν ἐγέ-

B.

νετο τῇ φωνασκίᾳ. τὸν γε δὴ τοι Δημόδοκον ἢ Μοῦσα
ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδὴν (θ 64).
A. ὡς ante ἀπεδέξαντο ins. L. quae emendatio faciliior ea,
quam dedit in Aristarcho p. 190.

605 οἱ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πο-
λύμηλον: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Ὀρχομενοῦ,
ὅτι τῷ ἐπιθετῷ διέσταλκεν. A. Cf. 511.

612 αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
νῆας ἐυσέλμους περάαν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
'Ατρεΐδης, ἐπεὶ οὐ σφι θαλάσσια ἔργα μεμῆλει.

612: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ Ἀτρεΐδης ἐπεὶ οὐ σφι
(614) Ζηνόδοτος ἡθέτηκε τρεῖς στίχους. ἀναγκαῖοι δέ εἰσιν
παρσισηται γὰρ δι' αὐτῶν ὅτι παρέσχεν αὐτοῖς ναῦς ὁ
'Αγαμέμνων. A.

616 ὅσσον ἐφ' Ὀρμίνῃ καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα
πίτρη τ' Ὀλυνίῃ καὶ Ἀλίστιον ἐντὸς ἐέρχει.

616 (Ὀρμίνῃ): ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος σὺν τῷ ἰ γράφει.
γίνεται δὲ ἀκατάλληλος ὁ λόγος. A.

620 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,
νῆες ὁ μὲν Κτεάτου ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου, Ἀκτορίωνε.

621: ἡ διπλῇ ὅτι παρὰ τὸ εἰθισμένον πρὸς τὸ πρότε-
ρον ἀπῆντηκεν. ἔστι γὰρ ὁ προκατειρημένος Ἀμφίμαχος
Κτεάτου υἱός, ὁ δὲ Θάλπιος Εὐρύτου. καὶ ὅτι οὕτως εἴ-
ρηκεν Ἀκτορίωνε, δέον Ἀκτοριῶνων (Cf. p. 19). A.

625 οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου Ἐχινάων θ' ἰεράων:
ἡ διπλῇ ὅτι οὐχ ὡς κεχωρισμένου Δουλιχίου τῶν Ἐχινάων
οὕτως εἴρηκεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐν Δουλιχίῳ καὶ τῶν ἄλλων
'Εχινάων. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἐχίνα εἴρηκεν Ἐχινάων. (Ar.
236). A. Lobeck proll. path. 221 vult Ἐχίνα.

626 νῆσων, αἱ ναίουσι: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οἱ
ναίουσι, ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν. οὐ νοεῖ δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ ναίον-
ται. A. Cf. p. 3.

627 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης ἀτάλαντος Ἀρηι,
Φυλείδης, ὃν τίκτε διίφιλος ἱππότης Φυλεύς,
ὅς ποτε Δουλίχιον δ' ἀπενάσσατο: ἡ διπλῇ πρὸς
τὴν ἀμφιβολίαν, πότερον ὁ Μέγης ἀπώκησεν ἢ ὁ Φυλεύς,
ὃ καὶ ὁμηρικώτερον. Ὅμηρος γὰρ αἰεὶ πρὸς τὸ δεύτερον πρό-

B.

τερον ἀπαντᾷ (Ar. 13). Α. αἰ non *semper* significat, v. modo ad 620, sed *plerumque*, ut haud raro apud grammaticos. L.

634 ἡδ' οἷ Σάμον ἀμφενέμοντο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἡδ' οἷ Σάμην (nonne addendum ἐνέμοντο? L.), καὶ ἄμετρον ποιῶν, καὶ ἀγνοῶν ὅτι κατὰ τὸ ἀρσενικὸν ἐνίοτε ἐκφέρεται τὰ εἰς ἡ (cod. ὅς) λήγοντα· μεσσηγὺς Τενέδοιο Σάμοιό τε· (error pro μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε δ 845, ortus ex confusione cum N 33 μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου) οὐ γὰρ εἶπε Σάμης τε. (Ar. 238). Α. Cl. Φ 232 (δείλη δαίλος) et scholl. ad E 397 (πύλη πύλος).

641 οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος νῆες ἦσαν, οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάναε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος.

641: ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἡθέτηκεν, ὥσως ὑποπτεύσας τὸν Μελέαγρον κεχωρίσθαι τῶν Οἰνῆος παιδῶν (quod intellexerunt οἱ νεώτεροι: Herod. π. σχημ. Waltz Rhetores 8, 605). εἴρηται δὲ ἐξ ὀνόματος κατ' ἐξοχὴν, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὐκ Τρωάς τε καὶ Ἑκτορα (N1). καὶ γὰρ ὁ Ἑκτωρ Τρῶς ἦν. Α.

649 ἄλλοι θ' οἷ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφαέροντο: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς χωρίζοντας, ὅτι νῦν μὲν ἐκατόπολιν τὴν Κρήτην, ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ ἐνενηκοντάπολιν. ἦτοι οὐκ ἐκατόμπολιν ἀντὶ τοῦ πολυπολιν· ἡ ἐπὶ τὸν συνεγγὺς καὶ ἀπαρτίζοντα ἀριθμὸν κατενῆνεκται νῦν, ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ τὸ ἀκριβὲς ἐξηγήνογεν, ὥς παρὰ Σοφοκλεῖ. Α. Quod nunc excidit de Sophocle, puto fuisse δυοδεκάμηνον χρόνον, quem Herculem abesse dicit chorus in Trachiniis v. 648, quum alibi (v. 44, 164) accuratius quindecim menses dicantur. Similiter prorsus ex tragico exemplum contulerat Aristarchus supra ad v. 45. L.

654 Ῥοδίῳ ἀγερώχων. Sine dubio etiam hic notatum fuit, hoc adjectivum non Rhodiorum tantum epithetum esse: K 430. Ejus scholii reliquiae exstare videntur in BL: ἄγαν γέρας ἐχόντων, ἐντίμων, cf. Γ 36.

658 βίη Ἡρακλεΐη: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἡρακλεΐη (i. e. Ἡρακλείη L.), καὶ ἄμετρον ποιῶν καὶ οὐκ Ὀμηρικὸν τὸ σχῆμα· ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἡρακλῆος Ἡρακλεΐη ἐκπίπτει. Α. (v. ad E 638).

659 τὴν ἄγει ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος: ἡ διπλῇ, ὅτι ἡ Ἐφύρη αὕτη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Κορίνθου,

B.

τῆς Θεσπρωτίας οὔσα (Ar. 236)· καὶ ὅτι σὺν τῷ ὦ Σελλήεντα τὸν ποταμὸν λέγει, ἀφ' οὗ τὸ παροικοῦν ἔθνος Σελλοὺς καλεῖ, οἱ δὲ νεώτεροί· Ελλοὺς λέγουσι πλανηθέντες (Ar. 239). Α.

667 αὐτὰρ ὃ γ' ἐς Ῥόδον ἔξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αἴψα δ' ὃ γ' ἐς Ῥόδον, οἱ δύνανται δὲ ταχέως ἐληλυθέναι ἐπὶ τὴν Ῥόδον ὁ πρότερον μὲν ναὺς πεπηγώς, εἴτα ἀλώμενος καὶ οὐκ εὐθυπλοήσας. Α.

668 τριχθὰ δὲ ψῆκθ' ἐν καταφυλαδόν, ἥδ' ἐφίληθεν ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.

668: σεσημειώται πρὸς τὸν ἐξῆς ἀθετούμενον· οὐ γὰρ νοήσας τις, ὅτι τὸ σημαινόμενον τοιοῦτόν ἐστι, καίπερ οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς οἰκοῦντες πόλεως ἀλλὰ τριχῇ διασπαρέντες, ἐφίληθησαν ὑπὸ ἀλλήλων καὶ οὐ διήχθρευσαν, ἐζήτησεν ὑπὸ τίνος ἐφίληθησαν· διὸ προσέθηκε τὸν ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει. Α. Ar. 350.

669: ἀθετεῖται. ἡ δὲ αἰτία προσέριηται (668). Α.

670 καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων· ἡ διπλῇ, ὅτι Πίνδαρος (Ol. 7, 50) κυρίως δέδεκται χρυσὸν ὕσαι τὸν Δία, Ὀμήρου μεταφορᾷ κεκρημένον διὰ τοῦ κατέχευε πρὸς ἔμφασιν τοῦ πλοῦτου. Α. Ar. 188.

673 Νιρῆς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν

τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεῖωνα.

ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.

673. 674. 675: τρισὶ στίχοις παράκεινται διπλαῖ περιεσχημέναι, ὅτι ἐκ τῶν τριῶν τοὺς δύο ἡθέτηκε Ζηνόδοτος, τὸν δὲ μέσον οὐδὲ ἔγραψεν, τοῦ Ὀμήρου φιλοτιμονιμένου ἐν πᾶσι τὸν Ἀχιλλεῖα προτεροῦντα παραστήσαι (Pluyg. p. 11. Bekk. ed. Vill. στήσαι). Α.

681 νῦν αὖ τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος μετέγραψεν οὕτως οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον τὸ Πελασγικόν, οὐθαρ ἀρούρης, τοῦ Ὀμήρου φιλοτέχνως ὥσπερ προοιμιαζομένου διὰ τὸ μεταβαίνειν ἀπὸ τῶν νήσων καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τὰ κατὰ Θεσσαλίαν, οὐκ ὄντα συναφῇ τοῖς προειρημένοις. Α.

684 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί· ἡ διπλῇ, ὅτι μόνους τοὺς ὑπ' Ἀχιλλεῖ τεταγμένους Ἕλληνας καλεῖ. Α. Cf. ad 529, Ar. 233.

686 ἀλλ' οἳ γ' οὐ πολέμοιο δυνήξεοσ ἐμνώοντο·
οὐ γὰρ ἔην κτλ.

686: ὅτι Ζηνόδοτος ἀδειεῖ ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ τῆς ὁ
γε κεῖτ' ἀχέων (694) στίχους ἐννέα. ἀναγκαῖοι δὲ εἰσιν·
δι' αὐτῶν γὰρ δηλοῦται ὅτι ἐφ' ἐαυτῶν ἔμενον οἱ Μυρ-
μιδόνες. A.

689 κοῦρης χωόμενος Βρισηίδος ἠνυκόμοιο: ἡ
διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ πρόθεσις. A. Cf. p. 26.

690 τὴν ἐκ Αὐρνησσὺ ἐξείλετο πολλὰ μογρήσας:
ἡ διπλῇ περιστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τὴν ἐν Αὐρ-
νησσῷ. οὐκ ἔλαβε δὲ αὐτὴν ἐν Αὐρνησσῷ ἀλλὰ πρότερον
κατάξας τῷ Ἀγαμέμνονι ἐξαίρετον ἔλαβεν αὐτὴν γέρας. A.

692 Annotatum fuit tres Epistrophos esse: 856.

694 τῆς ὁ γε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσασθαι
ἔμελλεν: ἡ διπλῇ περιστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
ἀνατάσασθαι (Vill. ἀναστ.) ἔμελλεν, διὰ τοῦ καταπροηγούμε-
ως λόγον αἰολίζοντος, ἀλλ' οὐχὶ σπανίως δι' εὐφωνίαν.
οὐδὲ οἱ Αἰολεῖς δὲ οὕτω λέγουσιν. A. In ἀνατάσασθαι prae-
ter ἀστήσασθαι a Bekkero propositum etiam ἀνευ τοῦ π de-
litescere videtur. Reliqua manent in insolubilibus, nisi quod
in fine fuisse videtur: ἀλλ' οὐχὶ Ὅμηρος, εἰ μὴ σπανίως κτλ. L.

Πύρασον ἀνθεμόεντα

696 Δήμητρος τέμενος, Ἰτωνά τε μητέρα μῆλων:
ἡ διπλῇ, ὅτι οἱ τὸν Πύρασον λέγει Δήμητρος τέμενος, ἀλλὰ
πόλις ἐστὶ Δημήτριον καλουμένη. A. Ar. 235 et cf. schol.
Nicanoris.

697 ἀρχιάλον τ' Ἀντρώνα: ἡ διπλῇ περιστιγμένη,
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀρχιᾶλην τ' Ἀντρώνα. καὶ εἰ
θηλυκῶς δὲ λέγεται ἡ Ἀντρών, κοινόν ἐστὶ τὸ ὄνομα, ὁ
ἀρχιάλος καὶ ἡ ἀρχιάλος. A.

701 τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ (Protesilaum).
Notatum erat ab Aristarcho: omnium minime Hectorem intelligi
posse, ut reperitur in fabulis recentiorum, quia apud Homerum
Dardani a Trojanis diversi: 819 γ' 215. Ar. 235. L.

718 τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἤρχεν, τόξων εὖ εἰδώς:
ἡ διπλῇ περιστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τῶν αὐ-
τῷ γεμόνευε Φιλοκτήτης ἀγὸς ἀνδρῶν, ὁ δὲ ποιητὴς
προδιασυνίστησιν ἐν τῷ καταλόγῳ τὴν [περὶ] ἐκείνου ἀρετὴν. A.

B.

721 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Ἀθήνῃ ἐν ἡραθῇ, ὅθι μιν λίπον νῆες Ἀχαιῶν.

721. Ad hunc fuit asteriscus. Harl. (Cram.) ad ε 13: οἰ-
 κειότερον ἐν Ἰλιάδι κεῖται περὶ Φιλοκτήτου.

722: ὅτι ἐν Ἀθήνῃ ἔμενε καταλειμμένος ὁ Φιλοκτήτης·
 οἱ δὲ νεώτεροι ἐν νηϊδίῳ ἐρήμῳ. A. Ag. 188.

724 ἐνθ' ὁ γε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆτας ἀνακτος.

724: ἡ διπλῇ περιστοιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν
 ἐξῆς ἠθέτηκεν. ἀναγκαῖον δὲ ἐστὶ γινῶναι ὅτι ὕστερον ἀνε-
 κομίσθη ἐκ Ἀθήνων ὁ Φιλοκτήτης. A.

726 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθεόν γε μὲν
 ἀρχόν·

ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν· ἡ διπλῇ περιστοιγμένη, ὅτι
 Ζηνόδοτος γράφει τοὺς δὲ Μέδων κόσμησεν, ἵνα συν-
 δήσῃ τὴν φράσιν, ἠθετηκὼς τοὺς προειρημένους στίχους. A.
 Videtur igitur Zenodotus etiam v. 726 ejecisse.

730 οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχα-
 λιῆος· ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ τῆς Εὐβοίας ἡ Οἰχαλία καθ' Ὁμη-
 ρον, ὡς παρὰ τοῖς νεωτέροις, ἀλλὰ τῆς Θεσσαλίας (v. 596,
 Ag. 185). A.

740 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς —
 τὸν δ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἰπποδάμεια
 ἡματι τῷ ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας,
 τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὥς καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσαν —

745 οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε Λεοντεὺς ὄξος Ἀρηος.

741: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τὸν ἀθάνατον
 τέκετο Ζεὺς· ὅπερ ψεῦδος (v. ad Φ 2). A.

742 κλυτὸς Ἰπποδάμεια· ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὲρ τοῦ κλυτῆ
 κλυτὸς εἶπεν. A. Cf. p. 31.

745: ἡ διπλῇ, ὅτι διὰ μέσου τὰ περὶ τοὺς Κενταύρους
 παριστῶνται, τὸ δὲ ἐξῆς ἐστὶ τοῦ λόγου, τῶν αὖθ' ἡγεμό-
 νευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης, οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε Λεον-
 τεὺς, ὄξος Ἀρηος. A.

αὐτῶν ἡδ' ἱππῶν, οἱ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐποντο.
 763 ἱπποὶ μὲν μέγ' ἄριστοι ἔσαν Φηρητιάδας· ὅτι
 πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκεν. A. Pluygers p. 8.

B.

767 ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρης φορεούσας·
ἡ διπλῇ ὅτι τὴν ἐν πολέμῳ φυγὴν φόβον Ἄρεως εἰργκεν·
ἀρετὴ γὰρ ἱππικῶν οὐ μόνον διώκειν, ἀλλὰ καὶ ὅτε δέοι ἀτα-
ράχως φεύγειν, διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι (E 223 ubi v.
et Θ 107). A. Ar. 89.

791 εἶσατο δὲ (Iris) φθογγὴν υἱὲ Πριάμοιο Πολίτῃ,
ὃς Τρώων σκοπὸς ἔζε, ποδωκείησι πεποιθώς,
τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσινήταο γέροντος,
δέγμενος ὅππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί.

795 τῷ μιν λεισαμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις.

791: ἀπὸ τοῦτου ἕως τοῦ τῷ μιν λεισαμένη (795) ἀθε-
τοῦνται στίχοι πέντε. εἰ γὰρ ἕνεκα τοῦ προαπαγγεῖλαι, ὅτι
παραγίνονται οἱ Ἕλληνες, ἥρκει ὁ Πολίτης, εἴπερ ὅλως
ἐπετίρει· εἰ δὲ ἕνεκα τοῦ προτρέψασθαι μὴ τολμῶντας
προελθεῖν, ἔδει αὐτοπρόσωπον παρῆναι. ἔθος τέ ἐστι τοῖς
μεταμορφωμένοις θεοῖς κατὰ τὴν ἄφοδον ἀπολιπεῖν τεκμή-
ριον εἰς ἐπίγνωσιν. οἳ τε λόγοι οὐχ οὕτως εἰσὶν ἐσχημα-
τισμένοι τοῦ Πολίτου ὡς πρὸς πατέρα, ἀλλ' εἰσὶν ἐπιτετα-
μένοι καὶ ἐπιπληκτικοί· καὶ τὸ Ἔκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ'
ἐπιτέλλομαι Πολίτῃ ἀνοικεῖον· μᾶλλον δὲ Ἴριδι ἀρμόζει
ἐπιτάσσειν. A. v. 807.

802 Ἔκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε
ῥέξαι: ὅτι περισσεύει ὁ δὲ σύνδεσμος. A. Cf. p. 33.

807 ὧς ἔφαθ', Ἔκτωρ δ' οὐ τι θεῆς ἔπος ἡγνοίη-
σεν: ἡ διπλῇ ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ πλανῆσαν τὸν τὰ ἐπάνω
(791) διασκεύασαντα (Ar. 350). οὐ κεῖται δὲ συνήθως ἡμῖν
τὸ ἡγνοίησεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπίσθαιεν. A.

809 πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι: ἡ διπλῇ ὅτι ἔμφασιν
ἔχει (Ar. 74) πολλῶν πυλῶν, μία δὲ ἐστὶ καὶ ἔστι τὸ πᾶσαι
ἀντὶ τοῦ ὅλαι. A. Cf. M 175, Ψ 135, Ar. 131.

819 Λαρδανίων αὐτ' ἤρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαο: ἡ
διπλῇ ὅτι τῶν Λαρδάνων ἤρχεν Αἰνείας, καὶ αὐτὸς ὢν Λάρ-
δανος. πρὸς τὸ τὸν δ' ἔκτανε Λάρδανος ἀνὴρ (701). A.

820 τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δι' Ἀφροδίτῃ: ὅτι πε-
ριτεύει ἡ ὑπό. A. Pluyg. p. 8. — ? — Cf. p. 23. not. 2
et p. 27.

827 Πάνδαρος, ἧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδω-
κεν: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ τὸ τόξον λέγει ἀλλὰ τὴν τοξικὴν

B.

ἐμπειρίαν· τὸ γοῦν τόξον αὐτῷ ὁ κεραυξὸς κατασκευάζει (A 110). A. Cf. O 441.

830 καὶ Ἀμφιος λινόθωρος· ὅτι καὶ ἕτερος Ἀμφιος Περικλῆσιος Ἐλάτου υἱός (E 612). A.

837 τῶν αὐθ' Ἰφικλῆος ἡρῶν Ἀσιος, ὁρχαμος ἀνδρῶν, Ἀσιος Ἰφικλῆος· ἡ διπλῇ, ὅτι ὁ Ἀσιος οὗτος ὁμώνυμος ἐστὶ τῷ Ἐκάβῃ ἀδελφῷ (Π 719). ἐσημειοῦτο δὲ ὁ

Ἀρίσταρχος τὰς ὁμωνυμίας πρὸς τὰ Πυλαιμένους (Ar. 8). καὶ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ὅτι πλεονάζει ἐν Ἰλιάδι (Ar. 363). A.

839 ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος· ὅτι Σελλήεις ποταμός ἐστιν Ἀσίας, ὁμώνυμος τῷ Θεσπρωτικῷ (ita L. pro τῇ Θεσπρωτίᾳ). A. Cf. O 531.

844 αὐτὰρ Θρήικας ἡγ' Ἀκάμας καὶ Πείρωος ἥρωες. Aristarchum Πείρωος scripsisse apparet ex adn. ad T 484.

846 Εὐφρημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν. Sed praeter hunc etiam Mentis Ciconum dux est: P 73.

851 Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμένος λάσιον κῆρ ἐξ Ἑνετῶν.

851: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐτίς ἐστι Πυλαιμένης περὶ οὗ πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ἐξητήκασιν (E 576 N 643). A.

852 ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐξ Ἑνετῆς. A.

856 αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἡρχον· ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἕτερός ἐστιν Ὀδῖος ὁμώνυμος (I 170), καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν Ἐπίστροφος. A. Immo: καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἕτερος Ἐπίστροφος (517) καὶ τρίτος παρὰ τοῖς βαρβάροις, Εὐδήνου υἱός (692).

858 Μυσῶν δὲ Χρόμις ἡρχε καὶ Ἐννομος οἰωνοτήης· ὅτι νῦν μὲν Χρόμιν, ἐν ἄλλοις δὲ λέγει Χρόμιον τὸν αὐτόν (P 218). A. Et Ennomus ex homonymis A 422. L.

860 ἀλλ' ἐδάμην (Ennomus) ὑπὸ χερσὶ ποδωκέος Αἰακίδαο ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρώας κεραίει καὶ ἄλλους· ἀθετοῦνται ἀμφότεροι, ὅτι κατὰ τὴν παραποταμίαν μάχην (Φ) οὐχ εὐρίσκεται ἐπ' ὀνόματι πίπτων. εἶπτε δὲ ὁ ποιητὴς τοὺς ἡγεμόνων θανάτους διαδήλως λέγειν. ἐάν δὲ μὴ ὀρίσθῃ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς, δύναται ὁ ἕτερος μένειν. A.

862 Φόρυγς αὖ Φρύγας ἡγε καὶ Ἀδκάνιος θεοειδής· ἡ διπλῇ, ὅτι οἱ νεώτεροί τὴν Τροίαν καὶ τὴν Φρυγίαν

B. Γ.

τὴν αὐτὴν λέγουσιν, ὁ δὲ Ὅμηρος οὐχ οὕτως· Αἰσχύλος δὲ συνέχεεν (cf. Γ 184). A. Ar. 238.

867 Νάσσης αὖ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων·
ἡ διπλὴ ὅτι Θουκυδίδης (α', γ') λέγει τὴν ὀνομασίαν τῶν
βαρβάρων νεωτερικὴν εἶναι· ἐλέγχεται δὲ ἐντεῦθεν. (?) A.
Ar. 233.

871 Νάσσης τ' Ἀμφίμαχός τε Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμον δ' ἔεν ἡύτε καύρη·
ἡ διπλὴ ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀμφιμάχου ἐστὶ τὸ ὃς καὶ χρυσὸν
ἔχων, ὁ δὲ Σιμωνίδης ἐπὶ τοῦ Νάστου λέγει· καὶ ὅτι οὐ
λέγει ὅπλα αὐτὸν ἔχειν χρυσᾶ, ὡς καὶ πάλιν ὁ Σιμωνίδης
ἐξέλαβεν, ἀλλὰ κόσμον χρυσοῦν· λέγει γὰρ ἡύτε καύρη·
ἐνεπλέκοντο γὰρ χρυσὸν οἱ βάρβαροι· πλοχμοὶ θ' οὐ χρυσῷ
καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο (P 52). A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Γ.

3 ἡύτε περ κλαγγὴ γεράων πέλει οὐρανόθι πρό,
αἶ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον
ὄμβρον.

3 οὐρανόθι πρό: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ ὑπὸ τὰ νέφη
τόπων· διὸ καὶ τὰς τοῦ Ὀλύμπου κορυφὰς ἐπουρανίους νοη-
τίον. A. Cf. Ar. 167.

4: ἡ διπλὴ, ὅτι χειμῶνα οὐ τὴν χειμερινὴν κατάστασιν
λέγει, ἀλλὰ τὸν χειμερινὸν τόπον τῆς Θωράκης· οὐ γὰρ ἐν-
στάντος χειμῶνος, τότε (i. e. tum demum) ἀπαιρουνσιν, ἀλλὰ
προσδοκίας οὔσης. A.

10 εὐτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
ποιμέσιν οὐ τι φίλην, κλέπτει δέ τε νυκτὸς
ἀμείνω.

10: ὅτι τὸ εὐτε οὐκ ἔστι χρονικὸν ἀλλ' ὁμοιωματικόν,
ἀναλογοῦν τῷ ἡύτε. A.

11: ἡ διπλὴ, ὅτι τινὲς γράφουσι σὺν τῷ ἡ ἀμείνων.
εἰ δὲ κατ' αἰτιατικὴν ἔστι, χωρὶς τοῦ ἡ γράφεται· ἀνάλογον
γάρ ἐστι τὸ (τῷ? O 718) ἀμείνονα. ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἀντὶ
τοῦ νυκτὸς ἀμείνω — A. — an πολλὸν ἀμείνω? L.

Γ.

13 κονίσσαλος ὤρνυτ' ἀελλής: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει ὑπὸ ποδῶν ἀελλής, ἀλλὰ κονίσσαλος ἀελλής, ἀελλώδης. Α.

18 καὶ ξίφος· αὐτὰρ δοῦρε δ'ὕω κεκορυθμένα χαλκῷ πᾶλλων Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἄριστους ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.

18. Excidisse videtur adnotatio de duobus jaculis quibus Paris armatus est: Α 43.

19. 20: ἀθροῦνται ἀμφότεροι· ὁ γὰρ παραδελήν ἀνελήφως καὶ τοξικὴν στολὴν ἔχων οὐκ ἂν προκαλοῖτο εἰς μονομαχίαν, ἀλλ' ὕστερον ἐπὶ τούτῳ ἔρχεται ὀνειδισθεὶς ὑφ' Ἐκτορος. ἄτοπον δὲ καὶ τὸ ἅμα πάντας προκαλεῖσθαι. Α.

25 πεινῶν· (leo) μᾶλα γὰρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτόν

σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζήοι.

25: ὅτι τὸ εἴπερ ἂν αὐτόν ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐτόν, ὡς ὅταν λέγῃ εἴπερ ἂν αὐταὶ Μοῦσαι ἀεῖδοιεν (B 598) ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐταί. Cf. p. 12, 1. Καὶ ὅτι ὁ τέ σὺν-δεσμος περισσεύει (p. 34). Α. Cod. θέλοιν pro ἀεῖδοιεν.

27 ὡς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα

ὁφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀλείτας, τὰς ἁμαρτίας ἐκλαμβάνων. κρεῖττον δὲ αὐτόν τὸν Ἀλέξανδρον λέγεσθαι ἀλείτην. Α.

31 κατεπλήγῃ φίλον ἦτορ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ κατεπλάγῃ. Α.

36 Τρώων ἀγερώχων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀγερώχους τοὺς Τρώας, οὐ μόνον τοὺς Ῥοδίους (B 654), ὡς τινες φήθησαν, διὰ τὸ ἀγείρειν τὴν ὀχὴν, τουτέστι τὴν τροφήν· ὁ γὰρ Ὀμηρος ἀγερώχους τοὺς ἄγαν γερώχους καὶ σερινούς λέγει. Β.

44 πάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι: ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ συγκοπὴν τὸν πρόμαχον εἴρηκεν, οὐχ ὡς οἱ γλωσσογράφοι (Αγ. 45) τὸν βασιλέα. Α. Αγ. 109.

48 γυναῖκ' εὐεידέ' ἀνήγες: ἡ διπλῇ ὅτι ἀναγωγὴν λέγει τὸν ἐκ Πελοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν· ἐστὶ γὰρ ὑψηλότερα τὰ πρὸς ἄρκτους. Α. ἄρκτους pro αὐτιούς L. (cl. I 337) Herod. p. 460.

49 ἐξ ἀπίης γαίης: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπίαν τὴν πολὺ ἀφροσώ-

Γ.

σαν, οὐχ ὥς οἱ νεώτεροι τὴν Πελοπόννησον. φησὶ γοῦν ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῃ ἐνιαυτῷ (π 18). AV. Ar. 233.

52 ἀρηίφιλον Μενέλαον. Notaverat epithetum ἀρηί-
φιλος Menelao a poeta constanter dari. Si igitur Apollon in Phae-
nopis persona (P 588) eum μαλθακὸν αἰχμητὴν appellet, ab hoc
nequaquam exprimi poetae sententiam de Menelai moribus et indole.

54 οὐκ ἂν τοι χραίσμη κίθαρις τὰ τε δῶρ' Ἀφρο-
δίτης: ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς μὴ εὐρίσκοντες κατὰ τὴν ποιή-
σιν τὸν Ἀλέξανδρον κιδυρίζοντα, μετέγραψαν κίθαρις.
τοῦτο δὲ πύλου γένος εἶναι λέγουσιν. πολλὰ δὲ ἐστὶν ἀπαξ
λεγόμενα παρὰ τῷ ποιητῇ. A.

56 ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμενες: ἡ διπλῇ πε-
ριοιτιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐλεήμονες. οὐκ ἐλεοῦσι
δὲ αὐτόν, ἀλλὰ μισοῦσιν· οὐ μὲν γὰρ φιλότῃτι γ' ἐκεῖ-
ναν· ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο (453). διὰ
δὲ τὸν Πρίαμον καὶ τὸν Ἑκτορα εὐλαβοῦνται αὐτῷ ἀντι-
πράσσειν (Cf. ad H 390). A.

65 οὐ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικύδεα δῶρα,

ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο:
ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς, εἰ οὐκ ἐστὶν ἀπόβλητα,
ἐκὼν οὐκ ἂν τις ἔλοιτο. A. „Sine dubio de significatione vo-
cabuli ἐκὼν exposuerat.“ Ar. 212.

71 ὀππότερος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένη-
ται: διπλῇ περιοιτιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ ὦ
κρείσσων. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς ἔχει τὸ ὦ. A.

73 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμῶντες
ναίοιτε Τροίην ἐριβόλακα: ἡ διπλῇ περιοιτιγμένη,
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ναίοιμεν. γελοῖος δὲ ἐστὶν ἐαυτὸν
καταριθμῶν τοῖς ὕστερον οἰκήσουσι τὴν Τροίαν, ἀδελότητος
οὔσης εἰ νικήσῃ (Cf. 257). A.

80 ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον: ἡ
διπλῇ ὅτι Ὀμηρος τὸ βάλλειν ἐπὶ τοῦ τιτρώσκειν τίθηται
νῦν δὲ ἔμφασιν ἔχει. A. De hoc loco fusius dictum Ar. p. 74 sq.

82 ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ
βάλλετε ἀντὶ τοῦ τιτρώσκετε. A.

83 στεῦνται γὰρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἑ-
κτωρ: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ στεῦνται ἀντὶ τοῦ κατὰ διάνοιαν ὀρί-
ζεται. A. Ar. 106.

Γ.

92 ὁππότερος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ ᾧ κρείσσων. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς τὸ ν προσλαμβάνει. Α.

98 φρονέω δὲ διακρινθῆμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες, ὡς ἀποστροφῆς τοῦ λόγου γεγονυίας πρὸς αὐτοὺς. ἔστι δὲ διακρινθῆναι διχῶς χωρισθῆναι, ὃ δὲ Ζηνόδοτος συνήθως ἡμῖν τέταχεν („puto pro iudicium subire“ Ar. 151). Α.

100 εἶνεκ' ἐμῆς ἐριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἔνεκ' αὐτῆς. ἔστι δὲ ἀπολογοίμενος Μενέλαος, ὅτι αὐτῇ περιέπαιπεν ὁ Ἀλέξανδρος. διὰ μέντοι τοῦ ἔνεκ' ἀρχῆς ἐνδείκνυται ὅτι προκατήρξεν. Α.

103 οἷσ' ἐστε δ' ἄρνα: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ οἷσ' ἐστε, ὅτι οὐ μέλλοντός ἐστι χρόνου ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φέρετε, ἀπὸ τοῦ οἷσε, ὅ ἐστι φέρε. Α. Cf. O 718 X 481 et p. 6.

105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἄξετε οὐ τὸν μέλλοντα σημαίνει, ἀλλ' ἴσον τῷ ἄγετε. Α. Cf. p. 6.

108 αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται οἷς δ' ὁ γέρων μετέησιν, ἅμα πρίσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει, ὅπως ὅχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

108: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ λεύσσει ὅπως (110) ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἀπολογία ἐστὶν αὕτη ὑπὲρ τῶν παραβάντων Πριάμιδων. εἰ γὰρ κατὰ κοινου αἰ φρένες τῶν νέων κρέμονται, οὐδὲν ξέρον ἀμάρτημα πεποιήκασιν. Α. Et accessit significatio vocis ὀπλότερος non Homericā de qua v. A 324 Ξ 267, Ar. 183. L.

122 εἰδομένη γαλῶν: ἡ διπλῇ διὰ τὸ γαλῶν Α. For- tasse propter diaeresin (cf. Γ 273). Idem cod. haec habet: γάλως, ὃ ἐστὶν ἀνδραδέλφη, ὡς Ἀθως καὶ διαίρεσις γαλῶν ὡς Ἀθῶν δ' ἐπὶ πόντῳ (Ξ 229). Α.

124 Λαοδίκην Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην: ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ· φησὶ γοῦν Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασάνδραν (N 365). V. Fluxisse videtur ex Aristonico. Cf. p. 31.

126 δίπλακα πορφυρέην: ἡ διπλῇ, ὅτι παραλέλει-

Γ.

πται τὸ κύριον, ἢ χλαῖνα. λέγει δὲ δίπλακα χλαῖναν, ἣν ἐστὶ διπλὴν ἀμφιέσασθαι. A. Verba, si quis forte aliquid dubitet, confirmantur ab Eustathio hinc referente. Ψ293 servatum ad δίπλακι δημῶ in V: ὅτι ἀροεικῶς. Certe vix dubito Aristonico fere sic annotatum fuisse: ὅτι τὴν ἀροεικῶς, πρὸς τὸ δίπλακα, πορφυρέην: quo confirmatum est, δίπλαξ adjectivum esse, et ubi de palla dictum, παραλελειφθαι τὸ κύριον, τὴν χλαῖναν. Nec χλαῖναν Διπλὴν ἐκταδίην K 134 praetermissum fuerit. L.

138 τῷ δὲ καὶ νικήσαντι φίλην κεκλήσῃ ἔκποις: ἢ διπλῇ, ὅτι περισσὸς ὁ κέ (cf. p. 33), καὶ ὅτι πτωχὸς ἐν ἡλικίαι, ἀντὶ τοῦ τοῦ δὲ νικήσαντος (cf. p. 22). A.

143 οὐκ οἶη ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο, Αἰθρη Πιθῆος θυγάτηρ Κλυμένη τε βοῶπις.

144 Αἰθρη: εἰ μὲν τὴν Θεοῖος λέγει μητέρα, ἀθειητέον ἀπίθανον γὰρ ἐστὶν Ἑλλήνης ἀμφίπολον εἶναι τὴν οὕτως ὑπεραρχαίαν, ἣν οὐκ ἐκποιεῖ ξὴν διὰ τὸ μικρὸς τοῦ χρόνου. εἰ δὲ ὁμωνυμία ἐστί, καθάπερ καὶ ἐπὶ πλειόνων, δύναται μένειν· καὶ γὰρ ἄλλοι εἰσιν ὁμώνυμοί τινες κατὰ τὰ Ἰλιακά, Ἀδραστος, Τεύθρας, Οἰνόμαος. A. H. e. homonymi cum claris quibusdam regibus: v. ad E148. Ceterum non dubito, quia pars Aristonici notae intercederit, in qua dictum fuerit, probabiliorem tamen esse athetesin. Primum enim tanto magis mirandam esse hanc homonymiam, quae duplex sit in patre et filia: et hoc quidem ex conjectura dico: dein accedere ad haec adjectivum βοῶπις, quod de heroina praeter hunc versum semel tantum inveniatur H9. Ad eum enim versum Aristonicus: ὅτι ἐνθάδε μόνον ἐφ' ἡρώϊνης τὸ ἐπίδειον, καὶ ἐν τῷ ἀθειητούμενῳ (F144). Unde primum apparet, hic etiam de βοῶπις monitum fuisse, et inventum esse in eo momentum suspicionis, deinde brevitatis causa recte potuisse Aristonicum τὸν ἀθειητούμενον dicere, si hic additum fuerit, verisimilius ἀθειηθῆναι: ut nunc est, non potuisse. L. Cf. Ar. 362.

152 δένδρεω: ἢ διπλῇ περιστοιχμένῃ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει δένδρει. ὁ μὲν οὖν λέγων δένδρος ὡς κάλλος ἐρεῖ δένδρει ὡς κάλλει, ὁ δὲ δένδρον ὡς βᾶθρον ἐρεῖ δένδρῳ ὡς βᾶθρῳ. Ὁμηρος δὲ λέγων δένδρεον ὑψηλὴν τετλόν (N437) ὡς γάλκεον, ἐρεῖ καὶ δένδρεῳ ὡς χαλκῶ. A.

Γ.

οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
155 ἥκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον:

Ζηνόδοτος γράφει ὡκα. εἴτε δὲ ἐπὶ τῆς Ἑλένης ἐστίν, ὅτι ὡκα ἐπορεύετο, ἀρρεπὲς ἐσται· εἴτε ἐπὶ τῶν δημογερόντων, ὅτι ὡκα διελέγοντο, ἀκρόμοστον· βραδυλόγοι γὰρ εἰσιν οἱ γέροντες. Α.

163 ὅφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν — ἴδῃ: ἡ διπλῇ ὅτι χωρὶς τοῦ ὦ γράφειν ὁμηρικώτερον. Α. Cf. p. 2.

184 ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσῆλυθον ἀμπελόεσσαν: ἡ διπλῇ, ὅτι διαφέρει ἡ Φρυγία τῆς Τροίας καθ' Ὅμηρον, οἱ δὲ νεώτεροι συγχέουσι (Αγ. p. 238). καὶ ὅτι τὸ ἦδη παρείληπται ἀντὶ χρονικοῦ τοῦ ποτέ· διὸ καὶ παραλλήλως λέγεται τὸ ἦδη τῷ ποτέ· ἦδη γὰρ καὶ δευρὸ ποτ' ἤλυθεν (205). Α.

205 ἦδη γὰρ καὶ δευρὸ ποτ' ἤλυθε διος Ὀδυσσεύς: ἡ διπλῇ, ὅτι παραλλήλως τὸ ἦδη (cod. δῆ) τῷ ποτέ (Cf. 184). Α. V. ad N 276.

206 σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σῆς ἔνεκ' ἀγγελίης. σὺ λέγει δὲ συνήθως ἡμῖν, τῆς σῆς ἀγγελίας χάριν, ἀλλ' ἀγγελίης ἀντὶ τοῦ ἀγγελοῦ. Α. Cf. A 384, Apoll. lex. 7, 12. Voss. h. Cereris 440.

207 τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα: ἡ διπλῇ ὅτι παραλλήλως ἐξείνισσα καὶ ἐφίλησα· τὸ γὰρ φιλεῖν ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἐκνίζειν τίθουσιν. Α. Ar. 150 et cf. ad N 276.

211 ἄμφω δ' ἐξομένω, γερανώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος σὺν τῷ ὦ γράφει ἐξομένων. τὸ δὲ ἄμφω δύο πτώσεις ἐπιδέχεται (cod. ἔχει, v. ad A 8), ἀμφοτέρω ἢ ἀμφοτέρους. καὶ νῦν λέγει ἀμφοτέρω δὲ καθήμενοι, κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως, ἀντὶ τοῦ καθημένων δὲ ἀμφοτέρων, καὶ ἐστὶ σίνηθες, ὡς ἐπ' ἐκείνου· σὺν δὲ δὴ ἐρχομένω (K 224)· οἱ δὲ δύο σκοπέλοι, ὁ μὲν (μ 73), ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων. AV. Cf. p. 19.

219 ἀλλ' ἄστεμφές ἔχεσκεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἄστεμφές, ὅτι τὸ ἀμετακίνητον. ὁ γὰρ Ἀνακρέων σὺ γὰρ ἦς ἐμοιγ' ἄστεμφής. Α.

220 φαίης κε ζάκοιόν τέ τιν' ἔμμεναι: ὅτι τὸ φαίης τὴν φαντασίαν ἔχει (A 699 O 544) ὡς πρὸς τὴν Ἑλένην λεγόμενον· κατὰ μέντοι γε Ὀμηρικὴν συνήθειαν ἐκκλησιῶν ἐν ἴσῳ τῷ ἔφη τις ἄν, ὡς ἔχει τὸ ἐνθ' οὐκ ἄν βρίζοντα ἴδοις (A 223) ἀντὶ τοῦ ἴδοι τις ἄν. Α. Cf. p. 8.

224 οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγάσσαμεθ' εἶδος
ιδόντες· ἡ διπλῇ πρὸς, τὸ σιωπώμενον, ὅτι συνυπακούσαι
δεῖ τὸ ου τότε οὕτως ἐθανμάσαμεν τὸ εἶδος ιδόντες, ὡς τὴν
κατὰ λόγον δύναμιν. Α.

οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος ἔρκος Ἀχαιῶν.

230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν· ἡ διπλῇ, ὅτι πλησίον
ὁ Ἰδομενεὺς Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου ἐτάσσειτο καὶ (ins. L.)
κατὰ τὴν ἐπιπώλησιν (A 251, 273) συμφώνως. παραίτησιον
ἄρα ἐκείνον τὸν στίχον τὸν ἐν τῷ καταλόγῳ (B 558) ὑπὸ
τινῶν γραφόμενον στήσε δ' ἄγων ἐν Ἀθηναίων ἴσταντο
φάλαγγες· οὐ γὰρ ἦσαν πλησίον Αἴαντος Ἀθηναῖοι (A326).
Α. Ar. 230.

243 ὡς φάτο, τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φουσίζοος αἶα

ἐν Λακεδαιμόνι αὖθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ· ὅτι
Ζηρόδοτος γράφει ἐπὶ ἐν πατρίδι (Apollon. constr. 157, 18;
pron. 60). εἴτε δὲ ἐπὶ τῶν Διοσκουρέων ἔσται τὸ ἐπὶ, ἐνικὸν
οὐχ ἀρμόσει· εἴτε δὲ ἐπὶ τῆς Ἑλένης, ἐκθεσμιόν ἐστι τὸ οὕτω
λέγειν, τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φουσίζοος αἶα ἐν τῇ ἐαυτῆς
πατρίδι. Α.

256 οἱ δ' ἄλλοι φιλόνητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες
ναίοιμεν Τροίην ἐριβόλακα· ἀστερίσκος, ὅτι νῦν
ὀρθῶς ἐν τῷ τοῦ κήρυκος λόγῳ γράφεται ναίοιμεν, ἐν δὲ
τοῖς ἐπάνω, ὅτε Ἀλέξανδρος λέγει (74) οὐκέτι. Α.

261 ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τείνεν ὀπίσσω·
παρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ· ἡ διπλῇ, ὅτι δύο ἐπεδέχοντο οἱ
δίφροισι· διὸ νῦν Πρίαμος ἡνιοχεῖ παραβιβατόντος τοῦ Ἀν-
τήνωρος. καὶ ὅτι οἱ ἥρωες πάντες ἐμπειροὶ καὶ αὐτουργοί·
διὸ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ναυπηγεῖ καὶ κυβερνᾷ. Α.

263 τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίον δ' ἔχον· ἡ διπλῇ, ὅτι
παραλέλοιπε τὸ πυλῶν, καὶ ὅτι ἀδαιρέτως ἐξενήνοχεν· εἴ-
θισται γὰρ λέγειν Σκαιῶν (X 6). Α.

269 ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουον·
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐχ ὕδατι ἔμισγον τὸν οἶνον, ἀλλὰ τὸν τῶν
Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· διὸ καὶ ἐν ἄλλοις σπονδαί τ' ἀκρη-
τοι (B 341). Α. Ar. 199.

271 μάχαιραν· ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν παραξιφίδα μάχαιραν
καλεῖ· διὸ καὶ λέγει αὐτὴν παρηρητῆσθαι τῷ κουλεῷ τοῦ ξί-

Γ.

φους. τὸ δὲ πολεμιστήριον ἄορ, ξίφος, φάσγανον. [καλοῦ-
σιν] συνώνυμα γάρ. A. Ita nunc L., non ut Ar. 98.

273 ἄρνων ἐκ κεφαλῶν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι
Ζηρόδοτος γράφει ἄρνέων ἐκ κεφαλῶν. ἀπὸ δὲ τῶν
κατὰ τὴν ὀρθὴν ληγόντων εἰς ἑς οὐ γίνονται τοιαῦται διαι-
ρέσεις, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς αἰ· εἰ δὲ ἄρνες, ἄρνων. ἀπὸ δὲ
τοῦ κεφαλαί κατὰ λόγον κεφαλῶν. A. Alii Zenodotum ἄρ-
νέων pro ἄρνείων accepisse putabant: Epimerism. p. 239. L.

276 Ἰδηθεν μεδέων: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἰδης
μεδέων. A. Cf. p. 27.

277 ἡέλιός θ' ὅς πάντ' ἐφορᾷ: ἡ διπλῇ περιεστι-
γμένη, ὅτι ἥλιος ἀντὶ τοῦ ἥλιε, ὡς κακεῖ δὲ φίλος (p 415),
καὶ ἀλλὰ φίλος θάνατε καὶ σύ (Φ 106) (et φίλος ὦ Με-
νέλαε A 189 L. cf. p. 18). καὶ πρὸς τὴν ἀθείησιν τῶν ἐν
Ὀδυσσεΐᾳ ὠκέα δ' ἡελίῳ ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθεν
(μ 374) περὶ τῆς ἀπωλείας τῶν βοῶν τῷ πάντας ἐφορῶντι. A.
καὶ οἱ ὑπένερχθε καμόντας

279 ἀνθρώπους τίνυσθον: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη
πρὸς Ζηρόδοτον, ἥτι ἐκ τοῦ θνικῶς γράφεσθαι τὸ τίνυσθον
ἐλέγχεται, ὅτι ἐπὶ Περσεφόνης καὶ Πλούτωνός ἐστιν ὁ λό-
γος, οὐκ ἐπὶ τῶν νεκρῶν. A. Cf. p. 15.

280 μάρτυροί ἐστε: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζη-
ρόδοτος γράφει μάρτυρες. Ὁμηρος δὲ μάρτυρος κατὰ τὸ
ἐνικὸν λέγει· Ζεὺς δ' ἄμμι' (cod. ἄμ') ἐπιμάρτυρος
ἔστω (H 76), οὗ πληθυντικὸν ἔσται τὸ μάρτυροι. A.

286 τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν: ἡ διπλῇ, ὅτι
τιμὴν τὸ ἐπιτίμιον λέγει, ὃ πολλάκις λέγει ποινήν. A. Ar. 152 sq.

297 ὥδε δέ τις εἶπεσκεν: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ὥδε οὐ-
δέποτε τοπικῶς, καθάπερ ἡμεῖς, λέγει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως
τοῦτο παραλαμβάνει. A. Ar. 84.

305 Ἴλιον ἡνεμόεσσαν: ὅτι θηλυκῶς αἰετὴν Ἴλιον
λέγει. A.

306 οὗ πω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι:
παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. A. Cf. p. 2.

δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν

οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἥρμωσε δ' αὐτῷ.

ἄμφι δ' ἄρ' ὦμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον

335 χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε.

Γ.

334. 335: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος ἀμι-
φοτέρους ἠθέτηκε, καὶ μετὰ τὸν οἶο κασιγνήτοιο ὑπο-
τάσσει κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔσθη-
κεν "Ιππουριν· δεινὸν δὲ λόφος, καθύπερθευ
ἔνευεν· Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν
ἀρήρει· Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅμοισιν βάλετ' ἀσπίδα θυσο-
σανόεσσαν. ὥστε ἐναντίως τῷ Ὀμηρικῷ ὀπλισμῷ (A 30,
32 O 480) ἔχει· πρὸ τῆς ἀσπίδος γὰρ φανήσεται ἀναλαμι-
βάνων τὴν περικεφαλαίαν, καὶ ξίφος μὴ ἔχων. A. Verba ὁ
οἱ — θυσοσαν., quae sunt apud Villosis., exciderunt apud Bekk.

339 ὥς δ' αὖτως Μενέλαος ἀρήϊος ἐντὶ εὐδυνει·
ὅτι οὗτος ξίφος ἔχει (v. 361)· εἰ δὲ ὡσαύτως αὖτ' Ἀλεξάνδρῳ
καθώπλισται, πάντως κακείνος εἶχε ξίφος· ἡ δὲ ἀναφορὰ
πρὸς Ζηνόδοτον (334). A. Ar. 194.

351 Ζεὺ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὃ με πρότερος κἀκ' ἔοργεν
διον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμῆναι.

352: ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαιῶς ἐπιλέγεται· καὶ γὰρ
ὁ καιρὸς τὸ σύντομον ἔχειν θέλει. καὶ διον ἀκαιῶς ὁ Με-
νέλαος τὸν ἐχθρὸν λέγει. A. Etiam Ψ 581 ἀθετεῖται, ὅτι
ἀκαιῶς λέγει διοτρεφεῖς, ἐργιζόμενος αὐτῷ. Sed quod epi-
thetum non apte positum esse videbatur, id solum nec hic nec
illie satis fuisset ad suspicionem firmandam. Nequaquam enim
fugerat Aristarchum, esse quaedam epitheta apud Homerum
nominibus quasi propria et ita firmiter adhaerentia, ut ne tum
quidem divelli possint, si significatio eorum ab aliquo loco vel
tempore aliena sit. Veluti aquae Scamandri amoenae dicuntur
quamvis sanguine suffusae, vestes fulgentes quamvis ita sor-
didae ut lavari debeant: v. ad Φ 218. Cf. ad Z 160 (δι'
Ἀντίαι) H 75 (ubi Hector se ipse divinum appellat) Ψ 304
(ubi pigri Nestoris equi ὠκύποδες audiunt). Ne vs. A 432
quidem obelo notatus, quamquam alterum ejus dimidium incon-
cinne adsutum est.

354 ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὃ κεν φιλότητα πα-
ράσχη· ὅτι σαφῶς νῦν φιλότητα τὴν ξενίαν εἰρηκεν. BDL.

361 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος· ἡ διπλῇ, ὅτι
ξίφος ἔχει, πρὸς Ζηνόδοτον (334). A. Ar. 195.

364 οὐρανὸν εὐρύν· ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζη-

Γ.

νόδοτος γράφει αληθύν. αἰπὺν δὲ ὄρος ἂν λέγοιτο, ὁ δὲ οὐρανὸς εὐρύς· παρήκει γὰρ τῇ γῇ. Α. Ar. 168 not.

367 ἐκ δέ μοι ἔγχος

ἡίχθη παλάμηφιν ἐπώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν: ὅτι σαφῶς τὸ οὐδ' ἔβαλόν μιν σημαίνει ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐπάταξα αὐτόν. Α. Ar. 72 et 65 not.

371 ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς: ὅτι πολύκεστος ὁ πολυκέντητος· ἐκ δὲ τούτου ὁ ποικίλος δηλοῦται διὰ τὰς ῥαφάς, καὶ ὁ τῆς Ἀφροδίτης κεστός ἀπὸ τούτου· τῇ νῦν τούτου ἱμάντα — Ποικίλον (Ξ 219). ὁ δὲ Καλλίμαχος ὡς ὄνομα κύριον τοῦ ἱμάντος τὸν κεστόν ἐκδέχεται. Α.

αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων

380 ἔγχεϊ χαλκείῳ: ζητεῖται ποῖω ἔγχει; ὁ γὰρ εἶχεν, ἐξηκόντιον· διὸ ἡ διπλῇ, λεκτέον οὖν, ὅτι ἐπώρουσεν ἐφ' ᾧ ἐξηκόντιον ἔγχος ἐνεχόμενον τῇ ἀσπίδι καὶ τῷ θώρακι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἵνα τοῦτο ἐκπαύσας ἀνέλοι αὐτόν. οὕτως οὖν ληπτέον τὸ ἐξῆς, ἐπόρουσε ἔγχεϊ χαλκείῳ, εἴτα χωρὶς κατακτάμεναι μενεαίνων. Α. Ar. 212.

391 δινωτοῖσι λέχεσσιν: ὅτι δεινωτὰ λέχη λέγει ἦτοι διὰ τὸ τετορνεῦσθαι τοὺς πόδας, ἢ διὰ τὴν ἐντασιν τῶν ἱμάντων· πρώτη γὰρ ἐχρῶντο τῇ διὰ τῶν ἱμάντων πλοκῇ. Α. In πρώτῃ aliquid vitii esse videtur. L.

392 οὐδέ κε φαίης

ἄνδρι μαχησάμενον τόν γ' ἐλθεῖν: ὅτι ὡς πρὸς τινα λέγει μὴ ὑποκειμένου προσώπου, ἀντὶ τοῦ φαίης τις ἂν. Α. Cf. p. 8.

395 ὡς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὄρινεν. καὶ ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν στήθεά τ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα, θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα κτλ.

395: ὅτι οὐ δεῖ ἀκούειν ἐκ τοῦ θυμὸν ὄρινεν ἐδίμωσεν, ἀλλὰ τὸ παρώρμησεν· δεξάμενος δέ τις τὸ πρότερον τοὺς ἐξῆς ἐνδιασκενάζει (Ar. 350; de signif. cf. ad A 208)· διὸ ἀθειοῦνται ἀπὸ τοῦ καὶ ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε ἕως τοῦ ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' Ἑλένη (418) στίχοι κγ'. πῶς γὰρ ἡ γραία παλαιγενεὶ εἰκασμένη περικαλλέα δειρὴν εἶχε καὶ ὄμματα μαρμαίροντα καὶ στήθεα ἱμερόεντα; καὶ βλάβη καὶ παρὰ τὸ πρόσωπόν· ἐστὶ τὰ λεγόμενα ἕσο παρ' αὐτόν

Γ.

ιοῦσα, θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου (ita Aristarch., cod. ἀπόειπε κελεύθους), μηδ' εἴη σοῖσι πόδεςσιν. καὶ εὐτελής κατὰ τὴν διάνοιαν μὴ μ' ἔρεθε σχετλίη. αἰρομένων δὲ αὐτῶν, καὶ τῆς συνεπειᾶς γινομένης οὕτως· ὥς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δῖον· Βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῶ ἀργῇ φασινῶ Σιγῇ, πάσας δὲ Τρωὰς λάθην, ἤρχε δὲ δαίμων — A. — Add. καλῶς ἔχει, vel tale quid. L. Et si fides sch. Q. δ 12 et Eustath. (1479, 63), vox δούλη (409) suspicionem auxit. Καὶ ante παρὰ τὸ πρόσωπιν inserui.

423 ἡ δ' εἰς ὑπόροφον θάλαμον κίε δια γυναικῶν.

τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλουσα φιλομειδῆς Ἀφροδίτη ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·

ἐνθα καθίς· Ἑλένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

423: ἀπὸ τοῦτου ἕως τοῦ ἐνθα καθίς· Ἑλένη (426)

στίχοις τέσσαρσι παράκεινται διπλαῖ περιεστιγμέναι, ὅτι Ζηῆνοδος μετετίθει τὴν συνέπειαν οὕτως ἀμφίπολοι μὲν ἐπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο, Ἀντὴ δ' ἀντίον ἔξεν Ἀλεξάνδροιο ἀνακτος, Ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ· ἀπρεπὲς γὰρ αὐτῷ ἐφαίνεται τὸ τῇ Ἑλένῃ τὴν Ἀφροδίτην δίφρον βασιάζειν. ἐπιλέλησται δὲ ὅτι γρατ̄ εἰκασται καὶ ταύτῃ τῇ μορφῇ τὰ προσήκοντα πράσσει. A. Ar. 353. De hac ordinatione verborum τῇ μορφῇ τὰ προσήκοντα si quis dubitet, conferat: τὰ ἐμπειρηγῶτα δόγματα τῇ ἀσπίδι vel ταῖς ἀσπίσιν (ad A 571 N 148), τὸν παρακολουθοῦντα ψόφον ἐκ τῶν ὅπλων (Π 822), τὸ παρηγμένον πρόσωπον κατὰ τὴν ποίησιν (A 747).

432 ἀλλ' ἔθι νῦν προκάλεσσαι ἀρρήφιλον Μενέλαον

ἐξαυτὶς μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλὰ σ' ἔργως

παύεσθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ

ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι

ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμνῆς.

432: ἀπὸ τοῦτου ἕως τοῦ ἀφραδέως (436) ἀθειοῦνται

στίχοι πέντε, ὅτι πεζότεροί εἰσι καὶ τοῖς νοήμασι ψυχροὶ καὶ ἀκατάλληλοι. ἅμα μὲν γὰρ λέγει ἀλλ' ἔθι προκάλεσσαι καὶ κατὰ τὸ συνεχὲς ἐπιφέρει ἀλλὰ σ' ἔργως παύεσθαι (ita Aristarch. cod. παύεσθαι) κέλομαι, ὥς ἡροντιζούσης. A.

445 νήσῳ δ' ἐν κρανίῃ ἐμίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ:

Γ. Δ.

ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐν Σπάρτῃ ἐμίγη τῇ Ἑλένῃ, ἵνα μὴ περιφανὴς γένηται· καὶ ὅτι ἄδηλον πότερον ὄνομα κύριόν ἐστιν, ἀπὸ τοῦ κρανηθῆναι ἐπ' αὐτῆς πρῶτον τὸν γάμον καὶ τελειωθῆναι τοῖς Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Ἑλένης, ἢ ἐπιθετικῶς τὴν τραχείαν· τινὲς γὰρ τὴν λεγομένην Ἑλένην πρὸς τῇ Ἀττικῇ εἶναι ἀπὸ τῆς Ἑλένης, ὅτι ταύτῃ πρῶτῃ ἐπέβη. Α. Αρ. 237.

453 οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο· ὅτι ἀπηλλοτριώντο τῷ Ἀλεξάνδρῳ οἱ Τρῶες. οὐκ ἂν οὖν λέγοι ἐν τοῖς ἐπάνω (56) ὁ Ἔκτωρ ἀλλὰ μάλα Τρῶες ἐλεήμονες, ὡς Ζηνόδοτος γράφει, ἀλλὰ δειδόμενες. Α.

458 ὑμεῖς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' αἶψ' αὐτῇ ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν ἢν τιν' ἔοικεν· ἡ διπλῇ περιεσιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος ἀποτίνετον. συγχέεται δὲ τὸ δυνικὸν σχῆμα ἐπὶ πλειόνων τιθέμενον· (cf. p. 15) καὶ ἰγνώσκειν ὅτι συνήθως τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ χρῆται Ὁμηρος, ἀποτινέμεν ἀντὶ τοῦ ἀποτίνετε (cf. p. 14). Α.

460 ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται· ὅτι ἢ μετὰ ἀντὶ τῆς ἔν. Α. Pluyg. p. 8. Cf. p. 28.

ΕΙΣ ΤΗΝ Δ.

1 οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο
χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
νεκταρ ἐωνοχόει· ἡ διπλῇ, ὅτι παρθένος ἡ Ἥβη·
οἶνοχοεῖ γάρ· (Αρ. 198) οὐκ ἄρα γεγάμηται ὑφ' Ἡρακλέους,
ὡς ἐν τοῖς κατὰ (Αρ. 22) τὴν νεκρίαν ἡθετημένοις (λ 602).
Α. (Αρ. 186).

22 ἦτοι Ἀθηναίῃ ἀκέων ἦν οὐδέ τι εἶπεν· ἡ διπλῇ
πρὸς τὸ ἀκέων, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα ἐξενήκεται· οὐ γὰρ
ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἡσυχῶς. [ὡς ὁ Ἀριστοτόνικος ἐν τοῖς σημείοις
φρσίν cf. Αρ. p. 2]. Α. Cf. p. 31 et de loco ex Apollonio
negligentissime adscripto Αρ. 36.

31 δαιμονίῃ, τί νῦν σε Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
τόσσα κακὰ ῥέξουσιν· ἀντὶ τοῦ ἔρεξαν (cf. p. 4). ἀγνοεῖ
δὲ τὴν κρίσιν (Αρ. 187). V.

Δ.

44 αἶ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστέρόεντι
ναιετάουσι πόλῃες· ἡ διπλῇ ὅτι τῷ ἐνεργητικῷ ἀντι-
τοῦ παθητικοῦ κίχρηται, ἀντὶ τοῦ ναιετάονται. A. Cf. p. 3.

46 "Ιλιος ἰρή· ὅτι θηλυκῶς τὴν "Ιλιον. A. Pluyg. 8.

51 ἦτοι ἐμοὶ πρεῖς μὲν πολὺ φίλταται εἰσι πόλῃες
"Αργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη· ἡ
διπλῇ ὅτι τούτων τῶν πόλεων ἕνεκα συνεμάχουν τοῖς "Ελ-
λησιν, οὐ διὰ τὸ ἀποκεκρίσθαι ὑπὸ 'Αλεξάνδρου τὸ κάλλος
αὐτῶν, ὅπερ οὐκ οἶδεν "Ομήρος. A. Pertinet ad 22 29, cf.
Ar. 187.

55 εἴ περ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰδῶ διαπίρσαι,
οὐκ ἀνύω φθονέουσ', ἐπειὴ πολὺ φέρετός ἐσσι.

55. 56: ἀθετοῦνται ἀμφότεροι, ὅτι τὴν χάριν ἀναλύνου-
σιν, εἰ καὶ μὴ προδεθθεῖς δύναται τοῦτ' ἔχειν. A. i. e. quia
nulla gratia Junoni a Jove deberetur, si Jupiter etiam nullis
precibus adhibitis optatum impetrare posset.

59 καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομή-
της· ὅτι οὐ καθ' ἡλικίαν λέγει, ἀλλ' ἐν τιμῇ. A.

60 ἀμφότερον, γενεῇ τε καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλῃμαι· ἡ διπλῇ ὅτι γενεῇ ἀντὶ τοῦ γένει· ἐκ Κρό-
νου γάρ. A.

64 σὺ δὲ θᾶσσον 'Αθηναίῃ ἐπιτείλαι· ἡ διπλῇ, ὅτι
τὸ ἐπιτείλαι ἀντὶ προστακτικοῦ κεῖται. A. Cf. p. 14. Idem
praecipit Apollon. 102 A, Et. M. 365, 40.

70 αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρώας καὶ
'Αχαιοὺς.

πειρᾶν δ' ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας 'Αχαιοὺς
ἄρξωσι — δηλήσασθαι· ὅτι τὸ μὲν ἐλθὲ προστα-
κτικόν, τὸ δὲ πειρᾶν ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ πείρα προστα-
κτικοῦ. A. Cf. p. 14.

74 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἰξάσσα· ἡ
διπλῇ ὅτι ὥς περὶ ὄρους τοῦ 'Ολύμπου λέγει. A. Ar. 169.

86 ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατεδύσεθ' ὄμιλον,
Λαοδόκῳ 'Αντηνορίδῃ κρατερῷ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενῃ, εἴ που ἐφεύροι.
εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

88: τοῦτῃ καὶ τῷ ἐξῆς παράκειται διπλαῖ περιεστι-
γμέναι, ὅτι Ζηνόδοτος τούτου μὲν τὸ ἀκροτελεύμιον οὕτως

Α.

γράφει εὔρε δὲ τὸν δε, τὸν δὲ δεύτερον οὐδὲ γράφει, δο-
κῶν ἀνθρώπινον τὸ ζητεῖν εἶναι· καταλέλοιπε δὲ τὸ διζη-
μένην. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ὁμοιωθεῖσα Λαοδόκη ἀνάγκην εἶχεν
(malim ἔχει v. ad Γ 423) ἀνθρώπινα ἐπιτηδεύειν. Α. Ar. 353.

90 ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰὶ στίχες ἀσπιστάων

λαῶν, οἳ οἱ ἐποντο· πρὸς τὸ λαῶν ἀπέδωκεν, ὡς τὸ
γενεαὶ ἀνθρώπων οἳ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν (Α251). AL.

100 οἷσ τεύσον Μενελάου· ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα,
ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸν Μενέλαον. Α. Cf. p. 24.

101 εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενεῖ· ὅτι ἀπὸ τῆς
Τρωικῆς Λυκίας, ἐξ ἧς ἐστὶν ὁ Πάνδαρος. Α. Ar. 237.

110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κερασφόρος ἦραρε τέ-
κτων. Non igitur ab Apolline Pandarus arcum accepit: ad B 827.

110

ἐκ δ' ἔλετ' ἰόν

ἀβλήτα πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων· ἀθροει-
ται (Ar. 10), ὅτι νῦν ἀπλῶς ἀβλητον καὶ μηδέποτε βεβλη-
μένον καὶ ἀφειμένον, οὐχ Ὀμηρικῶς· τὸ γὰρ βάλλειν Ὀμη-
ρος οὐκ ἐπὶ τοῦ ψιλῶς προσέσθαι τίθησιν (Ar. 72). καὶ διὰ
τοῦ μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων οὐχ ὃ θέλει λέγει· ἔρμα
γὰρ καθ' Ὀμηρον ἔρεισμα καὶ κώλυμα, οὐ γίνεται δὲ ὀδυνῶν
κώλυμα τὸ βέλος. Α. Lehrs (Ar. 75 sq.) Aristonicum illud
argumentum de ἀβλήs de suo addidisse censet.

122 ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια·

νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοτερεῖς μέγα τόξον ἔτεινεν,

λίγξε βίος.

123: ὅτι Ζηνίδοτος πρὸ τούτου τὸν ἐξῆς τέταχεν, οὐ-
τως ποιήσας ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας καὶ νεῦρα βόεια·
εἴτα αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοτερεῖς μέγα τόξον ἔτεινε,
Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον, εἴτα
λίγξε βίος, οὐ νοήσας ὅτι διὰ τῶν παρεπομένων τοῦ ἔλκε
δ' ὁμοῦ καὶ νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν συνίστησι τὴν
ἐντασιν γεγεννημένην, εἰδ' ἐξῆς λέγει, ἐπειδὴ ἐνετάθη καὶ
κυκλοτερεῖς ἐγένετο, ἀπέσιειλε τὸ βέλος. Α. Et propter σί-
δηρον, ad refutandam Zenodoti lectionem v. 139.

132 αὐτὴ δ' αὖθ' ἰθύνεν, ὅθι ζωστῆρος ὄχηες

χρῦσειοι σῦνέχον καὶ διπλός ἦν τετο θῶρηξ· ἡ
διπλὴ, ὅτι καθ' ὃν τόπον ἐζώννυντο, διπλοῦς ἦν ὁ θῶραξ,

Δ.

καθὸ ὑποβέβλητο τῷ στατῷ θώρακι τὸ λεγόμενον ζῶμα, καθήκον μέχρι τῶν γονάτων ἀπὸ τῶν λαγόνων. Α. Αρ. 126.

135 διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἡρήρειστο
μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυνμα χρόος, ἔρκος ἀκόντων,
ἣ οἱ πλεῖστον ἔρυτο· διαπρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς·
ἀκρότατον δ' ἄρ' οἷστός ἐπέγραψε χρῶα φωτός·

140 αὐτίκα δ' ἐρόρεν αἶμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς.

135: πρὸς τὸν ὀπλισμόν· πρῶτος γάρ ἐστι πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ὁ ζωστήρ, καὶ κατὰ τοῦ στατοῦ καὶ κατὰ τοῦ ζώματος· ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα θώρακα καλεῖ, διόπερ ὅταν τοῦ ἐτέρου μνησθῇ, τὸ ἕτερον παραλείπει· ἐνδοθεν δὲ τούτων πρὸς τῷ χρωτὶ κατὰ τὰ κοῖλα καὶ τὰς λαγόνας ἡ μίτρα. Α. Cf. *ibid.*

138: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον ἐπὶ τῆς Ἀχιλλέως ἀσπίδος, τὴν δὲ μίαν χρυσήν, τῇ ᾧ ἔσχετο (Υ 272), καθὸ ἡμαύρωσε τὴν φορὰν τοῦ δόρατος, ὅμως μέντοι διεκόπη, καθάπερ νῦν ἐπὶ τῆς μίτρας λέγει. Α.

139: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χαλκός· ἐπιλέλθεται δὲ ὅτι ἐν τοῖς ἐπάνω (123) σιδηρᾶν τὴν ἀκίδα τοῦ βέλους εἶπεν εἶναι· καὶ ὅτι τὸ ἀκρότατον οὐχ ὑπερθετικόν ἐστιν ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄκρον τὸν χρωῖα. Α. Cf. p. 31.

140: ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἂν λέγοι Ὅμηρος ὠτειλὴν τὸ ἐκ βολῆς τραῦμα· διαστέλλει γὰρ τὸ οὐτάσαι πρὸς τὸ βαλεῖν. Α. Αρ. 70.

141 ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνη· ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς ἐλεφαντιά ὡς βλαβερά προεινεγκάμενοι τῷ τόνῳ ἀπέδωκαν ἔρια λευκά· δεῖ δὲ κυρίως ἀκούειν τὸν ἐλέφαντα. Α. προεινεγκάμενοι pro διεν. et δεῖ δὲ pro νῦν δὲ Lehrs. Herod. 460.

149 ὡς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρόρεον ἐξ ὠτειλῆς· ἀθετεῖται πάλιν (140) διὰ τὴν ὠτειλὴν. Α. Αρ. 70.

154 τοῖς δὲ βαρὺ στενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων

χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι· ὅτι δεῖ βαρυτονεῖν τὸ στενάχων ὡς ὀρέγων· καὶ γὰρ στενάχοντο ὡς ὀρέγοντο. Α.

Δ.

157 ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες· ὅτι ἐκ βολῆς ἔτρωσαν, πρὸς τὸ αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα (140). Α. Cf. 196.

159 σπονδαί τ' ἄκρητοι· οὔτιν' ἐντεῦθεν τὸ κρητῆρι δὲ οἶνον μίσγον (Γ269). οὐ γὰρ κεκραμένον ἔσπενδον. Α. Αr. 199.

160 εἴ περ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσεν, ἔκ τε καὶ ὅψε' τελεῖ, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τελέσει καὶ σὺν τε μεγάλῳ τίσουσιν, ἐπὶ τῶν Τρώων δεχόμενος τὸν λόγον. οὐκ ἔχει δὲ οὕτως, ἀλλὰ καθολικῶς ἐπὶ τῶν παραβαινόντων τὰ ὅρκια. Α.

164 ἔσσεται ἡμαρ ὅτ' ἂν ποι' ὀλώλῃ Ἰλῖος ἱρή· ἀντὶ τοῦ ἀπολείται, πρὸς ὃ ἡ διπλῇ (cf. Θ 373). Α. Cf. p. 11.

166 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης —

αὐτὸς ἐπισσεῖσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα παῖσιν· οὔτι τοῦ Διὸς ὄπλον ἡ αἰγίς, πρὸς τοὺς νεωτέρους ποιητάς· καὶ οὔτι καταγίδων καὶ ζοφώδους καταστάσεως παρασκευαστική ἐστιν. (cf. P 595, Αr. 192). ἐπισσεῖσιν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπισσεῖν· πρὸς ὃ ἡ διπλῇ. Α.

171 καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην· ἡ διπλῇ, ὅτι Ἄργος τὴν Πελοπόννησον, οὐ τὴν πόλιν λέγει. Α. Αr. 232.

174 σέα δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα

κειμένου ἐν Τροίῃ· ἡ διπλῇ, ὅτι τῶν ἐπὶ ξένης τελευτώντων οὐκ ἀπεκομίζετο τὰ ὅστιά εἰς τὰς πατρίδας. οὐκ ἄρα Ὀμήρου ἐστὶ ταῦτα ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος Οἶκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα (H 334). Α. Αr. 197.

176 καὶ κέ τις ὧδ' ἐρέει· ἦτοι οὔτι ὃ κέ περισσός ἦ τὸ ῥῆμα ἐνέλλεται, ἐρέει ἀντὶ τοῦ εἶποι ἂν. Α. De ordinatione verborum cf. ad B 488, de re p. 9.

182 τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών· ἡ διπλῇ, ὅτι οὐκ ἐστι καθολικὸν ἐπίθειον τὸ εὐρεῖα, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ εὐρεῖα γενομένη, οἷον εὐρύ μοι χάσμα γῆς γένοιτο. Α. Cf. A 186 et p. 29.

186 εὐρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἥδ' ὑπένερθεν

ζῶμά τε καὶ μίτρον· ἡ διπλῇ, ὅτι τοῦ ζώματος μνησθεῖς παραλέλοιπε τὸν θώρακα, ὥστε ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον

Α.

δεδηλωσθαι. A. Cf. ad 135. „Reliqua pars scholii et corrupta et suppositicia est.“ Ar. 126.

189 φίλος ὦ Μενέλαε: ἡ ὁρθὴ ἀντὶ τῆς κληρικῆς, φίλος ἀντὶ τοῦ φίλε. A. Cf. p. 18.

190 ἡ δ' ἐπιθήσει

φάρμαχ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων: τὸ παύσῃσιν ἀντὶ τοῦ παύσειεν ἄν, ὡς τὸ ἰχθὺς ὅς κε φάγῃσιν (Φ 127), ὅτι καὶ τοῦτο οὕτως λέγει ἀντὶ τοῦ ὅς φάγοι ἄν. ABL. Cf. p. 10.

193 Μαχάονα δεῦρο κάλεισθον

195 ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον ἀρήιον ἀρχὸν Ἀχαιῶν, ὃν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς, Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

195: ὁ ἀστερίσκος καὶ ὁ ὀβελός, ὅτι νῦν παρέρχεται ὁρᾷ γὰρ ὁ κῆρυξ τὴν χρείαν τοῦ Μαχάονος. A. Pertinet simul ad vss. 196, 197, et habet his tribus versibus textus obelos cum asteriscis appositos. Recte contra habent 205—7.

205 (195): ὁ ἀστερίσκος, ὅτι νῦν δεόντως λέγεται πρὸς Μαχάονα ὑπὸ τοῦ κῆρυκος. (Item duo sequentes: v. ad 195). A.

206 (196) ἔβαλεν: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐκ βολῆς ἐτρώσεν, πρὸς τὸ αὐτίκα δ' ἔρῳσεν αἷμα κεκαινεφές ἐξ ὠτειλῆς (140). A. Bekker. hoc ad vs. 196 retulit, v. Pluygers p. 7, 11.

208 ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ὄρινεν, ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ἐκίνησεν. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ ὡς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν· (Γ 395, cf. Ar. 107 not.) ὅτι οὐκ ἔστιν ἐθύμωσεν, ὡς ὁ διασκευάσας (Ar. 350) ἐκλαβὼν ἔταξε τοὺς ἐξῆς εἴκοσι τρεῖς στίχους, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐκίνησε καὶ παρώρμησε κατὰ τὸ ἐρωτικόν. A. Deerat τρεῖς post εἴκοσι.

216 ζῶμά τε καὶ μίτρον: ἡ διπλῇ, ὅτι πᾶν (187) τοῦ ζώματος μνησθεὶς τὸν θώρακα παραλείπειν. A. Ar. 126.

223 ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ πρὸς ὑφ' ὅσους πρόσωπον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἴδοι τις ἄν. A. Cf. p. 8.

226 ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα: ἡ διπλῇ, ὅτι τὰ ὀρήματα νῦν χωρὶς τῶν ἵππων ἄρματα εἶρηκε. A.

228 Εὐρυμέδων: ἡ διπλῇ, ὅτι καὶ Ἀγαμέμνωνος

Δ.

καὶ Νέστορος ὁμώνυμος ἦν ἡνίοχος Εὐρυμέδων. Α. Cf. ad
Θ. 114. Α. 620. καὶ τὰς τὰς (αὐτὸν) ἀποδοτικὰς καὶ 1408

232 καὶ ὁ οὐδ' οὐκ ἐπιδιδόντας ἴδοι· ἡ διπλῇ, ὅτι
ἀπιδόντας οὐκ οἶον ταχύνοντας, ἀλλ' ἐνεργούντας καὶ κα-
κοπαθεύοντας. σπουδῇ δ' ἔξετο λαός (B 99) μετὰ πάσης
κακοπαθείας. Α. Αρ. 122. καὶ τὰς τὰς (αὐτὸν) ἀποδοτικὰς καὶ 1408

243 τίφθ' οὕτως ἐσθιήτε· ὅτι μετείληνται τὸ ἄ. εἰς
τὸ ἡ ἀντὶ τοῦ ἐσθιήτε. Α. Pluyg. 8. καὶ τὰς τὰς (αὐτὸν) ἀποδοτικὰς καὶ 1408

244 πολέος πεδίσιον θεούσαις· ἡ διπλῇ διὰ τὸ ἐλ-
λείπειν τὴν διὰ πρόθεσιν, ἐν' ἡ διὰ πεδίου. Α. Cf. p. 26. καὶ
1408

246 ὡς ὑμεῖς ἐσθιήτε· ὅτι πάλιν ἀντὶ τοῦ ἐσθιήτε. Α.
Pluyg. 8. καὶ τὰς τὰς (αὐτὸν) ἀποδοτικὰς καὶ 1408

251 ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι· κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.

251 ἡ διπλῇ, ὅτι ἰδίως εἰρήκεν ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ Κρή-
της. Α. Hoc ὡς ἐπὶ amat Aristonicus 335. E 249, 700.
Cf. p. 24. καὶ τὰς τὰς (αὐτὸν) ἀποδοτικὰς καὶ 1408

261 καὶ περὶ γὰρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόντες Ἀχαιοὶ
δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
ἔσθιγγ' ὥσπερ ἐμοί, πίεειν ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

262· ἡ διπλῇ, ὅτι διὰ παντός αἱ ἐράπεζαι παρέκειντο,
καὶ πλήρη τὰ ποτήρια τοῖς ἐν τιμῇ ἔκειτο, τοῖς δὲ ἄλλοις
πρὸς μέρος ἐνεχείτο. Α. Αρ. 198. καὶ τὰς τὰς (αὐτὸν) ἀποδοτικὰς καὶ 1408

273 ἦλθε δ' ἐπὶ Αἰάντεσσι· ἡ διπλῇ, ὅτι ἡ τάξις
Ἰδομενέως πλησίον Αἴαντος, πρὸς τοὺς ὑποτάσσοντας τοῖς
Ἀθηναίοις τὸν Τελαμώνιον (B 557). Α. Αρ. 230. Huic ver-
sui Pluygers, p. 6. hoc scholium ascriptum esse dicit, quod
Bekkerus ad v. 251 retulit. Ad rem nihil interest, utro
loco ponatur. καὶ τὰς τὰς (αὐτὸν) ἀποδοτικὰς καὶ 1408

277 μελάντερον ἤντε πίσσα· ἡ διπλῇ, ὅτι ἰδίως εἰ-
ρήκεν οὐτε μελάντερον πίσσης οὐτε μέλαν ὡς πίσσα, κέ-
χρηται δὲ τῷ συγκριτικῷ ἀντὶ ἀπλοῦ. Α. Cf. p. 30. καὶ τὰς τὰς (αὐτὸν) ἀποδοτικὰς καὶ 1408

282 κῶνεται, σάκεσιν τε καὶ ἔγχρσι πεφρικνίαι·
ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἡρώων σάκεσιν. γέγονε
δὲ ἀντιπαράθεσις τοῦ μέλανος νέφους (277) πρὸς τὸ κῶνεται. Α.

295 Χρομίον τε· ἡ διπλῇ, ὅτι τρίτος οὗτος Χρομῖος
Πύλιος, πρὸς τὰ Πυλαιμένους. Α. καὶ τὰς τὰς (αὐτὸν) ἀποδοτικὰς καὶ 1408

295 καὶ τὰς τὰς (αὐτὸν) ἀποδοτικὰς καὶ 1408

Δ.

303. ἢ μηδὲ τις ἰπποσύνη τε καὶ ἡ μορὴ φησι πεποιθώς "κτλ.

303: ὅτι ἀπέστροφος (cod. εφε) τὸν λόγον διὰ τῶν ἐξῆς, σχηματίσας ὡς αὖν αὐτὸς ὁ Νέστωρ εἶποι. Α. Cf. p. 17.

306 ὅς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἐτερό' ἄρμαθ' ἵκηται, ἔγχυε ὀρεξάσθω, ἐπεὶ ἡ πολὺν φέριτερον οὕτως ποιοῦται.

307: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅτι ἐκ τοῦ ἔγχυε ὀρεξάσθω ἐστὶν ἔγχυε παταξάτω τις αὐτόν, ὥστε παραλείπει τὸ τις καὶ τὸ αὐτόν. καὶ τὸ ἐπιλεγόμενον τοῦτο συνίστησιν, ἐπεὶ ἡ πολὺν φέριτερον οὕτω, τὸν ἕνα τεθάναι ἢ τὴν ὅλην τάξιν σπυγνθῆναι. Α. Pro utroque αὐτὸν erat αὐτῶν.

"Si quis suum currum relinquens ad alius currum veniat, ferito eum aliquis." Eustath. 475, 40: κατὰ δὲ ἑτέροους ἐκεῖνος ὁ ἑτερος ὁμοεθνῆς, ὁ τὸ ἄρμα ἔχων, ἔγχος ἐκτείνας, παταξάτω τὸν τοιοῦτον, ἵνα δηλαδὴ μὴδεὶς τοῦ ἴδιον ἀφῇ ἄρμα φόβῳ τοῦ ὑπὸ τοῦ συμφυλέτου πρῶθῆναι καὶ πασεῖν. Quod illi superiori explicando inservit, nisi quod Eustathius ita, quasi non τις, sed οὗτος Aristonicus, omissum dixerit. τις, omissum v. ad N 287. L. et cf. p. 7.

315 γῆρας — ὁμοίαν: ὅτι οἱ γλωσσογράφοι ὁμοίον τὸ κακόν. Α. Ar. 44.

320 ἀλλ' οὐ πῶς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν: ὁ ἀστερίσκος καὶ ὁ ὀβελός, οἱ εἰ ἀμφότερα αἰρετὰ ἔκρινεν ὁ Νέστωρ, καὶ τὸ γῆρας καὶ τὴν νεότητα, εὐλόγως αὖν ἔλεγεν ἅμα πάντα. μετενῆνεται δὲ ἐξ ἄλλου τόπου, ὅπου φησὶν ἀλλ' οὐ πῶς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν: (solo errore u. v. pro eo quod nunc est: δυνήσασθαι αὐτὸς ἐλέσθαι L.) ἀλλῶ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πόλεμῆια ἔργα ἀλλῶ δ' ἐν στήθεσιν (N 729). Α. 1100 q. 300

324 αἰχμὰς δ' αἰχμᾶσσονσι νεώτεροι, οἳ περ ἐμίστο ὀπλότεροι γέγρασσι πεποιθασίν τε βίηφιν: ἡ διπλῇ, ὅτι παραλλήλως νεώτεροι μὲν ἀντὶ τοῦ νεοί, ὀπλότεροι δὲ συγκριτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ νεώτεροι. οὐδέποτε γὰρ ἀντὶ τοῦ νεοί εἶρηκα τὸ ὀπλότεροι: τὸ δὲ νεώτεροι κατ' ἀμφοτέρων τίθεται παρ' αὐτῶ, καὶ συγκριτικῶς καὶ ἀπολελυμένως. Α. Ar. 163. et p. 30.

331 οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀντιῆς: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἀκούετο ἀντὶ τοῦ ἤκουεν (v. p. 2), καὶ ὅτι πτώσις ἤλαινται: οὐ γὰρ πῶ αὐτοῖς ἤκουεν ἀντὶ τοῦ αὐτῶν (cf. p. 22). Α.

Δ.

335 Τρώων ὀρμήσεις καὶ ἄρξειαν πολέμοιο: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα, διότι ἐλλείπει ἡ ἐπὶ καὶ πτώσις ἐν ἡλ-
λακταί: ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ Τρώας ὀρμήσειεν. A.
Cf. p. 24.

339 καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδα-
λέοφρον: ἡ διπλὴ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει παίδεμ' Ὀδυσ-
σεῦ. ἀσυμφώνως δὲ τῇ ἐπιπλήξει παίδιμος ἀνὴρ νῦν λέγοιτο. A.

343 πρῶτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμείο:
ἡ διπλὴ, ὅτι συλληπτικῶς τὸ τῷ Ὀδυσσεὶ συμβεβηκὸς καὶ
ἐπὶ τοῦ Μενεσθέως κεκοινοποίηκεν· οὐ γὰρ ὁ Μενεσθεύς
ἐστι τῶν ἐπτά (v. B. 55) γέροντων, [ἀλλ' Ὀδυσσεύς, Διο-
μήδης] οὐδὲ σὺν τῷ Ἀγαμέμνονι εὐχεῖται. καὶ ὅτι ἀκουά-
ζεσθον εἶπε τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπαισθάνεσθαι, ἐπεὶ ἡ ἀκοή
εἰδὸς ἐστὶν αἰσθηθεώς, καὶ τὸ οὐδὲ πληγῆς αἰόντες (A 532).
A. Verba ἀλλ' Ὀδυσσεύς, Διομήδης e margine irrepsisse
videntur.

354 Τηλεμάχου φίλον πατέρα προμάχοισι μι-
γένητα: ἡ διπλὴ, ὅτι προτετυπωμένως τὰ κατὰ τὴν Ὀδύ-
σειαν μνημονεύει, ὡς νῦν τοῦ Τηλεμάχου· τοῦ αὐτοῦ ἄρα
ποιητοῦ καὶ ἡ Ὀδύσεια. A. cf. B 260. ὡς νῦν ms. L.

357 γυνὴ χωρόμενοι: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι τῇ
γενικῇ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς. A. Cf. p. 21.

376 ἦτοι ὁ μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
Ξεῖνος, ἄμ' ἀντιθέω Πολυνεΐκεϊ λαὸν ἀγείρων:
ὅτι ἐπὶ τὰς τοιαύτας λειτουργίας δύο ἐπέμποντο [κατάσκο-
ποι] πρεσβεῖς. ἡ ἀναφορὰ δὲ, ὅτι οὐδὲ ὁ Φοῖνιξ ἐν ταῖς
λιταῖς πρεσβεύει (Γ 168 cf. Ar. 154). A. κατάσκοποι alienum est.

384 ἐνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στειλάν· Ἀχαιοί:
ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγγελον. A. Pluyg. 8. Cf. ad Γ 206.

390 ῥηιδίως· τοίη οἱ ἐπιόροθος ἦεν Ἀθήνη: ὁ
ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα ὑγιᾶς τέτακται, ἐν δὲ τῷ τῆς Ἀθη-
νᾶς πρὸς τὸν Διομήδη λόγῳ (E 808) οὐκ ἐστὶν. A.

400 γείνατο εἰς χέρηα μάχῃ, ἀγὰρ δ' ἐτ' ἀμεί-
νων: σὺν τῷ ᾤ ἀμείνων Ἀρίσταρχος, ἵνα καθ' ἑαυτὸ λέγη-
ται ἐπιπληκτικῶς. ἐλλείπει δὲ τὸ ἔστι ῥῆμα. A. Videtur ex
Didymo, et Aristonico compositum. L.

Δ.

ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἴλομεν ἑπταπύλοιο,
407 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος ἄρειον,
πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν, καὶ Ζηνὸς ἄρωγῃ·
καίνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.

407: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ καίνοι δὲ σφετέρῃσιν (409)
ἀθροιοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἐπιλύει τὸ διὰ τῶν προειρη-
μένων λεγόμενον. καὶ εἰ μὲν ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Διομή-
δους λέγει ἀγαγόντε, ὅμως τὸ θυικὸν παρέλκεται, ψεύδος
δὲ περιέχει· οὐ γὰρ μόνον ἐπεσφάτευσαν· εἰ δὲ ἐπὶ πάν-
των τῶν στρατευσάντων, συγχέεται τὸ θυικόν. καὶ ἐκλείπει
ἡ ἀλήθεια· γίνονται γὰρ οἱ πατέρες ἀλκιμώτεροι, οὗτοι δὲ διὰ
τὸ τοὺς θεοὺς συνεργεῖν πεπορθηότες. Α.

412 τέττα, σιωπῇ ἥσο· ἡ διπλῇ, ὅτι προσφώνησις
ἐστὶ φιλειταρική· ἀμετάφραστος καὶ ἀμετάληπτος. Α. Et
propter ἥσο ἀντὶ τοῦ ἡσύχαζε· B 252. Cf. de ἄττα ad I 607.

429 οὐ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν· οὐδὲ κε φαίης
τόσπον λαὸν ἐπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῆν·
ἡ διπλῇ, ὅτι ὡς πρὸς ὑποκείμενον πρόσωπον λέγει· οὐδέ
κε φαίης ἀντὶ τοῦ οὐδὲ φαίη τις ἄν. Α. Cf. p. 8.

439 ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις
Ἀθήνη,

Δεῖμός τ' ἡδὲ Φόβος καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμανία·
αἱ διπλαῖ, οὐ διὰ μέσου τῶν Τρωικῶν θεῶν τέταρτε τὴν
Ἀθηνᾶν, καὶ ὅτι Δεῖμος καὶ Φόβος Ἄρεος υἱοί. πλανηθεῖς δ'
Ἀντίμαχος ἵππων Ἄρεος ὀνόματα ἀποδίδωκεν Δεῖμός τ'
ἡδὲ Φόβος πόδας αἰνετώ, ὡς θυέλλης. Α. Ar. 182.
447 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔρχεα καὶ μένε
ἄνδρων

χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
ἡ διπλῇ ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως λέγει ἀτὰρ ἀσπίδες· προ-
εῖρηκε γὰρ σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς. Α. Cf. Θ 62, Ar. 194.

450 ἔνθα δ' αἶρ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἄνδρων
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ὥς δ' αἶματι γαῖα·
ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρῶτον ἀπήντηκεν· ἡ γὰρ
εὐχολὴ τῶν ὀλλύντων. Α. Ar. 13.

456 ὡς τῶν μισογομένων γένετο ἰαχὴ τε πόνος τε.
φόβος· ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν μετὰ θεοὺς φυγὴν φόβον εἴρη-
κεν. Α. Hoc si integrum traditum, in Aristonici exemplum

A.

falsa lectio irreperat. Cf. Did. Ceterum in tot locis, ubi de significatione vocis φόβος et φοβείσθαι traditum (Ar. 89. sq.), tribus tantum notio metus fugae adjuncta invenitur: μετὰ δέους φυγή hic et 2 247, μετὰ φυγῆς δειλίαις K 10. Quod Aristonicus, alibi distinctius tradens, fortasse sibi passus excidere, nisi ab aliena manu his locis aliquid labis traxit. Aristarchus certe prudentius simpliciter docuerat, φυγὴν et φεύειν significare. L.

457 πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυσιῆν ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ κατὰ τὸ τυχόν πρῶτον Ἀντίλοχον ἀναιρόυντα παράγει, ἀλλ' ὅτι πᾶσι τοῖς αὐτὸν παρασυνίστησι διὰ τῶν ἄλλων καὶ εὐκίνητον. A. τυχόν L. pro ἐσθλόν: v. Herodian. 459.

458: ὅτι ἄθλον πότερον κίριον, ὃ Θαλυσιάδης ἢ ὃ Ἐχέπωλος. A.

463 τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφνῶρ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς (cf. ad E. 68) πέπτωκε, τοὺς γὰρ πόδας τοῖς πολεμίοις δέδωκεν. A.

478 Θρέπτρα: ἡ διπλῇ περισστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ θ. λέγεται δὲ θρεπτά τὰ τετραμμένα. Θρέπτρα δὲ σὺν τῷ θ τὰ θρεπτήρια, ὥσπερ λύτρα τὰ λυτήρια. A.

487 ἡ μὲν τ' ἄζομένη (quercus) κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας: ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν αἰτίαν ἐν ἄλλοις παραδίδωσι, δι' ἣν παρὰ ταῖς τῶν ποταμῶν ἀναβολαῖς τίθεται τὰ δρυτομούμενα ξύλα: ὡς δ' ὁ πότε πλήθων ποταμὸς πεδίον δὲ κάττεισι Χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὁ παζόμενος (cod. ὁπάζων) Διὸς ὄμβρω, Πολλὰς δὲ δρυς ἄζαλέας πολλὰς δὲ τε πεύκας (A 493). τούτου χάριν ἵνα κατὰ γηται ὑπὸ τοῦ ρεύματος. A.

Αἴας διογενῆς. τοῦ δ' Ἀντιφῶς αἰολοθώρηξ
490 Πριάμίδης καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὅξει δουρὶ.
τοῦ μὲν ἄμαρθ', ὃ δὲ Λεῦκον Ὀδυσσεὺς ἐσθλὸν
ἑταῖρον

βεβλήκει: ἡ διπλῇ ὅτι συγχεῖται τὰ τῆς τάξεως διὰ τὴν τοῦ πολέμου ταραχήν. A.

ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκόωντα,

A. E.

500 ὅς τοι οἶσ' Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἔππων ὠκείων·
ἤρδιπλῃ, ὅτι οὐ λέγει ὡς ἐν Ἀβύδῳ ἱπποτροφίῳ ὄντων τοῦ
Πριάμου. A. Post. οὐ λέγει lacuham esse censeo, ita fere
explendam, assumpto cod. B: ὅτι οὐ λέγει [ἐφ' ἔππων], ἀλλὰ
τὸ παρ' ἔππων ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ τόπου τῶν ἔππων], ὡς ἐν
Ἀβύδῳ κτλ. Ad Z 25 ἐπ' ὅεσσις οὐτ' ἀντὶ τοῦ παρ' ὅεσσι
καὶ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τῶν ἰώνων λέγει. Ad Θ 213: ἐν νηῶν
δὲ λέγει ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς ναῦς τόπου.

501 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς ἐτάροισ' ὀλοώσας δούρι
κόρησεν. ἡ δ' ἐτέροισ' ἀνὰ κροτάφοισι πέσσειεν: ἡ
διπλῇ, διότι προσειπὼν τὴν κόρησιν (cod. κεφαλῇ) διέσταλκε
κατὰ μέρος τὸν κρόταφον, A. Corr. L. Apollon, lex. 103, 2:
κόρησιν κεφαλῇ.

513 (Ἀχιλλεὺς) ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμολαχέα πέσσειεν
ἡ διπλῇ ὅτι ἀντιφράζει τὸν χόλον τῇ μήμει ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
προσώπου. A. Ar. 137.

521 λάας ἀναιδῆς: ἡ διπλῇ, ὅτι μεταφορικῶς τὸ ἀνέν-
δοτον καὶ σκληρόν ἀναιδὲς λέγει. A.

527 τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε
δουρί: ὅτι τὸ βάλε ἐκ βολῆς ἔτρωσε. A. Pluygers. p. 8.

535 ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ
σημαινόμενον, ὅτι τὰ ἐμπησόμενα τῇ ἀσπίδι δόρατα ἀνα-
χωροῦντες διετίνασσον, ἵνα ἐκπέσῃ. A. Cf. ad 1572.

539 ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο με-
τελθών: ἡ διπλῇ, ὅτι περισσὸς ὁ κέν, καὶ ὅτι θῆμα καὶ
χρόνος ἐνῆλλακται. A. Cf. p. 7.

540 ὅστις ἐτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεία χαλκῷ:
ἡ διπλῇ, ὅτι διέσταλκε τὸ οὐτάσαι καὶ τὸ βαλεῖν. A. Ar. 62.

EIS THN E.

5 ἄσπερ ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅς τε μάλιστα
λαμπρὸν παμφαίνοισι λελουμένος Ωκεανοῖο: ἡ
διπλῇ, ὅτι τὸν κύνα λέγει ἄσπερα. ὁ δὲ τέ περισσός. (Cf.
p. 34). A.

παμφαίνοισι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ παμφαίνῃ. πλεο-
νάζει δὲ Ἰβυκος τῷ τοιοῦτῳ. A. Cf. p. 10, not.

E.

14 οἱ δ' ὅτε δὴ ὀχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες:
ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀλλήλους (cod. ων). A. Cf. p. 23.

17 οὐδ' ἐβαλ' αὐτόν: ἀντὶ τοῦ ἐπέτυχεν. A. Ar. 72.

21 οὐδ' ὅτλη περιβῆναι ἀδελφείου κτάμενοιο:
πρὸς τὴν περιβάσιν, ὅτι κατὰ μεταφορὰν τὸ ὑπερμαχῆσαι,
καὶ τὸ ὅς Χρῦσην ἀμφιβέβηκας (A 37, ubi v.) τοιοῦ-
τόν ἐστιν. A.

32 τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ'
ὀχεσφιν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα: ἔδει γὰρ τῶν υἱῶν Δι-
ρητος τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον. A. Cf. p. 20.

31 "Αρας — τείχεσι πλῆτα: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
τείχεσι βλήτα, ὁ τείχη καταβάλλων. Ποσειδῶνος δὲ ἐρ-
γον τὸ ἐν θαρμελίῳ καταβάλλειν καὶ τὰ ἐπίγεια πείρειν,
"Αρας δὲ τοῖς τείχεσι προσπελάζειν: καὶ ἔστιν ἐπίθετον
ἀνάλογον τῷ παρὰ Σησιχόρῳ πυλέμαχῳ. A.

37 Τρώας δ' ἐκλινὰν Δαναοί: ἡ διπλῇ ὅτι εἰς κλί-
σιν ἤγαγον καὶ κλιθῆναι ἐποίησαν. A. Si certum esset hoc
Aristarchi esse ad γ 464 λούσεν καλὴ Πολυκάστη: λουθῆ-
ναι αὐτὸν ἐποίησεν, οὐ γὰρ αὐτὴ ἔλουσεν (Harl.) — jam pa-
teret quare hoc notaverit et similia, ut νάρκησε. Θ 328 οἰδά-
ναι I 554 λελάχουσι X 343. Cf. ad Θ 328.

39 ἀρχὸν Ἀλιζώνων Ὀδίου μέγαυ: ἡ διπλῇ πρὸς
τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Ὀδίου. A.

52 δίδαξε γὰρ "Αρτεμις αὐτή,
52 βάλλειν ἄγρια πάντα, τὰ τε πρέφει οὔρεσιν ὕλη:
ἀλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμι "Αρτεμις ἰοχέαιρα.

52: ἡ διπλῇ, ὅτι σαφῶς τὸ βάλλειν ἀντὶ τοῦ τυγχάνειν.
A. Ar. 72.

53: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χραῖσμεν θανά-
τοιο πέλωρα. ἀδιανόητον δὲ γίνεται τὸ λεγόμενον. A.

56 πρὸςθεν ἔθεν φεύγοντα μετὰ φρεναὶ οὐτάσε
δουρί: ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς πέπτωκε φεύγων καὶ τετραμι-
μένος ἐπὶ στόμα. A. v. ad 68.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν.

60 Ἀρμονίδεω, —

62 ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆγατο νῆας εἰσας
ἀρχεκύκλους, αὐτῷ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοιντο.

E.

οἱ τ' αὐτῶ, ἐπεὶ οὐ τι θεῶν ἐκ θέσφατα ἤδη.

60: ἡ διπλῇ, ὅτι ὀνόματοθετικὸς ὁ ποιητής, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ παραπλησίως ποιεῖ· οἰκεῖον γὰρ τέκτονος τὸ ἀρμόζειν, καὶ ἐν Τερπιάδῃ δέ τ' αἰθόος (χ 330). Haec scribens simul cogitavit Chorizontas, qui ejusmodi observationibus eundem auctorem prodentibus refutarentur (cf. ad I 137). L. καὶ ὅτι ἀμφίβολον, πότερον ὁ Φέρεκλος ἐπηξε τὰς ναῦς ἢ ὁ Ἀρμονίδης, ἔφ' ὃ καὶ Ἀρίσταρχος φέρεται (quod Homericum πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπαντᾷν (v. ad 62, cf. ad similem locum B 629). L. A.

64: ἀθετεῖται, ὅτι οὐχ ὑγιῶς ἐξηγήνομεν, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο ἐαυτῶ τε· ἔδει γὰρ αὐτῶ τε. A. Cacterum atheteseos non puto hanc unam causam fuisse: sed praecula etiam illa, quae non novisset Alexander, offensioni fuisse: quod ipsum prae illa grammatica quaestione deinde fere neglectum est. L. qu. ep. 116 not.

65 τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε δῶκῶν,

66 βεβλήκει γλοῦτον κατὰ δεξιόν.

68 γυνὴ δ' ἔριπ' οἰκῶξας, θάνατος δέ μιν ἀμφε-

68: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ οὗτος (v. ad 56) οὐκ ἐπὶ τὴν πληγὴν πέπτωκεν. A. Oὐκ inseruimus ante ἐπὶ τὴν πληγὴν. Nam ἐπὶ τὴν πληγὴν est in eam partem cadere, unde plaga venit, sive quis a fronte transfossus pronus cadit (χ 296: v. sch. Vulg.), sive a tergo supinus ut N 548; ἀπὸ τῆς πληγῆς in contrariam partem, sive a fronte transfossus supinus cadit (A 463 A 144), sive a tergo pronus, ut E 56 et h. L.

Ἀντήνορος υἱόν.

70 ὅς ῥα νόθος μὲν ἦεν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανώ: ἡ διπλῇ, ὅτι βαρβαρικὸν ἔθος τὸ ἐκ πλειόνων γυναικῶν παιδοποιεῖσθαι: Λαέρτης γοῦν χόλον ἀλέεινε γυναικός (α 433). BL? Ar. 199.

76 Εὐρύπυλος δ' Εὐαίρμονίδης Ὑψήνορα διον —

79 τὸν μὲν ἄρ Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός: πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος. A. Pluygers p. 8.

76 Ὑψήνορα: δύο Ὑψήνορες· καὶ ἀλλάχου γὰρ φησιν Ἰππασίδην Ὑψήνορα (N 411) V. Fluxit ex Aristarcho: πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Ὑψήνορος, vel tale quid L.

E.

83 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κρα-
ταΐη· ἢ διπλῇ ὅτι — Cetera non sunt Aristonici.

85 Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποιέροισι μετεΐη·
ἢ διπλῇ ὅτι ὡς πρὸς τινα διαλέγεται μὴ ὑποκειμένου προ-
σώπου, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ ἂν τις ἔγνω, καὶ χρόνος ἐνῆλ-
λαται. A. Cf. p. 8.

99 Θώρηκος γύαλον· ἢ διπλῇ, ὅτι τὸ ὄλον κύτος
τοῦ Θώρακος γύαλον διὰ τὴν κοιλότητα λέγει, οὐ μέρος
ὠρισμένον τοῦ Θώρακος. A. Ar. 114.

104 (Pandarus loquitur) εἰ ἐτερόν μεν

ᾧ ὄρσεν ἄναξ Διὸς νιὸς ὑπορνύμενον Ἀνκίηθεν·
ὅτι τῆς Τρωικῆς Ἀνκίας. A. Ar. 237.

113 αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος· An-
notatum fuerit στρεπτόν χιτῶνα significare τὸν νησιόν· Φ 31.

121 ὥς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς
Ἀθήνη· ἢ διπλῇ, ὅτι κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν νῦν τὸ
εὐχόμενος (precans, non glorians L.). A.

122 γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας
ὑπερθε· ὁ ἄσπερσκος, ὅτι ἐντεῦθεν μετενήνεται εἰς τὸν
ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνα ἐπ' Ὀδυσσεὺς τρέχοντος (Ψ 772). A.
Cf. ad N 61.

128 ὅφρ' εὐ· γιγνώσκεις ἤ μὲν θεὸν ἢ δὲ καὶ ἄνδρα·
ἢ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἢ δ' ἄνθρωπον. ἰδίως δὲ
εἶρηκεν ἄνδρα διὰ τὸ καὶ ἄνδρας πολεμεῖν. A. ἰδίως· ap-
posite ad hunc statum, quia qui in bello sunt, sunt ipsi viri,
eben die Männer. L.

137 ὃν ῥά τε (leonem) ποιμήν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις
οἴεσσιν

χρᾶσθαι μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσση·
τοῦ μὲν τε σθένος ὥρσεν, ἔπειτα δὲ τ' οὐ πρὸς-

ἀλλὰ κατὰ σταθμούς· δύεται τὰ δ' ἐρῆμα φο-
βεῖται·

αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται —

137 ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσσιν· ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐπαύ-
λεσιν, ὡς τὸ ποταμίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγῃ (Z 25). BL.
Verba fortasse mutata, observatio Aristarchea est: v. ad I. c,
et ad A 500.

E.

140 τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται: ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸς τὸ ση-
μαινόμενον καὶ οὐ πρὸς τὸ φητόν τούτο ἐπήγαγεν (cf. p. 32).
καὶ οὐ σταθμούς: τὰς κατ' ἀγρόν ἐπαύσεις. A. Inserui καὶ
ante οὐ σταθμούς.

145 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖα βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρί,
τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμων
πληξ', ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμων ἐεργαθεν ἡ δ' ἀπὸ
πλάτου.

145 βαλὼν: ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν πόρρωθεν πρῶτον βολὴν
λέγει. A. Ar. 68.

146: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τοῦ δ' ἑτέρου, ὁ
δὲ ποιητὴς οὕτως λέγει: ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα
(A 197). A. Cf. p. 20.

147: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ πληξ' καὶ ἔβαλεν,
ὅτι ἐκ χειρὸς ἐπάταξεν (sc. τὸ ἐπληξεν). A. Ar. 62.

148 τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἀβαντα μετώχετο καὶ Πο-
ντίαν.

148: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τοῦ δ' ἑτέρου, ὁ
δὲ ποιητὴς οὕτως λέγει: ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα
(A 197). A. Cf. p. 20.

148: πρὸς τὴν ὁριωνμίαν: καὶ γὰρ Ἀργεῖων ἐβασίλευε
Πολύιδος ὁ τὸν Μίνως ἀνευρὼν παῖδα μάντις. ἡ δὲ ἀνα-
φορὰ πρὸς τὸ Αἴθρη Πιτθῆρος θυγάτηρ (Γ 144). A.

149 ὄνειροπόλοιο: ὅτι ὄνειροπόλος ὁ διὰ τῶν ἰδίων
ὄνείρων μαντευόμενος, οὐχ ὁ ὄνειροκριτής. A. Ad A 63.

150: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐρμηνείαν. τὸ δὲ ὅλον οἷς τισὶ μὴ
ἐπανιοῦσι τοῦ πολέμου ὁ γέρων ἔκρινε τοὺς ὄνειρους. A. Cf. p. 6.

153 ἄμφω τηλυγέτω: καὶ ὅτι (Pluyg. ὅτι καὶ) ἐπὶ δύο
τὸ τηλύγετος. A. Pluygers p. 8.

156 ἄμφοτέρω: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σὺν
τῷ ἄμφοτέρω. οὕτως δὲ λέγει, ἄμφοτέρους ἀφείλετο τὸν
θυμὸν: τὸ γὰρ ἄμφοτέρω τὴν ἄμφοτέρους σημαίνει. ὁμοίως
δὲ λέγεται καὶ κατὰ τὸ ἐνικόν ἐπεὶ μ' ἀφελέσθε γε δόν-
τες (A 299). A. Cf. p. 21.

161 ὡς δὲ λέων ἐν βουσί θορόων ἐξ αὐχένα ἄξῃ
πόρτιος ἢ βούε: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
βουκόλου ἢ βούε. παραλλήλως δὲ (cf. ad N 276) τὸ εἴ-
δος τῷ γένει τέταχεν. A.

161 ὡς δὲ λέων ἐν βουσί θορόων ἐξ αὐχένα ἄξῃ
πόρτιος ἢ βούε: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
βουκόλου ἢ βούε. παραλλήλως δὲ (cf. ad N 276) τὸ εἴ-
δος τῷ γένει τέταχεν. A.

161 ὡς δὲ λέων ἐν βουσί θορόων ἐξ αὐχένα ἄξῃ
πόρτιος ἢ βούε: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
βουκόλου ἢ βούε. παραλλήλως δὲ (cf. ad N 276) τὸ εἴ-
δος τῷ γένει τέταχεν. A.

161 ὡς δὲ λέων ἐν βουσί θορόων ἐξ αὐχένα ἄξῃ
πόρτιος ἢ βούε: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
βουκόλου ἢ βούε. παραλλήλως δὲ (cf. ad N 276) τὸ εἴ-
δος τῷ γένει τέταχεν. A.

E.

βῆ δ' ἵμεν — Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
169 εὖρε Λυκάογος υἱόν· πρὸς τὸ ἀσύνδετον. A. Pluy-
gers. p. 8. Cf. proli. ad Nicanorem p. 49.

173 οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὐχεται εἶναι ἀμεί-
νων· ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν Τρωικὴν Λυκίαν λέγει. A. Ar. 237.

177 εἰ μὴ τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσσιν·
πρὸς τὸ ἀμφίβολον, εἰ μὴ οὗτος αὐτός θεός ἐστιν ὁ ἐναν-
τιούμενος, ἢ εἰ μὴ τις θεὸς ἐγκοτῶν τοῖς Τρώσι τῷ πολέμῳ
ἀρήγει. AB. Excidit δ' καὶ ὑγίης, vel tale quid: v. ad 191.

ἀσπίδι γιγνώσκων αὐλώπιδι τε τρυφαλεῖη.

183 ἵππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ' εἰ θεός
ἐστιν· ἀδεύεται, ὅτι δεξιόμενος τις (in versu 177), εἰ μὴ
τις θεός ἐστιν ὁ ἐναντιούμενος (quum intelligi debeat: nisi
quis iratus Trojanis deus ei auxiliatur, v. ad 191. L.), ἐνέ-
γραψεν αὐτόν (Ar. 350). οὐ διστάζει δέ, ἀλλ' ἐπίσταται
σαφῶς, ὅτι Διομήδης ἐστὶ· διὸ λέγει Τυδεΐδῃ μιν ἐγωγε
δαΐφρονι πάντα εἴσκω, Ἀσπίδι γιγνώσκων αὐλώ-
πιδι τε τρυφαλεῖη. A.

ἀλλὰ τις ἄγχι

ἔσσην· ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὦμος.

187 ὃς τούτου βέλος ὦκ' κηχήμενον ἔτραπεν
ἄλλῃ· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνοδότος ἠθέτηκεν αὐτόν· οὐ γὰρ
ἐτόλπετο ἄλλῃ τὸ βέλος, ἀλλ' ἔτυχεν αὐτοῦ. οὐ λέγει δέ
ὅτι καθόλου ἀπέτυχεν, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ καίριον τόπον φερό-
μενον παρέτρεψεν. A.

189 θώρηκος γυάλοιο· ἡ διπλῇ, ὅτι περιφραστικῶς
παλιν τοῦ κύτους. A. Ar. 114.

191 ἐμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός νύ τις ἐστὶ
κατήεις· ἡ διπλῇ, ὅτι εὐκρινές γίνεται τὸ ἐν τοῖς ἑπάνω
(177) ἀμφίβολον, ὅτι συνεργὸν λέγει τῷ πολέμῳ θεόν. A.

ἔνδεκα δίφροι

194 καλοὶ πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ
πέπλοι· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνοδότος μετέθηκεν (ἠθέτηκεν?)
ὥς παντολογοῦντος πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες, ἀγνοῶν
ὅτι ἐνίοτε παραλλήλως τάσσει τὰς ἰσοδυναμοῦσας λέξεις. A.
Cf. ad N 276.

E.

195 δίζυγες ἵπποι: ὅτι δυοῖν ἵπποις ἐχρῶντο. A. Ar. 196.

197 γέρων αἰχμητὰς Ἀντιάων: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ αἰχμητῆς, ὡς αὐτὰρ ὁ αὐτὸς Θυέστα (B 197). A. Cf. p. 18.

200 ἀρχεῦειν Τρώεσσι (Pandarum): ἡ διπλῇ, ὅτι οἱ τὴν Ζέλειαν οἰκούντες ὑπὸ τὴν Ἰδην καὶ ὑπὸ Πάνδαρον Τρώες ἐλέγοντο. A. Ar. 240.

208 ἀτρεκέες αἰμ' ἔσσευα βαλὼν: ἡ διπλῇ, ὅτι τρώας, καὶ οὐ ῥίπας ἀπλῶν τὸ βέλος. A.

ὅτε Ἰλιον εἰς ἐρατεινήν

211 ἡγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δίφ.

210: ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τὴν (cod. τὸ) Ἰλιον. A.

211: ὅτι ἀντὶ τοῦ Τρώων τὸν ὑπὸ τὴν Ἰδην (cf. p. 23), χαρίζομενος δὲ τῷ Ἑκτορι. τινὲς δὲ ἀγνοοῦντες ὅτι λέγονται καὶ οἱ ὑπὸ Πάνδαρον Τρώες (v. ad 200) μεταγράφουσι Τρώεσσι φέρων χάριν ἱπποδάμοισιν. A. Ar. 240.

212 εἰ δὲ κε νοστήσω καὶ ἐσόψομαι ὄφθαλμοῖσιν

πατρίδ' ἐμήν: ἀντὶ τοῦ νοστήσομαι, ὡς πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼν ὀνομήνω (B 488). περιτεύει δὲ ὁ κέν σύνδεσμος. A. Cf. p. 12.

222 οἶοι Τρῳῆοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο

κραιπνὰ μᾶλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἡδὲ φέβεσθαι.

222: ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ διὰ πεδίου γάρ. A. Pluyg. p. 8. Cf. p. 26.

223: ἡ διπλῇ, ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ φόβον Ἀργεος φορεούσας (B 767), τὴν ἐν πολέμῳ φυχὴν καὶ ὅτι τὸ φοβεῖσθαι καὶ φέβεσθαι ἐπὶ τοῦ φεύγειν Ὀμηρος τίθησιν, οὐκ ἐπὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν δέους. A. Ar. 89.

224 τῷ καὶ νῶϊ πόλιν δὲ σωῶσεται: ὅτι δύο ἵπποι. A. Pluyg. 8. Ar. 196.

228 δέδεξο: ἡ διπλῇ, ὅτι εἴωθε περιτεύειν τῇ συλλαβῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ πεπιδωνται λελάχουσιν. A. Cf. p. 11.

230 Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ πρὸ ἵππων: ὅτι δυοῖν ἵπποις ἐχρῶντο: διὸ καὶ δυικῶς λέγει. A. Pluygers. 8. Ar. 196.

233 μὴ τῷ μὲν δεῖσαντε ματήσεται, οὐδ' ἐθέλητον

E.

ἐκφραζέμεν πόλεμόν, τὰ δὲ φθόγγαν ποιεῖν τε:
ὅτι πεπλεγμένον κατὰ τὸν τόπον τοῦτον τοῖς δουκοῖς στήμα-
σιν. A. δουκοῖς ins. L. (Herod. 460), in cod. esse affirmat
Pluygers p. 11.

238 δεδέξομαι: ἡ διπλή, ὅτι ἀντὶ τοῦ δεδέξομαι [ἐπι-
τηρήσω], ὡς λελάχουσιν ἀντὶ τοῦ λάχουσιν. A. Cf. p. 11.

245 ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας: ὁ μὲν πόξων εὖ εἰ-
δώς: ἡ διπλή πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς φράσεως ἀκόλου-
θον γὰρ ἡμῖν εἰπεῖν τὸν μὲν πόξων εὖ εἰδота. A. Cf. p. 19.

249 ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἱππῶν: ὅτι Ἀττικῶς
(cf. p. 4) ἐξενήνοχεν ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ τοὺς ἱππους (cf. p. 21).
δοκεῖ δὲ Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἠθετηκέναι. A.

252 μὴ τι φόβον δ' ἀγόρευε: ὅτι πάλιν (223) φόβον
τὴν φωνὴν εἶπεν. A. Ar. 89.

253 οὐ γὰρ μοι γενναῖον ἄλυσκάζοντι μάχεσθαι:
σημειοῦνται τινες, ὅτι οὕτως εἴρηται ἐγγενές, πάτριον. A.

255 ὁ κνείω δ' ἱππῶν ἐπιβαινέμεν: σημειοῦνται
δὲ καὶ τὸ ὁ κνείω δ' ἱππῶν ἀντὶ τοῦ ὁ κνηρῶς ἔχω. A.

257 τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτὶς ἀποτίσεται: ὡς ἐξ
ἱπποῖς: ὅτι οὐ τὸ αὐτὸ λέγει διὰ τοῦ πάλιν καὶ αὐτὶς,
ἀλλὰ τὸ μὲν αὐτὶς ἀντὶ τοῦ πάλιν, τὸ δὲ πάλιν τοπικόν,
ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτόν. A. Ar. 100.

260 αἱ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὁρέξῃ
ἀμφοτέρω κτείνειν, σὺ δὲ τοῦσδε μὲν ὠκέας ἱππους
αὐτοῦ ἐρυκακίεσθαι.

261 ἡ διπλή, ὅτι περισσός ὁ δὲ σύνδεσμος. A. Cf. p. 33.

262 ἡ διπλή, ὅτι ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ
ἐρύκακε. A. Cf. p. 14.

263 Αἰνείας δ' ἐπαῖξαι μεμνημένος ἱππῶν: πῶς οὐ
ἐπὶ δ' ἐλάσσει Τρώων μετ' ἐκκνήμιδας Ἀχαιοῦς

263 ἐπαῖξαι: ἡ διπλή, ὅτι τῷ ἀπαρέμφατῳ ἀντὶ πρὸς-
τακτικοῦ ἔχοιστο. (Cf. p. 14.) Ζηνόδοτος δὲ Αἰνείωσ (cod.
Αἰνείω: n. ad 323) γράφει. A.

264 μετ' ἐκκνήμιδας: ἀντὶ τοῦ πρὸς. A. qu. ep. 88.

265 τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἥς Τρωὶ περὶ εὐρύσιπα Ζεὺς
δῶχ' υἱὸς ποινὴν Γανυμήδεος, οὐνεκ' ἄριστοι —

266: ὅτι ἰδίως τῷ ποιῆν κέχρηται κυρίως γὰρ ἐπὶ φό-

E.

νου ποῖνῃν δεξαμένω (I 636, Ar. 152). καὶ οὕτω τὸ οὐ-
νεκα ἅντι τοῦ τούνεκα. A.

268 τῆς γενεῆς ἐκλεψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀρχίσσης

λάθρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἔπποους.

268 τῆς: ἅντι τοῦ ταύτης. καὶ λείπει τὸ ἄρθρον, ἢ
ἢ ταύτης τῆς γενεῆς. LV. Fluxit certe ex Aristonico. Cf. p. 30.

269: ἡ διπλῇ, ὅτι οἱ περὶ Ἑλλάτικον ἀνεγίνωσκον θη-
λέας ὡς ταχέας, ὡς Ἀσρικῶς ἐπιτιθεμένου τοῦ ποιητοῦ. τὸ
δὲ ποιοῦντο παρ' Ἡσιόδω πληροῦσαι, Ὅμηρος δὲ οὐ χρῆται.
A. Cf. ad T 97. προφανεῖσας dicitur Zenodotus scripsisse Θ 378, L.

272 τὰ δὲ δὴ Αἰεΐα δῶκεν, κίχνη τε καὶ φάβοιοι:
ὅτι ὅσοι ἵπποις ἐχρῶντο. ἡ δὲ ἀναφορά: πρὸς τὸ τετραπῶν
Ξάνθε τε καὶ οὐ Πόδαργος. (Θ 185 — Ar. 196) καὶ ὅτι
φόβον τῇ φυγῇ λέγει (Pluygers p. 11). A.

278 ἡ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πι-
κρὸς δ' αἰστός: πρὸς τὴν ἐριμυσίαν, ἢ μάλα, ὅς οὐκ ἐδά-
μασσα τὸ βέλος, ὅ ἐστιν ὁ αἰστός. A.

289 Ἄρφα τάλαν' ἑνὸν πολεμιστήν: ἡ διπλῇ, ὅτι
παρηγμένως λέγει τάλαν' ἑνὸν πολεμιστήν (i. e. ut al-
tera pars significationis delitescat: Ar. 321), καὶ ἐν ἑστίν ἐξ ἀμ-
φοτέρων, ὑποκειμενικὸν ἐν τῇ μέσῃ. A. Ut haec duo vocabula
unam notionem exprimere existimavit, sic etiam πύλαρτα ὁ
κρατεροῦ Ν 415 (quod transit in Apoll. lex. 137, 25) et χορᾶ
καλή Π 180. Cf. proll. ad Nicanor. p. 100 cum nota.

290 δαΐσας μὴ πῶς οἱ ἐρυσαίτατο μετρὸν Ἀχαιοί.

ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὡς ἀκλὶ πεποιθώς,

300 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πικρὸς
ἐίστην.

298 οἱ: ὅτι ἅντι τοῦ αὐτοῦ. A. καὶ παρτίται ἡ παρά:
hoc enim excidit, cf. p. 25.

299: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ τῶν τετραπῶν ἡ μεταφορά,
πρὸς τὸ ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας (Α 37). A.

300 οἱ: ὅτι πάλιν (298) ἅντι τοῦ αὐτοῦ. A. Cf. p. 23.

307 πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τέκοντες οὕτω τὰ τετα-
μένα νεῦρα. LV. Ar. 153.

309 ἔστη γυνὴ ἐριπῶν: ἡ διπλῇ, ὅτι ἔστιν ἅντι τοῦ
ἔμεινεν, ἐπὶ τὰ γόνατα πεσών. A. Quatuor ultima verba,
quae sunt apud Vill., desunt apud Bekk.

E.

καὶ ἐρείσας τὸ χεῖρὶ παχέϊη
310 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαϊνὴ νύξ ἐκάλυπεν.

310 [ἡ διπλῇ], ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐπὶ Ἑκτορος λέγεται (A 356)· μιστὲν γοῖς ἐντεῦθεν. A. q. d. ἡ νύξ ἐκάλυπεν.

311 καὶ νύ κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἄνδρῶν Αἰ-
νείας· καὶ ὁ χρόνος καὶ τὸ ῥῆμα ἐνῆλλακται, ἀντὶ τοῦ
ἀπώλετο ἄντι A. Cf. p. 7. πομπ. ἡ νύξ ἐκάλυπεν.

315 πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φασεινοῦ πτόγῃ ἐκάλυ-
ψαντες ἐμπροσθεν αὐτοῦ (Bekk. αὐτοῦ, cf. p. 23). οὐχ ὡς
ἄνωτον δὲ περιβάλλει τὸν πέπλον αὐτοῦ ἀλλ' ἵνα κρύψῃ
αὐτόν. A. d. ἡ νύξ ἐκάλυπεν.

319 οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεστιάων·
ὅτι ἰδίως συνθεστιάων ἀντὶ τοῦ ἐπτολῶν. A. Pluygers. p. 8.

323 Αἰνεῖας· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Αἰνεῖας.
οὐκ ἔστι δὲ Αἰνεῖας ὡς Πετῶς. A. Cf. 263. Sed scripsi
Αἰνεῖω et Αἰνεῖως pro accentibus, qui apud Bekkerum sunt
Αἰνεῖω et Αἰνεῖως. Non video cur ad Αἰνεῖως et Αἰνεῖω
ferretur. Nam sive statuit nominativum in ῶς pro Αἰνεῖας·
hunc paroxytonum finxisse verisimilius, ex paroxytonis autem
ejusmodi fiunt proparoxytoni genetivi in ῶς, ut docuit exem-
plisque firmavit Choerob. can. p. 413 Cr. Siye, id quod pro-
babilius, ne quaesito quidem nominativo Αἰνεῖω originem fal-
laciem habuit ex Αἰνεῖω (qui genetivus est ut Ἑρμείω, nunc
recte pro Αἰνεῖω E 534 v. Orus in sch. B 461; uti erat in
relecta lectione Αἰνεῖω γεγενη πάντεσσιν ἀνάξει T 307); nec
hinc accentus trajectio verisimilis. Aristonicus autem si cum
Πετῶς potissimum comparavit, non id fecit propter similitu-
dinem accentus, sed ut ad id exemplum genetivi in ῶω exigeret,
quod esset Homericum. A. d. ἡ νύξ ἐκάλυπεν.

329 αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρατερῶν νῆχας
ἱπποῦς· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κρατερῶν νῆχας.
βλαιοῦ δ' ἡ συναλοιφή. τὸ δὲ ἔξης ἐστίν, αἶψα δὲ Τυδεΐδην
μέθεπε τοὺς ἱπποῦς, τουτέστι κατόπιν ἤλαυνεν. A.

333 οὔτε πολίπορθος Ἐννώ· ἡ διπλῇ, ὅτι πολ-
εμική ἡ θεός. A. Ar. 181.

A versu 336 ad 635 aliena manu codex descriptus est,
membranis sex recenter adsutis. Villosion. Ita omnia genuina
Aristonici scholia ad hos trecentos versus perierunt.

E.

443 ὥς φάτο, Τυδεΐδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν
ὀπίσσω. Hic recte scribi τυτθόν, contra Π 710, (ubi vid.)
πολλόν. L.

486 ἀμυνέμεναι ὥρεσσι. ὥρεσσι significare (γυ-
ναῖς. Σ 265.

587 τύχε γάρ ῥ' ἀμείβοιο βαθείης. Vestigia scholii
Aristarchei quod amissum est, non modo sunt in Eust. (Ar.
128), sed etiam in sch. D.

593 ἥ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δημοτῆ-
τος. i. e. κυδοιμοῦ εἰδωλον. A 4.

612 καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάρου υἱόν. Hic ex
homonymis est. B 830.

627 ὥς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν νόμι-
νῃν. Notatus fuit propter πονέοντο. 667.

638 ἀλλ' οἶόν τινά φασι βίην Ἡρακλεΐην· ἥ
διπλῇ ὅτι τὸ οἶον ἐπὶ θαυμασμοῦ. τινὲς δὲ ἀλλοῖον παρὰ
τοὺς νῦν. Ζηρόδοτος δὲ καὶ ἀμέτρως γράφει Ἡρακλεΐην
(v. ad B 658). A.

648 Ἴλιον ἰοήν· ἥ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.
δοῦράτα μακρὰ.

657 ἐκ χειρῶν ἦξαν· ὅτι τὰ δόρατα ἦξαν. A. Plu-
gers p. 8. Cf. p. 15.

661 αἰχμή δὲ διέσσντο μαιμώσῃ·
ὅστέω ἐγχριμφθεῖσα· ἥ διπλῇ, ὅτι ἀκαταλλήως·
ἔδει γὰρ εἰπεῖν, μαιμώσῃ ἔγχριμφθῆναι. A. Cf. p. 14.

667 τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες· πάλιν
(627) πρὸς τὸν πόνον ἥ διπλῇ. A. Ar. 87.

670 ἐλήμονα θυμὸν ἔχων· ὅτι οἱ νεώτεροι ἐλῆ-
μονα τὸν ἀτυχῇ, ὁ δὲ Ὀμηρος τὸν ὑπομενητικόν, ἀπὸ τοῦ
ἐλῆναι. A. Ar. 99.

684 μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσης· ὅτι (ita L.
pro αὐτῶς) οὐ πάντως βροῶμα, πρὸς τὸ ἐλώρια τεῦχε κύν-
νεσσιν (A 4). A. Ar. 110.

700 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ κηῶν·
ἥ διπλῇ πρὸς τὸ σημαίνόμενον, ὅτι Ἀττικῶς (p. 1) ἐξενύ-
γοχεν, οὐκ ἐφευγον προτροπάδην ἐπὶ τὰς ναῦς. A. Cf. p. 21.

705 ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέ-
στην· ἥ διπλῇ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι ὁμώνυμος οὗτος

E.

τῷ Ἀγαμέμνονος υἱῷ [Τεύθραντι]. A. V. Lehrs Herodian. p. 457. Tertius Orestes, ad M 139. L.

708 ὅς ῥ' ἐν Τληναίεσσιν· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Τδθ. ἐστὶ δὲ τῆς Λυδίας ἡ Τδθ, ὃ δὲ ἀνὴρ Βοιωτός, καὶ κόμη Βοιωτίας ἡ Τλη. καὶ ὅτι νῦν (cod. οὐ) συν-εσταλμένως λέγεται ἡ πόλις, ἐκτέταται δὲ ἐν τῷ καταλόγῳ (B 500, ubi v.) διὰ μέτρον. A. Emend. L. Ar. 241.

729 τοῦ δ' ἐξ ἄργύρεος ῥυμός πέλεν· ἡ διπλῇ, ὅτι ὅταν εἶπῃ ἐν πρώτῳ ῥυμῷ (Z 40) τῷ ἄκρῳ λέγει· εἰς γὰρ ἐστὶ ῥυμός (Ar. 149). τὸ δὲ πέλεν ἀντὶ τοῦ πέλει (Cf. p. 6.). A.

πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδεῖ, 735 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτῇ ποιήσατο καὶ κάμπε χρυσῖν· ἡ δὲ χιτῶν ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο —

734. 735. 736: οἱ ἀστερίσκοι, ὅτι ἐνταῦθα μὲν καλῶς κεῖνται, ἐν δὲ τῇ κόλῳ μάχῃ (Θ 385) μηδεμίας φαινομένης ἀριστείας οὐ θεόντως. ὁ δὲ Ζηνόδοτος τοὺτους μὲν ἀθετεῖ, ἐκείνους δὲ καταλείπει. τῷ δὲ τρίτῳ παρακίεται ἡ διπλῇ, ὅτι δασύνειν δεῖ τὸ ἡ δέ· ἐπανέλαβε γὰρ, ὡς ἔθος αὐτῷ, τὸν περὶ τῆς Ἀθηνᾶς λόγον. A. Cf. de hac epanalepsi Θ 321 O 127 Π 401, 467 et Didym. ad Γ 18.

744 ἑκατὸν πολίων προλέεσσ' ἄραρυϊαν· οἱ πε-ζοὶ αἱ προλέες ὅπλα ἔχοντες. A. Ar. 123.

λάζετο δ' ἔγχος 746 βριθὺ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.

746. 747: [ἡ διπλῇ], ὅτι ἐντεῦθεν εἰς τὴν Ὀδύσειαν (α 100) μετάνεινται. A. καὶ εἰς τὴν κόλον μάχην (Θ 390).

749 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ· ἡ διπλῇ, ὅτι πύλαι οὐρανοῦ τὰ νέφη· ὁ γὰρ ὑπὲρ ταῦτα τόπος ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανόσ καλεῖται. A. Ar. 167.

754 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδείραδος Οὐλύμπιοι· ἡ διπλῇ, ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος, καὶ ὅτι ὑπερθετικὸν ἀντὶ ἀπλοῦ, ἀκροτάτῃ ἀντὶ τοῦ ἄκρ. (Cf. p. 31). οὐ ζητητέον οὖν πῶς τὸν ὑπὸ (cod. ὑπὲρ) τὰ νέφη τόπον ἀκροτάτην εἰ-ρηκε κορυφὴν· λέγει γὰρ ἄκραν οἰανδήποτε. A. Pro κορυφὴν cod. κεφαλὴν τοῦ τήν vel ταύτην. Em. L. Ar. 168.

E.

760 τέρονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες. Annotatio fuit de syllepsī:
solus enim Apollo Martem excitavit. v. ad Ψ 306.

763 πεπληγνῖα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήθους αὐτῶν
παθητικῶ. A. Cf. p. 3.

764 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγε-
ρέτα Ζεὺς: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐνίοι γράφουσι τὴν δ' αὖτε πρὸς-
εἶπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. A.

774 ἦχι ῥοᾶς Σιμόεις συμβάλλετον ἡδὲ Σκάμαν-
δρος: ὅτι τὸ κατ' ἀμφοτέρων ῥῆμα μεταξὺ τῶν ὀνομάτων
τέταχεν· ἔδει γὰρ ἦχι ῥοᾶς Σιμόεις καὶ Σκάμανδρος
συμβάλλετον. τούτῳ δὲ τῷ ἔδει πεπλεόνακε καὶ Ἀλκμῶν·
διὸ καὶ καλεῖται Ἀλκμανικόν, οὐχ ὅτι αὐτὸς (οὗτος?) πρῶ-
τος ἐχρήσατο, ἀλλ' ὅτι τῷ τοιούτῳ ἔδει πεπλεόνακεν. A. Cf.
Γ 138. Τὸ ante κατ' ἀμφοτέρων addidi.

785 Στέντορι εἰσαμένη: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐνταῦθα μό-
νον μνημονεύει τοῦ Στέντορος. A. πολλὰ δέ ἐστιν ἄπαξ
εἰρημένα παρὰ τῷ ποιητῇ: Γ 54.

789 οὐδέ ποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Λαρδανιάων
οἴχνεσκον: τῶν Σκαιῶν· φησὶ γὰρ ἀλλ' ὅσον ἐς
Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἱκανοῦ (I 354 ubi v. A.
cf. Z 237 X 6 L.) BL.

795 ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος
ἰῶ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἰδίως εἶρηκε ἀντὶ τοῦ βαλὼν ἔλκος ἐποίη-
σεν. A. Cf. ad νεκρὸν τὸν ἔκτανε Ω 151. L. et Ar. 72.

796 ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
ἄσπιδος ἐν κύκλῳ: ἡ διπλῇ, ὅτι τελαμῶσιν ἐπὶ τῶν
ἄσπιδων ἐχρῶντο. A. Ar. 194.

800 ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα εἰκοτάχεινατο Τυδεύς:
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ λέγει κατὰ τι ὅμοιον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὐδὲ
ὅλως ὅμοιον. A.

807 κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ'
ἐνίκα: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος ὑποτάσσει τοῦτ' οἴησιν
ὀμηδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάροθος ἦα· ἐναντιοῦται
δὲ ἡ γὰρ Ἀθηναῖα οὐ φησι παροτρύνειν ἀλλὰ κωλύειν (802,
805)· μετήχθη δὲ οὐ δεόντως ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνονος λόγου
(Δ 390). A. μετήχθη scripsi pro κατήχθη.

E.

814 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης: ὅτι ἔνοιό τιν' αὐτὲ προσέειπε. A.

824 μαχὴν ἀνὰ κοιρανέοντα: τὸ ἀνὰ ἀντιτῆς κατὰ. A. „si hoc Aristarchi est“: qu. ep. 87.

832 ὃς πρῶην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ στεῦν' ἀγορεύων
Τρωσὶ μαχήσεσθαι: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ στεῦτο, ὅτι
τὸ κατὰ διάνοιαν διωρίζετο ἡ λέξις σημαίνει. A. Ar. 106.

834 νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ: ἡ διπλῇ, ὅτι
ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς Τρωσὶν ἔστιν, οὐ μετὰ Τρώων. A. Cod.
ἔστι pro ἔστιν, οὐ. Emend. L. qu. ep. 88.

836 χεῖρὶ πάλιν ἐρύσασα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ
εἰς τοῦπίσω. A. Ar. 100.

ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παρὰ Διομήδεα διόν
838 ἐμμεμανία θεᾶ. μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
βριθουσύνῃ· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἀνδρᾶ τ'
ἄριστον.

838. 839: ἀθειοῦνται οἱχοι δύο, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖοι καὶ
γελοῖοι καὶ τι ἐναντίον ἔχοντες. τί γάρ, εἰ χεῖριστοι ἦσαν
ταῖς ψυχαῖς, εὐεδαῖς δὲ καὶ εὐσαρκοί; A. An tum non ἔβρα-
χεν ἄξων; L.

842 ἦτοι ὁ μὲν (Mars) Περὶ φαντα πελώριον ἐξενά-
ριζεν: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν σκυλεύοντα τὴν Ἄρην
ποιεῖ (Ar. 182), καὶ ὅτι τινὲς γράφουσιν ἐξενάριξεν (in qui-
bus fuisse videtur Zenodotus: A 368). συντελικὸν δὲ γίνεται,
δεῖ δὲ παρατατικῶς· καὶ γὰρ ἐπιφέρει τὸν μὲν Ἄρης ἐνά-
ριζε μεταίφρονος [ἀντὶ τοῦ ἀνῆρες]. A. Cf. p. 5. Verba ἡ
διπλῇ Playgers. p. 12 interpolata esse dicit.

857 νεῖατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρῃ:
ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ τὰ κοῖλα μέρη ἐζωννύοντο τὴν μίτραν·
καὶ ἔστι δικασκαλικὸς ὁ τόπος. A. Ar. 128.

οἷῃ δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ
865 καύματος ἐξ ἀνέμοιο θυσαέος ὀρνυμένοιο: πρὸς
τὴν πλοκὴν τοῦ ἐξῆς λόγον, οἷα (οἶος?) φαίνεται ἀήρ ἐκ νε-
φέων, θυσαέος ἀνέμου ὀρνυμένου ἐκ καύματος. A.

875 σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα
κούρη: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ διὰ σέ (cf. p. 25), καὶ ὅτι
ἐμφαίνει ὡς ἐκ μόνου τοῦ Διὸς γενομένης τῆς Ἀθηνᾶς. A.

i. e. „hic locus speciem praebet, quasi Homerus ex solo Jove natam Minervam cognoverit.“ Ar. 182.

878 σοὶ τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμημέσθ' ἕκαστος·
πρὸς τὸ σχῆμα· ἔδει γὰρ πειθόμεθα καὶ δεδμημέθα ἕκαστος.
A. Cf. p. 18.

891 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοι τε μάχαι
τε· ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐντεῦθεν μετενήκεται ἐν τῇ πρώτῃ
ῥαψωδίᾳ (177) ἐπὶ τὸν πρὸς Ἀχιλλεῦ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος λόγον. A.
892 μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπισικτὸν,
"Ἡρης" τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημι ἐπέεσσιν.

892: ἡ διπλῇ, ὅτι σαφῶς "Ἡρας ὁ "Ἀρης, οὐκ Ἐννοῦς,
ὡς τινες. A. Ar. 181.

893 σπουδῇ: ὅτι μετὰ σπουδῆς καὶ κακοπαθείας (cod.
κακότητος). A. Emend. Pluygers. p. 8. Ar. 122.

898 καὶ κεν δὴ πάλαί ἦσθ' ἀνέριτερος Οὐρανώ-
νων· ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηρόδοτος γράφει ἀνέρι-
τατος, οὐ δει δέ· ἡ γὰρ σύγκρισίς ἐστι πρὸς Τιταῖνας ἀνο-
μοιογενεῖς καὶ ἐν ἐνὶ κατηγμένους τόπῳ· τούτων οὖν ἀνέρι-
τερος ὁ μὴ κατὰ γένος ὢν ἐξ αὐτῶν. A. Ar. 191 et Add.

899 ὡς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγειν ἰήσασθαι· ἡ
διπλῇ, ὅτι ἱατρὸν τῶν θεῶν ἕτερον παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα
παραδίδωσι τούτον. A. Ar. 181.

905 τὸν δ' Ἥβη λούσεν· ἡ διπλῇ, ὅτι παρθενικὸν τὸ
λούειν. οὐκ οἶδεν ἄρα ὑφ' Ἡρακλέους αὐτὴν γεγαμημένην,
ὡς ἐν τοῖς ἡθετημένοις ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (λ 600). A. Ar. 186.

906 πᾶρ δέ Διὶ Κρονίῳ καθεῖξετο κύδει γαίων·
ἡ διπλῇ οὖν ἀστερίσκῳ [περιεστιγμένῳ], ὅτι οὐ δεόντως ἐκ
τοῦ περὶ Βριάρεω λόγου (A405) ἐνθάδε μετάκειται ὁ στίχος·
οὐ γὰρ καὶ (τι?) κύδους ἄξιον πέπρακται αὐτῷ· καὶ ὅτι αἰτο-
πον ἐπὶ τῷ κύδει γαυριᾶν τὸν ὑπὸ Θνητοῦ ἡττημένον. A.

EIS THN Z.

2 πολλὰ δ' ἄρ' ἐνθά καὶ ἐνθ' ἴθυσε μάχῃ πεδίοιο
ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.

2: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ, ἢ διὰ πεδίου. A.
Cf. p. 26.

Z.

3 ἀλλήλων ἰθυνομένων: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀλλήλους ἰθυνόωντων, (cf. p. 2 sq.) καὶ παρῆται ἡ ἐπὶ πρό-
θεσις. A. Cf. p. 24.

4: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐν τοῖς ἀρχαίοις (puto ταῖς Ἀρισταρχεί-
οις L.) ἐγγράφτο μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ
στομαλίμνης· διὸ καὶ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φέρεται· [καὶ]
ὑστερον δὲ περιπεσὼν ἔγραψε μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ
Ξάνθοιο ῥοάων. τοῖς γὰρ τοῦ ναυστάθμον τόποις ἡ γραφή
συμφέρει, πρὸς οὓς μάχονται (hsc. hi versus illa lectione re-
tentia. A. Ar. 231. cf. p. 376). A.

6 φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν: φόως esse salutem: Φ 538.
Ar. 364.

9 τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔπαισε. A.

15 πάντας γὰρ φιλέσκειν ὁδῶ ἐπὶ οἶκια ναίων: ἡ
διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐξένιζεν (Ar. 150). ἡ δὲ ἐπὶ ἀντὶ τῆς
παρά, ὡς τὸ ἐπὶ λιμένι οἰκῶν (qu. ep. 87). A.

ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα

18 αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ'
ἔππων

ἔσκεν ὑψηνίοχος:

17: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα· ἀμφοτέρους τὴν ψυχὴν
ἀφείλετο ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρων· τὸ γὰρ ἄμφω ἢ ἀμφοτέροι ἢ
ἀμφοτέρους σημαίνει. A. Cf. p. 21.

18: ἡ διπλῇ, ὅτι ὀνοματοθετικὸς (cod. ὡς; em. L.) ὁ
ποιητὴς· ἀπὸ γὰρ τοῦ καλεῖν ἐπὶ τὰ ξένια Καλήσιος. A.

19 ὑψηνίοχος: ἡ διπλῇ, ὅτι παρέλκει ἡ πρόθεσις ὡς
ἐν τῷ Ποσειδάωνος ὑποδμῶς (δ 386). A. Ar. 115.

σκοτίον δὲ ἐγείνατο μήτηρ

25 ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ.

24: ἡ διπλῇ, ὅτι τοὺς μὴ ἐκ φανεράς συνουσίας λα-
θραίας δὲ μίξεως γεγονότας σκοτίους καλεῖ, τοὺς δὲ αὐτοὺς
καὶ παρθένιους (Π 180). A. Ar. 136.

25 ἐπ' ὅεσσι: ἀντὶ τοῦ παρ' ὅεσσι, καὶ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ
τῶν οἰῶν λέγει. A. Cf. ad A 500.

34 ναῖς δὲ Σατνιόεντος ἐυρρέϊταιο παρ' ὄχθας: ἡ
διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὅς ναῖς Σατνιόεντος, ὁ
Ἑλατος. κακόφωνον δὲ γίνεται. A. Cf. ad N 172. L.

38 ἔππω γὰρ οἱ ἀνυζομένῳ πεδίῳ: ἡ διπλῇ, ὅτι

ἐλλείπει ἡ διὰ (Cf. p. 26), καὶ ἵππῳ δυνικῶς ὡς ἐπὶ ξυνωρίδος ἔφη (Ar. 136), Α.

40 ἐν πρώτῳ ὄνυμῳ: ἡ διπλῇ, ὅτι πρώτῳ ἀντὶ τοῦ ἄκρῳ, καὶ ὅτι εἰς ὄνυμός. Α. Ar. 149.

41 φοβέοντο: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐφευγον· ἐπὶ τούτου γὰρ αἰετὴν λέξιν τίθησιν (Ar. 89). Α.

43 περηνῆς ἐν κοινήσιν ἐπὶ στόμα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐξηγήσατο τί ἐστὶ τὸ περηνῆς, ὡς μὴλ', οὗτος τε καὶ αἰγες. (ι 184). Α.

50 πεπύθοντο: ἡ διπλῇ πρὸς τὸν ἀναδιπλασιασμόν, ὡς λελάχωσιν, ἀντὶ τοῦ πύθοντο. Α. Cf. p. 11.

τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων

64 οὕτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀντεγράφει, Ἀτρεΐδης δὲ —

64: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν. Α. Cf. ad E 734.

77 πόνοσ' ὕμμι μάλιστα: ὅτι τὸ κατὰ τὸν πόλεμον ἔργον πόνον εἶρηκε πάλιν. Α. Ar. 87.

87 ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραίᾳς

89 οἷξασα κληίδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο.

87 ξυνάγουσα: ἡ διπλῇ, ὅτι ὁ χρόνος ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ συναγαγοῦσα (cf. p. 4). Α.

92 θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡνυκόμοιο· ἐπὶ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τῆς παρὰ, ἔν' ἡ παρὰ γούνασιν· ὁρθὰ γὰρ τὰ Παλλάδια κατεσκεύασται. καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ (ζ 52) ἀντὶ τοῦ παρ' ἐσχάρῃ. Α. qu. ep. 91.

96 Ἰλίου ἰσῆς: ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τῆς Ἰλίου. Α.

112 ἄνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς: ἡ διπλῇ περιεστειγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄνέρες ἔστε θοοί, καὶ ἀμύνετον ἄστερ' ἰλῶβην. συγχεῖται δὲ τὸ δυνικὸν πρὸς πολλοὺς λεγόμενον. Α. Cf. p. 15.

117 ἄμφι δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν: ἡ διπλῇ, ὅτι περιφερεις καὶ ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες ἕως σφυρῶν καὶ αὐχένος καλύπτονται. Α. Ar. 194.

119 Γλαῦκος δ' Ἰππολόχοιο πάϊς καὶ Τυδέος υἱός —: ἡ διπλῇ ὅτι μετατιθέασιν τινες ἀλλαχόσε ταύτην τὴν σύστασιν. Α.

128 (Diomedes ad Glaucum) εἰ δέ τις ἀθανάτων γε

Z.

κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ καθόλου τὴν ἀχλὺν ἀφῆρέθη πρὸς αὐτῆς Ἀθηνᾶς (Bekk. θεοῦ, v. Pluygers, p. 11). A. Cf. E 127. Ad hunc versum rectius adscribetur hoc scholium (quod fecit Vill.), quam ad 123 (Bekk.). V. Pluygers, p. 11.

130 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Ἀνκούργος δὴν ἦν, ὃς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανόισιν ἔριξεν,

ὃς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας σεῦε κατ' ἡγάθεον Νυσῆιον.

130 Ἀνκούργος: ὁμώνυμος οὗτος ὁ Ἀνκούργος ἐκείνῳ τὸν Ἀνκούργος ἐπεφνεν (H 142) καὶ ὁ Δρύας δὲ τῷ Λαπίθῃ (A 263). A.

131: σημειοῦνται τινες, ὅτι ὡς περὶ θεοῦ τοῦ Διωνύσου διαλέγεται. A. „scholium nec integrum fortasse et an Aristonici sit, non caret dubio.“ Ar. 183 sq.

132: ἡ διπλῇ, ὅτι μαινομένοιο ἦτοι μανιοποιῶν, βακχείας παρασκευαστικῶν· ἡ αὐτοῦ μαινομένου, ἐνθουσιαστοῦ ἢ βακχευτοῦ. A. Ar. 183.

135 Διώνυσος δὲ φοβηθεῖς

δύσεθ' ἄλως κατὰ κύμα: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χολωθείς, καὶ ὅτι περισσὸς ὁ δέ. A. ? An legit αἱ δ' ὅτε πᾶσαι (v. 133) vel tale quid? Cf. p. 33. Fortasse tamen haec altera pars scholii non ad hunc versum pertinet, sed ad v. 146, ubi v.

146 οἷη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν τοίη δέ: ἡ διπλῇ, ὅτι — Sequuntur Herodiaea. Aristonici fuerat: ὅτι περισσὸς ὁ δέ. Ceterum potest fieri, ut talia ab epitomatore nonnumquam prudenti in unum contracta sint. L.

152 ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῶ Ἀργεος ἱπποβότοιο: ἡ διπλῇ, ὅτι Ἐφύρην τὴν Κόρινθον ἐξ ἡρωικοῦ προσώπου εἶπεν. ἔστι δὲ καὶ τις Θεσπρωτίας Ἐφυρα πόλις (Ar. 236 sq.). Ἀργεὸς δὲ ἱππόβοτον τὴν Πελοπόννησον καλεῖ, τὴν δὲ Θειταλίαν Ἀργεὸς Πελασγικόν (Ar. 232). A.

153 ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν Σίσυφος Αἰολίδης: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸν συνετὸν καὶ κερδαλέον κέρδιστον λέγει. οἱ δὲ νεώτεροι τὸν φιλοκερδῆ ἐξεδέξαντο A. Ar. 123, 157.

154: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος· καὶ

Z.

ὅτι ἐν Ἰλιάδι συνεχῶς ταῖς ἐπαναλήψεσι κέχρηται, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐᾳ ἅπαξ κατ' ἀρχάς *Λιθίοπες τοὶ διχθα* (α 23). Α.

160 τῷ δὲ γυνὴ Προΐτον ἐπεμήνατο, δι' Ἀντεια: ἡ διπλῇ, ὅτι Ὁμηρος Ἀντειαν, οἱ δὲ νεώτεροι Σθενέβοιαν (Αr. 181). καὶ ὅτι ἀκαίρως τὸ διὰ μάχεται γὰρ ἡ μάχλος. Α. Cf. ad Γ 352.

γράφας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά,
170 δεῖξαι δ' ἠνώγειν ᾧ πενθερῷ, ὅφρ' ἀπόλοιτο.

169: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐμφασίς ἐστι (Αr. 74) τοῦ τῆς λέξεως γράμμασι χρῆσθαι· οὐ δεῖ δὲ τοῦτο δεῖσθαι, ἀλλ' ἐστὶ γράφαι τὸ ξῆσαι. οἶον οὖν ἐγχαράξας εἰδωλα, δι' ὧν ἔδει γνῶναι τὸν πενθερόν τοῦ Προΐτου. Α. Αr. 103. Scripsi τοῦ τῆς λέξεως pro τοῖς τ. λ. cf. ad Η 187.

170 ᾧ πενθερῷ: ἡ διπλῇ, ὅτι τοῦτον οἱ νεώτεροι Ἰοβάτην φασίν. Α. Αr. 181.

ἐννῆμαρ ξείνισσε καὶ ἐννέα βούς ἰέρυσεν.

175 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
καὶ τότε μιν ἐρέεινε καὶ ἦτεε σῆμα ἰδέσθαι.

174: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐπιφορὸς ἐστὶ πρὸς τὸν ἐννέα ἀριθμόν. Α.

176: ἡ διπλῇ, ὅτι ἔθος ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ξενίζειν πρότερον, εἰτα πυρθάνεσθαι, τίνος ἔνεκεν παραγεγόνασιν οἱ ξένοι. Α.

ἡ διπλῇ, ὅτι σημεία λέγει, οὐ γράμματα· εἰδωλα ἄρα ἐνέγραψεν. Α.

181 (Chimaera) πρόσθε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐν σῶμα ἡ Χίμαιρα. Α.

183 καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε θεῶν τεράεσσι πιθήσας: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐδὲν περὶ τῆς κατὰ τὸν Πήγασον ἱστορίας ἐμφαίνει. Α. Αr. 182.

189 τοὶ δ' οὕτι πάλιν οἶκον δὲ νέοντο: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ πάλιν, ὅτι οὐ χρονικῶς. Α. Αr. 100.

191 ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐκ τῶν πραττομένων τοῦτο συνέβαλεν. εἰ δὲ προσέκειτο καὶ ὁ Πήγασος, πολὺ πλέον αὐτοῦ τὴν δόξαν ἐπιστώσατο (183). Α. Αr. 182.

194 τέμενος τάμον: ἡ διπλῇ, ὅτι παρετυμολογεῖ τὸ τέμενος ἀπὸ τοῦ τεμεῖν καὶ ἀφορίσθαι. Α. Αr. 153.

197 Ἰσπανδρόν τε καὶ Ἰηπόλοχον καὶ Λαοδάμειαν.

Z.

Λαοδαμείη μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς,
ἣ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν.
198 *Λαοδαμείη* μὲν: ἡ διπλή, ὅτι πρὸς τὸ δεύτε-
ρον πρότερον ἀπήντηκεν. A. Ar. 13.

199: ἡ διπλή, ὅτι καθ' Ὅμηρον Σαρπηδὼν υἱὸς Εὐ-
ρώπης οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἀδελφὸς Μίνως, ὥς οἱ νεώτεροι· καὶ
γὰρ οἱ χερόνοι εὐδηλοι. A.

201 ἦτοι ὁ καὶ πεδίον Ἀλῆιον οἶος ἀλᾶτο: ἡ
διπλή, ὅτι παρετυμολογεῖ τὸ Ἀλῆιον ἀπὸ τῆς γενομένης
ἐν αὐτῷ τοῦ Βελλεροφόντου πλάνης. A.

210 ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο: ἡ διπλή, ὅτι οἱ μὲν
ἤρωες Ἐφυραν παράγονται λέγοντες, αὐτὸς δὲ Κόρινθον
λέγει τὴν πόλιν. A. Ar. 237.

216 Οἶνεὺς γὰρ ποτε διος ἀμύμονα Βελλεροφόντην—
219 Οἶνεὺς μὲν— 220 Βελλεροφόντης δέ —: σημειοῦν-
ταί τινες, ὅτι πρὸς τὸ πρῶτον ἀπήντηκεν. A. Ar. 13.

236 ἐκατόμβοια: ἐκατὸν βοῶν ἄξια· οὐ γὰρ νομί-
σμασιν ἐχρῶντο· (cf. ad H 473)· ὅθεν καὶ ἀλφεισίοιαι. AD.
Haec breviter adjecta (de ἀλφεισίοιαι) ne falso intelligas, v.
Apoll. lex. s. v. p. 23 et infra ad A 244. L.

237 Ἐκτωρ δ' ὥς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὼν
ἵκανε: ἡ διπλή, ὅτι τὰς Σκαιάς ὀνομαστικῶς Λαρδανίας
λέγει. A. E 789.

239 εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας
τε: ἡ διπλή πρὸς τὸ σχῆμα, ἀντὶ τοῦ περὶ παίδων καὶ κα-
σιγνήτων ἐρωτῶσαι. A. Cf. p. 25.

240 ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχεσθαι ἀνῴγει
πάσας ἐξεῖης: ἡ διπλή, ὅτι ἐν τισι γράφεται πᾶσι
μᾶλ' ἐξεῖης, κατὰ τὸ ἐξῆς λέγων (sc. Hector vel Homerus)
τοῖς θεοῖς εὐχεσθαι, ἀλλὰ μὴ κατὰ τὸ τυχόν. A.

248 τέγεοι θάλαμοι: ἡ διπλή, ὅτι ὑπερῷοι ἦσαν,
διὸ τέγεοι, ἵνα μὴ διοδεύωνται. ἐπιμελῶς δὲ Ὅμηρος καὶ
διὰ τῆς Ἰλιάδος καὶ διὰ τῆς Ὀδυσσεΐας τοὺς γυναικείους
θαλάμους ὑπερῶους συνίστησιν. A. Pro διοδεύωνται L. conj.
διοπιτεύονται. Eustath. 640: ἵνα μὴ [ὑπὸ] διοδευομένων
κατοπιτεύωνται αἱ γυναῖκες. Ariston. ad Π 184: ἵνα μὴ εὐ-
δίοιτοι ᾖσιν.

252 Λαοδίκην ἐς ἄγουσα: ὅτι πρὸς Λαοδίκην πο-

ρευομένη. εἰς Ἀγάμεμνονα (H312 — Cf. qu. ep. 88). A.
Et quia nunc hanc pulcherrimam Priami filiarum dicit, alibi Cas-
sandram: v. ad N 365. Ar. 363:

257 ἄκρης πόλιος: ὅτι διαλελυμένως ἄκραν πόλιν
εἶπε τὴν ἀκρόπολιν. A. Cf. ad 317.

260 ἐπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσεται: ὅτι τὸ πλήρες
ἐστι κέ αὐτός. Ὀμηρικὸν δὲ τὸν κέ περιττὸν εἶναι. A. Ké bis
scripsi pro καί: cf. ad 7311 et Harl. (Cram.) γ 255. L. Cf. p. 8.

262 ὡς τύννη κέκμηκας: ἡ διπλῇ, ὅτι ἄκρως Δώριον
τὸ τύννη. A. Cf. T 10.

264 μὴ μοι οἶνον ἄσεις: [ἡ διπλῇ, ὅτι] ἀντὶ τοῦ
πρόσφερες, δίδου. A. Verba inclusa Pluygers. p. 7 ab editori-
bus addita dicit.

265 μὴ μ' ἀπογνιώσῃς μένους, ἀλκῆς τε λάθω-
μαι: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι. ἡ γὰρ Ἑκάβη λέ-
γει μένος μέγα οἶνος ἀέξει (v. 261), ὁ δὲ Ἑκτωρ μὴ
μ' ἀπογνιώσῃς. ἔστι δὲ διάφορα τὰ λέγοντα πρόσωπα,
καὶ ἐκάτερον πρὸς τι εἴρηται. A.

266 χερσὶ δ' ἀνίπτουσιν: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος
γράφει ἀνίπτειν (sic Pluygers p. 11). οὐκ ἐστὶ δὲ ἡ εὐ-
θεῖα ἀνίπτει (ibid.). A.

273 ἐπὶ γούνασιν esse παρὰ γούνασιν: cf. 303. L.

277 Ἰλίου ἱρῆς: ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἥλιον. A.

278 φόβοιο: ἡ διπλῇ, ὅτι πάλιν φόβον τὴν φυγὴν. A.
Ar. 89.

εἰ κείνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄιδος εἶσω,
285 φαίην κε φρέν' ἄτερ που οἰζύος ἐκλελαθέσθαι.

284: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ σημαίνον, εἰ ἐκείνον ἴδοιμι
τετελευτηκότα, δόξαιμι ἂν ἐκλελῆσθαι τῆς κακοπαθείας καὶ
χωρὶς αὐτῆς γεγονέναι (accuratius: δόξαιμι ἂν χωρὶς τῆς κ.
γεγόμενος, ἐκλελῆσθαι αὐτῆς L.) ἐνιοὶ δὲ ἀγνοήσαντες γρά-
φουσιν ἄτερπου. A.

289 ἐνθ' ἑσάν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι: ἡ διπλῇ,
ὅτι ἐγκεκλιμένως ἀναγνωστέον οὕτως δύο τύποις, καίτοι πυθ-
όριανης οὐσῆς τῆς λέξεως, ἵνα μὴ ἄρθρον νοηθῇ τὸ οἱ ἀλλ'
ἀντωνυμία. A. qu. ep. 106.

291 ἦ γαγε Σιδονίηθεν: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ μιᾶς πό-
λεως τῆς Σιδόνης τὴν Φοινίκην σημαίνει. AB.

Z.

292 τὴν ὁδὸν ἦν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέ-
ρειαν: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸν ἐκ Πελοποννήσου ἐπὶ Ἰλιὸν πλοῦν
ἀναγωγὴν λέγει. A. Cf. ad Γ 48, I 337.

303 ἐπὶ γούνασιν: ἡ διπλῇ, ὅτι πάλιν (273) παρὰ
γούνασιν. A.

311 ὥς ἔφατ' εὐχομένη, ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη:
ἀθετεῖται, ὅτι πρὸς οὐδὲν τὸ ἐπιφώνημα καὶ οὐκ εἰδισμένον.
κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἐναντίον ὁ Ζεὺς ἐπιβεβαίει κατανέων.
καὶ ἐξῆς δ' ἐπιλεγόμενον ὥς αἱ μὲν ὅ' εὐχοντο σαφῶς
γίνεται περισσὸς ὁ στίχος. γελοία δὲ καὶ ἡ ἀνανεούσου
Ἀθηνᾶ. A.

317 πόλει ἄκρη: ἡ διπλῇ, ὅτι πάλιν (257) διηρημένως
εἶρηκεν. A.

318—20: Hi versus non apti hoc loco, sed infra, contra ac
Zenodotus judicavit: Θ 493, ubi v. L.

325 τὸν δ' Ἐκτορ νείκεσσαν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέ-
εσσιν. νείκεσσαν: ἡ διπλῇ ὅτι κυκλικῶς (cf. ad O 610) κα-
τακέχρηται· οὐδὲν γὰρ λέγεται ἐπιπληκτικόν. A. Et minus
etiam αἰσχροῖς ἐπη. Ut ubi eodem versu usus erat poeta Γ 38. L.

326 δαιμόνι, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο
θυμῷ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἄπορον ποῖον χόλον. λύοιτο δ' ἂν ἐξ
ὑποθέσεως. μήποτ' οὐκ ἀκούων τοὺς Τρῶας καταρᾶσθαι
αὐτῷ ἐχολοῦτο· ἀμείβεται γοῦν οὗτοι ἐγὼ τόσσον χόλω
οὐδὲ νεμέσσει (sic — 335). A.

331 πυρὸς δηλοῖο θέρηται: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει
ἡ ὑπὸ πρόθεσις, ὑπὸ πυρὸς. A. Cf. p. 27.

335 οὐ τοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλω οὐδὲ νεμέσσει
ἤμην ἐν θαλάμῳ.

335: ἡ διπλῇ, ὅτι σαφὲς γέγονε τὸ ἐν τοῖς ἐπάνω ἄδη-
λον διὰ τοῦ δαιμόνι· οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο
θυμῷ (326). A.

337 νῦν δέ με παρειποῦς ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν
ᾤρμησ' ἐς πόλεμον.

337: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ κατὰ τὸ ῥητὸν παραγῆγε τὴν
παραμυθίαν, δεῖ δὲ κατὰ τὸ σιωπώμενον νοῆσαι· διὸ καὶ
εὐρίσκειται περὶ τὰ ὅπλα ἀσχολούμενος. A.

360 μή με κάθιζ' Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με

Z.

πίσεις: ὅτι ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ· οὐ γάρ με πείσεις. Α. Cf. p. 35.

370 δόμους εὐναιετάοντας· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ εὐναιόμενους. Α. Cf. p. 3.

394 ἄλοχος πολύδωρος· πολλά ἔδνα παρὰ τοῦ ἀνδρός λαβοῦσα. Α. Ar. 198.

395 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος, Ἡετίων, ὃς ἔναιεν —

396· ἡ διπλῇ, πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ὅτι πλησιάζει ἐν Ἰλιάδι, καὶ τὸ τῶν πτώσεων ἀκατάλληλον. Α. Cf. p. 19.

398 τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἔκτορι χαλκοκορυστῇ· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ εἶχετο ὑφ' Ἐκτορος. ἡ γὰρ γυνὴ ἔχεται, ὁ δὲ ἀνὴρ ἔχει. Α. Cf. p. 24.

400 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα· ἡ διπλῇ, ὅτι κόλπον τὰς ἀγκάλας νῦν εἶπεν. εἴωθε δὲ καὶ τὸ ἄνω τοῦ πέπλου οὕτως καλεῖν· κόλπον ἀντιμεμένη (X 80). Α. Cf. Z 219, Ar. 152.

οὐδ' ἐλσαίρεις
408 παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἐμ' ἄμμορον· ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς γράφουσι καὶ ἐμὸν μόρον, οὐκ εὖ. Α.

κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα

417 οὐδέ μιν ἐξενάριξε, σεβάσσατο γὰρ τὸ γε θυμῷ, ἀλλ' ἄρα μιν κατέκνη σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν —

417· ἡ διπλῇ, ὅτι διδάσκει τί τὸ ἐξενάριξεν· ἐπιφέρει γὰρ ἀλλ' ἄρα μιν κατέκνη σὺν ἔντεσιν. Α. Ar. 148.

433 λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν, ἐνθα μάλιστα ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπιδρομον ἐπλετο τείχος.

τρὶς γὰρ κτλ. — 439.

433· ἀδειοῦνται στίχοι ἐπὶ τὰ ἕως τοῦ (439) ἡ νῦ καὶ αὐτῶν θυμός, ὅτι ἀνοίκειοι οἱ λόγοι τῇ Ἀνδρομάχῃ· ἀντιστρατηγὴ γὰρ τῷ Ἐκτορι. καὶ ψεύδος περιέχουσιν· οὐ γὰρ παρέδωκεν ἐπιδρομον τὸ τείχος κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, οὐδ' οὕτως ἐστὶ πλησίον ἡ μάχη τοῦ τείχους. καὶ ὁ Ἐκτωρ (441) πρὸς τὰ πρότερα ἀπαντᾷ λέγων ἡ καὶ ἐμοὶ τὰδε πάντα. Α. περιέχουσιν pro παρέχ. L.

441 ἡ καὶ ἐμοὶ τὰδε πάντα μέλει γύναι· ὅτι πρὸς τὴν λέγουσαν ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλσαίρει καὶ μὴ παῖδ' ὀρ-

Z.

φανικὸν θήης (v. Did. ad 432) οἰκίως ἀπηνύτηκεν· ὁ δὲ δια-
σκευαστῆς (Ar. 350) ἐπλανήθη. A.

448 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή·
ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A. Et propter ὀλώλῃ pro
ὀλείται positum: cf. ad A 164, Θ 373 et p. 11.

457 καὶ κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἢ Τπερείης·
ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ τὸ προσιυχόν οὕτως εἰπόντος Ὀμή-
ρου, οἱ νεώτεροι τῷ ὄντι ὑδροφοροῦσαν εἰσάγουσιν αὐτήν. A.
Ar. 180.

459 καὶ ποτέ τις εἶπῃσιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέου-
σαν: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ εἶπῃσιν ἀντὶ τοῦ εἶποι ἄν. ἡ δὲ ἀνα-
φορὰ πρὸς Φιλητᾶν γράφοντα θρώσκων τις κατὰ κύμα
μέλαιναν φορῇ ὑπαλύξει (Φ 126). οὗτος γὰρ μὴ νοή-
σας, ὅτι τὸ ὑπαῖξει ἐστὶ τὸ ἐφορμῆσαι ὑπὸ τὴν φορῆα, του-
τέστι τὸ τοῦ ὕδατος ἐπανάστημα, ὃς φάροι ἄν Ἀνκάονος
τοῦ δημοῦ, τὴν φορῆα ἐδέξατο τὴν ὑπὸ τοῦ ψύχους γινο-
μένην φρίκην, καὶ φησι τοὺς πιμελώδεις τῶν ἐχθρῶν ὑπο-
μένειν τὸ ψῦχος, ὥστε ὃς ἄν τὸ τοῦ Ἀνκάονος λίπος φάγῃ
(cod. φάροι), ἐκκλίνει τὴν φρίκην. A. Cf. p. 9 et 10.

464 ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι:
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ πάσα γῆ οὕτως λέγεται παρ' αὐτῷ, ἀλλ'
ἡ τοῖς νεκροῖς ἐπιχειομένη. A. Ar. 109.

472 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος
Ἔκτωρ: σημειοῦνται τινες τοῦτον διὰ τὸ τὸν τραγικὸν
Ἀστυδάμαντα παράγειν τὸν Ἔκτορα λέγοντα· δέξαι κοινήν
μοι πρὸς πόλεμον δὲ καὶ φοβηθῇ παῖς. A. „An forte δέξαι
κυνὴν μοι πρόσπολε· πεφόβηθ' ὁ παῖς?“ Bekkr. Alii (Wag-
ner. fragm. tragicor. p. 86) etiam infelicius.

479 καὶ ποτέ τις εἶπῃσι πατρός γ' ὅδε πολλὸν
ἀμείνων

ἐκ πολέμου ἀνιόντα· ἡλλακται πτώσις, ἀντὶ τοῦ ἐκ
πολέμου ἀνιόντος. A. Hoc non debebam scholio Nicanoris
continuaire, quod antecedit. Cf. p. 20.

490 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
ἱστόν τ' ἡλακᾶτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι. πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἴλιῳ ἐγγεγάσιν.
490—493: τέσσαρσι στίχοις ἐξῆς ἀστερίσκοι παρὰκινεῖται,

Z. H.

ὅτι νῦν μὲν ὀρθῶς κείνται καὶ πρὸ τῆς μνηστοροφονίας (p 350), ἐν δὲ τῇ Α' ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσεΐας (356—359) οὐκέτι. Α.

506 ὡς δ' ὅτε τις σταῖος ἱππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάνη

507 δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κροαίνων —

510 — ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,

ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἦθεα καὶ νομὸν

ἱππῶν.

506—511: καὶ τούτοις ὁμοίως ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι τὴν παραβολὴν ὅλην ἐπὶ Ἑκτορος βληθέντος λίθῳ ὑπ' Αἴαντος μετήνεγκεν ἐντεῦθεν (O 263—268). Α.

506: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀκοστήσας, ὅτι ἄλλοι ἄλλως ἀπείδωκαν. ἔστι δὲ ἥτοι ἐν ἄλλῳ γενόμενος διὰ τὴν σιάσιν, ἢ ἄκος τι καὶ βοήθημα τῆς στάσεως ζητῶν. Α.

507 πεδίῳ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ (cf. p. 26) καὶ τὸ κροαίνων οὐκ ἔστιν ἐπιθυμῶν, ὡς Ἀρχίλοχος ἐξέλαβεν, ἀλλ' ἐπικυρτῶν τοῖς ποσὶ διὰ τοῦ πεδίου. Α.

510 ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, οἱ ἀντὶ τοῦ τὸν δὲ ἀγλαΐῃφι πεποιθότα. Α. Cf. p. 19.

511 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει: Ζηνόδοτος ῥίμφ' ἐὰ γούνα φέρει. Ποσειδώνιος δὲ ὁ ἀναγνωστὴς Ἀριστάρχου ἄνευ διαιρέσεως τὸ ἔ ψιλῶς προφέρεται, παρέλκειν αὐτὸ λέγων, ὡς ἐν τῷ ἡδ' σὺ τόνδε δέδεξο (E 228) καὶ λύεται τὸ σολοικοφανές. ὁ δὲ Ὅμηρος ὑπὸ τῶν χονάτων καὶ ποδῶν φέρεσθαι λέγει: τὸν μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντα πόδες φέρον (O 405). Α. Cf. ad 514 O 405 P 700 Σ 148. — ἄνευ ante διαιρέσεως, quod est apud Villos. excidit apud Bekk.

ἔβεβήκει.

514 καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον: ἡ διπλῇ, οἱ ὑπὸ τῶν ποδῶν φέρεται, οὐκ αὐτὸς τοὺς πόδας φέρει, πρὸς ἔλεγχον Ζηνοδότου (511). Α.

EIS THN H.

5 ἐπεὶ κε κάμωσιν: ὅτι ἐν τισι γράφεται ἐπήν. ἐὰν δὲ οὕτως ἔχη, προενεκτέον ὑφ' ἐν, κεκάμωσιν, ὡς λελάχωσιν. Α. Cf. p. 11.

H.

6 γυῖα λέλυνται· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὡς σπάρατα λέλυνται (B 135). A. Cf. p. 15.

8 ἐνθ' ἐλέτην ὁ μὲν υἱὸν Ἀρηιθόοιο ἄνακτος, Ἀρηγ ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κόρυνη πῆς γείνατ' Ἀρηιθόος καὶ Φυλομέδουσα βοῶπις.

8: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλέτην συλληπτικῶς, ὕστερον δὲ προσδιασαφεί. καὶ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκε· τὸν γὰρ Ἀλέξανδρον δεύτερον κατεΐρηκεν (v. 2). A. δεύτερον inserui.

9 Ἀρηγ· ὅτι Ζηρόδοτος ἐν μὲν τῷ καταλόγῳ (B 507) πεποίηκεν οἱ τε πολυστάφυλον Ἀσκλην ἔχον, ἐνθάδε δὲ εἶπας τὴν Ἀρηγ. ἡ διπλῇ A. Ar. 234. Delenda quae sequuntur: ἐν τῷ Ἀρηγ.

10: ἡ διπλῇ, ὅτι οὗτος τοῦ Ἀρηιθόου ὁ μόνος ἐστὶ τοῦ ὑπὸ Νέστορος λεγομένου τεύχε· ἔχων ὁμοίαν Ἀρηιθόοιο ἄνακτος (137)· καὶ ὅτι ἐνθάδε μόνον ἐφ' ἡρώϊνης τὸ ἐπιθετον, καὶ ἐν τῷ ἀθετουμένῳ Αἰθρη Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη δὲ (sic) βοῶπις (I 144). A.

16 (βάλε — Δεξιάδην) ὦμον· ὁ δ' ἐξ ἐπὶ πῶν χαμάδις πέσσε, λύντο δὲ γυῖα. Bekker. et Villos.: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ὦμον. A. Pluygers, p. 10: Verba ἡ διπλῇ οἱ ἀντὶ τοῦ delenda esse dicit, Aristonici hoc non esse, ex ratione explicandi apparet: nam is explicuisset: ὅτι γενικῇ ἀντὶ αἰτιατικῆς, Δεξιάδην ἀντὶ τοῦ Δεξιάρχου: cf. p. 20. Diple pertinere videtur ad λύντο δὲ γυῖα: v. ad v. 6.

20 Ἴλιον εἰς ἱερὴν: ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

22 ἀλλήλοισι δὲ τῷ γε συναντήσθην παρὰ φηγῶ: ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸ τῶν πυλῶν τὴν φηγὸν ταύτην ὑποτίθεται. A. Obscura sunt quae sequuntur, et fortasse ad Aristonici scholium non pertinent: πρὸ πολλοῦ δὲ (? v. 21) ὁ Ἀπόλλων ἐστὶν ἐπὶ τῆς Περγάμου. A. Ar. 231.

39 ἦν τινα πον Λαναῶν προκαλέσσεται οἷόθεν οἶος: ἡ διπλῇ, ὅτι συνίσταται διὰ τοῦ εἰ τὸ ἦ. ἐστὶ γὰρ προκαλέσσηται (cf. p. 13)· καὶ πρὸς τὸ σχῆμα μοιόθεν μόνος ἀντὶ τοῦ μόνος πρὸς μόνον. A.

41 οἱ δὲ κ' ἀγασσόμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίφῳ: ὅτι τὸ

H.

ἀγασσασθαι ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἀποδέχεσθαι, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν τίθηται (Ar. 150). περιττεύει δὲ καὶ ὁ κέ (cod. καὶ) σύνδεσμος. A. Cf. p. 13.

44 τῶν δ' Ἑλένος Πριάμοιο φίλος παῖς σύνθετο θυμῷ: ἡ διπλῇ, ὅτι μαντικῶς συνήκεν, οὐκ ἀκούσας αὐτῶν τῆς φωνῆς (v. ad 53). A.

53 ὥς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰσιγενετῶν: ἀθετεῖται. διὰ τῆς μαντικῆς αὐτῶν συνήκεν, ὥς εἴρηται (v. ad 44). A.

63 οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπιφρίξῃ ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δὲ τε πόντον ὑπ' αὐτῇ. 63. Excidit adnotatio de significatu vocabuli φρίξ. φ 126.

64: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐὰν μὲν γράφηται πόντος ὑπ' αὐτοῦ, ἔσται μελαινεται ὁ πόντος ὑπὸ τοῦ Ζεφύρου (cf. p. 3): ἐὰν δὲ πόντιον ὑπ' αὐτῇ, ἔσται μελάνει δὲ πόντιον ὁ Ζέφυρος ὑπὸ τῇ φρίκῃ. A.

75 (Hector loquitur): δεῦρ' ἵτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δῖω: ἡ διπλῇ, ὅτι ἰδίως ὥς περὶ ἐτέρου (cf. ad Θ 21 H 447): καὶ ὅτι πρόμον τὸν πρόμαχον κατὰ συγκοπὴν (Ar. 109): καὶ ὅτι ἀκαίρως διὸν ἐαντιόν ὁ Ἐκτωρ (cf. ad F 352). A.

76 ἐπιμάρτυρος: ὅτι οὕτως λέγει ὁ μάρτυρος, ἀφ' οὗ οἱ μάρτυροι: ἀπὸ δὲ τοῦ μάρτυς μάρτυρες. A. Cf. ad B 302 Γ 280 X 255.

79 ὄφρα πυρός με Τρώες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα: ἡ διπλῇ, ὅτι καθ' ὅλου διὰ πυρός οἶδε γιγνομένας τὰς τὰφάς. A. Ar. 198.

80 λελάχωσι: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ λαχεῖν ποιήσωσιν. (Cf. ad E 37). ἀναδιπλασιασμός λελάχωσι (Cf. p. 11). A.

85 ὄφρα ἐταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ σῆμά τέ οἱ χεύουσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ κατεκομίζετο τὰ ὀσῆα εἰς τὰς πατρίδας (Ar. 197). πλατεῖ δὲ καθ' ὃ μέρος ἐστὶ πλατύς, καὶ ἀντὶ τοῦ παρὰ πλατεῖ (qu. ep. 87). A.

102 νίκης πείρατ' ἔχονται: ἡ διπλῇ, ὅτι τῷ ἀπηρτισμένῳ (cf. p. 15) κέχρηται, νίκης πείρατ' ἔχονται, οὐκ ἔχεται. A.

H.

111 μηδ' ἔθελε: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἐθέλω αἰὶ ἀπὸ τοῦ
εἰ ἄρχεται. A.

114 ὁ πέρ σεο πολλὸν ἀμείνων: Ζηνόδοτος χωρὶς
τοῦ ἢ ἀμείνων γράφει. A. V. Duentzer. p. 56.

116 τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν
Ἀχαιοί: ἡ διπλῇ, ὅτι πρόμον τὸν πρόμαχον κοινῶς (cf. ad
136) λέγει. A. sc. κοινῶς ἐπὶ πάντων, non ἐπὶ μόνων βασι-
λέων. L. Cf. Ar. 109.

125 ἢ κε μέγ' οἰμῶξετε γέρον ἱππηλάτα Πηλεΐς,
127 ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.

127: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μέγα δ' ἔστεινεν,
ἐξ οὗ φανερός ἐστιν ἀνεγνωκὸς μειρόμενος, οἷον στερό-
μενος. ὁ δὲ Ὅμηρος τὸ μείρεσθαι οὐκ ἐπὶ τοῦ στερεσθαι
τίθησιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μερίζεσθαι· καὶ ἡμῖν μείρεο τι-
μῆς (I 616)· δέον οὖν εἰρόμενος, ἐρωτῶν. προκρίνει δὲ ὁ
Ἀρίσταρχος τὴν μέγ' ἐγήθεεν (ita Vill. cod. μέγ' γήθησεν
Bekk.) γραφήν. (Haec extrema fortasse Didymi sunt). A. In
Aristonici nota ad I 616, quae omnino conferenda est, scriptum
pro Zenodotea lectione ὅπποτε μειρόμενος, errore haud dubio.
Zenodotus ad ὅς ποτε μειρόμενος ex οἰμῶξετε supplevit ᾧ-
μωξε et hoc voluit: nunc sane quereretur senex Peleus, qui
olim expertus factus s. exclusus (i. e. quod se expeditionis prae
senectute expertem videbat), questus est eoque animum prom-
tum ostentavit, multumque ingemuit, quum me referentem au-
diret tot tamque nobiles belli socios, a quorum communione
scilicet factisque quae augurabatur fortibus se semotum videbat.
Cogitavi quondam an scripserit: ὡς ποτε μειρόμενος, quod ad
rationem minus durum. Sed etiamsi id plus momenti haberet,
quam in Zenodoto habere videtur, tamen ad sententiam ejus
minus aptum nec testimoniis commendatum. L.

133 ἢ βῶμ', ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ κελάδοντι μάχοντο

135 Φειᾶς παρ' τείχεσσι, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

133 ὠκυρόῳ κελάδοντι: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως τὰ ἐπί-
θετα προτάξας τὸ κύριον ἐπήγαγεν (135) Ἰαρδάνου ἀμφὶ
ῥέεθρα. A. Ar. 248 not.

135 Φειᾶς: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (O 296) πλη-

H.

θυνητικῶς ἢ δὲ Φεαῖς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὐρῳ,
ὡς Μυκήνην καὶ Μυκήνας. A. Ar. 242.

136 τοῖσι δ' Ἐρευνθαλίῳν πρόμος ἵστατο: ἡ διπλῇ,
ὅτι τὸ πρόμος ἀντὶ τοῦ πρόμαχος κοινῶς. A. Ar. 109.

τεύχε' ἔχων ὥμοισιν Ἀρηιθόοιο ἄνακτος,

138 δίου Ἀρηιθόου: ἡ διπλῇ, ὅτι πυκναὶ ἐν Ἰλιάδι
αἱ ἐπαναλήψεις, ἅπαξ δὲ ἐν Ὀδυσσεΐα (α 23) καὶ ὅτι οὗτος
ὁ Ἀρηιθόος Ἀρκᾶς ὧν ὁμώνυμός ἐστι τῷ Βοιωτῷ (γ. ad v. 9). A.

144 ὑποφθάς: ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑποφθάσας Ἰακῶς. A.
Cf. P 197 Φ 197.

146 τεύχεα τ' ἐξενάριξε: ἡ διπλῇ, ὅτι κυρίως τὸ ἐξε-
νάριξε νῦν, τὰ ἔναρα περιεῖλεν. A. Ar. 148.

αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,

149 δῶκε δ' Ἐρευνθαλίῳνι φίλῳ θεράποντι φορῆναι.

148 ἐγήρα: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγήρασε τὸν παρατατικὸν
ἔταξεν. A. Cf. p. 5 sq.

149: δῶκε δέ: ὅτι οὕτως εἴωθε φράζειν. καὶ ὅτι πε-
ριτιός ὁ δέ. τινες δὲ γράφουσι δῶκεν Ἐρευνθαλίῳνι. A.
Cf. p. 33.

ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν

153 θάρσει ὧ: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος θάρσει ἐμῷ.
ἀδιανόητον δὲ γίνεται, ἡ ψυχὴ με ἀνέπεισε τῷ θάρσει τῷ
ἐμῷ. A.

156 πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήγορος ἐνθα καὶ
ἐνθα: σημειοῦνται τινες διὰ τὸ παρήγορος, ὅτι παρηρη-
μένος καὶ κεχυμένος. A. Ar. 149.

158 τῷ κε τάχ' ἀντήσεις μάχης κορυθαίολος
Ἐκτωρ: ἤντησεν ἄν. V. Cf. p. 7.

161: ὡς νεΐκεσσ' ὁ γέρων, οἱ δ' ἐννέα πάντες
ἀνέεσταν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ νεΐκεσσαν, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπέ-
πληξεν, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἔκρινεν, ὡς ἐν τῷ ὅς νεΐκεσσ-
σέν τε θεάς (sic — Ω 29). καὶ ὅτι παρέλκει συνθήκως αὐτῷ
τὸ πάντες. AV. Cf. Σ 373 Ω 232.

171 κλήρω νῦν πεπάλασθε διαμπερές, ὅς κε λά-
χσιν: ὅτι τηρεῖ τὴν διαφορὰν τοῦ κληρώσασθαι καὶ λα-
χεῖν. καὶ πρὸς τὸ λάχσιν, ὅτι ὅς ἂν λάχοι. ἡ δὲ ἀναφορὰ
πρὸς τὸ ἰχθὺς, ὅς κε φάγησι (Φ 127) πρὸς Φιλητᾶν. A.
Scripsimus ὅς ἂν λάχοι pro λάχη. Cf. p. 10.

Η.

175 ὡς ἔφαθ', οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἑκάστος·
ἡ διπλῇ, ὅτι σημείοις χρώνται, οὐ γράμμασιν. Α. Αρ. 104.

180 πολυχρύσοιο Μυκῆνης· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀλλαχοῦ
πληθυντικῶς Μυκῆνας. Α. Αρ. 241.

182 ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀνέ-
σειον τοὺς κληροῦς, οὐκ ἐξηγοῦντο, ὡς ἡμεῖς νῦν. Α.

187 ὅς μιν (κληρον) ἐπιγράψας κυνέη βάλε, φαι-
διμος Αἴας· ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ γράμμασι τῆς λέξεως, ἀλλ'
ἐγχαράξας σημεία· εἰ γὰρ κοινῶς ἤδεσαν γράμματα, ἔδει τὸν
κῆρυκα ἀναγνῶναι καὶ τοὺς ἄλλους οἷς ἐπεδείκνυντο ὁ κλη-
ρος Α. Αρ. 104.

τόφρ' ὑμεῖς εὖχεσθε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι
195 σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται,
ἢ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὐ τίνα δείδιμεν ἔμπηγ'
οὐ γὰρ τίς με βίη γε ἐλὼν ἀέκορτα δίηται,
οὐδέ τι ἰδρείη, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆιδά γ' οὕτως
ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε
195· ἕως τοῦ ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι (199) στίχοι πέντε
ἀθετοῦνται, ὅτι οὐ κατὰ τὸν Αἴαντα οἱ λόγοι καὶ ἐαυτῷ
ἀνθυποφέρει γελοίως. Α.

202 Ζεῦ πάτερ, "Ιδῆθεν μεδέων· ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ
θεὸν παρέλκει νῦν· ἐσσι γὰρ ἀντὶ τοῦ "Ιδης. Α. Cf. p. 27.

221 σκυτοτόμων ὃχ' ἄριστος, "Τλῆ ἐνὶ οἴκῳ ναίων·
ἡ διπλῇ, ὅτι ἐνταῦθα συνεσταλμένως, ἐν δὲ τῇ καταλόγῳ
(B 500) ἐκτεταμένως ἢ δ' "Τλῆν καὶ Πετewῶνα (Αρ. 241). Α.

238 οἷδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἷδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νωμῆσαι βῶν
ἀζαλέην, τὸ μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν· ἡ
διπλῇ, ὅτι τὴν ἀσπίδα ξηρὰν λέγει βῶν διὰ τὸ ἐκ βοείων
εἶναι δερμάτων (Αρ. 194) καὶ ὅτι προτάξας θηλυκὸν οὐδέτε-
ρον ἐπήνεγκεν, τὸ μοί ἐστι πρὸς τὸ σημαυνόμενον, ὡς νε-
φέλῃ δέ μιν, τὸ μὲν οὐ ποτε (μ 74 — cf. p. 32). τὸ δὲ
ταλαύρινον παρήκται, εὐτολμον· οὐ γὰρ ἡ ὀνὸς ἔγκει-
ται, ὡς ᾠθησάν τινες. Α. De his extremis γ. ad E 289.

255 τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω
σύν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν ἐοικότας ὠμοφάγοισιν
ἢ οὐαὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
Πριταμίδης μὲν ἔπειτα —

255· ἡ διπλῇ ὅτι κυρίως ἔγχεα τὰ δόρατα, οὐχ ὡς τινες

τὰ ξίφη. λέγει δὲ τὰ ἐνεχόμενα ταῖς ἀσπίσιν, ἃ προήκατο (cf. 273). A. Ar. 55.

Ad 256, 257 Didymus: τοὺς στίχους τούτους οὐ προσίενται ἔνιοι, ὥσπερ οὐδὲ Ζηνόδοτος, ἀλλὰ τὸ τῆς συνεπειᾶς οὕτως ἔχει παρ' αὐτῷ (scilicet: τὸ δ' ἐκπασσαμένῳ — Πριαμίδης μὲν ἔπειτα — L.). ὥσπερ καὶ ὁ Ἀριστόνικος ἐκτίθουσιν, ἣν περιττὸν ἐνομίσαμεν γράψαι. A.

273 καὶ νῦν κε δὴ ξιφέεσσι' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀρτίως ἐπὶ τὸ τοῖς ξίφεσι χοῦσθαι ἐληλίθασιν. ὅταν δὲ λέγῃ τὸ δ' ἐκπασσαμένῳ δολίχ' ἔρχεα (255) τὰ δόρατα λέγει ἐκ τῶν ἀσπίδων ἀπεσπάσαντο (Ar. 55). A.

ὁ μὲν Τρώων ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

276: Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος: ὅτι πρὸς τὸ δευτερον πρῶτον· ὁ γὰρ Ταλθύβιός ἐστιν Ἀχαιῆς. A. Ar. 13.

282 (Idaeus loquitur) νῦν δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυνκτὶ πιθέσθαι: ἡ διπλῇ (immo ὁ ἀστερίσκος, qui est in Ven.), ὅτι ἐντεῦθεν εἰς τὰ ἐξῆς (293) μετενήνεται· ὁ μὲν γὰρ κῆρυξ αἰτίαν λέγει, δι' ἣν οὐ πολεμητέον, ὁ δὲ Ἐκτωρ ἑαυτὸν μετὰ προφάσεως μὴ συλλυεῖτω. A.

293 (Hector loquitur — versus 282 iteratur): ἡ διπλῇ (immo ἀστερίσκος σὺν ὀβέλῳ, qui sunt in Ven.), ὅτι ἀπὸ τοῦ λόγον τοῦ κῆρυκος μετενήνεται. A.

ὡς σύ τ' ἐνφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοὺς, 295 σοὺς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους, οἳ τοι ἔασιν.

295: ἀθετεῖται ὡς καθαιρῶν τὰ προειρημένα ὡς σύ τ' ἐνφρήνης πάντας. ἔχει δὲ καὶ διλογίαν ἔτας καὶ ἑταίρους. A.

298 (Troades) αἶ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα: ἡ διπλῇ, ὅτι οὕτως τὴν ἄγυριν καὶ συναγωγὴν τῶν θεῶν, διὰ τὸ πολλῶν θεῶν ἐν ταύτῳ εἶναι ἀγάλματα. A. Cf. Π 500, Ar. 152.

303 δῶκε ξίφος: σημειοῦνται τινες, ὅτι ἀγῶνισεν ἑαυτὸν δοὺς τὸ ξίφος ὁ Ἐκτωρ. A.

305 Αἶας δὲ ζωστήρ' αὖ δίδου φοίνικι φαινόν.

τὸ δὲ διακρινθέντε ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν ἦν, ὁ δ' εἰς Τρώων ὄμαδον κίε.

305 φοίνικι φαινόν: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ φοινικῷ ἄνθει πεφωτισμένον, ὃ ἐστὶ κεχρωτισμένον. A.

306 τὸ δὲ διακρινθέντε ὁ μὲν: οὕτως εἶρηκεν ἀντὶ

H.

τοῦ τῶν δὲ διακρινθέντων ὁ μὲν, ὁ δὲ (Cf. p. 19). καὶ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν (Ar. 13). A.

312 εἰς Ἀγαμέμνονα διὸν ἄγον· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ πρὸς Ἀγαμέμνονα. A. qu. ep. 87.

οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο, 314 τοῖσι δὲ βούν ἱέρευσεν· ὅτι ὁ δὲ περισσός. A. Cf. p. 33.

319 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαίτα· ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔρχου. A. Ar. 87.

Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν, 328 πολλοὶ γὰρ τεθνῶσιν· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ αἰτιώδους εἰσέβαλεν ἀρχαϊκῶς. A.

330 ψυχὰς δ' Ἀιδὸςδε κατήλθον· ἡ διπλῇ, ὅτι συμφώνως τῷ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἰλιάδος (A 3) πολλὰς δ' ἐφθίμους ψυχὰς. οὐκ ἄρα γραπτέον κεφαλὰς. A.

αὐτὰρ κατακήμεν αὐτούς 335 οἴκαδ' ἄγῃ· ὅτι ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαίαν. τύμβον τ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἑξαγαγόντες ἄκριτον ἐκ πεδίου.

334. 335· ἀδειτῶνται, ὅτι οὐ διὰ τοῦτο ἐκαίοντο, ὅπως τὰ ὅσα κορίσονται, ἀλλὰ συνηθεία· καὶ γὰρ οἱ ἐπὶ τῆς ἰδίας τελευτῶντες ἐκαίοντο. καθόλου οὖν οἶδε πυρὶ καιόμενους τοὺς πάλοι, καὶ ἐνταῦθα τιθεμένους ὅπου καὶ ἐτελεύτησαν. ἐναντιοῦνται (potius οὐται) δὲ καὶ τὰ ἐξῆς τύμβον τ' ἀμφὶ πυρὴν — ἄκριτον ἐκ πεδίου ἀδιαχώριστον ἀδιάστατον, τοῦτέστι πολυάνδριον· πῶς οὖν ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος;

334. 335· ἀδειτῶνται, ὅτι οὐ διὰ τοῦτο ἐκαίοντο, ὅπως τὰ ὅσα κορίσονται, ἀλλὰ συνηθεία· καὶ γὰρ οἱ ἐπὶ τῆς ἰδίας τελευτῶντες ἐκαίοντο. καθόλου οὖν οἶδε πυρὶ καιόμενους τοὺς πάλοι, καὶ ἐνταῦθα τιθεμένους ὅπου καὶ ἐτελεύτησαν. ἐναντιοῦνται (potius οὐται) δὲ καὶ τὰ ἐξῆς τύμβον τ' ἀμφὶ πυρὴν — ἄκριτον ἐκ πεδίου ἀδιαχώριστον ἀδιάστατον, τοῦτέστι πολυάνδριον· πῶς οὖν ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος; A. Cf. Ar. 197.

336· τὸ ἑξαγαγόντες ὁμοίον ἐστὶ τῷ Λαοδίκην ἐς ἄγουσα (Z 252, ubi v.) ἀντὶ τοῦ εἰσερχομένη. οὕτω καὶ τὸ ἑξαγαγόντες ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες τοῦ πεδίου. A.

339 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας· ἡ διπλῇ, ὅτι πληθυντικῶς, καὶ ὅτι μία ὑπόκειται πύλῃ ἐν τῷ τείχει. A. Ar. 129.

345 ἐν πόλει ἄκρη· ἡ διπλῇ, ὅτι διαλελυμένως τῇ ἀκροπόλει. A.

τῷ οὐ γὰρ τι κέρδιον ἡμῖν 353 ἔλπομαι ἐκτελέσθαι, ἵνα μὴ (vel ἵν' ἂν μὴ) ῥέξομεν ὧδε· ἀθετῆται, ὅτι ἀγνοήσας τις, ὅτι ὑπακούσαι

H.

δει τῷ οὐ νῦν τι κέρδιον ἤμιν τὸ ἔσται, ὡς ἐλλείποντος τοῦ λόγου προδανεπλήρωσεν (Ar. 359)· καὶ ὅτι τὸ ἵνα οὐχ ὀμηρικῶς παρείληπται ἀντὶ τοῦ ἑάν. A.

κτῆματα μὲν ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
390 ἠγάγετο Τροίην δ' — ὡς πρὶν ὥφελ' ἀπολέ-
σθαι — ἡ διπλῇ, ὅτι σαφῶς ὑπὸ τῶν Τρώων ἐμισθετο ὁ
Ἀλέξανδρος, πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα ἀλλὰ μᾶλλον (sic
pro μάλα) Τρώες ἐλεῖμνες (Γ 56). A.

392 κορυδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο:
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ προγεγάμηται ἐτέρῳ καὶ Ὀμήρον ἢ Ἐλένη.
A. Ar. 185.

οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπὶ ἅχον υἷες Ἀχαιῶν,
404 μῦθον ἀγαθόσκιμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.

404: ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐντεῦθεν μετακίετα εἰς τὴν ἀπο-
πρόσβειαν (I 694). A. Bekkerus scripsit μετακίετα et hoc
falso retulit ad v. 398. 399. — Ceterum quibusdam locis ver-
sus qui μετακίεσθαι dicuntur, non ad amussim respondent,
sed παραπεποιημένοι inveniuntur, cf. e. g. K 158 A 179. L.

Ἰδαί', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις

407 ὥς τοι ὑποκρίνονται: ἡ διπλῇ, ὅτι πρόθεσις
ἐνῆλλανται ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται. A. qu. ep. 89.

413 Ἰλιον ἰρήν: ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.
ἡ ἑλίας μὲν ἐπαιτὰ νέον πρόσέβαλλεν ἀρούρας

422 ἐξ ἀκαλαρῆς βαθυρόδου Ὀκεανοῖο: ἡ διπλῇ
ὅτι αὐτὸς μὲν ἐξ Ὀκεανοῦ ἀνατέλλειν καὶ εἰς Ὀκεανόν φησι
καταδύεσθαι τὸν ἥλιον· ὁπόταν δὲ πρόσωπον ἡρωϊκὸν εἰς-
άγῃ ὑπὲρ γῆς (cod. γῆν) καὶ ὑπὸ γῆν (cod. γῆς). τὸ αὐτὸ
δὲ ποιεῖ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα. A. Ar. 177.

429 ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν ποτὶ Ἴλιον ἰρήν:
ἡ διπλῇ, ὅτι ἐκαίοντο οἱ νεκροί (Ar. 197), καὶ ὅτι θηλυκῶς
τὴν Ἴλιον. A.

433 ἀμφιλύκη νύξ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπαξ μόνον ἐνταῦθα
τῇ λέξει κέχρηται. A.

435 τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἔνα ποίεον ἐξαγαγόν-
τες: ἡ διπλῇ, ὅτι πολυάνδριον. πῶς οὖν ὥς κ' ὅστις πα-
σὶν ἔκαστος οἶκαδ' ἄγῃ (334); A.

443 οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ
θηεύντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

H.

445 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 „Ζεὺ πάτερ, ἥ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα
 γαῖαν,

447 ὅς τις ἐτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει; κτλ.—

452 τοῦ δ' ἐπιλήσονται (sc. τείχους), τὸ ἐγὼ καὶ Φοῖβος
 Ἀπόλλων

ἤρω Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντες.“

454 τὸν δὲ μέγ' ὀλθῆσας προσέφη νεφεληγερέτα
 Ζεὺς κτλ.

464 ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

443: ὥς τοῦ ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα (464) ἀθετοῦνται
 σίχοι κβ', ὅτι περὶ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ τείχους λέγει πρὸ
 τῆς τειχομαχίας (M 4), ὥς ἂν μὴ προειρηκὼς ἐνθάδε. A.
 Et discrepant haec ab iis, quae dicit Neptunus de muro a se
 et Apolline exstructo, Φ 446.

447 ἀθανάτοισι: ἡ διπλῇ, ὅτι ὥς καὶ αὐτὸς οὐκ ὦν
 ἀθάνατος λέγει. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ κέχρηται τῷ γένει (cf. ad
 H 75 Θ 22 Π 496). A.

453 ἤρω: ἡ διπλῇ, ὅτι δισυλλάβως καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ
 ἤρω (Θ 483). A.

465 δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν:
 σημειοῦνται τινες, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐδύετο. A. Cf. p. 6.

468 (naves e Lemno) τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνήρος,
 τὸν ῥ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι ποιμένι λαῶν:
 ὅτι καὶ τὰ Ἀργοναυτικά οἶδεν. οἰκεία δὲ Εὐνήῳ ἡ ἐμπορία
 καὶ πρὸς ὁμοφύλους γινομένη. V. —? — Cf. ad Φ 43.

ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρήνομόωντες Ἀχαιοί,
 ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθωνι σιδήρῳ,
 ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,

475 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδοισι τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.

473: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀμοιβαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοί, καὶ οὐ
 νομίμασιν. A.

474: ἡ διπλῇ, ὅτι ῥινοῖς ταῖς βύρσαις, αὐταῖς δὲ βου-
 οῖν ἀπὸ τοῦ ζώσας. A.

475: ἀθετεῖται, ὅτι νεωτερικὴ ὀνομασία τοῦ ἀνδραπό-
 δον· οὐδὲ γὰρ παρὰ τοῖς ἐπιβεβληκόσιν Ὀμήρῳ κτεῖται (immo
 κτεῖται). λυπεῖ δὲ καὶ τὸ ἄλλοι πλεονάζον. A. Eustath. 692,
 21: ἡ δὲ τῶν ἀνδραπόδων λέξις νεωτερικὴ ἐστὶ κατὰ τοὺς

Θ.

παλαιούς· διὸ καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος ἡθέιουν τὸ ἔπος, ἐν ᾧ κεῖται ἡ λέξις αὕτη. Certe Zenodotus, si omnino, non ob hanc causam. L.

482 κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο· οἳ διεστείλε τὸ κοιμηθῆναι καὶ τὸ ὑπνῶσαι· τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ν 4) Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι· ἐπιφέρει γὰρ κεῖτ' ἐγρηγορῶν (Αρ. 120). Ζηνόδοτος δὲ καὶ τοῦτον καὶ τὸν πρῶτον τῆς ἐξῆς ῥαψωδίας ἤρκε στίχον (ν. ad Θ 1). AB. Cod. εἶρηκε pro ἤρκε. Corr. Bekk.

ΕΙΣ ΤΗΝ Θ.

1 ἥως μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν· οἳ Ζηνόδοτος μετατίθῃσι τὴν ἀνατολὴν κάτω πρὸς τὸ οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο (53), ὥστε τὴν τῶν θεῶν ἀγορὰν ὅψε γίνεσθαι ἀπρεπῶς. A.

3 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀκροῦ (cf. p. 27), καὶ ὅτι λείπει ἡ ἐπὶ (p. 31), καὶ ὅτι τὰ ἐπίθετα ὡς ἐπὶ ὄρους (Αρ. 168). A.

16 τόσσον ἔνερθ' Αἰδεω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης· ἡ διπλῇ πρὸς τὴν καθ' Ὁμηρον τοῦ κόσμου τάξιν· καὶ ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου λέγει (Αρ. 176). καὶ ὅτι λείπει τὸ ὑπερθεῖν, ὅσον ἐστὶν ὑπερθεῖν. A.

σειρὴν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες
20 πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαι τε θεῖαι·
ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίον δὲ
Ζῆν' ὕπατον μῆστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κά-
μοιτε.

ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλωμι ἐρύσσαι
αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ δὲ θαλάσῃ.

25 σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
δησαίμην, τὰ δὲ κ' αὐτὲ μετήορα πάντα γένοιτο.
τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν περὶ τ' εἰμ' ἀν-
θρώπων.

19· ἡ διπλῇ, ὅτι εἰ μὴ ἐκδέξωμεθα Ὀλυμπον τὸ ἐπὶ Μακεδονίας ὄρος, οὐ συμφωνήσει τῇ διαθήσει ταύτῃ· ἐπὶ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ στάς φησι τὸν Ὀλυμπον ἀνέλκειν τῆς αἰ-

Θ.

ρᾶς ἐκ τοῦ ῥίου ἐκδεθείσης (Ar. 17 sq.), καὶ ὅτι ἡ ἐξ περισσῆς. (Cf. p. 27). A.

21 Ζῆν' ὑπατόν μῆστωρα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐμέ, ὡς περὶ ἄλλου (cf. ad H 75, 447). A.

25 ἔπειτα: ὅταν θελήσω ἐρύσαι φησὶν. A. „sine dubio Aristonici est.“ Lehrs. Ar. 172.

περὶ ῥίου Οὐλύμποιο: ἵνα αὐτὸ δεσμεύσας καὶ τὰ λοιπὰ ἐπάσῃ, συνεξορίζωμένης αὐτῷ μὲν τῆς γῆς, τῇ δὲ γῇ τῆς θαλάσσης. BL. „certa vestigia Aristarchearum observationum.“ ibid.

δείκνυσιν ὅτι βέβηκεν ὁ Ὀλυμπος καὶ οὐκ ἔστι μετέωρος. V. „haec ipsa putaverim Aristonici verba esse.“ ibid.

25. 26: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἡθέτηκεν, δι' αὐτῶν δὲ διδασκόμεθα, πῶς σπάσει τὴν γῆν σὺν τῇ θαλάσῃ. A. πῶς σπάσει emend. Lehrs. Herod. 460 pro πᾶσαν. — Versum puta ab initio simul diplen simplicem et diplen punctis notatam habuisse. L.

28 ὡς ἐφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο
σιωπῇ κτλ. —

37 ὡς μὴ πάντες ὄλονται ὀδυσαμένοιο τεοῖο.

τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσεφη νεφεληγερέτα Ζεὺς

„θάρσει τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νό τι θυμῷ

40 πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.“

28: ἐντεῦθεν ἕως τοῦ πρόφρονι μυθέομαι (40) ἀθετοῦνται στίχοι ἑγ', ὅτι ἐξ ἄλλων τόπων μετακινεῖται (32 — 34 = 463 — 65, ubi v. 39, 40 = X 183, 184). καὶ ἐν τοῖς κατὰ μέρος διαπίπτει, οὐκ ὀρθῶς χρώμενος ταῖς λέξεσιν, ὀδυσαμένοιο τεοῖο. τοῦτο γάρ ἐστι τοῦ σοῦ, θέλει δὲ ὁ λόγος ὀργισθέντος σοῦ, ἀσυνάρθρους. A. V. ad 37 (emend. a Lehrsio Herod. 455): τεοῖο, τοῦ σοῦ οὐδετέρως, ὡς εἰ λέγοι, ἐπεὶ τὰ σά οὕτως πρὸς αὐτοὺς ἔχει. τεοῦ. ἀθετοῦσιν (cod. τε οὐ σθένουσιν). οὐδὲ ἐν τῇ Ζηνοδότου δὲ ἐφέρετο (cod. ὁ φέρων). τὸ (cod. τό τε) γὰρ τεοῖο συγχεῖ τὸν λόγον.

39. 40: ἡ διπλῇ, ὅτι ὑπὸ Διὸς πάλιν λέγονται πρὸς Ἀθηναίων πρὸ τῆς Ἐκτορος τελευτῆς (X 183)· ἐναντιοῦνται δὲ ἐνθάδε τοῖς ὑποκειμένοις. A.

43 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ, γέντο δ' ἰμάσθλην: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ χρυσῆν πανοπλίαν, καὶ

Θ.

οὐ ἐνθάδε λεγομένου τοῦ Διὸς ἀνελιγμένοι τὴν ἰδίαν πανοπλίαν οὐκέτι ἐξῆς (387) ἐγχωρεῖ τὴν αἰτὴν ταύτην πανοπλίαν ἀνελιγμένοι τὴν Ἀθηναῶν. καὶ ὅτι τὸ γένος ἐκ τῶν συμφραζομένων νοεῖται τεταγμένον ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν. Α.

46 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος· ἡ διπλῇ, ὅτι οὐδέποτε εἶπε μεσσηγὺς γαίης τε καὶ Ὀλύμπου νιφόεντος, οὐδὲ τὸν Ὀλυμπον ἀστερόεντα· διαφέρει γὰρ καὶ αὐτὸν ὁ Ὀλυμπος τοῦ οὐρανοῦ. Α. Αρ. 171.

47 Ἴδην δ' ἱκανὲν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον· ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς φράσεως, ἀντὶ τοῦ τῆς Ἰδης εἰς Γάργαρον ἦλθεν· προτάξας γὰρ τὸ γενικόν, τὸ εἰδικόν ἐπήνεγκεν. μέρος γὰρ τῆς Ἰδης ἄλλα τε καὶ τὸ Γάργαρον. Α. Cf. p. 20.

53 οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί· ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸ τοιούτου τὴν ἀνατολήν τίθησι Ζηνοδότος (v. ad. 1). τὸ δὲ συνεχὲς τοῦ λόγου οὕτως ἐστίν, ἡμέρας ἐνστάσης ὁ μὲν Ζεὺς θεῶν ἀγορὰν ἐποιεῖτο, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ δεῖπνον εἴλοντο. Α.

55 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὀπλίζοντο, πανρῶτεροι· ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλάσσους αἰεὶ τοὺς Τρῶας σὺν τοῖς ἐπικούροις λέγει. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς ἐκεῖνα τὰ ἀθειούμενα πολλῶν ἐκ πολίων ἐρχεσθᾶν ἀνδρες (B131)· καὶ πρὸς Ζηνοδότον γράφοντα (562) μυρία δ' ἐν πεδίῳ. Α.

58 παῖσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι· ἡ διπλῇ, ὅτι μία ἐστὶν ἱππῆλατος πύλη, καὶ πληθυντικῶς εἶπε πύλαι. τὸ δὲ παῖσαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι, ὡς θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνουν (Ψ 135). ΑΥ. Αρ. 139.

61 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν

χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι ἐπληντ' ἀλλήληται· ἡ διπλῇ, ὅτι ταὐτὸν ἐξ ἐπαναλήψεως εἶπεν· προειπὼν γὰρ ῥινοὺς, ἐπευήνοχεν ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, ἐξ ἀμφοτέρων ταῦτα σημαίνων. Α.

ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν

65 ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων, ῥέε δ' αἷματι γαῖα· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐρρέετο ἡ γῆ (p. 3), καὶ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκεν (Αρ. 13). Α.

Θ.

66 ὄφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ: ἡ διπλῇ, ὅτι νῦν τὴν πρὸ μεσημβρίας ὥραν ἡὼ λέγει. A.

68 ἥμος δ' ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει: ἡ διπλῇ. ὅτι οὐδέποτε ἐν Ὀλύμπῳ τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ· οὐκ ἄρα ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ (Ar. 171). A.

καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα

70 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο: μίαν ὑπὲρ ἑκατέρου στρατεύματος· καὶ ὅτι τὰς θανατηφόρους μοίρας λέγει. ὁ δὲ Αἰσχύλος νομίσας λέγεσθαι τὰς ψυχὰς ἐποίησε τὴν ψυχοστασίαν, ἐν ᾗ ἐστὶν ὁ Ζεὺς ἰστὰς ἐν τῷ ζυγῷ τὴν τοῦ Μένονος καὶ Ἀχιλλέως ψυχὴν. A. Cf. ad 73 sq.

73 αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄεσθεν.

73. 74: ἀδειοῦνται, ὅτι ὑπὲρ ἑκάστου στρατεύματος κῆρα ζυγοστατεῖ ὁ Ζεὺς, οὐ πλείους, ὥς ἐπὶ Ἀχιλλέως καὶ Ἔκτορος (X 210)· ὁ δὲ διασκευαστὴς (Ar. 350) ἐξέλαβε πολ-
λάς. εἰ δὲ τις δύο ὑπὲρ ἑκατέρου ἰστασθαι γῆσι, ὁνόμε-
νος τὴν σύγχνοιον τοῦ δυνικοῦ σχήματος, ἄλογον· πρὸς τί γὰρ δύο, ἀλλ' οὐ μία; A.

85 ἀλγῆσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δυ: ὅτι ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ· βέλος γάρ. A. Cf. p. 35.

89 (Hectoris equi) θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες

Ἔκτορα: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸν παραιβάτην (cf. v. 121) Ἔκτορα ἡνίοχον εἶπεν. A. — Et. M. ἡνίοχος κυρίως ὁ τὰς ἡνίας ἔχων· εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παραβάτου. Idem do-
cent scholl. BL. Z 19. Alia sine dubio Aristarchi sententia erat. Aut observaverat ex more suo, ἡνίοχος a propria signi-
ficatione ejus qui frena teneat, hic καταχρηστικῶς transisse ad eum, qui temperet et imperet, quo ad hostes equi flectendi sint; neque idcirco tolli Homericam differentiam inter ἡνίοχους et παραβάτας (cf. ad A 104): aut ἡνίοχον Hectorem hic dictum esse non ad praesentem statum, sed κοινῶς, universali epi-
theto herois laudibus apto. (Aliam rationem de Hectore θρα-
σεὶ ἡνίοχῳ habes in B ad Θ 185). L.

97 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἐσάκουσε πολὺτλας Διὸς Ὀδυ-
σεύς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀμφίβολον, πότερον οὐκ ἀντελά-
βετο καθόλου τῆς φωνῆς διὰ τὸν θόρυβον, ἢ ἀκούσας παρε-

Θ.

πέμψατο· ὅπερ δίδχται ὁ Ἀρίσταρχος. A. Cf. ad 266, Herodian. ad 4. Ar. 150. Apollon. constr. 296, 9.

99 Τυδεΐδης δ' αὐτὸς περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη· ἡ διπλῇ, ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ μόνος. A.

106 οἶοι Τρῳῖοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι,

οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μῆστωρε φόβοιο· τούτω μὲν θεράποντε κομείτων, τώδε δὲ νῶι

110 Τρῳσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν.

106: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ διά. A. Cf. p. 26.

107: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ φεύγειν αἰεὶ τὸ φέβεσθαι παρ' αὐτῷ, καὶ ὅτι ἐντεῦθεν τὸ φόβον Ἀργεὺς φορεούσας (B 767). A.

108: ἀθετεῖται, ὅτι ἄτοπον προστιθέναι τὴν ἱστορίαν τῷ εἰδότη, καὶ ὁ καιρὸς δεῖναι συντομίας· καὶ ὅτι τὸ ποιῆ χρονικὴν ἔχει ἐμφασιν, τῆς ἀφαιρέσεως γεγονυίας τῇ πρὸ ταύτης ἡμέρᾳ. A.

109: ἡ διπλῇ, ὅτι τετήρηται παρ' αὐτῷ καθαρῶς τὰ δυνικά, καὶ νῦν ὥς ἐπὶ δύο ἵππων διαλέγεται. A.

114 Εὐρυμέδων: ἡ διπλῇ, ὅτι ὁμώνυμος οὗτος τῷ Ἀγαμέμνονος ἡνίοχῳ (A 228). A.

124 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνίοχοιο· τὸν μὲν ἐπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἐταίρου.

124: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ περί (sc. περὶ ἡνίοχοιο, cf. p. 26), καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἐκτορος φρένας (cf. p. 20). A.

125: ὅτι καὶ ἐνθάδε λείπει ἡ περί (sc. ἐταίρου). A.

128 Ἰφιδίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ἔα τόθ' ἵππων

ὠκυπόδων ἐπέβησε: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἐνταῦθα μὲν γράφει Ἐρρασιπτόλεμον, ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα (312) εἶασεν Ἀρχεπτόλεμον. A.

130 ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο, καὶ νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἡύτε ἄρνες.

130: ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ τοῦ οὐδετέρου τὸ πληθυντικόν, ὡς σπάργτα λέλυνται (B 135). A. Cf. p. 15.

131: οὐ τὸ σήκασθεν αὐτὸς ἐπεξηγείται λειπὼν ἡύτε ἄρνες. A.

Θ.

139 Τυδεΐδῃ, ἄγε δ' αὖτε φόβον δ' ἔχε μῶνυχας ἵππους: ἡ διπλῇ, ὅτι πάλιν φόβον τὴν φυγὴν (Αρ. 89)· καὶ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄγε νῶι φόβον δέ, ὃ ἐστὶν ἡμεῖς ἡ ἡμᾶς, ὧν οὐδέτερον ἀρμόζει. Α.

149 Τυδεΐδῃς ὑπ' ἐμεῖο φοβέμενος ἵκετο νῆας: ἡ διπλῇ, ὅτι σαφῶς φοβέμενος ἀντὶ τοῦ φεύγων. Α. Αρ. 89.

150 τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών: ὅτι οὐκ ἐν τῷ καθόλου εὐρεῖαν λέγει, ἀλλ' ἐμοὶ εὐρεῖα ἡ γῆ γένοιτο, ἀντὶ τοῦ εὐρὺ χάσμα ποιήσειεν. Α. Cf. p. 29.

ἔρρε κακὴ γλῆνῃ, ἐπεὶ οὐκ εἰζάντος ἐμεῖο

165 πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεται, οὐδὲ γυναῖκας ἄξις ἐν νῆεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.

164: ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι εὐτελεῖς εἰσὶ τῇ κατασκευῇ, καὶ τὸ πάρος τοι δαίμονα δώσω τελεῖς ἐστὶν οὐ κατὰ τὸν ποιητὴν· ἀνάρμοστα δὲ καὶ τὰ λεγόμενα τοῖς προσώποις. Α.

ὥς φάτο, Τυδεΐδῃς δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,

168 ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι: ἡ διπλῇ, ὅτι ὑποτάσσουσιν ἡ μήτε στρέψαι μήτ' ἐναντίβιον μαχέσασθαι· οὐκ ἔστι δέ· τὸ γὰρ διάνδιχα οὐκ ἔστι δύο ἐμερίμνησεν ἐναντία, ἀλλ' ἐπὶ τὸ αὐτὸ φερόμενα, στρέψαι τοὺς ἵππους καὶ μάχεσθαι. Α. Cf. ad Α 190 et proll. ad Nican. p. 115. Sed recte monuit Langius (Gött. Gel. Anz. 1851 p. 941 sq.), hos duos locos aliquantum inter se distare ac jure Aristarchum hunc (ἡ μήτε στρέψαι) omisisse, illum (Α 192) notasse tantum.

181 μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηίοιο γενέσθω, ὥς πύρρῃ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.

Fortasse etiam hoc loco observaverat Aristarchus, Hectorem ut barbaros omnino in insolentem vaniloquentiam propensum fingi a poeta (cf. ad 535—37). Ejusmodi minas quas Trojani inter se jactarent, etiam in Graecorum notitiam venisse apparet ex Ξ 45, ubi v. Aristonicum.

ὥς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο φώνησέν τε

185 Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων Λάμπε τε δῖε,

νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον.

Θ.

185: ἀθετεῖται (Bekk. et Vill. ἡ διπλῇ), ὅτι οὐδαμοῦ Ὅμηρος τεθρίππου χρῆσιν παρεισάγει. μάχεται δὲ καὶ τὰ ἐπαγόμενα θυνικά, καὶ ἡ προσφώνησις εὐθήης. A. Cf. ad T 400 Ψ 295. Ar. 196.

186: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐπὶ θυνὶν ἡ φράσις ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τεσσάρων. A. Cf. p. 15.

ὑμῖν παρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν
189 οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πειεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

189: γελοιότατος ἐπὶ ἱππων ὁ στίχος (obelus est ad text. Ven.), ὅτι οἶνον ἱπποὶ οὐ πίνουσι. καὶ ὅτε θυμὸς ἀνώγει εἰς μέθην γελοῖον. A. οἶνον εἰς μέθην? L.

191 ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδεται: ἡ διπλῇ, ὅτι ὡς πρὸς δύο τοῖς θυνικοῖς σχήμασι χρῆται διὸ ἀθετητέον τὸν προκείμενον στίχον (185), ἐν ᾧ τέσσαρά ἐστιν ὀνόματα. A. Cf. p. 15.

193 (ἀσπίδα) πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι: ἀντὶ τοῦ ὅλην, ὡς πᾶσαι πύλαι ὅλη πύλη. V. Ar. 130.

199 μακρὸν Ὀλυμπιον: ἡ διπλῇ, ὅτι μακρὸν Ὀλυμπιον ὡς ὅρος. A. Ar. 168.

ἐυρύσσια Ζῆν
207 ν' αὐτοῦ. Adnotatio fuit de ultima littera vocis Ζῆν' in sequentem versum transferenda. V. ad Ω 331. Cf. Nicanorem.

207 ν' αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἰόῃ: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηρόδοτος ἀνάπαλιν αὐτοῦ κ' ἐνθα κάθ' οἱτ' ἀκαχήμενος. A. Cod. ἀνάπαλιν τοῦ κ', ἐνθα κτλ. Em. L.

209 Ἥρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον εἰπέες: ἡ διπλῇ, ὅτι δασύνουσιν ἀπτοεπές, καθ' ἀπτομέγη τοῖς ἔπαισιν. Ἀρίσταρχος δὲ φιλοτ. ἐμφατικώτερον δὲ τὸ φιλοῦν. καὶ ἴσως ἦν παρὰ τὸ πτοεῖσθαι, ἡ ἄγαν πτοοῦσα. ἡ παρὰ τὸ ἀπτὸν, τὸ ἰσχυρόν, ὥστε εἶναι δεινοεπές. A. Aristarcho cui ἄαπιος fuit ἀπτόητος, putaverim hoc fuisse ἀπτόητε τοῖς λόγοις vel ἔπαισιν. Inspice Apollon. Hesych. Suid. Si quis porro meminerit ἀάπτους (ut certe Herodianus tradidit A 567) explicuisse eum τὰς δεινὰς καὶ ἀπτοήτους i. e. τὰς ἀπτοήτους, id quod transit in significationem δεινὰς: item hic suspicetur duplicem fuisse Aristarchi translationem, ἀπτόητε τοῖς

Θ.

ἔπεισι, hinc significante vocabulo δεινοεπές. Ita ratiocinatus possit firmamentum invenire in Et. M. 133, 43: ἀπτοεπές· τινὲς θαύνουσι· καὶ Ἡρὴ ἀπτοεπής, ὡς καθ' ἀπτομένη τοῖς ἔπεισι. ἐμφατικώτερον δὲ τὸ ψιλοῦν· ἀπτον γὰρ ἐστὶ τὸ δεινόν [i. e. jam enim Homerus ἀπτος (quod est — ut ἀσχετος cum ā superfluo — ἀπτος, quod est per syncopen ex ἀπτοήτος) pro δεινός] ὥστε εἶναι δεινοεπές. Quanto id melius rationique convenientius, quam: τὸ ἰσχυρόν, ὥστε εἶναι δεινοεπές. Unde vero hausit sua Etymologus, nisi ex hoc ipso scholio, quod adhuc incorruptius invenit? Aristonici sententiam certe ut satis sit scienti referens. Alii quem ab καὶ ἴσως audimus, vetus vocabulum δεινοεπές placuit, cetera nec intellexit satis et exquisitiora tentavit. Quod ad spiritum attinet in ἀπτόν, Zenodoti rationes ἀάπτους scriptionis explicantisque ἰσχυράς, plane incompertas habemus. Ut hic, ἀπτόν ἰσχυρόν habemus apud Hesych. p. 112. Licebit conjicere auctorem nostrum, quia dictum videbat ἀπτοεπές significans καθ' ἀπτομένη minus emphaticum esse, ut asperum etiam spiritum explicaret ἐμφατικώτερον, incidisse in ἀπτόν τὸ ἰσχυρόν: quo ecce sibi visus est effecisse, ut cum spiritu ab Aristarcho re-
jecto ad ipsam Aristarchi explicationem evaderet. L.

213 τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔσργεν, πληθεὺν ὁμῶς ἱππῶν τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων.

213: ὅτι ἐν τισὶ γράφεται ἀπὸ τάφρου πύργου ἔσργεν. οὐ δύναται δὲ τὸ ἐκ νηῶν συναφὲς εἶναι τῷ ἀπὸ τάφρου· πρὸς γὰρ ταῖς ναυσὶ μᾶλλον ὁ πύργος ἢ ἡ τάφρος· καὶ ἐστὶ τὸ λεγόμενον, τὸ μεταξὺ τοῦ τείχους καὶ τῆς τάφρου πληρὲς ἦν ἱππῶν καὶ ἀνδρῶν. ἐκ νηῶν δὲ λέγεται ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς ναῦς τόπου. σημειωτέον δὲ ὅτι μεταξὺ τοῦ τείχους καὶ τῆς τάφρου διάστημα ἀπελείπετο κατὰ τὴν τοποθεσίαν τῆς νεωλίας. A. οὐ ante δύναται δὲ τὸ ἐκ νηῶν ins. L. — Cf. proll. ad Nicanor. p. 113.

221 (Agamemnon) πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,

στῇ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μερακῆτεϊ νηὶ μελαίνῃ,

ἢ ὃ ἐν μεσοάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε.

221: πρὸς τὸ ἔχων ἐν χειρὶ, τί ποτε σημαίνει; ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος, ὅτι περιελήσας εἶχεν ἐν τῇ χειρὶ, ὁ δὲ Διο-

Θ.

νύσιος, πρὸς τὸ κατασεῖν εὐθέτως λαβόμενος τοῦ φάρους.
A. εὐθέτως scripsi pro εὐθείς. εὐθετοῦν est apud Ariston-
icum ad A 844. Harl. Cram. ad δ 134: σημειοῦνται τινές, ὅτι
τὸ εἰς νῆσιν (cod. νήσον) εὐθετον μῆρμα ἐρίου νῆμα εἶπεν.

223: πρὸς τὴν τάξιν τῆς νεωλκίας ἢ παρατήρησις (Ar.
230), καὶ πρὸς τὸ γεγωνέμεν, ὅτι οὐ φιλῶς ἐστὶ φωνεῖν
ἀλλ' ἀκουστὸν φθέγγεσθαι (Ar. 107). A.

πῇ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἀριστοί,
230 ἄς, ὅπότε ἐν Αἴμνῳ, κενεαυχέες ἡγορήασθε,
ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊράων,
πίνοντες κρητῆρας ἐνσιτεφίας οἶνοιο,

Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἑκαστος
στῆσσεθ' ἐν πολέμῳ· νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιόι εἶμεν
235 Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.

230: ἡ διπλῇ, ὅτι τοῦτο γινόμενον μὲν οὐ παρέστησεν,
ὥς γενόμενον δὲ παραδίδωσιν (Ar. 14). τὸ δὲ ὅποτε ἀντὶ
τοῦ ὅτε. A. BLV: τὸ ὅποτε ἀντὶ τοῦ ποτέ (cf. ad P 178).
Quid Aristarchus de hoc loco senserit obscurum est. Quae
Lehrsius scripsit in Aristarcho p. 382, ea nunc ipse retractanda
censet. Nam si Aristarchus A 1 ἡγορόωντο explicuit ἡγορί-
ζοντο, inde non sequitur, hoc loco eum eodem modo expli-
cuisse. Sin autem id fecit, tantum abest ut omissum statuerit
ἦμεν, ut potius sumere deberet aut ab initio versum corruptum
esse aut excidisse versum post hunc.

231: περιττός ὁ στίχος· ἐκ γὰρ τοῦ πίνειν, οὐκ ἐκ τοῦ
ἔσθιεν τὸ καυχᾶσθαι συμβαίνει. A. Cf. ad T 84.

233 Τρώων ἀνθ' ἑκατόν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀνάγνω-
σιν, ὅτι οὕτως προεικτέον. A. sc. ut plenum sit ἀντί non
ἄντα: Ar. 121.

235: ὁ ὀβελός, ὅτι ἐκλύει καὶ ἀπαμβλύνει τὸν ὄνει-
διισμόν ὁ στίχος· κρείσσων γὰρ καθολικώτερον εἶσαι, οὐδὲ-
ποτε ἀνδρός, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ διαφορωτάτου. A.

239 (οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι—) παρελθόμεν ἐνθάδε
ἔρρων: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἔρρων οὐκ ἐστὶ φιλῶς παραγινό-
μενος, ἀλλὰ μετὰ φθορᾶς· δυσαρρεστὴ γὰρ τῇ παρουσίᾳ. A.
Ar. 109.

250 ἐνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέξεσκον Ἀχαιοί:
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐκ ἐστὶ καθολικὸν ἐπίθετον ὁ πανομφαίος, ὁ

κληδόνιος καὶ πάσης κληδόνος παραιτίος· καὶ ὅτι ἄπαξ ἐν-
ταῦθα τὸ ἐπιθετον. Α. Cf. ad B 41, Ar. 97. Intelligendum,
quasi dixisset *τοντίειν* ὁ κληδόνιος. Docet accipiendum esse,
hanc aram sacram fuisse Jovi, *quatenus κληδόνιος* est, quia is
opinor in ἀγορᾷ potissime colitur; non ut καθολικὸν Jovis
epitheton, pro quo etiam aliud quodcunque ex ejus epithetis
poni potuisset. Cf. ad Φοῖβου ἀφήτορος I 404. L. παραι-
τίος etiam K 460.

266 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα
τιταίνων· ἡ διπλῇ, ὅτι πάντων ὑποστρεψάντων μόνος ὁ
Ὀδυσσεὺς παρέμεινε πρὸς ταῖς ναυσίν, ὥστε τὸ ἐπάνω εὐ-
κρινὲς γίνεσθαι, τὸ ὡς ἔφαθ' οὐδ' ἐσάκουσεν (97) ὅτι
ἐκουσίως παρεπέμψατο. Α. Ar. 150.

παλίντονα τόξα: εἰς τοῦτίσω τεινόμενα (cod. τῶν). Α.
εἰς τοῦτίσω explicuisse Aristonicum apparet ex 325. L.

πατρίτε σὺ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τιτθὸν ἐόντα
284 καὶ σε νόθον περ ἐόντα κομίσσατο ὃ ἐνὶ οἴκῳ.

284: παρὰ Ζηνοδότῳ οὐδὲ ἦν· ἡθέτητο δὲ καὶ παρὰ
Ἀριστοφάνει, ὅτι ἄκαιρος ἡ γενεαλογία, καὶ οὐκ ἔχουσα προ-
τροπὴν ἀλλὰ τὸναντίον, ὀνειδισμὸν καὶ αποτροπὴν. Α.

290 ἡ τρίποδ' ἦε δύο ἵππους: ἡ διπλῇ, ὅτι δύο
ἵπποις ἐχρῶντο. Α. Ar. 196.

293 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτόν
ὀτρύνεις; σπεύδοντα: ἀντὶ τοῦ προθύμως ἐνεργοῦντα.
Α. Ar. 122.

299 τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσση-
τῆρα: ὅτι ἀντὶ τοῦ παῖσαι τὸ (cod. καὶ) βαλεῖν. Α. Ar. 72.

301 βαλέειν δέ εἴτε θυμός: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ βα-
λέειν. Α. Ar. 72.

306 μήκῳ δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἡ τ' ἐνὶ κήπῳ
καρπῷ βριθομένη νοτίῃσιν τε εἰαρινῇσιν·
ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσεν κάρη πῆληκι βαρυνθέν.

307: ἡ διπλῇ, ὅτι ἔξωθεν προσληπτέον τὸ ἔστιν, εἰ μὴ
ἡ μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος παρελήπται, βριθομένη ἀντὶ τοῦ
βρίθεται, ἡ κοινὸν τὸ κάρη βάλεν. Α. Ar. 383.

308 ἐτέρωσ': ὅτι τὸ πλήρες ἐτέρωσε. Α.
312 ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον θρασὺν ἔκτορος ἡνιοχῆα
ἰέμενον πόλεμον δὲ βάλε στήθος παρὰ μαζόν.

312: ἐνταῦθα καταλέλοιπε Ζηνόδοτος Ἀρχεπιτόλεμον, πεποιήκε δὲ ἄνω (128) Ἰφικλίδην Ἐρασιπτόλεμον. Α.

313: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ βάλεν ἀντὶ τοῦ ἔπαισεν. Α. Ar. 72.

Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο.

317 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε καὶ ἄγνύμενός περ ἑταῖρον: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ, περὶ ἑταῖρου. Α. Cf. p. 26.

Idem in antecedente versu notaverat de ἡνιόχοιο ut v. 124. L.

320 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος σμερδαλέα λάχων· ὁ δὲ χειρμάδιον λάβε χειρὶ, βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει.

321: ἡ διπλῇ, ὅτι ὡς περὶ ἑτέρου ὁ δὲ χειρμάδιον ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναφέρων πρόσωπον, ὡς εἰ ἔλεγεν οὗτος δὲ αὐτὸς χειρμάδιον λάβε χειρὶ. Α. Cf. ad E 734.

322 βαλέειν: ὅτι ἐπὶ τοῦ πρώτου. V. Ar. 73.

τὸν δ' αὖ κορυθαῖολος ἔκτωρ

325 αὐερύοντα παρ' ὤμων, ὅθι κληῖς ἀποέργει αὐχένα τε στήθος τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν, τῇ δ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὑκριόεντι, ῥῆξε δὲ οἱ νευρὴν· νάρκησε δὲ χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.

325: ἡ διπλῇ, ὅτι αὐερύοντα σαφῶς εἰς τοῦνπισῶ ἔλκοντα· καὶ παλίντονα τόξα (v. ad 266) ἀπὸ τούτου, Α. Cf. ad B 422.

328: ὅτι ἐν τοῖς ἐξῆς τούτου μνημονεύει νευρὴν δ' ἐξέρῳξε νεοστρεφέα (O 469 — hoc versu ibi utitur Aristarchus ad lectiones πρώιον et πρώην dijudicandas L.). καὶ ὅτι οὕτως εἶπε τὸ ἐνάρκησεν ἐν ἴσῳ τῷ νάρκην ἐποίησε τὴν χεῖρα κατὰ τὸν καρπὸν. Α. τῷ νάρκην ἐποίησε inseruit L. Eadem ratione οἰδάνει pro οἰδάνειν ποιῶι I 554, λελάχωσι per λαχεῖν ποιήσωσι explicatum O 350 X 343, Harl. δ 104 (ἀπεχθαίρει pro ἀπεχθαίρειν ποιῶι, comparatur πάντας μὲν δ' ἔλπει). Quod est E 37 ἔκλιναν — κλιθῆναι ἐποίησαν, ab his paulum distat. v. ibi.

330 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοια πεσόντιος ἀλλὰ θεῶν περίβη: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ τῶν ὑπερμαχούντων τοῖς ἐκγόνοις ζῶων, πρὸς τὸ Χορῶσιν ἀμφιβέβηκε (A 37). B?

340 ἰσχία τε γλουτοὺς τε: σημειοῦνται τινες ὅτι ὑγιῶς διέσταλκε. Α.

Θ.

τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσαστο δακρυόεντα.

385: ἀδεύονται στίχοι τρεῖς (385—387) ὅτι ἐν τῇ τοῦ Διομήδους ἀριστείᾳ (E 734) καλῶς ἐπεξεύραται· πρᾶττεται γάρ τινα. ἐν ταῦθα δὲ πρὸς οὐδὲν ἀναλαμβάνει τὴν παντευχίαν· ἡθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης· Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἐγραφεύ. A. Excidit quod praeterea Jupiter ipse nunc παντευχία sua indutus sit: v. ad 43. L. λάξετο δ' ἔγχος

390 βριθὺ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνηται στίχας ἀνδρῶν ἡρώων, τοισίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπότρη.

390. 391: ἀδεύονται καὶ οὗτοι, ὅτι ἐκκρίως ἐκείθεν (E 746) μετηνέχθησαν. A.

393 πύλαι μύκον οὐρανοῦ: ἡ διπλῇ, ὅτι πύλας οὐρανοῦ τὰ νέφη ὑποτίθεται· τὸν γὰρ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανὸν καλεῖται· πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου. A. Cf. ad E. 749, Ar. 168.

399 βᾶσ' ἴθι Ἰριταχέια: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἔστε κοινὸν νῦν ἐπίθετον τὸ ταχέια, ἀλλὰ πορεύου ταχέια. A. Cf. p. 29.

406 ὄφρ' εἰδῇ γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾤ πατρὶ μάχεται. Ἡρῇ δ' οὐ τι τόσον νημεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι· αἶει γὰρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττι κεν εἴπω.

406—408: οἱ ἀσπερίσται, ὅτι τῷ τοῦ Διὸς προσώπῳ ἀρμόζουσιν οἱ λόγοι, τῷ δὲ τῆς Ἰριδος (420) οὐκέτι. A.

410: βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων ὄρεων ἐς μακρόν Ὀλυμπον. Hic scribendum esse βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων ὄρεων non βῆ δὲ κατ' ut A 196 O 169 et alibi. Contra ut hic ἐξ O 79. V. ad hos locos. L.

411 πρώτῃσιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Ὀλύμπιοι: οὐχ ὥς καὶ ἄλλων οὐσῶν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄκραι (vel ἄκραις), ὥς τὸ ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ (Z 40) ἀντὶ τοῦ ἄκρω. A. Cf. II 371 et Ar. 149.

420 ὄφρ' εἰδῇ γλαυκῶπις. — (422) ὅττι κεν εἴπω.

423 ἀλλὰ σὺ γ' αἰνοτάτη, κύον ἀδεές, εἰ ἐτέον γε τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος αἶεσαι.

420: ἀδεύονται στίχοι πέντε, ὅτι ἐκ τῶν ἐπάνω (406) μετὰκινεῖται. ἱκανὸν δὲ ἦν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔα ὁ Ζεὺς, καὶ ἀποκαθίσταται ἐπεικὲς ὃν τὸ τῆς Ἰριδος προσώπων· οὐ γὰρ ἂν εἴπεν κύον ἀδεές. A. ἀποκαθίσταται pro ἀποσυνίσταται Lehrs Herodian. p. 460: „His versibus omissis restituitur quae ei propria est morum lenitas.“ ἐπεικεία Iridi tribuitur

etiam in adm. ad O 166 sq. οὐκέτι ἔγωγε.

428 νῶι ἐὼ Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίξειν·
ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς γράφουσι σὺν τῷ ν (sc. νῶν) κακῶς. A. Cf. Did.

435 ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνάπια παμφανό-
ντα· ἡ διπλῇ, ὅτι τὰ ὀχήματα ἄρματα λέγει. A. Cf. ad
1226. Et quaesivit, ad utrum nomen pertineat παμφανόντα,
quod solutum collato loco P⁵⁰⁹, v. proll. ad Nicanorem p. 89 sq.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδῆθεν εὐτρόχον ἄρμα καὶ ἵππους

439 Οὐλυμπον δὲ διώκε· ἡ διπλῇ, ὅτι κυρίως διώ-
κειν λέγεται, ὅταν προφεύγῃ τις· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ συντόνως
ἐλαύνοντος. A. Ar. 150.

444 αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ
ἦσθην· ἡ διπλῇ, πρὸς τὴν καθέδραν, ὅτι ἐκτερώθην
τοῦ Διὸς Ἥρα καὶ Ἀθηνᾶ. A. Non ut quidam χωρὶς ἦσθην
Ω 100. L.

447 τί φθ' οὕτω τετίησθον Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ;

οὐ μὲν θῆν κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείῃ· ἡ
διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κάμετην διὰ τοῦ ἦ. ἔστι
δὲ ἀντὶ τοῦ ἔκαμον· τὸ δὲ κάμετον πρὸς τὸ πρόσωπον ἀντὶ
τοῦ ἐκάμετε, ὃ καὶ συμφωνεῖ. AB. ἔστι δὲ inseruit L.

455 οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ
ἂψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον· ἡ διπλῇ, ὅτι ἄρσενικῶς
τὸ θυικὸν ἐοχηματίζεται, πληγέντε ἀντὶ τοῦ πληγείσα. καὶ
Ἡσίοδος πρὸ λούοντο ἀνθρώπων (E 199) ἐπὶ αἰδοῦς
καὶ νεμέσεως ἀντὶ τοῦ προλιποῦσαι. A. Vides Aristonicum —
nunc certe — non commemorare προφανέντε, quod Aristar-
chus legisse dicitur vs. 378 pro προφανείσα. L. Cf. p. 31.

459 ἦτοι Ἀθηναίῃ ἀέων ἦν οὐδέ τι εἶπεν· ἡ
διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀέουσα. A. Cf. p. 31.

463 εἴ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἀλα-
παδόνον.

ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.

463. 464. 465: ἡ διπλῇ (potius asterisci, qui sunt ad
textum), ὅτι ἐντεῦθεν ἄνω (32) μετάνεινται. A. Nam tres
sequentes nec hi antiqui videntur nosse, ut absunt a Veneto
et aliis, certe admittere hic non magis quam supra propter
τεοῖο (v. ad 28). L.

Θ.

470 ἡοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
ὄψεαι: οὗ Ζηνόδοτος γράφει ἄσδ δὴ καὶ μᾶλλον,
ἀντὶ τοῦ ἑσαυρίου. ἔστι δὲ ἡ λέξις οὐχ Ὀμηρικῇ. V. Cf. Lo-
beck. Rhematicon p. 253.

πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα,
475 ἡματι τῷ ὅτ' αὖ οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνησι μάχονται
στεινέει ἐν ἀλκοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο πεισόντος.
475, 476: ἀθετοῦνται στίχοι δύο, ὅτι διὰ τοῦ ἡματι
τῷ πλείονος χρόνου ὑπερθεσιν σημαίνει, τῇ δὲ ἐξῆς ἐπὶ τὸν
(sic) τάφρον παράγει τὸν Ἀχιλλέα (cf. Σ 215). καὶ ἀκριβο-
λογεῖν οὐκ ἀναγκαῖον κατὰ τίνα καιρὸν ἐξααστήσεται, ἀρ-
κεῖ δὲ πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα.
τότε ἐπιφερόμενον ψεύδος τι ἔχει: οὐ γὰρ ἐν τῷ στείνει
μάχονται. A.

485 ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο:
ἡ διπλῇ, ὅτι αὐτὸς μὲν εἰς Ὠκεανὸν δύνοντα καὶ ἐξ Ὠκε-
ανοῦ ἀνίσχοντα λέγει τὸν ἥλιον, ἐξ ἡρωικοῦ δὲ προσώπου
οὐκέτι. A. Ar. 177.

488 ἐρίλλιστος: ἡ διπλῇ ὅτι τὰ τρία ἐπὶ πλήθους (cf.
ad Σ 38). ἐρίλλιστος οὖν πολυλιτάνευτος πλεονάζει τὸ λ. A.

491 ἐν καθ' αἶψα, ὅθι δὴ νεκρῶν διεφάινετο χῶρος:
ἡ διπλῇ ὅτι οὐκέτι γέγονε νεκρῶν ἀναιρέσεις. πρὸς Ἰσθιον.
A. K 199.

493 (μῦθον) τὸν ᾧ Ἐκτωρ ἀγόρευε δειφίλος ἐν δ' ἄρα χειρὶ
ἐργχός ἐχ' ἐνδεκάπηχυν: πάροιθε δὲ λάμπετο δουρός
αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.
τῷ ὅ γ' ἐρεισάμενος ἔπεα Τρώεσσι μείνυδα.

493: ἡ διπλῇ περιστιγμένη (vel αἱ διπλαῖ, Pluygers. p. 7),
ὅτι Ζηνόδοτος περιγράφει ἀπὸ τοῦτου τέσσαρας στίχους κατὰ
τὸ ἐξῆς διὰ τὸ καὶ ἐν ἄλλῳ τόπῳ γεγράφαι (Z 318). ὁ δὲ
Ἀρίσταρχος οἰκειότερον ἐνταῦθα κείσθαι λέγει διὰ τὸ ἐν τῷ
στρατεύματι διυλέγεσθαι. A.

499 Ἴλιον ἠνεμόεσσαν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν
Ἰλιὸν ἄρ.

501 Ἀργεῖους καὶ νῆας ἐπὶ ὀγγυῖνι θαλάσσης:
ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπεὶ Διὸς ἐτρόπετο φρενῶν.
ἐξ ἄλλου δὲ στίχου (K 45) τὸ ἡμιστίχιόν ἐστι νῦν ἀναρ-

μόστιως προσιεθειμένον· οὐ γὰρ κατὰ Διὸς προαίρεσιν νύξ ἐγένετο. Α. Cf. p. 15.

503 δόρυα τ' ἐφοπλίσόμεσθα: ἡ διπλῇ περιεσπυγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐφοπλίζεσθον. συγγεῖ δὲ τὸ δυνικόν. Α. Cf. p. 15.

505 ἐκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ μέλ-
λοντα σημαίνει τὸ ἄξεσθε, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ ἄγετε. Α. Cf. p. 6.

512 μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἔκκλητοι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ μὴ ῥαδίως, μὴ πως χωρὶς σπουδῆς. Α. Αr. 122.

513 ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσση: ἡ διπλῇ ὅτι βέλος εἶρηκε τὸ τρώμα ὁμωνύμως τῷ τιτρώσκοντι. Α. Αr. 70.

517 κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ διίφιλοι ἀγγελλόντων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγγελλέτωσαν. Α. Cf. ad 521 et B 438.

519 (pueros senesque) λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμή-
των ἐπὶ πύργων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγκοιμηθῆναι. Α. Αr. 150.

521 πύρ μεγα καλέοντων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ καί-
εωσαν. Α. Cf. ad 517.

524 μῦθος δ' ὅς μὲν νῦν ὕγιες, εἰρημένος ἔστω,
τὸν δ' ἡοῦς Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.

524. 525: ἀδειτῶνται δύο στίχοι, διοτι τῇ ἐξῆς οὐδὲν
λέγει, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον ἀντὶ προτακτικοῦ παρει-
ληπται, ὅς μὲν ἀντὶ τοῦ ὁ μὲν. Α.

526 εὐχομαι ἐλπόμενος Δίε τ' ἄλλοισίν τε θεοῖ-
σιν: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἔλπομαι εὐχόμενος.
οὐ κατὰ τὸν Ἑκτορα δὲ τὸν οὕτως ἐφηρομένον λέγει, ἐλ-
πίζω εὐχόμενος τοῖς θεοῖς· ἐπισκεπτοὶς γάρ· τοῖς ἀντίστοιχόν γάρ
οἴκετον εὐχομαι ἐλπόμενος, καυχῶμαι ἐλπιδοποιούμενος ὑπὸ
τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν i. e. ut dativus sit pro ὑπὸ
cum genetivo: v. p. 24. Α. Nec omiserit ejusmodi jactationes
etiam Graecis innotuisse: v. ad E 45.

ἐξελάαν ἐνθὲνδε κύνας κηρессиφορήτους

528 οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.

528: ἀδειτῶνται, ὅτι περισσός· ἐν γὰρ τῷ κηρессиφορήτους τὸ
αὐτὸ συντόμως εἶρηκεν. ὃ δὲ Ζηνόδοτος οὐδὲ ἔγραψεν αὐτὸν. Α.

532 εἶσομαι ἢ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης
παρ' κηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ

εἶσομαι πολλὰ σημαίνει, νῦν μὲν γινώσκονται, ἐν ἄλλοις δὲ πορεύσομαι· εἶσομαι ἐξ ἀλόθεν (Φ 335)· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφάνη· εἶσατο δ' ὡς ὅτε ῥινεός (ε 281). A. Cf. M 118. Ar. 150.

535 αὔριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος μείνῃ ἐπερχόμενον. ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, οἶω, κείσεται οὕτηθεις, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι, ἡελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς

539 εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἡματα πάντα,

541 ὥς νῦν ἡμέρῃ ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.

ὅτι ἡ τούτους δεῖ τοὺς τρεῖς στίχους μέναι, οἷς τὸ ἀντίσκημα παράκειται (535—537) ἢ τοὺς ἐξῆς τρεῖς (538. 539. 541), οἷς αἱ στίγμαί παράκεινται· εἰς γὰρ τὴν αὐτὴν γεγραμμένοι εἰσὶ διάνοιαν. ἐγκρίνει δὲ μᾶλλον ὁ Ἀρισταρχος τοὺς δευτέρους διὰ τὸ κωχρηματικότερους εἶναι τοὺς λόγους (cf. ad 526)· ὁ δὲ Ζηνόδοτος τοὺς πρώτους τρεῖς οὐδὲ ἔγραψεν. τὰ αὐτὰ δὲ λέγει περὶ τῶν στίχων τούτων ὁ Διδύμος καὶ ὁ Ἀριστόνικος· διὸ οὐκ ἐγράψαμεν τὰ Διδύμου. A. Recte monuit Pluygers. (p. 3. et p. 6) eum versum, qui in nostris edd. est.

540 τιοίμην δ' ὡς τίει Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων

— male translatum ex N 827 — ab Aristarchea editione afuisse. Ceterum hoc scholium apud Bekk. et Vill. non recte incipit: ἡ διπλή ὅτι: v. Pluygers p. 3.

545 ἐκ πόλιος δ' ἄξοντο βόας: τὸ ἄξαντο (immo ἄξοντο) οὐ τὸν μέλλοντα σημαίνει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄγοντο (immo ἤγοντο). A. Cf. p. 6.

555 ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φασιν ἦν ἀμφὶ σελήνην. Annotatum fuit epithetum lunae datum ad praesentem statum non aptum esse: Φ 218.

ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ.

557 ἐκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαί καὶ πρῶνες ἄκροι καὶ νᾶπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῶα ἄσπετος αἰθήρ.

557: ἀθετεῖται ὅτι οἰκειότερον ἔχει κατὰ τὴν Πατρόκλου ἐπιφάνειαν (Π 299). καὶ ὁ ἐξῆς [δὲ] συναθετεῖται αὐτῷ. ἐκεῖ γὰρ αἰφνίδιον βούλεται ἐπίλαμψιν παρασῆσαι αἰφνιδίως Πατρόκλου ἐπιφανέντος, ἐνταῦθα δὲ παρατεταμένην νηνε-

Θ. Ι.

μίαν καὶ (puio καὶ) εὐδίαν. οὐκ ἐφέροντιο δὲ οὐδὲ πικρὰ Ζηρόδοτος. ἤθελει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Α.

555 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα —

560 τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἡδὲ Ξάνθοιο ῥοάων· ἡ διπλὴ ὅτι τῶ ὡς ὁριωματοικῶ ὄντι ἀκαταλλήλως ἀποδίδεται τὸ τόσσα, ποσότητος δὲ δηλωτικόν· διὸ καὶ τινες γράφουσιν ὡς τὰ μεσηγὺ νεῶν. τὸ μὲν οὖν παραβολικὸν τὸ τῆς ἀντικασίας ἔχει, τὸ δ' ἀνταποδιδόμενον τὸ τοῦ πλήθους παρεμφαίνει· καὶ ὅτι οὐ προσουτήσας τὸν Σάμανδρον Ξάνθον καλεῖ, ἀλλὰ διὰ τῶν ἐξῆς ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σάμανδρον (T 74 ubi v.). Α. προσουτήσας ins. L. ex Ξ 434 Herodian. 460.

562 χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πᾶρ δὲ ἐκάστω

εἶατο πεντήκοντα σέλαι πυρὸς αἰθομένοιο.

562· ἡ διπλὴ ὅτι Ζηρόδοτος γράφει μύρια. ἐπιφέρει δὲ ἐν δὲ ἐκάστω εἶατο πεντήκοντα σέλαι, ὥστε γίνεσθαι μυριάδας πεντήκοντα, ἐὰν δὲ γράφηται χίλια, πέντε μυριάδας συμφώνως· διὰ παντὸς γὰρ τοὺς βαρβάρους ἐλάσσοντας τῶν Ἑλλήνων συνίστησιν Α. Si revera ἐν ἐκάστω σέλαι legit, hoc sine dubio intellexit ut ἐν πυρὸς αὐγῇ 1206.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ι.

2 φύζα φόβου κοινόντος ἐταίρη· ἡ διπλὴ, ὅτι φύζα αἰεὶ μὲν σημαίνει τὴν μετὰ δέους φυγὴν, ὅθεν καὶ φύζα· κίνης ἐλάφοισι (N102)· νῦν δὲ ἐκπληξίς — ABL. Ar. 91.

3 πένθει δ' ἀτλήτω βεβολήατο πάντες ἄριστοι· ἡ διπλὴ, ὅτι ἐνοὶ βεβλήατο, καὶ Ζηρόδοτος οὕτως. ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ ψυχὴν τρώσεως καὶ ἀλγηδόρος αἰεὶ τοῦτο ταῖται, ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ σῶμα πληγῆς οὐκέτι οὕτως. Α. Ar. 76.

9 Ἀτρεΐδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ· ἡ διπλὴ ὅτι πάλιν (vs. 3) τὸ βεβολημένος διὰ τοῦ ὁ ἐπὶ ψυχῆς λέγει. Α. Ar. 76.

12 αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοις πονεῖτο· ἡ διπλὴ ὅτι τὸ πονεῖν αἰεὶ ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν τίθησιν. Α.

ἂν δ' Ἀγαμέμνων

14 ἴστατο δακρυχέων ὥς τε κρήνη μελάνυδρος· ἡ διπλὴ ὅτι Ζηρόδοτος γράφει μετ' Ἀργείοισιν (immo

μετὰ δ' Ἀργείοισιν) εἰπεν· ὦ φίλοι Ἀργείων, περιή-
ρηκε δὲ πάντα τὰ κατὰ τὴν παράθεσιν (vs. 15, 16). ἀναγκαῖα
δὲ ἐστὶν εἰς αὐξησίν. A.

16 ὡς ὁ βαρὺ στενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετῆρδα·
ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς γράφουσιν ὡς ὁ γε δακρυχέων διὰ τὸ
ἀκαταλλήλως πρὸς τὰ δάκρυα τὸ στενάχων ἀποδεδόσθαι.
ἔστι δὲ ἐν τῷ στενάχειν καὶ δακρύειν ἀπὸ προηγουμένου
νοούμενον. A.

17 ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες· ἡ
διπλῇ ὅτι ἐνθάδε οὕτως γραπτέον πρὸς γὰρ τοὺς ἀρίστους,
οὐ πρὸς τὸ πλῆθος ὁ λόγος. ὅταν δὲ ἀπόπειραν τῷ πλήθει
προσάγῃ, προσφύεσθαι γράφεται ὦ φίλοι ἡρώες Λαλαοί
θεράποντες Ἀργος. (B 110). A. Inscrui οὕτως.

18 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης αἶψ' ἐνέδθησε βαρεῖν
σχέτιλος, ὃς τότε μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατέ-
ειπεν·

18· ἡ διπλῇ ὅτι μέγα δεῖ γράφειν ἀντὶ τοῦ μεγάλως,
ὡς σάφα. ἄδοιμος δὲ πᾶν ἢ μετὰ τοῦ ὅ, μέγας. A. Ari-
stonicum in errore esse ostendit Didymus h. l. et ad B 111;
Ar. 32.

19· ἡ διπλῇ ὅτι νῦν οὕτως γραπτέον τότε μέν μοι
ἀναφέρει γὰρ ἐπὶ τὸ πρῶτον κατὰ τὸν ὄνειρον· ἐν ἐκείνοις
μέντοι (B 112) πρὶν μέν μοι χρόνια γὰρ ἐσήμαινε τὰ
κατὰ τὴν πρῶτην ἔξοδον τῶν Ἑλλήνων. A.

20· δυσκλέα Ἀργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὄλεσα λαόν,
οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι,
ὃς δὴ πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα.

25 ἡδ' εἰ καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
23. 24. 25· ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἄμεινον ταῦτα
λέγειν ἐν τῇ ἀποπείρᾳ (B 116). νῦν δὲ οὐκ ἀποπειράται,
ἀλλὰ περὶ ἀποσιτίσεως ἀληθῶς λέγει ἐγκεκευρηκὸς τοῖς τοῦ
Διὸς ἐλαττώμασιν (idem vocabulum Φ 331). A. Cf. Did.

23—31· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος ἔρχε τοὺς στίχους πρὸς
οὐδὲν ἀναγκαῖον, ἀλλ' ἐνεκα τοῦ κατ' ἄλλους τόπους γέ-
ρεσθαι (B 116—118, 139—141 I 693, 696 H 398, 399).
τοιούτος δὲ ἐστὶν ἐπὶ τῶν διαφορουμένων. τὴν δὲ συνέπειαν
οὕτως ποιεῖ δυσκλέα Ἀργος ἰκέσθαι — ἦτοι ὁ γ' ὡς
εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, θυμὸν ἀχέων. τοῖσι δ' ἀνι-

I.

στάμενας μετέφη κρατερός Διομήδης (Bekk. προσ-
έφη: v. Pluygers p. 11). A. Ar. 357.

36 ἴσα δ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες: ἡ
διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες.
(cf. Did.) βέλτιον δὲ καθολικώτερον γεγράφθαι: καταλείπεται
γὰρ ἐν πᾶσιν ἡ δόξα τᾶνδρός (Diomedis). καὶ ὅτι νῦν γέ-
ροντας τοὺς καθ' ἡλικίαν (non ut saepe principes L.) ἐπεὶ
μικρῶ πρότερον τὸν Νέστορα αὐτὸς ἐσεσώκει ἐν τῷ παλέμῳ
(Θ. 90). A. τὸν Νέστορα αὐτός L. pro ὁ Νέστορ, αὐτόν.

43 ἔρχεο: πάρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
ἑστιάσ', αἶ τοι ἐποντο Μυκήνηθεν μάλα πολλαί.

43: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ κοινοῦ τοῦ πάρ τοι ὁδός τὸ
πᾶρτί σοι. ὅπερ οὐ συνέντες τινὲς προστεθείκασι τὸν ἐξῆς A.

44: ἀδεύεται ὅτι περισσός ἐστι καὶ μὴ προσκειμένου
αὐτοῦ ἐμφαντικώτερος ὁ λόγος γίνεται: ἐφορῶσιν αἱ νῆες
πορευσόμεναι. (proprie: adest via, adsunt tibi naves, prope
mare, in quo inest: speculantur quodammodo, cupide exspectant
iter ingredi volentes, inhiant itineri. Apud Villos. ἐφορῶσιν
L.) οἱ δὲ γράφουσιν νῆες μὲν (δέ?) τοι ἀμφιέλισσαι,
ὥστε παντελῶς (μὴ παντελῶς?) ἀποκρίνεσθαι τὸν στίχον.
A. Ar. 360.

53 Τυδεΐδην, περὶ μὲν πολέμῳ ἔνα κρατερός ἐσσι:
ὅτι τὸ περὶ ἀντὶ τοῦ περισσός. A. Cf. p. 28.

56 οὐδὲ πάλιν ἐρέει: τὸ πάλιν οὐκ ἔστιν ἐκ δευτέρου,
ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐμπαλιν ἐρεῖ, ἐναντίως. A. Ar. 100.

57 ἡ μὲν καὶ νέος ἐσσί, ἐμός δέ κε καὶ παῖς εἴης

ὀπλοτάτος γενεῇ φιν: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐχ ἀρμόζει τῷ
τρεις γενεὰς βεβιωκότι λέγειν: ἐμός ἂν παῖς εἴης — A. Re-
liqua exciderunt. Sequuntur deinde haec: κατὰ τὴν ἡλικίαν,

πρὸς ἐπιτίμησιν τοῦ πολέμου. Tria illa priora verba fortasse
ad scholium Aristonici pertinuerunt, sed quatuor ultima, irre-
psisse videntur ex margine, ubi aliquis adscripserat ad indican-
dum sensum versuum 63, 64: ἀφῆτορ ἀθέμιστος — ὅς πο-
λέμον ἔραται.

67 λεξάσθων παρὰ τάφρον: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ
λεξάσθωσαν. A. v. ad B. 348.

71 πλεῖται τοι οἶνον κλισίαι: ἡ διπλῇ ὅτι πλεῖται
ἀντὶ τοῦ πλήρης. πρὸς τὸ παρῳχῆκε δὲ πλέω (sic) νύξ

(K 252) ἀντὶ τοῦ πλήρους. A. Ultima a πρὸς et ipsa pro Aristonicis servari posse putavi: modo in brevius contracta intelligamus. Observat non idem esse πλειος vel πλέος et πλέων (v. ad K 579): additque adnotationem hanc pertinere ad illud K 252, quod ibi forma quae non posset nisi comparativa esse, a quibusdam neglecto discrimine acciperetur pro πλήρης (v. illic maxime Porphyrium). L.

77 τίς ἂν τὰ δε γηθήσειεν: ἡ διπλῇ ὅτι προσυπακουστέον τὸ καὶ οὐ μὴ μᾶλλον θρηνησέαι καὶ κόπεται⁶; καὶ ὅτι ἔξωθεν τὸ ἰδὼν. A. Post προσυπακουστέον τὸ habet cod. ὁρῶν καὶ βλέπων γελάσει, quae delenda esse ostendit Lehrs. Herodian. 458. Idem observatur, supplendum esse contrarium, τὸ ἀντικείμενον vel τὸ ἐναντίον: ad A 330 A 281 M 458 E 416 O 11 (K 515) O 155. Item notatum N 344, quod plene dixit ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀκμάοιτος; cf. O 11 et Ar. 14. L.

116 ἀντὶ τοῦ πολλῶν. A. ἀντὶ τοῦ πολλῶν. A.

λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὃν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ. A.

116: ἡ διπλῇ ὅτι: τὸ ἀντὶ ἐπὶ τοῦ ἴσου ἐστὶ τὸ γὰρ λεγόμενον, ἴσος ἐστὶ πολλοῖς ὁ εἰς ἀνὴρ, ὅταν ᾗ Θεοφιλῆς. A.

119 ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην φρεσὶ λευγαλέῃσι πεθήσας: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ νεώτεροι λευγαλέον τὸ δινυρόν ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως (fortasse ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως L.): νῦν δέ με λευγαλέον θάνατον (Φ 281 cf. ad T 109) ἐστὶ δὲ λευγαλέον τὸ ὀλέθρον παρὰ τὸν λοιγόν, A. Ar. 113.

128 δώσω δ' ἐπὶ τὰ γυναικῆς ἀμύμονα ἔργα ἰδυίως: ἡ διπλῇ ὅτι χωρὶς τοῦ ὁ γραπτέον (sc. ἀμύμονα) οὐ γὰρ ἐστὶ κατὰ τῶν γυναικῶν ἀλλὰ τῶν ἔργων. ὕστερον δὲ (130) ἐπὶ τῶν γυναικῶν αἰ κἀλλεὶ ἐν νύκτων. A. Certum igitur hinc, Aristonicum pro Aristarchea lectione habuisse ἀμύμονα. Sic contrarium testimonium: Ἀρίσταρχος δὲ μετὰ τοῦ ὁ ἀμύμονας minus curarem, nisi rediret ad v. 270 οὕτως Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ὁ ἀμύμονας. Ita videri hic quoque potest scholae Aristarcheae error a Didymo correctus. L.

131 τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται ἡν τότ' ἀπὸ ἡρώων, κούρη Βρισηὸς· ἐπὶ δὲ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι, μὴ ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἢ δὲ μιγῆναι.

131: ἡ διπλῇ περιεσιγμένη, ὅτι ἐντεῦθεν πλανηθεῖς

I.

Ζηρόδοτος συναριθμειόθαι ἐν ταῖς ἐπτά καὶ τὴν Βρισηίδα ἔδοξεν, καὶ ἐν ἄλλοις γράφει ἐκ δ' ἄγεῖν ἐπτά γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας, Ἐξ αὐτὰρ ἐβδομάτην Βρισηίδα καλλιπάρηγον (T 245). ἔστι δὲ ἐκτὸς ἡ Βρισηίς. A. Cf. ad 271, 638.

133 τῆς εὐνῆς: ἡ διπλῇ ὅτι ἔξωθεν δεῖ λαβεῖν τὸ ἄρθρον· τὸ γὰρ τῆς νῦν ἀντὶ τοῦ ταύτης παρεῖληται, καὶ ἔστιν ὁ λόγος, μήποτε τῆς ταύτης εὐνῆς ἐπιβήμεναι. A. Cf. p. 30.

137 νῆα ἄλῃς χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω: ἡ διπλῇ ὅτι παρετυμολογεῖ τὴν καὶν ἀπὸ τοῦ νῆσαι, ὃ ἔστι σωρεῦσαι (cf. ad P 197). — καὶ ἐν Ὀδυσσεῖα τὰ ὀνόματα ἀπὸ τοῦ ἐτοίμου λαμβάνει, Τερπιάδην τὸν Φήμεον ἀπὸ τοῦ τέρπειν τὸν κιθαριζόν (χ 330). ὁ αὐτὸς ἄρα ποιητής. A. Ultima Aristarcheae quidem doctrinae sunt, sed ad aliud genus pertinent, quam illud. Transtulit aliquis, qui non satis distingueret haec ex E 60. L.

140 αἶ κα μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλιπται ἔωσιν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνιοὶ ὑποτάσσουσι σίχον τὴν γὰρ ἀπ' αὐτῆς ἐγὼ δώσω ξανθῷ Μενελάῳ, εὐήθως πᾶν. ABLY. Ar. 361 not.

141: εἰ δέ κεν Ἀργὸς ἱκοίμεθ' Ἀχαιικόν: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν Πελοπόννησον Ἀχαιικὸν Ἀργὸς λέγει καὶ Ἰασόν· εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἄν' Ἰασόν Ἀργὸς (σ 245), Πελασγικὸν δὲ Ἀργὸς τὴν Θεσσαλίαν. A. Ar. 233.

τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγάτρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω
145 Χρυσόδεμῖς καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·

τάων ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλῃν ἀνάεδνον ἀγέσθω.

145: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ οἶδε τὴν παρὰ τοῖς νεωτέροις σφαγὴν Ἰφιγενείας. A. Ar. 179.

146: ἡ διπλῇ, ὅτι ἔδνα ἐδίδοσαν οἱ νυμφιοὶ ταῖς παρθένοις. A. Ar. 198.

147 ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ὑπὸ τῶν πατέρων ἐπεδίδото ταῖς θυγατράσιν οὐχ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν μόνων ἐπέμπετο, ἃ λέγει ἐπιμείλια. A. Ultimam vocem addidit L. Ar. 198.

153 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός (urbes) νέεται Πύλου

I.

ἡμαθόεντος: ἡ διπλῇ ὅτι νέεται ἀντὶ τοῦ ναιόνται. ἐντοὶ
δὲ ἀντὶ τοῦ ἔσχαται, οὐκ ἐν. A.

156 καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσιν θέ-
μιστας: ἡ διπλῇ, ὅτι χρόνος ἐνήλλακται, τελέουσιν ἀντὶ
τοῦ τελέουσιν. A. Cf. p. 6.

160 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσον βασιλεύτερός
εἰμι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὅσον οὐκ ἔστι πλήθους, ἀλλ' ἀντὶ
τοῦ καθ' ὅσον εἰμι βασιλικώτερος. A. Respicit hunc locum
O 166: talia afferri a precantibus argumenta.

165 ἀλλ' ἄγειε, κλητούς δ' ὀτρύνωμεν: ἡ διπλῇ,
ὅτι τοὺς ἀπὸ τοῦ καλεῖσθαι αἰρουμένους, καὶ ἐν Ὀδυσσεύ
οὗτοι γὰρ κλητοὶ γε (p. 386). καὶ τὸ ὀτρύνωμεν ἀντὶ
τοῦ ὀτρύνωμεν. A. Cf. p. 13.

168 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα διίφιλος ἡγησάσθω,
αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς.

170 κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπέσθω.

168: ἡ διπλῇ, ὅτι ὁ Φοῖνιξ προέρχεται καὶ οὐ συμ-
προσβέβηται τοῖς περὶ τὸν Ὀδυσσεύ, ὥστε μὴ συγχέσθαι
διὰ τῶν ἐξῆς τὰ θυνικά. A.

169: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἔπειτα Ἀρίσταρχος ἀντὶ χρονικοῦ
παραλαμβάνει, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα, ὡς καὶ Ἑρμείας
μὲν ἔπειτα (p. 307). βούλεται γὰρ πρῶτον τὸν Φοῖνικα
ἀπεληλυθότα εἰς τὸ σκήνωμα, εἶτα τὸν Ὀδυσσεύ καὶ τὸν
Αἴαντα ὡς προσβέβηκτας. ὁ δὲ Κράτης τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ
δὴ συνδέσμον λαμβάνει. A. Cf. ad A 93 N 586 Ψ 557,
Ar. 153.

170 Εὐρυβάτης: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ τὸν Ἀγαμέμνωνος
(A 320) ὑποληπτέον νῦν λέγεσθαι, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεύς
(B 184), ἐπεὶ καὶ ἐξαργίσθη, τῆς δι' αὐτοῦ γενομένης ἀφαι-
ρέσεως ὑπομνησθεῖς. (De Hodio homonymo v. B 856). ἐπέ-
σθω ἀντὶ τοῦ ἐπέσθωσαν (v. B 438). A.

τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱπποῖτα Νέστορ,
180 δεινδύλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῇ δὲ μάλιστα:
ἡ διπλῇ ὅτι παρόντος τοῦ Φοῖνικος εἶτα ταῦτα ὁ Νέστορ
ποιεῖ, διὸ καὶ ἀρμόσει τὸ ἐς ἕκαστον πληθυντικῶς ἐξηγη-
γμένον, καὶ οὐκ εἰς ἑκάτερον, ὅπερ ἐπὶ δύο τίθεται, καὶ τὸ
μάλιστα ὑπερθετικῶς εἰρημένον. A. ἐξηγηγμένον scripsi
pro εἰγεν.

I.

182. τὴν δὲ βήτην· ἡ διπλῇ, ὅτι ἐπὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴαντος τὸ δυικόν· κερύριστα γὰρ ὁ Φοῖνιξ μετὰ τὴν Νέστορος ἐντολήν, οὗτοι δὲ μετὰ ταῦτα. A. 66 101030 019

184. Fuit adnotatio de aoristo reduplicato πεπιθεῖν· v. A 100 et p. 11.

188 τὴν (φόρμιγγα) ἄρει' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἡετιωνος ὀλέσσας· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀστεῖον τὸ μὴ οἰκοῦσθαι κομίσαι ὥσπερ μέλλοντα ἐν πολέμῳ ἀνεσθαι ἔχειν, ἀλλ' ἐκ τῶν λαφύρων ἀντηρῆσθαι ἀρμόνιον καὶ οὐκ ἄμουσον. A. 614 4813

190 Πάτροκλος δὲ οἱ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ δέγμενος Αἰακίδην.

190· ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ μόνος ἐν τῇ κλισίᾳ, ἀλλὰ μόνος Αἰακίδην δεδεγμένος ἀντίος ἦστο· καὶ γὰρ Αὐτομέδων ἐπὶ τῆς κλισίας ἦν, ὁμοίως καὶ ὁ Φοῖνιξ. A. ἐπὶ τῆς σκηνῆς X 378.

192 τὴν δὲ βήτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ διος Ὀδυσσεύς· ἡ διπλῇ, ὅτι ἐπὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴαντος τὸ δυικόν· παρόντος γὰρ τοῦ Φοῖνικος ἀπίθανον λέγειν ἡγεῖτο δὲ διος Ὀδυσσεύς. A. Cf. ad 657.

197 χαίρετον· ἡ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον· ἡ διπλῇ, ὅτι χωρὶς τοῦ δυικῶς ἐσχηματίσθαι πρὸς Ὀδυσσεῖα καὶ Αἴαντα, καὶ πᾶ τῆς διαθέσεως οὐκ ἐμφαίνειν συμπαρόντα τὸν Φοῖνικα· οὐ γὰρ αὖ οὕτως ἐκπλαγεῖς ἀνεπήδησεν, ἢ ἐδεξιοῦτο ὡς αἰφνιδίως παραγενομένους. A. 658 652

206 αὐτὰρ ὁ γε κρείον· μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ· ἡ διπλῇ, ὅτι Εὐφορίων κρείον τὸ κρέας ἐξεδέξατο, Ὅμηρος δὲ τὸ κρεοδόχον ἀγγεῖον· καὶ πρὸς τὸ ἐν πυρὸς αὐγῇ, τὸ ἀπὸ (legendum τόπον ἀπὸ vel ὑπὸ) τοῦ πυρὸς φωτιζόμενον. A. In sch. vulg. ad ψ 89 explicatum ἐν πυρὸς αὐγῇ· ἐν τῷ πεφωτισμένῳ καὶ πεφλογισμένῳ ἀπὸ τοῦ πυρὸς. Cf. BQ ad τ 55. Sed σ 44 γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κεία' ἐν πυρὶ Aristarchus dicitur explicuisse παρὰ πυρὶ (cf. p. 28). ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν πυρὶ, ἐν τῷ καταφωτιζομένῳ τόπῳ ὡς ἐν Πλιάδε (h. l.). BQ.

212 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλόξ· ἐμαράνθη· ἐν τῇ γράφεται αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, πᾶν αὐτὸ δὲ φλόξ· γελοῖον δὲ πυρὸς ἄνθος

I.

ὡς ῥόδων ἄνθος, τοῦ ποιητοῦ τὸ πῦρ δεινοποιήσαντος. A. Cf. ad Ψ 228.

219 θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει.

Πάτροκλον ὃν ἐπαιρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς: ἡ διπλῇ, ὅτι θῦσαι οὐ σφάζει, ὡς ὁ Τιμόθεος ἀπέλαβεν καὶ Φιλόξενος, ὁμοίως τῇ ἡμετέρᾳ οὐνηθείᾳ, ἀλλὰ θυμιάσαι. καὶ ὅτι θυηλὰς τὰς ἐπιθυνομένας ἀπαρχάς. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ξ 446) ἡ ῥα καὶ ἄρχματα θῦσε θεοῖς αἰεγενέτησιν. A. ὡς ante ὁ Τιμόθεος ins. L. Ar. 92.

222 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο: κυκλικώτερον κατακέρχεται τῷ στίχῳ, δεδειπνηκότων αὐτῶν πρὸ ὀλίγου. οὐ γὰρ ἤρων δαιτός. A. Cf. ad Ω 628 et Didymum ad h. l. De κυκλικώτερον v. adnot. ad O 610.

224 πλησάμενος δ' οἶνοιο δέπας δεῖδεκτ' Ἀχιλλῆα. καὶ τὸ Ἀχιλεῦ. δαιτός μὲν εἰσῆς οὐκ ἐπιδένη ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν.

224. ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἔθος ὅτι πλήρη καὶ οὐ κενὰ προῦπινον ὀρέγοντες τὰ ποτήρια (Ar. 198). δεῖ δὲ νοῆσαι ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐδέξατο ὁ Ἀχιλλεύς. ἰδίως δὲ οὐχ ὑπέθηκε καὶ μιν φωνήσας. A. Neque omissum fuerit, ὅτι οἱ ἐστιώμενοι παρ' Ὀμήρῳ τοῖς ἐστιῶσι προπίνουσι, ὡς Ὀδυσσεὺς Ἀχιλλεῖ, καὶ Εὐμαίῳ ὁ αὐτός: Harl. Cram. ad ν 59, cf. ad ν 25.

225: ἡ διπλῇ, ὅτι προστιθέασιν τινες τὸ ὦ, οὐκ ἐπιδευσίς, κακῶς. οὗτοι δὲ καὶ τὸ ἐξῆς περισπῶσιν ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ, ἡμὲν ἐτυγχάνομεν. Ἀρίσταρχος δὲ χωρὶς τοῦ ὦ, A. τινὲς ins. L. Ar. 381. Coaluisse videtur ex Aristonico et Didymo.

234 (Trojam) οὐδ' ἔτι φασίν. στήσας δ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.

235: ὅτι ἐπὶ τῶν Τρώων ἐστίν· ἐμπεσοῦνται ταῖς νηυσίν, ἐνσιόδουσιν. (v. ad O 56).

241 στεῦται γὰρ (Hector) νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα: διορίζεται· στάσιν γὰρ ψυχῆς σημαίνει ἡ λέξις. ἡ δὲ ἐπαναφορὰ τῆς σημειώσεως πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (λ 584) στεῦτο δὲ διψάων. A. Ar. 106.

242 αὐτὰς τ' ἐμπλήσειν μαλεροῦ πυρός: ἡ διπλῇ,

I.

ὅτι Ἀρίσταρχος ἐμπλήσειν (vulgo ἐμπρήσειν). σημειοῦνται δέ τινες, ὅτι ἀντὶ τοῦ μαλερωῦ πυρί (cf. 254). A. An hi legerunt ἐμπρήσειν? Res obscura est. V. p. 21. ὅτι ante ἀντί ins. L.

246 φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἱπποβότοιο: σημειοῦνται τινες, ὅτι τὴν ὅλην Πελοπόννησον· τὸ δὲ ὄνομα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, Ἡσίοδος δέ. A. Inseruimus τὸ δὲ ὄνομα, tale quid enim excidisse videtur.

ὃ πέπον, ἧ μὲν σοὶ γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς ἡματι τῷ, ὅτε ὁ ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν, 254 πτέκνον ἐμόν^α: σημειοῦνται τινες, ὅτι παρεῖται τὸ τάδε λέγων (cf. p. 17). A. Et quia cum his mandatis pugnant ea quae mandasse dicitur Peleus in loco reprobato 1767—85.

261 (Agamemnon) ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο: ὅτι ἀντιφράζει τῇ μήνιδι τὸν χόλον. A. Ar. 138.

262 εἰ δὲ σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγὼ δ' ἂν σοὶ καταλέξαιμι, ἡ περισσὸς ὁ κέ. A. Scripsi ἧ pro καί. V. p. 9.

270 δώσει δ' ἐπὶ τὰ γυναικας ἀμύμονα ἔργα ἰδυίας Λεσβίδας: ἡ διπλὴ ὅτι τὰς ζ' Λεσβίδας ὑπασχνεῖται, οὐχ ὡς ὁ Ζηνόδοτος (131) ἐν ταῖς ζ' καὶ τὴν Βρισηίδα τάττει· ἔστι γὰρ Λυρνησσία. A.

279 νῆα ἄλῃς χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι: ἀντὶ προστακτοῦ. A. Cf. p. 14.

297 οἷ κέ σε δωτίνῃσι θεὸν ὥς τιμήσονται: ἡ διπλὴ ὅτι τῷ παθητικῷ ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐχρήσατο· οὕτως γὰρ Ἀρίσταρχος τιμήσονται, ὡς ἐλεύσονται (cf. p. 2). A. Cod. bis ωνται. Et omissum erit ὅτι περισσὸς ὁ κέ (cf. p. 11.). L.

313 ὅς χ' ἕτερον μὲν κενύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπη: ἡ διπλὴ, ὅτι δοκεῖ συγκεχύσθαι τὸ ἄλλο πρὸς τὸ ἕτερον· ἔδει γὰρ ἕτερον δὲ εἶπη, ἑτέρου πρὸς ἕτερον ἀντιδιαστελλομένον· τὸ γὰρ ἄλλο ἐπὶ πλειόνων τίθεται. A. τὸ ἄλλο πρὸς ante τὸ ἕτερον ins. L. v. ad 473.

ὡς δ' ὄρνις ἀπτῇσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν

μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ,

325 ὡς καὶ ἐγὼν πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἱαυον.

324: ὅτι οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) μάστακα τὴν ἀκρίδα,

I.

δέον μάσημα καὶ βρωῖμα. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸ τὸ στόμα ὁμωνύμως, καθάπερ [τὸ] χοίρικα τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάλιστα καὶ χερσὶ πίεξεν (δ 287). A. Ar. 71. Cod. μέτρον pro μετροῦν: cf. ad Φ 502.

325. Annotatum fuit *ιαίνειν* nunc non idem esse atque *καθεύδειν* sed *ἐπανλίζεσθαι*: T' 71.

327 ἀνδράσι μαρνάμενος ὁ ἄρων ἔνεκα σφετεράων: ἡ διπλῇ ὅτι ὅαροι αἱ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὁμιλῖαι. νῦν δὲ λέγει τῶν γυναικῶν. A. Pro ὅαροι (Apollon. lex. 118, 14) cod. ἄοροι.

328 δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων. Annotatum fuit, Achillem semel dici *πιτολίπορθον*: Φ 55. Cf. ad O 56.

338 τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶωθε λέγειν ἀναγωγὴν καὶ ἀνάπλουν τὸν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν πλοῦν, διὰ τὸ τὰ πρὸς ἄρκτους ὑψηλότερα εἶναι. A. v. T' 48.

346 ἀλλ' Ὀδυσσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλευσὶν φραξέσθω νήεσσιν ἄλεξέμεναι δῆιον πῦρ: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐα (δ 75) ζητούμενον νεϊκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδου Ἀχιλλῆος, ὅτι ἐμφαίνει καὶ νῦν ἀναιρῶν τὴν ἐπιχειρήσιν τῶν περὶ Ὀδυσσεά (cod. εἰς) λεγόντων βουλὴν καὶ λόγῳ αἰρεθήσεσθαι τὴν πόλιν (i. e. elevans objecta sibi ab Ulixē, qui consilio et ratione urbem expugnatum iri affirmaret). νῦν γὰρ οἷον ἐπισαρκάζων λέγει. A. Ar. 178.

354 ἀλλ' ὅσον ἔς Σκαιᾶς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν: ἡ διπλῇ ὅτι πληθυντικῶς εἶπε τὴν πύλιν μίαν οὖσαν (Ar. 129). Σκαιαὶ δὲ καὶ Δαρδάνιαι αἱ αὐταί. ἡ δὲ δρῦς πρὸ τῆς Ἰλίου ἦν. A. Cf. E 789. Ar. 231.

364 ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων: ὅτι τὸ ἔρρων οὐ λέγει ψιλῶς παραγινόμενος, ἀλλὰ δυσαρεστῶν τῇ παρουσίᾳ φησὶν, ἐνθάδε μετὰ φθορὰς παραγινόμενος. AB. Ar. 109.

367 ἄξομαι, ἄσ' ἔλαχόν γε: ἡ διπλῇ ὅτι παραπλησίως καὶ κατ' ἀρχὴν τῆς μήνιδος λέγει τῶν δ' ἄλλων ἃ μοὶ ἔστι (A 300). τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κατὰ κληρὸν ἔλαβε, τὴν δὲ Βρισηίδα ἐξαίρετον παρ' Ἀγαμέμνονος. A.

378 τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴση: ἡ διπλῇ ὅτι συνέ-

I.

σταλται Ἰακῶς ἐν καρὸς ἀντὶ τοῦ ἐν κηρὸς· ὅμοιον γὰρ ἔστι τῷ ἴσον γὰρ σφισι πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ (Γ 454). A. Cf. λάκε pro ἔληκε Ξ 25, λελασμένος Π 776, Ἀπειραῖν η 8 (Pal.) Fortasse huc relatum etiam ἔστασαν pro ἔστησαν M 56.

383 (Thebae Aegyptiae) αἵ τ' ἐκατόμηνυλοι εἰσι, διηκό-
σιοι δ' ἄν' ἐκάστας

ἀνέρες ἐξοιχνεύσι σὺν ἱπποισιν καὶ ὄχεσφιν.

383: ἡ διπλῇ ὅτι ἄν' ἐκάστας πληθυντικῶς τὰς πύλας, ὡς εἶναι ἐκατὸν τάγματα· οὕτως δὲ ἄν' ἐκάστας δεῖ γράφειν· οὐδέποτε γὰρ ἐνικῶς Ὀμηρὸς πύλῃν φησὶν, ἀλλὰ πύλας. A. Ar. 129.

385 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίῃ ὅσα ψάμαθος τε κό-
νις τε: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν διαφορὰν τῆς ψαμάθου καὶ ἀμά-
θου, ὅτι ἡ παραθαλάσσιος ψάμαθος, κόνις δὲ ἡ πεδιάς
ἄμμος· καὶ οὐ δις τὸ αὐτὸ λέγει. A. οὐ δις pro οὐδεὶς
emend. Lehrs. qu. ep. p. 334 not. Cf. Ar. 128.

395 πολλὰ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἄν' Ἑλλάδα τε
Φθίῃν τε: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν Θετταλίαν οὕτως λέγει μόνῃν,
τὴν δὲ ὅλην ἡπειρον οὐκ οἶδεν οὕτως καλουμένην. τόθα οὖν
ἐκεῖνα ἐγγεῖν δ' ἐκέκαστο Πανελλήνους καὶ Ἀχαιοὺς
(B 530) καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργὸς (δ 726). A.
Ar. 233.

401 οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον οὐδ' ὅσα φασὶν
Ἴλιον ἐκτῆσθαι: ἐνίοις φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος γράφειν
οὐ γὰρ ἐμῆς ψυχῆς· ἀλαζονικὸς δὲ ὁ λόγος, οὐδὲν τῆς
ἐμῆς ψυχῆς ἄξιον. ἄμεινον ἐμοὶ γράφειν. A. Hoc scholium
Didymi esse videtur. Sed diplo in textu Ven. nisi errore huic
versui addita est, indicat etiam Aristonici ad hunc locum fuisse
adnotationem, sive de eadem re dixit sive de alia.

οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὲς ἀφήτορος ἐντὸς ἔργει

405 Φοῖβον Ἀπόλλωνος, Πυθοὶ ἐνὶ πετρῆεσσι.

404: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς γλωσσογράφους (Ar. 45), ἀφή-
τορος τοῦ στροφέως ἀποδιδόντας. καὶ Ζηρόδοτος δὲ οὕτως
ἐκδέδεται· τὸν γὰρ ἐξῆς μετέγραψε νηοῦ Ἀπόλλωνος.
ἀφήτορα δὲ τὸν Ἀπόλλωνα ἐπιθετικῶς, οὐ κοινότερον, ἀλλὰ
τὸν Πύθειον, οἷον ὁμοφήτορα, διὰ τὸ εἰς λόγους ἔρχεσθαι
τοῖς χρησμοδουμένοις. A.

I.

405: ἡ διπλῇ περισστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει νηοῦ
Ἀπόλλωνος. A.

410 μῆτηρ γάρ τέ μέ φησι θεὰ Θέτις ἄργυρόπεζα,
διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλος δέ.

Adnotatio fuit de duobus Achillis fatis: N 663.

415 ὦλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.

416: ἀθετεῖται, ὅτι νομίσας τις κρέμασθαι τὸν λόγον
προσέθηκεν αὐτόν (Ar. 350). καὶ γὰρ κατὰ τὸ περισσόν ἐπι-
λέγεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα. δεῖ οὖν κοινὸν λαβεῖν τὸ ἔσται
ἀπὸ τοῦ προκειμένου τοῦ ἄφθιτον ἔσται (v. 413). A.
περισσόν L. pro κοινόν.

419 Ἰλίου αἰπεινῆς: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν
Ἰλιον. A.

οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτός,

446 γῆρας ἀποξύσας θῆσειν νέον ἡβώνοντα,
οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα.

446: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει νέον κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀλλὰ
κατὰ μεσότητα, ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἡβώνοντα (Ar. 153. cf. p. 29). A.

447 Ἑλλάδα: ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν τὴν Θεταλικὴν πό-
λιν οὕτως εἶπεν (Ar. 233). καὶ ὅτι Ζηνόδοτος τοῖον ὅτε
πρῶτον, ἐξ οὗ φανερός ἐστι τὸ νέον ὀνοματικῶς δεδεδυμέ-
νος (i. e. ut nomen. ὄνομα nomen substantiv. P 86, adjectiv.
B 697). A.

455 μὴ ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον
υἷόν: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς γράφουσιν ἐμοῖσιν. λέγει δέ οὐ
περὶ ἑαυτοῦ ὁ Φοῖνιξ, ἀλλὰ περὶ τοῦ Ἀμύντορος. A.

τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὅξεί χαλκῷ.

ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ

460 δῆμον θῆκε φάτιν καὶ ὀνειδέα πόλλ' ἀνθρώπων,
ὥς μὲν πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.

458—461. Hos quatuor expunctos ab Aristarcho (Plu-
tarch. de audiend. poet. p. 26 F.) primus restituit F. A. Wolfius,
v. Prolegom. p. 38, 262, praefat. ad Iliad. p. 86. Lehrs. Ari-
starch. p. 355.

472 πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,

ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων:
ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν (313) δοκεῖ τὸ ἄλλο πρὸς τὸ ἕτερον συγ-

I.

κεχύσθαι. πιθανεύονται δὲ οἱ λέγοντες τρία φῶτα εἶναι, ἐν μὲν ὑπὸ ταῖς αἰθούσαις, ἕτερον δὲ ἐν τῷ οἴκῳ, ἄλλο δὲ ἐν τῷ προδόμῳ τοῦ οἴκου· ἀπίθανον γὰρ φασιν εἶναι ἐν μὲν τῷ προδόμῳ πῦρ εἶναι, ἐν δὲ τῷ οἴκῳ ἑλλείπειν. A. Apparet Aristonicum ante oculos habere ὑπ' αἰθούσῃ, sed Didymus ἐν αἰθούσῃ Aristarcheam esse dicit. οἱ ante λέγοντες inserui.

ὅτι πληθυντικῶς θύρας· ἀντὶ τοῦ θύραν. A. Ar. 130 not. 478 φεῦρον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο· Ἑλλὰς πόλις ὁμώνυμος τῇ χώρᾳ (cf. ad 447, et ad 395). Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἑλληνες (B 684). A. Ar. 233.

481 καὶ με φίλησ' ὥς εἴτε πατήρ ὃν παῖδα φιλήσῃ· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐφίλησε (sic) κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν (Ar. 150). καὶ ὅτι πρεσβύτερος Πηλεὺς Φοῖνικος (Ar. 188). A.

484 ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσω· Δολόπων (cf. p. 23). μέρος τῆς Φθιώτιδος χώρας· διὸ καὶ παραλέλοιπεν αὐτοὺς ἐν τῷ καταλόγῳ (Ar. 236). A. ὁμοῦ πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἔργῳ γούνεσσι κα-

θίσσας

489 ὅψον τ' ἄσαιοι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχῶν· ὅτι πᾶν τὸ προσεαθιόμενον ὅψον ἔλεγον οἱ παλαιοὶ (Ar. 153). καὶ ὅτι οὐχ ὑπὸ Χείρωνος ἐτράφη ὁ Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ τὴν ἰατρικὴν μόνον ἐπαιδεύθη. A. Ar. 190. Cf. BL ad 486.

505 ἡ δ' αἷψα σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος, οὕνεκα πάσας πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν

βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξάκονται ὀπίσσω.

505· ὅτι οὕνεκα ἀντὶ τοῦ τούνεκα. A. Ar. 153.

506· ἐκτατέον τὸ φθάνει διὰ τὸ μέτρον. ἡ δὲ διπλῇ περισιγμένη, ὅτι Ζηρόδοτος γράφει φθάνει (cf. ad Φ 262). A.

507. Adnotatum fuit, ex hoc effectum esse versum rejectum T' 94.

ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσαν ἰούσας, 509 τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν· ὅτι περισσὸς ὁ δὲ σύνδεσμος (p. 33)· διὸ οὐ δεῖ συνεγκλίνειν τῷ ἄρθρῳ τὸν σύνδεσμον. A. Aristonici et Herodiani notae coaluisse videntur, qua de re v. Lehrs. in Herodiano.

520 (Phoenix loquitur) ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπρο-

I.

ἔηκεν ἀρίστους· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ συμπεριλαμβάνει ἑαυτὸν ὁ Φοῖνιξ, ὡς ἂν μὴδὲ χώραν ἔχων πρεσβευτοῦ. Α.

527 μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὐ τι νέον γε· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ νέον νεωσιί. Α. Ar. 153.

529 Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενε-
χάρμαι —

531 Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι, Καλυδῶνος ἐραυνῆς· ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντησε (Ar. 13) καὶ ὅτι λείπει ἡ περὶ, περὶ Καλυδῶνος (p. 26). Α.

οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μεγάλοιο.

537 ἡ λάθετ' ἡ οὐκ ἐνόησεν· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐκλάθετ' οὐδ' ἐνόησεν, ὥστε τὸ αὐτὸ διλογεῖσθαι. οὐκ ἐνόησε δὲ ὅτι διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ ἐλάθετο, ἐκὼν παρέπεμψεν, τὸ δὲ οὐκ ἐνόησεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν κατὰ νοῦν ἔσχεν. Α. διλογεῖσθαι scripsit L. pro δεῖ λογίεσθαι. — Suspicabar olim, pro ἐκὼν παρέπεμψεν scribendum esse ἄκων, sed injuria. Nam non modo B et L idem exhibent, sed etiam ADV ad Ξ 1 et Apollon. soph. 106, 20; et hic et illi ex Aristonico haurientes.

540 (aper) ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλώην
πολλὰ δ' ὁ γε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα
μακρὰ

αὐτῇσιν ῥίζησι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μῆλῶν.

540: ὅτι οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 44) τὸ ἔθων ἀποδιόουσι βλάπτων. ἔστι δὲ ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶν. Α. Cf. ad Π 260.

541 προθέλυμνα· ἡ διπλῇ ὅτι ἄλλα ἐπ' ἄλλοις· ἐνιοὶ δὲ πρόρριζα. Α.

542: ὅτι μῆλα πάντα τὰ ἀκρόδρυα ἔλεγον οἱ παλαιοί, οὐχ ὡς ἡμεῖς εἰδικῶς (Ar. 108): καὶ ὅτι εἶωθεν ἡ σύν πρό-
θεσις ἐλλείπειν. (p. 25). Α.

546 τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἄλ-
γεινῆς· ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος (v. ad B 417) σημαίνει ἀνείλεν. καὶ ὅτι διὰ πυρὸς ἔθαντον (Ar. 198). Α.

ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων
554 οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον, πύκα περ φρονεόντων·
ἡ διπλῇ ὅτι οἰδάνει ἀντὶ τοῦ οἰδάνειν ποιεῖ, ὅμοιον τῷ
πάντας μὲν ῥ' ἔλπει (β 91) ἀντὶ τοῦ ἐλπίζειν ποιεῖ. Α.
Cf. ad E 37.

I.

556 κείτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ
 557 κούρῃ Μαρπησσης καλλισφύρου Εὐηνίνης —
 561 τὴν δὲ τὸτ' ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ
 τὴν Μαρπησσαν, ἀλλὰ τὴν Κλεοπάτραν. ABL.

567 πᾶλλ' ἀχέουσ' ἤρᾱτο κασιγνήτοιο φρόνοιο· ἡ
 διπλῇ ὅτι λείπει ἡ περὶ (cf. p. 26). AB. Fortasse etiam verba
 praecedentia: τοῦ ἀδελφικοῦ Aristonici sunt, et forma scholii
 fuerit haec: τοῦ ἀδελφικοῦ· διὸ ἡ διπλῇ· καὶ ὅτι κτλ. —
 Verba τοῦ κασιγνητικοῦ ex hoc loco male translata sunt ad
 sch. v. 632.

πολλὰ δὲ καὶ γαίαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοῖα
 κικλήσκουσ' Ἀἶδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
 570 πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
 παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἡεροφῶτις Ἐρινύς
 ἐκλυεν ἐξ Ἐρέβessφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα.

568: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ τοὺς χθονίους θεοὺς ἐπικαλούμενοι
 ταῖς χερσὶ τὴν γῆν ἐπέκρονον. A.

569: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπικαλεῖται μὲν τὸν Ἀἶδην καὶ τὴν
 Περσεφόνην, ὑπακούουσι δὲ αἱ Ἐρινύες ὡς ὑπηρετίδες (Ar.
 185). AB.

571: ἡ διπλῇ ὅτι αἱ Ἐρινύες ὥσπερ ὑπηρετίδες ὑπα-
 κούουσιν, καὶ οὐ μάχεται τὸ κικλήσκουσ' Ἀἶδην καὶ
 ἐπαινὴν Περσεφόνειαν (Ar. 185). A.

575 πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους· ὅτι ἐν-
 τεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν τῷ Μελεάγρῳ τὸν χορὸν ἀπὸ ἱερέων
 παρήγαγεν. A.

578 ἐνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλὲς ἐλέ-
 σθαι: ἡ διπλῇ ὅτι συντελικῶς τὸ ἐλέσθαι. A. Cf. p. 5.

593 ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἄμα θύνει,
 τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζῶνους τε γυναῖκας.

593 ἄμα θύνει: ὅτι ἄμαθον ποιεῖ· οὕτως δὲ λέγει τὴν
 πεδιάσιμον κόνιν. ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπὶ τοῦ διαφθεῖρειν ψι-
 λῶς τέταχε, περὶ τοῦ Ἀνταίωνος λέγων κύνες διημάθυ-
 νον ἄνδρα δεσπότην (fr. 257 Hermann.) A. Ar. 128.

594: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τέκνα δέ δῆτιοι
 ἄγουσι. A.

I.

597 ὥς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἡμᾶρ
εἷξας ὃ θυμῷ: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ τῷ θυμικῷ πάθει λέ-
γει, ἀλλὰ τῇ ἐπιθυμίᾳ ὑποχωρήσας, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀντι-
ταξάμενος. Α.

605: οὐκ ἐθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσαι, πόλεμόν περ ἀλαλ-
κῶν: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς προφέρονται τιμῆς (ὡς φωνῆς) ἢ ἡ
τιμῆεις. Ὀμηρικὸν δὲ τὸ τιμῆς ἔσσαι, ἀντὶ τοῦ τιμῆς με-
θέξεις. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀποκρινόμενός φησιν οὐ τί με
ταύτης χρεὼ τιμῆς (607) Α.

607 Φοῖνιξ, ἅττα γεραῖέ: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἅττα
προσφώνησις ἐστὶ πρὸς τροφία ἀμετάφραστος. Α.

612 μὴ μοι σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἀχέων:
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὀδυρόμενος, κινυρίζων, οἷον θρη-
νῶν. ἐστὶ δὲ οὐχ Ὀμηρικόν, καὶ παρὰ τὸ πρόσωπον. Α.

616 ἴσον ἐμοὶ βασιλεὺς, καὶ ἡμῖσιν μείρεο τιμῆς:
ὅτι τὸ μείρεο ἀντὶ τοῦ μερίζου, πρὸς Ζηνόδοτον μεταγρά-
φοντα ὅπποτε (immo ὅς ποτε) μειρόμενος, μέγα δ'
ἔστενεν ἀντὶ τοῦ μέγ' ἐρήθεεν (H 127), ἢ ἡ στερισκό-
μενος τῆς στρατείας. οὐ τίθησι δὲ τὸ μείρεσθαι ἀντὶ τοῦ
στερίσκεσθαι ἀλλ' ἀντὶ τοῦ μερίζεσθαι. Α.

619 φρασσόμεθ' ἡ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ' ἡ κε
μένωμεν: ἡ διπλῇ ὅτι οὐδέν ἐστι μαχόμενον, ἀλλ' αἰδε-
σθεῖς παραπέπεισται. Α.

620 ἡ, καὶ Πατρόκλῳ ὃ γ' ἐπ' ὀφρῦσι νεῦσε σιωπῇ
Φοῖνικι στορέσαι πυκνὸν λέχος, ὅφρα τάχιστα
ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο.

621: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὅφρα νῦν ἀντὶ τοῦ ἵνα κεῖται. Α.

622: ἡ διπλῇ ὅτι νόστοιο μεδοίατο λέγει νόστον ἐπι-
μελοῖντο, πάλιν τῆς ἀφόδου μνησίαν λάβοιεν οἱ περὶ Ὀδυ-
σεά. Α.

καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
633 ποινὴν ἡ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος: ἡ διπλῇ,
ὅτι παρῆται πρόθεσις [καὶ πτώσις ἐνήλλακται], ἀντὶ τοῦ
καὶ μὲν τίς τε παρὰ κασιγνήτου φονέως (cf. p. 26). καὶ πρὸς
τὸ ἥρωικόν ἔθος. Α. Et quod poine h. l. proprie pretium pro
caede solutum: Ar. 152.

638 νῦν δέ τοι ἐπὶ παρὶσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας:
ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἐλέγχεται γράφων ἔξ, ἀτὰρ ἐβδο-

I.

μάτην Βρισηίδα (T 245). χωρὶς γὰρ εἰσιν αἱ ἐντὰ (cf. ad 131). A.

ὅπως οἱ ἐπὶ τοῖς ἐντὰ εἰ μὲν

641 πληθύνος ἐκ Δαναῶν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀθρόοι ἐκ Δαναῶν. πῶς δὲ ἀθρόοι ἐληλυθέναι δύνανται δύο ὄντες; A.

656 ὡς ἔφαθ', οἱ δὲ ἕκαστος ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον σπείσαντες παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

656: ἡ διπλῇ, ὅτι ἤρμοζεν ἐπὶ τῶν δύο λέγειν ἑκάτερος, διὰ δὲ τὸ μέτρον, [ἵνα τηρηθῇ τὸ τῆς λέξεως] οὕτως εἴρηται· οὐ γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ τὸ ἑκάτερος. ἡ δὲ λέγειν, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν κηρύκων λέγει ἕκαστος. A. Verba ἵνα τηρηθῇ τὸ τῆς λέξεως ab aliquo in margine videntur scripta fuisse, qui significare voluit quorsum spectaret haec nota: ut servetur propria vis vocabuli ἕκαστος.

657: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἤγειτο Ὀδυσσεύς· ἤγειτο δὲ διος Ὀδυσσεύς (192). καὶ ὅτι οὐ συμπεροβέβει ὁ Φοῖνιξ, ἐπεὶ τοι κἂν ἀποπροβεβύων ἤγειτο. A.

664 τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τῷ δὲ γυνή παρῆλεκτο Κάειρ', ἣν Λεσβόθεν ἦγε. πῶς δὲ δύνανται ἡ Καρίνη Λεσβία εἶναι, εἰ μὴ ἄρα ἕητέον, ὅτι τὴν Λέσβον τότε Κάρες κατόικουν; A.

668 (Achilles) Σκύρον ἐλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον: ἡ διπλῇ, ὅτι διὰ τούτων καὶ τὴν Σκύρον πεπολιορκημένην ὑπὸ Ἀχιλλέως μετὰ τῶν ἄλλων πόλεων παραδίδωσι (Ar. 178). A.

682 αὐτὸς δ' ἠπειλήσεν ἄμ' ἡοὶ φαινομένην νῆας ἐυσσέλμους ἄλλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιελίσσας: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἠπειλήσεν νῦν κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν (Ar. 150). A.

καὶ δ' αὖν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθῆσασθαι
685 οἴκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκ ἐτι δῆτε τέκμωρ Ἴλιον αἰπεινῆς.

685: ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μετέβη· οὐ γὰρ εἶπε δῆθουσιν ἀλλὰ δῆτε. A. Cf. ad Ψ 855 et p. 17.

686: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

I. K.

ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἷδε τὰ δ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.
 690 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρον κατελέξατο· ὡς γὰρ ἀνώγει,
 ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἔς πατρίδ' ἔπηται
 αὔριον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὐ τι μιν ἄξει.
 688—693: ἀθετοῦνται στίχοι πέντε ἕως τοῦ αὔριον,
 ἣν ἐθέλῃσιν, ὅτι κοινότεροι τοῖς νοήμασι, καὶ τῇ συνθέ-
 σει πεζότεροι, καὶ ὅτι ὡς ἀπιστησόμενος μάρτυρας ἐπισπᾶται.
 A. κοινότεροι L. pro καὶ νεώτεροι.]

ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
 694 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγό-
 ρευσεν.

694: ὅτι ἐξ ἄλλων τόπων ἐστὶν ὁ στίχος· νῦν γὰρ οὐχ
 ἀρμοῖζει· τότε γὰρ εἶωθεν ἐπιφωνεῖσθαι, ὅταν ὁ αὐθεντῶν
 τοῦ λόγου καταπληκτικὰ τινα προενέγκηται. νῦν δὲ πῶς
 ἂν ἐπὶ Ὀδυσσεὺς λέγοιτο τοῦ μνημόντος τὰ ὑπ' Ἀχιλλέως
 εἰρημένα; (v. ad H 404). A.

698 μὴ δ' ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα;
 ἀντὶ τοῦ οὐκ (immo, οὐδ') ὄφελος. AD. Recepi hoc dubitan-
 ter, cum propter diplen quae in textu est, tum propter adnot.
 ad O. 41.

699 ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνίοτε
 μὲν ἐπὶ ἐπαίνου ὁ ἀγῆνωρ, ὁ ἄγαν τῇ ἡνιοχῇ καὶ τῇ ἀν-
 δρείᾳ χρώμενος, νῦν δὲ ἐπὶ πόρου, ὁ ἄγαν ὑβριστικός καὶ
 διὰ τῆς ἀνδρείας ὑπερπεπτωκὸς εἰς ὕβριν. A. Ar. 148.

708 καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους
 ὁτρύνων, καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι·
 ἡ διπλῇ ὅτι τὸν λόγον τοῦτον ἀκήκοεν κατὰ τὸ σιωπώμενον
 ὁ Ἀχιλλεύς· διό φησιν οὐ γὰρ Τυδείδω Διομήδεος
 ἐν παλάμῃσι Μαίνεται ἐγχείη (Π 74). καὶ ὅτι τῷ
 ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ κέχρηται (cf. V. ad 708
 et p. 14). καὶ ὅτι τῇ ἐχομένῃ Ἀγαμέμνων ἀριστεύει. A.

EIS THN K.

1 ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστιῆες Παναχαϊῶν·
 παραιτητὸν τοὺς γράφοντας ὧν ἐστὶ καὶ Ζηρόδοτος ἄλλοι
 μὲν (Cf. ad B 1, Ar. 377). AB.

K.

5 ὥς δ' ὅτι ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἡρῆς ἠνυκόμοιο —
6 τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον ἢ ἐχάλαζαν
7 ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας —
9 ὥς πυκιν' ἐν στήθεσσι νῆας τε νάχιζ' Ἀγαμέμνων.
10 νειόθεν ἐκ κραδίης, τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.

5: ἡ διπλῇ, ὅτι παραβάλλει τὸν στεναγμόν· ὥς δ' ὅτι ἄν — οὕτως καὶ ἡ τοῦ Ἀγαμέμνονος ψυχὴ ἐστέναζεν. καθ' ἕκαστα δὲ οὐκ ἐπεξερίχασται, διότι οὐκ ἔστι πρὸς ἅπαντα ἡ εἰκὼν. A.

6. Aristonicus sic fere videtur scripsisse: ὅτι νείφειν μὲν τὸ χιονίζειν, ὄμβρον δὲ τὸν ὑετόν, χάλαζαν δὲ τὸ ἐν ὑετῷ πεπηγὸς ὕδωρ. διὸ νῦν διασιέλλει ἕκαστον (Cf. ad M 280 O 170). Nunc haec leguntur in A: ὅτι ὑγιῶς χρώμενοι νείφειν μὲν λέγουσι τὸ χιονίζειν κτλ.

10 τρομέοντο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει φόβέοντο. τὸν δὲ φόβον εἴωθε λέγειν Ὅμηρος τὴν μετὰ φυγῆς δειλίαν (cf. ad A 456). ἐλέγχεται δὲ ὁ Ζηνόδοτος ἀμαρτιάνων ἐκ τοῦ ὥς δ' αὕτως Μενέλαον ἔχε τρόμος (25). A.

13 αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὁμαδόν τ' ἀνθρώπων: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνθάδε καὶ ἐπὶ τῆς ὀπλοποιίας τῶν αὐλῶν μέμνηται· αὐλοὶ φόρμιγγές τε βόων (Σ 495). A. Ar. 198.

23 ἄμφ' ὃ ἐπειτα δαφοινὸν ἐέσσατο δέρμα λέοντος: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τῷ χιτῶνι λεοντὴν τέθεικεν ἀντὶ τῆς χλανίδος· διὸ καὶ ἐξῆς (34) λέγει τὸν δ' εὐρ' ἄμφ' ὧμοισι τιθήμενον ἔντεα καλὰ. ἔντεα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐντός ἔχειν τὸν ἄνδρα (Ar. 147). καὶ ὅτι οὐ καθοπιλίζονται νύκτωρ, ἀλλ' ἕνεκα φυλακῆς ὁ μὲν παρδαλὴν ἐνδύεται (Menelaus v. 29), οἱ δὲ λεοντὴν (praeter Agamemnonem Diomedes 177). A. χλανίδος scr. L. pro ἀσπίδος, idem inseruit verba: ὁ μὲν παρδαλὴν ἐνδύεται.

25 ὥς δ' αὕτως Μενέλαον ἔχε τρόμος: ἡ διπλῇ ὅτι ἀνταποδοτικόν ἐστι τοῦ ἄνω (10) [γράφειν] τρομέοντο δὲ οἱ· ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον. ABLV. γράφειν corruptum est. An fuit πρὸς τὴν Ζηνόδοτου γραφήν?

27 πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀρσενικῶς, πουλὺν ὑγρὴν. A. Cf. p. 31.

34 τὸν δ' εὐρ' ἄμφ' ὧμοισι τιθήμενον ἔντεα

K.

καλά: οἱ ἔντα εἶρηκεν, ἣν προσυνέστακε λεοντήν (v. 23).
A. Cf. Ar. 147. Cod. προσυνέστακε. Emend. Lehrs. Herodian. 460.

35 νηὶ παρὰ πρύμνῃ: ἡ διπλῇ ὅτι πτωσίς ἐνῆλλακται, ἀντὶ τοῦ παρὰ νηὸς πρύμνῃ. A. Cf. p. 22.

37 τίφθ' οὕτως ἡθεῖε κορύσσει; ἢ τιν' ἐταίρων
ὀτρυνέεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον;

37: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἡθεῖε προσφώνησις ἐστὶ σεπτικῇ
νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον λεγομένη (Ar. 154). A.

38: ἡ διπλῇ οἱ ἀντὶ τοῦ ὀτρύνων. A. Cf. p. 14.

κερδαλέης (βουλῆς) ἢ τίς κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σωσεί
45 Ἀργείους καὶ νῆας, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.

44: ἡ διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ κεν σύνδεσμος, ἡ ῥῆμα
ἐνῆλλακται, ἀντὶ τοῦ ἥτις ἂν ἐρύσσαιτο (cf. p. 11). καὶ
πρὸς τὸ ἐνθάδε Σίσυφος ἔσκεν ὁ κέρδιστος (Z 153).
A. Ar. 123.

45 ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν: ἡ διπλῇ ὅτι φανε-
ρῶς ὁ Ζεὺς ἐβοήθει τοῖς Ἕλλησι, πρὶν ἰκετευθῆναι ὑπὸ τῆς
Θέτιδος· καὶ ὅτι τὸ ἡμισίχιον ὁ Ζηρόδοτος μετήνεγκεν ἐπὶ
τὸν Ἑκτορος λόγον κατὰ τὴν κόλον μάχην (Θ 501) A.
Ar. 191 sq.

51 ἔργα δ' ἔρξε ὅσα φημι μελησέμεν Ἀργείοισιν
δηθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μῆσαι
Ἀχαιοὺς.

51. 52: ἀθετοῦνται στίχοι δύο ὅτι παλιλλογεῖ ταῦτα
(malim ὅτι παλιλλογεῖται)· δι' ἄλλων γὰρ προσιῇται ὅσοι
Ἑκτορ ἔρρεξε διίφιλος υἱας Ἀχαιῶν (49). καὶ ὅτι ἐπὶ
ταῦτόν φέρει δηθά καὶ δολιχόν. καὶ Ἀριστοφάνης προη-
θέτει. A.

53 ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον
ρίμφα θέων παρὰ νῆας·

53: ὅτι ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων τὰ περὶ τοῦ ναυ-
στάθμου ὁ Ἀρίσταρχος ἐπραγματεύσατο. ῥητῶς γὰρ λέγε-
ται πλησίον τοῦ Αἴαντος ὁ Ἰδομενεὺς νενεωλκῆναι. A.
Ar. 230.

56 ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος: ὅτι οἱ γλωσσο-
γράφοι (Ar. 44) ἱερὸν τέλος τὸ μέγα τάγμα. A.

Κ.

65 αὐθι μένειν: ὅτι τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ τοῦ προσ-
τακτικοῦ, μένειν ἀντὶ τοῦ μένε. Α. Cf. p. 14.

75 παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο
ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε φαεινὴ τε τροφάλεια.

75: ὅτι ἔντεα οὐ πάντα τὰ ὄπλα, ἀλλὰ κυρίως μὲν
ἀσπίς καὶ περικεφαλαία, τὰ δὲ δόρατα κατ' ἐπικράτειαν. Α.
Ar. 147.

77 πὰρ δὲ ζωστήρ κείτο παναίολος: ἡ διπλῇ ὅτι
δοκοῦσί τινες ταῦτόν εἶναι ζῶμα καὶ ζωστήρα: οὐκ ἔστι δέ,
ἀλλὰ ζῶμα καλεῖ τὸ συναπτόμενον ὑπὸ τὸν στατὸν θώρακα.
τὸ δὲ ἔξωθεν συνδέον πάντα ζωστήρα. καὶ ὅτι τὸ παναίο-
λον ἐπὶ τῶν λαμπόντων. Α. Post συναπτόμενον sequitur
τῇ μίτρᾳ, quod delendum esse monuit Lehrs. Ar. 125.

84 ἢ εἰ τι ν' οὐρήων διζήμενος ἢ τι ν' ἑταίρων: ἀθε-
τεῖται ὅτι οὐρήων βούλεται (sc. ὁ διασκευαστής) λέγειν τῶν
φυλάκων, καὶ οὐκ ἐκράτησε τοῦ σχήματος: οὐρον γὰρ λέγει
ὡς κούρον τὸν φύλακα, οὐρέα δὲ τὸν ἡμίονον. καὶ ὅτι
ἄκαιρος ἡ ἐρώτησις. Α.

98 μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἡ δὲ καὶ ὕπνῳ
κοιμήσονται: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος μὴ νοήσας τὸ
σημαινόμενον γράφει ἀδηκότες ἡ δὲ ὕπνῳ κοιμήσονται.
ἔτι δὲ καὶ νῦν λέγομεν ὕπνου μεστὸν οὐ τὸν ἐξυπνακίοντα,
ἀλλὰ τὸν πολὺ τὸ ὕπνωτικὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Α.

110 ἢ δ' Αἴαντα ταχύν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν:
ἡ διπλῇ ὅτι πλησίον τοῦ Λοκροῦ Αἰαντος ὁ Μέγης ἐνενεωλ-
κήκει καὶ διέσταλκε δέ, προσθεῖς ταχύν. ἡ δὲ ἀναφορὰ
πρὸς τὰ περὶ (cod. τὸν ἐπὶ) ναυστάθμον. Α. Corr. L. Ar. 230.

112 ἀντιθέον τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενεῆα ἄνακτα:
πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου, ὅτι πλησίον ὁ Ἰδομενεὺς
Αἰαντος τοῦ Τελαμωνίου ἐνενεωλκήκει. Α. Ar. 230.

116 σοὶ δ' οἷω ἐπέτρεψεν πονέεσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι
τὸ πονέεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν. Α. Ar. 87.

118 χρειῶ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός: ἡ διπλῇ
ὅτι ἀνεκτός ἡ χρειῶ, οὐκ ἀνεκτὴ. Α. Cf. p. 31.

127 ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέδεσθαι: ὅτι
Ζηνόδοτος γράφει μὴν (cf. ad A 73). ἔστι δὲ ἐνικὸν τὸ μὴν,
βούλεται δὲ ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ σφιν αὐτοῖς σημῆναι. Α.

140 ἐκ δ' ἧλθε κλισίης (Ὀδυσσεύς): σημειοῦνται τινες

ὅτι ἔνδον καθεύδει Ὀδυσσεύς, ἀλλ' οὐχ ὁ Διομήδης· ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης (151). A.

τὸν παρστιάς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, 158 λάξ ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε νείκεσέ τ' ἀντην: ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐντεύθεν εἰς τὴν Ὀδύσειαν (ο 45) μετάνκειται ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου, ἐπὶ κλινιδίου καθεύδοντος παρὰ Μενελάω. πρὸς τί οὖν ποδί, ἀλλ' οὐχὶ τῇ χειρὶ; νῦν μὲν γὰρ εἰκότως ἐπὶ τῆς γῆς κοιμώμενον οὕτως ἐγείρει. A. Alterum ἐπὶ (ante κλινιδίου) inserui.

164 σχέτλιός ἐσσι γεραιέ· σὺ μὲν πόνον οὐ ποτε λήγεις: ἡ διπλῇ ὅτι σεπτικῶς τὸ σχέτλιος καὶ οὐ μεμπτικῶς, εἰς ἑαυτὸν ἀγνώμων (Ar. 148). καὶ ὅτι πόνον τὴν ἐργασίαν (Ar. 87). A.

167 σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι γεραιέ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμήχανος δύο σημαίνει, ἔν μὲν ἀνίκητος, ἔν δὲ ἀντὶ τοῦ πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανὴν εὑρεῖν. ὅπερ καὶ νῦν σημαίνει, ἵνα τῶν πόνων ἀποστῇ. A. Ar. 149.

173 νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὰ πράγματα ἡμῶν τριχὺς ἤρτηται, ὃ ἔστιν ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἔστιν καὶ ἐπὶ ὀξύτητος κινδύνων, μεταφορικῶς. A.

175 Αἶαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱόν: ἡ διπλῇ, ὅτι διαστέλλει τῷ ἐπιθέτῳ τὸν Λοκρὸν τοῦ Τελαμωνίου, καὶ πρὸς Ζηρόδοτον γράφοντα ἐκεῖ (T239) Φυλεΐδην τε Μέγην τε, τὸν Φυλεΐδην οἰόμενον ὄνομα κύριον. A.

187 ὥς τῶν νῆδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιν ὀλώλει, νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· πεδίον δὲ γὰρ αἰεὶ τετράφαθ', ὅππότε ἐπὶ Τρώων αἰοίεν ἰόντων.

187: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς τὸ νῆδυμος σὺν τῷ ν. καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλων οὖν οὕτως γράφεται. A. cf. ad B 2.

188 φυλασσομένοισι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ φυλάσσουνσι, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. A. Cf. p. 2.

189: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει ὅππότε ἀκούοιεν τῶν Τρώων ἐπιόντων, τότε πρὸς τὸ πεδίον τετραμμένοι ἦσαν· οὐδὲ γὰρ ἐπεληλύθεισαν· ἀλλὰ φοβούμενοι, μὴ ἐπελεύσονται οἱ Τρῶες, τετραμμένοι ἦσαν πρὸς τὸ πεδίον. A.

195 ὅσοι κεκλήατο βουλήν: ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, ἢ ἢ εἰς βουλήν. A. Cf. p. 26.

K.

199 ἐν καθαρώ, ὅθι δὴ νεκῶν διεφαίνετο χώρος:
πρὸς Ἰστρον, ὅτι οὐ γέγονε νεκρῶν ἀναίρεσις. A. K 298;
Θ 491. Eodem pertinet observatio de abjectis cadaveribus
K 469. L.

ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἐφ' αὐτοῦ
205 θυμῷ τολμήεντι: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὸ πλήρες τὰ
τοιαῦτα ἐκφέρει ἐφ' αὐτοῦ καὶ ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος
(β 45) καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν αὐτῶν
γὰρ σφειτέρησιν (α 7). τὸ γὰρ αὐτοῦ καὶ αὐτῶν κοινόν
ἐστὶν ἐπίταγμα τῶν τριῶν προσώπων. A. Ar. 9.

ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν, ἢ μεμιάσιν
αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥε πόλιν δέ
210 ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσσαντό γ' Ἀχαιοῦς.
208. 209. 210: ἀστερίσκοι, ὅτι κακῶς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα
(409) κεῖνται, ὅτε τὸν Δόλωνα συλλαμβάνουσιν οἱ περὶ Διο-
μήδη. A.

215 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος ὅιν δώσουσι μέλαιναν
θήλυν ὑπόρρηνον: ἡ διπλῇ ὅτι ἡ μὲν ἐπαγγελία τοῦ
δώρου ῥητή, τὸ δὲ ἀποτελεσμα ὑποσέσιώπεται: δεῖ δὲ ἡμᾶς
συνεκδέξασθαι (cf. ad 571). A.

σύν τε δὴ ἐρχομένῳ, καὶ τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν
225 ὅπως κέρδος ἔη· μῦθος δ' εἰ πέρ τε νοήσῃ,
ἀλλὰ τέ οἱ βράσων τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.
224: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ὁμοίον ἐστὶν ἐκείνῳ
ἄμφω δ' ἐξομένῳ (Γ 210). συνερχόμενοι δύο ἀντὶ τοῦ
συνερχομένων. ἔτιοι δὲ μὴ νοήσαντες τὸ ὦ προσιθέασι,
κακῶς. A. Cf. p. 19.

225 εἰ πέρ τε: ἡ διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ τέ. A. Cf. p. 34
et Ar. 17.

226: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) βράσων
ἀντὶ τοῦ ἐλάσων, ἀπὸ τοῦ βραχύς. ἀλλ' οὐδαμῶς κέχρηται
τούτῳ Ὅμηρος. ἀποδοτέον οὖν βρασσόμενος, ταρασσόμενος
διὰ τὸ δέος, οὐχ ἐστηκὼς διὰ τὴν ἀγωνίαν (cf. p. 3). ἅπαξ
δὲ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ λέξει. A. Verba ἀπὸ τοῦ βραχύς,
ἀλλ' — inserui.

231 ὁ τλήμων Ὀδυσσεύς: ἡ διπλῇ ὅτι τλήμονα οἱ
νεώτεροι τὸν ἀτυχῆ, ὁ δὲ Ὅμηρος τὸν τλητικόν, τὸν ὑπο-
μενητικόν. A. Ar. 99.

Κ.

240 ὥς ἔφαθ', ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ:
ἀθετεῖται, ὅτι περισσὸς ὁ στίχος καὶ παρέλκων, καὶ μὴ ἐπι-
λεγόμενος ἀπαρτίζει τὴν διάνοιαν. ἡ δὲ διπλῇ ὅτι ἔξωθεν
ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου ἀναφωνεῖ, ὡς καὶ τὸ νῆπιος, αὐτ'
ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας (M 113). οὐδὲ
ἐν τῇ Ζηνοδότου δὲ ἦν. A.

242 εἰ μὲν δὴ ἑταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέ-
σθαι: ὅτι ἑταρον νῦν οὐ φίλον ἀλλὰ συνεργὸν λέγει. ἡ δὲ
ἀναφορὰ πρὸς τὸ ἐταιρίσσαιτο (N456), ἀπὸ τοῦ συνερ-
γὸν λάβοι (Ar. 122). A.

252 ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρώχνηκεν δὲ πλέων νύξ
τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.

252: ἡ διπλῇ διὰ τὸ πολυθρύλλητον ζήτημα καὶ τὰς
γεγονυίας ἀποδόσεις. A. Cf. ad I 71.

253: ἀθετεῖται, ὅτι αὐτάρκες τὸ κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν
ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε· τὸ γὰρ τοῦ καιροῦ τοῦτο ἀπαι-
τεῖ· τὸ δὲ προσδιασαφεῖν κατὰ τὸ ἀκριβὲς τὸ παρεληλυθὸς
καὶ τὸ περιλειπόμενον, ὥσπερ ἀστρονόμου τινός. οὐχ Ὀμη-
ρικὸν δὲ καὶ τὸ τῶν δύο. οἱ δύο μὲν γὰρ λέγει καὶ τοὺς
δύο, τῶν δύο δὲ ἢ τοῖς δύο οὐκ ἔστιν εὐρεῖν παρ' Ὀμήρῳ.
Ζηνοδότος οὐδὲ (ita pro δέ jam Bekk.) ἔγραψεν, Ἀριστοφά-
νης ἠθέτει. A.

258 (κυνέην) ταυρεΐην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον: ἡ
διπλῇ ὅτι κυνέην μὲν καταχρηστικῶς τὴν ἐκ ταυρεΐου δέρ-
ματος, ἄφαλον δὲ καὶ ἄλοφον κατ' ἐπιτήδευσιν, ἵνα λαν-
θάνῃ· φάλοι γὰρ τὰ ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν λαμπρὰ ἀσπι-
δίσκια, λόφοι δὲ αἱ τριχώσεις. A.

265 μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει (in galea Ulixis): ἡ
διπλῇ ὅτι τὸ κοινὸν καὶ συμβεβηκὸς ταῖς περικεφαλαίαις
εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ, ζωγράφοι καὶ πλάσται πιλίον ἐπέθε-
σαν τῷ Ὀδυσσεῖ. A. Ar. 187.

266 τὴν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
ἐξέλετ' Ἀντόλυκος πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας,
Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι.

266 Ἀμύντορος: ἡ διπλῇ ὅτι ὁμώνυμος αὐτός τῳ
τοῦ Φοῖνικος πατρὶ, Βοιωτός· Ἑλεῶνος δὲ πόλεως. A.

268 Σκάνδειαν δ' ἄρα: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶπεν ἀντὶ
τοῦ εἰς Σκάνδειαν ἀπέστειλεν, ὡς πεύθετο γὰρ Κύπρον

K.

δέ (A 21, ubi v.) ἀντὶ τοῦ εἰς Κύπρον ἡκούετο διὰ τὸ διαγ-
γέλλεσθαι ἐκ τόπου εἰς τόπον. A. Cf. ad v. 381, Ar. 140
Cur medio ἡκούετο usus sit pro activo, dicere nequeo. Quod
vilius scriptum putarem (praesertim quum apud Apollon. constr.
288, 4 sit τὸ πεύθετο — σημαῖνον τὸ ἡκουέ) nisi praeter
hunc locum bis legeretur A 21 Π 515.

277 χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς: ὅτι ἐπὶ τῷ ὄρ-
νιθι. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ καὶ τέ σφιν λαίνομαι εἰσορόωσα
(τ 537)· ἐπ' αὐτοῖς (cod. αὐτῶ). A. Cf. p. 27.

281 δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐνκλείας ἀφικέσθαι,
ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρῶεςσι μελήσει.

281: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ πάλιν ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω (Ar.
100), καὶ ὅτι Ἰακόν τὸ στυτέλλειν, ἐνκλείας καὶ δυσκλέα·
οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὰ τοιαῦτα (cf. ad B 115). A.

282: ἡ διπλῇ ὅτι ὁ κέ (cod. καί) σύνδεσμος περιττός.
A. Cf. p. 11.

286 ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει: ἡ διπλῇ
ὅτι ἡ πρὸ ἀντὶ τῆς ὑπέρ. A. Cf. p. 28.

297 βάν ῥ' ἔμεν ὥς τε λέοντε δύω διὰ νύκτα μέλαιναν
ἄμ φόνον, ἄν νέκυσ, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα.

298 διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν-
τεῦθεν τὸ ἡμιστίχιον μετενήνεκται εἰς τὸν ἐπὶ Πατρόκλῳ
ἀγῶνα περὶ τῶν μονομαχούντων ψαύση δ' ἐνδύνων διὰ
τ' ἔντεα (Ψ 806). καὶ ὅτι πτώσις ἐνήλλακται δι' ἐντέων
καὶ μέλανος αἵματος (cf. p. 21). καὶ πρὸς Ἰστρον, ὅτι οὐ
γέγονε νεκρῶν ἀναίρεσις, εἰ μὴ ἄπαξ. A.

299 οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἶας Ἐκτωρ
εὐδαιν — ἡ διπλῇ (ad 299) ὅτι οὐχ ὥς ἡ τῶν ἐπῶν
ἔχει τάξεις, οὕτω καὶ τὰ πράγματα. οὐ γὰρ προεληλυθόντων
ἤδη τῶν περὶ Ὀδυσσεά καλεῖ τοὺς προβούλους ὁ Ἐκτωρ,
ἀλλὰ καθ' ὃν καιρὸν καὶ ὁ Ἀγαμέμνων· οὕτω γὰρ καὶ ἐαν-
τοῖς συμπεσούντων οἱ ἀπεσταλμένοι: διὸ καὶ ἀντιδιασταλι-
κῶς λέγει, οὐδὲ μὴν οὐδὲ ὁ Ἐκτωρ εἶασε τοὺς Τρῶας εὐδαιν A.

317 αὐτὰρ ὁ (Dolon) μούνος ἔην μετὰ πέντε κα-
σιγνήτησιν: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κασιγνή-
τοισι. παραιρεῖται δὲ τὸ πιθανὸν τοῦ ποιητοῦ· οὐ γὰρ
μετὰ ἀρσένων αὐτὸν τεθραμμένον παρίστην, οἷς ἐξισού-

K.

μενος ἂν εἰς ἀνδρείαν ἐτράπη. τό τε παρακείμενον μάχε-
ται· πῶς γὰρ ἔτι μόνος ἦν, εἰ πάντε ἦσαν; A.

321 ἀλλ' ἄγε μοι τό σκῆπτρον ἀνάσχειο καὶ μοι ὁμοσσον
ἢ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

321 τὸ σκῆπτρον· ἀντὶ τοῦ τοῦτο τὸ σκῆπτρον (cf.
p. 30.). ἐφόρει δὲ Ἐκτωρ ἐπεὶ ἐδημηγόρει (v. ad Σ 505,
ψ 568). A.

322 τοὺς ἵππους· ἢ διπλῇ ὅτι τοὺς οὐκ ἔστιν
ἄρθρον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ τούτους παρείληπται ἐν τάξει ἀντω-
νυμίας. A. Cod. ἐν τάξει ἄρθρον. Corr. L. Cf. p. 30.

326 ὅθι πον μέλλουσιν ἄριστοι

βουλὰς βουλεύειν — μέλλουσιν· ἀντὶ τοῦ εἰ-
κασι. καὶ οὕτως αἰεὶ κέχρηται τῇ λέξει. A. Ar. 124.

330 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχῆσεται ἄλ-
λος· καὶ νῦν (v. ad 323) τοῖς ἀντὶ τοῦ τούτοις τοῖς ἵπποις,
ὥστε ἔξωθεν προσλαμβάνειν δέον τὸ τοῖς ἄρθρον. A. Cf. p. 30.

332 ὥς φάτο, καὶ ὃ ἐπίορκον ἐπώμοσε, τὸν δ'
ὀρόθυνε· τοῦτο ἔξωθεν ἐπιπεφώνηται (cf. ad 240), ὅρκον
ἐπίορκον ὤμοσεν, οὐχ οἷον ἐκουσίως, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ ἀπο-
τελεσθῆναι τοῦτο ὅπερ ὤμοσεν. A.

335 κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, ἔλε δ' ὀξὺν
ἄκοντα· ἢ διπλῇ ὅτι νῦν μὲν ἀμφίβολον πότερον κτιδέην
ἢ συναλοιφὴν ἐκδεκτέον, ἱκτιδέην· διὰ μέντοι τῶν ἐξῆς ἀναμ-
φισβητήτως κτιδέην λέγει· τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυ-
νέην (458). A.

338 ἀλλ', ὅτε δὴ ὃ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ'
ὄμιλον· ἢ διπλῇ ὅτι νῦν μὲν ὄμιλον τὸ πλῆθος καὶ ἄθροισμα
τῶν Τρώων λέγει. ἐν μὲν οὖν τῇ Ἰλιάδι πυκνότερον τὴν
μάχην ὄμιλον καλεῖ, ἐν Ὀδυσσεΐα δὲ τὸ ἄθροισμα. A. Ar. 147.

οὐκ οἶδ' ἢ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,

343 ἢ τινὰ συλήσων νεκρῶν κατατεθνηώτων.

343· ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα καλῶς ὁ στίχος τέτακται,
μετὰ ταῦτα δὲ (387) οὐκέτι, λεγόμενος πρὸς Δόλωνα. A.

347 αἰεὶ μιν ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτίει-
λεῖν· ἢ διπλῇ ὅτι ἀπαρεμφάτω ἀντὶ προστακτικῶς κέχρηται.
A. Cf. p. 14.

351 ὅσσον τ' ἐπὶ οὕρα πέλονται· πρὸς τὸ σχῆμα,

K.

πέλονται ἀντὶ τοῦ πέλεται, ὁμοίως τῷ οὐδ' εὐήρε' ἐρετμά,
τά τε πτερὰ νηνοὶ πέλονται (λ 125). A. Cf. p. 15.

353 ἐλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον:
ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ, διὰ νειοῖο. A. Cf. p. 26.

354 τῷ μὲν ἐπεδραμέτην: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μὲν ἐπι-
δραμεῖν τίθῃσιν, ὅτε οὐ γινώσκει ὁ διωκόμενος, ὅτε δὲ γι-
νώσκει, διώκειν καὶ διῶξαι. A. Ar. 132.

355 ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέφοντας ἐταίρους
ἐκ Τρώων ἵεναι πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.

356: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ πάλιν συναπτεῖν τῷ ἀποστρέφον-
τας, ἵνα ἢ εἰς τοῦπίσω ἀποστρέφοντας. A. „haec vocabu-
lorum conjungendi ratio falsa“ Ar. p. 100.

λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα

359 φευγέμεναι: τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὀρμήθησαν:
ἡ διπλῇ ὅτι νῦν ὀρθῶς διώκειν λέγει, ὅτε φεύγει ἐπιγνοῦς
αὐτοὺς πολεμίους ὄντας. A. Ar. 132.

360 ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύρε, εἰδότε θήρης,
ἡ κεμάδ' ἡ ἐλαγῶν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ —

Aristonicus sic fere scripserat: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἐπείγετον
ἀντὶ τοῦ ἐπείγητον συνεσταλμένως. Nunc leguntur haec: ἡ
διπλῇ ὅτι τῷ ἐπείγετον ὀριστικῶ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τοῦ ἐπεί-
γητον. A. At primum his nominibus modorum numquam uti-
tur Aristonicus, deinde hos correptos conjunctivos vere con-
junctivos esse intellexit. Cf. p. 13.

364 λαοῦ ἀποτμήξαντες διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ:
ὅτι τὸ διώκετον σημαίνει διώκουσιν [ἡ διώκετε], οὐ τὸ ἐδιω-
κέτην (cod. διωκέτην), ὡς Ἑρατοσθένης, ἔστιν οὖν τὸν Δό-
λωνα διώκουσιν ἀντὶ τοῦ ἐδίωκον, ὃν τρόπον αἱ μὲν ἄλε-
τρεύουσι μύλης ἔπει (η 104) ἀντὶ τοῦ ἡλέτρευνον. A. Cf.
ad N 346 Σ 583 et p. 4. Verba inclusa aliena esse videntur.

372 ἡ ῥα, καὶ ἐγχος ἀφῆκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε
φωτός: ἡ διπλῇ, ὅτι θέλοντες ζήτημα ποιεῖν μεταγράφουσι
τὸ ἡμισιχίον οὕτως καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτεν, ἐκὼν δ'
ἡμάρτανε φωτός. καὶ λύουσι ἐξωθεν προσλαμβάνοντες
τὸν ἄν σῦδεσμον· καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτεν ἄν, ἐκὼν δ'
ἡμάρτανεν. ἀγνοοῦσι μέντοι ὅτι Ὅμηρος τὸ βαλεῖν ἐπὶ
τοῦ ἐπιτυχεῖν τίθῃσιν. A. Ar. p. 211.

378 ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι: ἡ διπλῇ

K.

ὅτι παρὰ τὸ σύννηθες (sc. ἡμῖν) ἐξενήνοχεν, ἐμὲ λύσομαι ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν. A.

381 εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν· ἡ διπλὴ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀκούσαι ἀεὶ τάσσει τὴν λέξιν (Ar. 151), καὶ ὅτι συνήθως ἀναδιπλώσει κέχρηται, πεπύθοιτο ἀντὶ τοῦ πύθοιτο (cf. p. 11). A.

383 θάρσει, μὴδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω· ἡ διπλὴ ὅτι τὸ κατάθύμιος ἐνθύμιος, οὐχ ὡς ἡμεῖς. A. Ar. 149.

ἡ σ' Ἐκτωρ προῆκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἡ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν·
387 ἡ τινὰ συλήσων νεκρῶν κατατεθνηῶτων;

387: [ἡ διπλὴ v. Pluyg. p. 8]. ὅτι ἐκ τῶν ἐπάνω (343) ὧδε μετὰκειται, ἥδη παρεληλυθότων αὐτῶν τοὺς νεκρούς. καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀσύνητος ἔσται πρόφασιν αὐτῷ πορίζων. ἡ θάψει καὶ Ἀριστοφάνης. A.

397 ἡ ἥδη χεῖρεςσιν ὑφ' ἡμετέρησι θαμέντες φύξιν βουλευούσι μετὰ σφίσι, οὐδ' ἐθέλουσιν νύκτα φυλασσέμεναι, καμιάτῳ ἀδηκότες αἰνῶ.

398: ὅτι οὕτως γραπτέον βουλευούσι καὶ ἐθέλουσι (cod. θέλουσι). τὸ γὰρ σφίσι ἐν τῷ περὶ τινῶν ἐστὶ λόγῳ (cf. ad O 138), ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς, ὃ ἀκόλουθα δεῖ εἶναι τὰ ῥήματα.

ταῦτα ὁ Ἀριστόνικος περὶ τῆς γραφῆς ταύτης φησὶ, διπλὴν βάλλον τῷ στίχῳ· ἐν μέντοι τῇ τετραλογίᾳ Νεμεσίωνος (Ar. 35 not.) οὕτως εὗρον περὶ τῶν στίχων τούτων τῶν παρακειμένων ὀβελῶν οὐκ ἔστιν αἰτίαν εὑρεῖν διὰ τῶν Ἀρισταρχείων ὑπομνημάτων. Ἀμμιώνιος δὲ ὁ Ἀριστάρχειος πρῶτον μὲν σιγματὶς φησὶ τὸν Ἀρισταρχον παρασημειώσασθαι αὐτούς, εἶτα δὲ καὶ τέλειον ἐξελεῖν (h. e. primum dubitationis signis notasse, deinde prorsus statuisset spurios esse et obelo signandos L. cf. Ar. 362), τάχα διὰ τὸ ἐπὶ δευτέρου προσώπου τὸ σφίσι τετάχθαι (sc. si scribatur βουλευούσι et ἐθέλοιτε) καὶ ἄνωθεν (310) μετεννήχθαι. A.

415 (Hector) βουλὰς βουλεύει θεῖον παρὰ σήματι Ἴλου· παρὰ σήματι, παρὰ τῷ τύφῳ· ἦν γὰρ μέσσον κατὰ πεδῖον (A 167). ἀπέχει δὲ τῆς πόλεως καὶ τῶν νεῶν τὸ ἴσον. A. Fluxit certe ex Aristonico: v. ad A 167.

K.

καὶ *Αἰετες* καὶ *Καύκωνες* δίοι τε *Πελασγοί*,
430 πρὸς *Θύμβρης* δ' ἔλαχον *Λύκιοι* *Μυσοί* τ' ἀγέ-
ρωχοι

καὶ *Φρύγες* ἱππόμαχοι καὶ *Μήονες* ἱπποκορυσταί.

429: ἡ διπλῇ ὅτι ὡς ὕστερον ἐληλυθόντων τούτων μνη-
μονεύει, ὡς καὶ τῶν περὶ τὸν 'Ρῆσον' οὐδεμίαν γὰρ αὐτῶν
διὰ τοῦ καταλόγου μνήμην πεποιήται. A.

430: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ 'Ροδίων (B 654) χρῆται
τῷ ἀγέρωχοι, ἔνεκα τοῦ ἀγείρειν τὴν ὀχὴν, τουτέστι τὴν
τροφὴν, ἀλλ' ἐπὶ *Μυσῶν* καὶ *Τρώων* (Γ 36) οἷον γεραόχων,
σεμνῶν καὶ ἐντίμων. A.

431: ἡ διπλῇ ὅτι ἑτέρους τῶν *Τρώων* οἶδε τοὺς *Φρύγας*
(Ar. 238) καὶ ὅτι 'Ομηρος οὐκ οἶδε καλουμένους *Λυδοὺς*
ἀλλὰ *Μήοντας*. πρὸς τὰ περὶ ἡλικίας 'Ησιόδου. A. Edd.
περὶ *Κιλικίας*, corr. Lehrs. Herodian. 454. ἡλικίας in cod.
esse affirmat Pluygers. p. 11.

445 ἡ κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν ἦε καὶ οὐκί:
πρὸς τὸ οὐκί, ὅτι ὑγιῶς διὰ τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοίχου (cf. ad
B 238). A. Huc pertinet ἡ διπλῇ, quae in praecedens scho-
lium, quod Didymi est, irrepsit. Ar. 17.

447 μὴ δὴ μοι φύξιν γε *Δόλων* ἐμβάλλεο *Θυμῷ*
(Diomedes loquitur): ἡ διπλῇ ὅτι ζητεῖται πῶς τὸ ὄνομα ἔγνω·
διό τινες ἀνέγνωσαν *δολῶν* ὡς *νοῶν*. ἐξῆς μέντοι γε πάλιν
λέγει οὕς νῶϊ πίφανσκε *Δόλων* ὃν ἐπέφνομεν (478).
εἰκὸς δὲ τινων γινώσκεσθαι ὀνόματα ὡς ἂν δεκαετοῦς γε-
γονότος χρόνου, καὶ μάλιστα τοῦ *Δόλωνος*· ἦν γὰρ κήρυκος
υἱός, πολύχρυσος πολυχαλκός (315). A. Cf. ad T 390.

458 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν
ἔλοντο: ἡ διπλῇ ὅτι κτιδέην λέγει ὡς ἦτορ, χωρὶς τοῦ ι
(335). A.

460 καὶ τὰ γ' 'Αθηναίῃ ληίτιδι δῖος 'Οδυσσεύς
ὑπόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤῤδα.

460 ληίτιδι: λαφυραγωγῷ, πολεμικῇ, ἣ τῇ παραίτια
γυγνομένη τοῦ λείαν λαβεῖν. A. Certe ex Aristarcho deriva-
tum est: v. sch. γ 71 et Ar. 198 not.

461: ἡ διπλῇ ὅτι συνήθως ἡμῖν νῦν κέχρηται τῷ εὐχό-
μενος. A. Ar. 150.

K.

466 δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν: ἡ διπλῇ ὅτι ὁ
ἡμεῖς λέγομεν δῆλον, αὐτὸς εἶπε διελὼν δέελον. A.

τὸ δὲ βάτην προτέρω διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,
470 αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔξον ἰόντες.

469: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ προτέρω ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν, το-
πικῶς· καὶ ὅτι ἐροίμενοι εἰσὶν [οὗτοι] οἱ νεκροί (v. ad 199).
καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ δι' ἐντέων καὶ αἵματος (cf. p. 21). A. οὗτοι
alienum est. L.

470: ἡ διπλῇ ὅτι τέλος καὶ νῦν τὸ τάγμα. A. Ar. 152.

473 δίζυγες ἵπποι: ἡ διπλῇ ὅτι συνωρίσιν ἐχρῶντο·
διὸ δίζυγες. A. Ar. 196.

476 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάρειθεν ἰδὼν Διομήδει
δείξεν: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι νῦν τὸ προπάρειθεν
ἐπὶ χρόνου τέταχεν, οὐχ ὥς οἱ χωρίζοντες ἐν Ὀδυσσεΐα μό-
νον, ἐν Ἰλιάδι δὲ τοπικῶς (Ar. 120). A.

478 οὕς νῶϊν πίφανσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν
ἡμεῖς (Ulixes loquitur): ἡ διπλῇ ὅτι ἐπίσταται τὸ τοῦ Δό-
λωνος ὄνομα καὶ ἐνταῦθα (cf. ad 447). A.

480 ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν: ἡ διπλῇ ὅτι
οἱ νεώτεροι μέλεον τον ἀτυχῇ, ὁ δὲ Ὀμηρος ἀντὶ τοῦ μα-
ταίως. A. Ar. 103.

485 ὥς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,
αἶγεςιν ἢ οἴεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούση,
ὥς μὲν Θρήϊκας ἄνδρας ἐπώχετο Τυδεὸς υἱός,
ὄφρα δυνώδεκ' ἔπεφνε. ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὃν τινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,

490 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύ-
σασκεν.

485: ἡ διπλῇ ὅτι μῆλα οἱ νεώτεροι πάντα τὰ τετρά-
ποδα, Ὀμηρος δὲ αἶγας καὶ οἰς· μῆλ' οἷός τε καὶ αἶγες
(i 184 et 486). A. Ar. 108.

486: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπεξήγειται τίνα τὰ μῆλα. A. Ar. 108.

488: ἡ διπλῇ ὅτι χωρὶς τοῦ Πήσου δώδεκα ἐταίρους
αὐτοῦ ἀναιρεῖ, ἀλλ' οὐ σὺν αὐτῷ δώδεκα, ὥς τινες. A.

490: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως προειπὼν ἀτὰρ πολύμητις
Ὀδυσσεύς, ἐπενήνοχεν αὐτοῦ τὸ ὄνομα, τὸν δ' Ὀδυ-
σεύς· καὶ ὅτι ὁ δὲ σύνδεσμος περιτιός (cf. p. 33). A.

ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχῆσατο Τυδεὸς υἱός,

K.

495 τὸν τρεῖςκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα:
ἡ διπλῇ ὅτι νῦν μὲν τοῖς δώδεκα Θράξιν ἐπαριθμεῖ τὸν
'Ρῆσον, πρὸς τὸ τρεῖςκαιδέκατον σκοπὸν (561). καὶ ὅτι
ἐν σχήματι ἐξήνεγκε, τὸν τρεῖςκαιδέκατον τὴν ψυχὴν ἀφείλετο
(cf. p. 21). A. Verba πρὸς τὸ ante τρεῖςκαιδέκατον ins. L.

κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλήφιν ἐπέστη,
497 τὴν νύκτ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μήτιν Ἀθήνης.

497: ἀδεικνύεται, ὅτι καὶ τῇ συνθέσει ἐντελής· καὶ μὴ
ῥηθέντος δὲ νοεῖται ὅτι ὡς ὄναρ ἐφίσταται τῷ Ῥῆσιν ὁ Διο-
μύδης. καὶ τὸ διὰ μήτιν Ἀθήνης λυπεῖ· μᾶλλον γὰρ διὰ
τὴν Δόλωνα ἀπαγγελίαν. A.

499 οὖν δ' ἤειρεν ἱμῶσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὀμίλου
(equos): ἡ διπλῇ ὅτι καὶ νῦν ὁμιλοῦ τὸ ἄθροισμα εἶπεν
(Ar. 147). διὰ τὴν περίστασιν δὲ ἀναγκασθέντες ἐπὶ γυμνοῖς
τοῖς ἵπποις καθίζουσιν οἱ ἥρωες, συναρτησάντες αὐτοὺς τοῖς
ἱμῶσι· καὶ μιμεῖται τὸ γινόμενον ἐν ταῖς ταραχαῖς (Ar. 198). A.

αὐτὰρ ὁ μερμήριξε μένων ὅτι κύντατον ἔρδοι,
ἡ ὁ γε δίφρον ἐλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
505 ῥυμοῦ ἐξερύοι ἢ ἐκφέροι ὑψόσ' αἰείρας,

ἡ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
505: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς ἐν ληπτιὸν μέρος τὸ λεγόμενον
ἐκ τοῦ· ἡ ὅγε δίφρον ἐλών — ῥυμοῦ ἐξερύοι ἢ ἐκφέ-
ροι ὑψόσ' αἰείρας· ἐστὶ γὰρ ἡ τὸν δίφρον ἐκ τοῦ ῥυμοῦ
λαβόμενος ἐξέλκοι, ἡ μετέωρον ἄρας ἐξενέγκοι, ὥστε τὸ περὶ
τοῦ δίφρου μέρος ἔχειν. πρὸς τοῦτο δὲ ἀντιδιέσταλκεν ἡ
ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν. A. Cod. πρὸς τι ληπτιὸν et
ὥστε περὶ τοῦ δίφρου μέρος. Corr. Lehrs. Herodian. 458:
„nisi forte ὥστε περὶ τοῦ διφρου μέρος ἔχειν.“ — Equi-
dem malim: ὥστε τὸ περὶ τοῦ δίφρου ἐν μέρος ἔχειν.

515 οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλ-
λων: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀλαὸν σκοπιήν
(Ar. 55). A.

ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας
520 ὡς ἴδε χώρον ἐρήμον ὃθ' ἔστασαν ὠκίες ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,
ᾧ μωξέν τ' ἄρ' ἐπειτα.

520: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἐναλλάξ τὸν τρίτον προῶ-
τον τίθησιν ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας ᾧ μωξέν τ' ἄρ'

K.

ἔπειτα — ὡς ἴδε χαῖρον ἐρήμιον — ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας. πρῶτα δὲ ἰδόντα ἔδει κλαίειν. A. Cod. Ζηνόδοτος τὸ ἐναλλάξ τῷ τόπῳ τούτῳ. Corr. L.

528 ἔναρα βροτόεντα: ἡ διπλῇ ὅτι περιεκτικῶς καὶ τὰ τόξα καὶ τὸ δόρυ ἔναρα εἶρηκε σὺν τοῖς ἄλλοις. κυρίως δὲ ἔναρα λέγεται οἷς ἐνάρησε τὰ σώματα καὶ ἐνήρμυσται, θώραξ καὶ κυνέα καὶ κνημίδες. AD. Ar. 147.

531 Νέστορ δὲ πρῶτος κτύπον ἄε, φώνησέν τε. Nestoris qui primus sonitum ungularum percipiat, sensus senio nequaquam hebetatos esse apparet: v. ad A 636.

εἴπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεύ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

545 ὅπως τοὺςδ' ἵππους λάβετον: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει λαβείτην. ἔστι δὲ τοῦτο τρίτου προσώπου ἀντὶ τοῦ ἔλαβον· λέγει δὲ νῦν πρὸς αὐτούς. A.

546 ἢ τίς σφωε (equos) πόρην θεὸς ἀντιβολήσας: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σφῶι. τοῦτο δὲ τίθεται ἀντὶ τοῦ ὑμῖς ἢ ὑμᾶς, ὧν οὐδέτερον ἀρμόζει, τὸ δὲ σφῶε· ἔστι γὰρ αὐτοὺς τοὺς δύο. A.

τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
560 ἔκτανε, πὰρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας
ἀρίστους.

τὸν τριοκαίδεκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγυθι νηῶν.

559: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως τὸν ἄνακτα αὐτοῖς ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. A. Cf. p. 22.

561: ἡ διπλῇ ὅτι τοῖς δώδεκα Θραξὶ τὸν Δόλωνα ἐπαριθμεῖ χωρίσας τὸν Ῥῆσον διὰ τῶν προειρημένων τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης. πλανηθέντες δέ τινες γράφουσιν τὸν τετρακαίδεκατον σκοπὸν εἵλομεν. A.

570 νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὃφρ' ἱρόν ἐτοιμασαίαι' Ἀθήνην.

570 νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ νεὺς πρύμνῃ (cf. p. 22)· καὶ ὅτι κοινῶς (cf. ad 528) τὰ ἔναρα. B. Quae sequuntur apud Villosion., huc translata sunt ex adn. ad 528.

571: ἡ διπλῇ ὅτι περὶ μὲν τῆς θυσίας σαφῶς λέγει, περὶ δὲ τῆς δόσεως τῶν δώρων ἐσιώπησεν, ἀρκεσθεῖς τῷ ἄνω κεφαλαιωδῶς εἰρημένῳ (cf. ad 215). A.

K. A.

573 (lavabant) καὶ ἡμᾶς τε ἰδὲ λόφον ἄμφι τε με-
ροῦς: ἡ διπλῇ ὅτι λόφον αὐτὸν νῦν τὸν τένοντα: ἐνθεν καὶ ἐν
Ὀδυσσείᾳ (κ 169) καταλοφάδειαν (sic) ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν τένοντα.

574 αὐτὰρ ἰσιεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλόν
εἴψεν ἀπὸ χρωτός: ἡ διπλῇ ὅτι δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς
ἐχρήσατο. A. sc. σφίν pro σφῶν. Cf. p. 22.

577 τῷ δὲ λοεσσαμένῳ καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἐλαίῳ
δείπνῳ ἐφιζανέτην, ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
πλείου ἀφυσσόμενοι λείβον μελιηδέα οἶνον.

578: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ πάντων τοῦτο νοητέον, οὐκ ἐπὶ
μόνου Διομήδους καὶ Ὀδυσσεύς. καὶ ὅτι ἡριστοποιοῦντο
(„h. v. ex sensu Homeric“ Ar. 132): ἡ γὰρ πρωινή ἐπέστη. A.

579 πλείου: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήρες (sic): τὸ δὲ
συγκριτικόν, ἀπὸ τοῦ πλείων, πλειόνος. A.

EΙΣ ΤΗΝ Α.

4 (ἐρίδα) πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσιν:
ἡ διπλῇ ὅτι πολέμοιο τέρας τὸν εἰδωλοποιούμενον πόλεμον,
τὸν ποιητικὸν τοῦ ἐνεργουμένου πολέμου, ὥς καὶ ἐν ἄλλοις
(E 593) κυδοιμοῦ εἰδωλὸν φησι τὴν Ἐννῶ ἔχειν: ἡ μὲν
ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα. A.

5 στῇ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακῆτεϊ νηὶ μελαίνῃ,
ἥ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε γεγωνέμεν ἄμφοτέρωσε,
ἡ μὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο
ἡ δ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοῖ ῥ' ἔσχατα νῆας εἰσας
εἴρυσαν, ἡγορέῃ πύσυννοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.

6: ἡ διπλῇ πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου, ὅτι ἐν μέσῳ
τὰς αὐτῶν Ὀδυσσεὺς ὑποτίθεται, ἐφ' ἑκατέρου δὲ κέρατος τὰς
Ἀχιλλεύς καὶ Αἴαντος. A. Ar. 230.

11 Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω: ἡ
διπλῇ ὅτι διὰ τὸ ἡλατῶσθαι κατὰ τὴν κόλον μάχην νῦν
μέγα σθένος ἐκάστω ἐντίθησι πρὸς τὸ πολεμεῖν, οὐχ ἵνα
μὴ εἰς οἶκον ἀνακομισθῶσιν, ὥς ὁ διασκευάσας (Ar. 350)
τοὺς ἐξῆς. A. Inseruimus μὴ post ἵνα.

13 τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢ ἐνέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.

13: οὗτος καὶ ὁ ἐξῆς ἀθετούνται. παρὰ κείται δὲ ἀστε-

A.

ρίσκοι, ὅτι κατὰ τὴν B ῥαψωδίαν (453) ὀρθῶς κεῖνται, ὅτι ἐλπίδας ἔσχον ἀνακομιδῆς ἐπὶ τὴν πατρίδα. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ ἡθετοῦντο, παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐδὲ ἦσαν. A.

ἐν δ' αὐτὸς (Agamemnon) ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.

17 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπανεῖληφεν ἐξεργαστικώτερον τὰ περὶ τῶν ὀπλισμῶν τοῦ Ἀγαμέμνονος, προεπιτηδεύων αὐτοῦ τὴν ἀριστείαν (cf. ad v. 30 et B 45.). A. προεπιτηδεύων corr. Lehrs. Herodian. 459 pro προσεπιδεδουμένων.

21 πεύθετο γὰρ (Cinyras) Κύπρον δὲ μέγα κλέος, οὐνεκ' Ἀχαιοὶ

ἐς Τροίην νῆεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον.

21: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἰρηκεν εἰς Κύπρον ἠκούετο (cf. ad K 268), διὰ τὸ εἰς τόπον ἐκ τόπου διαγγέλλεσθαι, ὅμοιον τῷ Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε (K 268). A. Ar. 140.

22: ἡ διπλῇ ὅτι ἀνέπλουν τὸν ἐκ Πελοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν λέγει. A. Ar. 119.

27 (dracones in lorica) ἱρῖσσιν ἰοικότες: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἐρίδεσσιν. οὐκ ἔστι δὲ ἡ αὐτὴ Ἔρις καὶ Ἴρις καθ' Ὅμηρον, ὡς ὑπέλαβεν. A.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι

30 χρύσειοι πάμφαινον: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν μὲν χρυσόηλον, ἐν ἄλλοις δὲ (B 45) ἀργυρόηλον. ἦτοι κατ' ἐπιφοράν, ἢ διὰ τὴν ἀριστείαν κοσμεῖ διαφορωτέρᾳ πανόπλιᾳ. A. Cf. ad B 45, Ar. p. 363. — Haec autem sic intelligo: χρυσόηλος hic casu dictum, ut in talibus impetu libidinis poeticae modo huc modo illuc poetae feruntur; aut quod nunc ejus ἀριστείαν cantaturus est, consilio et sciens nunc omnia ejus arma exquisitiora facit, itaque et gladium. Hanc subtilem distinctionem illic ad B neglexit. L.

32 ἄν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἄσπίδα θούριν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀνδρομήκεις αἱ ἄσπιδες. πρὸ δὲ τῆς περικεφαλαίας ἀναλαμβάνει τὴν ἄσπίδα, ὡς ἂν δι' ἀναφορῶν χρωμένων ταῖς ἀσπίσιν. ὁ δὲ Ζηνόδοτος ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Γ 334) τὸν ὀπλισμὸν ἐνήλλαχεν. A. Ar. 194.

36 τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργώ — Notatus fuerit propter nominativum Γοργώ, ad refutandum Zenodotum qui Θ 349 scripserat Γοργόνος, quasi a Γοργών.

Α.

38 τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμών ἦν· ὅτι ἐκ τελαμώνων αἱ ἀσπίδες ἤρτηντο. Α. Αr. 194.

ἔλκετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,

ὁ δὲ α' τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἶσω

45 λάρμῃ. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκῆνης.

43 ἐλκετο δ' ἄλκιμα δοῦρε· ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρου μονομαχίας (Γ 18) τὸ ὅμοιον. Α. Αr. 194.

44 οὐρανὸν εἶσω· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς οὐρανὸν (cf. p. 28). καὶ ὅτι, ὅταν ἐπ' Ἀχιλλέως λέγῃ ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε (X 32), νοητέον ἀπὸ τοῦ δόρατος τὴν λαμπηδόνα ἀντανεῖν· τὰ γὰρ ἄλλα χρυσᾷ εἶχεν. Α.

45 ἐγδούπησαν· ἡ διπλῇ ὅτι διὰ τὸ μέτρον παρᾶκειται τὸ γ'· τὸν δὲ δοῦπον οὐκ ἂν εἴποι γδοῦπον. Α.

46· ἡ διπλῇ ὅτι νῦν ἐνικῶς τὴν Μυκῆνην (Αr. 241). καὶ ὅτι ἐν Μυκῆναις τὰ Ἀγαμέμνονος βασιλεία, οὐκ ἐν Ἀργεῖ, ὡς οἱ νεώτεροι (Αr. 179). Α.

ἡνίοχῳ μὲν ἔπειτα ἐῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος

ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ

49 αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες —· ἡ διπλῇ ὅτι φανερώς πρυλέες οἱ πεζοί· ἀντιδίσταλκε γὰρ τοὺς ἵππους. Α. Αr. 123.

51 φθὰν δὲ μέγ' ἵππῳ ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες,

ἵππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον.

51· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι· εἰ γὰρ μεγάλως ἔφθασαν, πῶς οἱ ἵππεις ὀλίγον μετεκίαθον [αὐτῶν]; λέγει δὲ φθὰν δὲ μέγα χρονικῶς, ἀντὶ τοῦ πολλῷ χρόνῳ προέλαβον, ὀλίγον δὲ μετεκίαθον τοπικῶς, οἷον ὀλίγῳ τόπῳ διεστώτες μετ' αὐτοὺς ἔκειον. Α. αὐτῶν alienum est.

52 ὀλίγον· ἡ διπλῇ ὅτι τῷ τόπῳ καὶ τῇ τάξει, οὐ τῷ χρόνῳ. Α.

κατὰ δ' ὑπόθεσιν ἦκεν ἑέρσας (Jupiter)

αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὐνεκ' ἔμελλεν

55 πολλὰς ἐφθίμους κεφαλὰς Ἄιδι προιάψειν.

54· ἡ διπλῇ ὅτι δοκεῖ σημεῖον εἶναι, ὅταν ἐπιψεκᾷ, οὐχ ὅταν ὕσῃ· καὶ ὅτι τὸ ἔμελλε πάλιν ἀντὶ τοῦ ἔφκει (Αr. 125). Α.

55· ἡ διπλῇ ὅτι ἐνταῦθα μὲν γράφειν κεφαλὰς οὐδὲν

Α.

κωλύει, περιφραστικῶς ἀπὸ μέρους τῶν ὅλων σημαινομένων. κατὰ δὲ τὸ τῆς Ἰλιάδος προοίμιον (Α3) οὐκ ἐνδέχεται, ἐπιφερομένου τοῦ αὐτοῦς δὲ ἐλώρια. Α.

56 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμφῷ πεδίοιο: ὅτι κοινὸν ἐπὶ τούτων (malim τοῦτον) τὸ ἐθωρήσσοντο (quod inest in θωρηχθέντες 49). Α. Αr. 359.

62 οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστήρ: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς γράφουσιν αὐλῖος, ὃ ἐστὶν ἐσπέριος, πρὸς ὃν αὐλίζεται τὰ ζῶα. καὶ Καλλιμαχος ὅς θυσμὴν εἶσι μετ' ἡελίου. ἐστὶ δὲ ἀλύπως καὶ εἰς ἀνάπαυσιν ἄγων τὰ ζῶα. γραπτεῖον οὖν οὐλῖον, ἵνα τὸν τοῦ κυνὸς σημαίῃ, τὸν φθοροποιὸν καὶ λαμπρότατον, ὥ καὶ τὸν Ἀχιλλέα ὁμοιοῖ. λάμφ' ὥστ' ἀστήρ ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν (X 26). Α.

65 πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
λάμφ' ὥς τε στεροπὴ — πᾶς: σημειοῦνται τινες ὅτι τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅλος. Α.

οἱ δ' ὥς τ' ἀμνητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν

68 ὄγμον ἐλαύνωσιν: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐλαύνωσι τύπτωσι· καὶ τίθησιν ἐπὶ τῆς ἐκ χειρὸς πληγῆς τὸ ἐλάσαι. Α. Αr. 78.

71 οὐδ' ἑτεροὶ μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο: ἡ διπλῇ ὅτι φόβον τὴν φυγὴν, ὃν δὲ ἡμεῖς φόβον, δέος λέγει. Α. Αr. 89.

72 ἵσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχεν: ἡ διπλῇ ὅτι Ἀρίσταρχος ὑσμίνῃ γράφει χωρὶς τοῦ ἔ. φησὶ γάρ, ἡ τε τῶν Ἑλλήνων ὑσμίνῃ καὶ βαρβάρων ἰσοκέφαλος ἦν. Α.

75 οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐξῆς ἀθέτησιν οὐ γὰρ ἦσαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πάντες οἱ θεοί. Α. πάντες δ' ὑπτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα, οὐνεκ' ἄρα Τρῶεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.

80 τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι
λιασθεῖς

τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κῦδεϊ γαίῳν, εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.

78—83: ἀθετοῦνται στίχοι ἔξ, ὅτι ψεῦδος· οὐ γὰρ δύναται πάντες τὸν Δία αἰτιῶσθαι βοηθοῦντα τοῖς Τρῶσιν, ἀλλ' οἱ τῶν Ἑλλήνων βοηθοί. καὶ τὸ ὁ δὲ νόσφι λια-

Α.

σθελίς τῶν ἄλλων ἀπ' ἀνενθε καθέζετο ὡς ἐπὶ ταῦτό
συνηθροισμένων αὐτῶν λέγει· προεΐρηκε δὲ οἱ δ' ἄλλοι
οὐ σφιν πάρεσαν θεοί (75). ἀπὸ τε τοῦ Ὀλύμπου οὐ
παριστάγεται θεωρῶν τὴν ἐπὶ τῆς Τροίας μάχην, ἀλλ' ἀπὸ
τῆς Ἰδης, ὅθεν διὰ τῶν ἐξῆς (183) μεταβαίνει εἰς αὐτόν. Α.

86 ἡμους δὲ δρυτόμος περ' ἀνὴρ ὀπλίσσατο
δεῖπνον· οὔτι Ζηνόδοτος γράφει δόρπον. οὐ λέγει δὲ
δεῖπνον τὴν ἐσπερινὴν τροφὴν νῦν, ἀλλὰ δεῖπνον καλεῖ ὃ
ἡμεῖς ἄριστον· καθ' ἣν ὥραν καὶ ὁ δρυτόμος ἀριστοποιεῖται
(Αγ. 132), ἡγουν ὁ ὑλοτόμος, ὁ ξυλοτόμος· δρυὴν γὰρ ἐκάλουν
οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου πᾶν δένδρον (Αγ. 153). Α.

ἔλε δ' ἄνδρα Βιάνορα ποιμένα λαῶν,

93 αὐτόν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον Ὀϊλῆα πλῆξιππον·
ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα. πρὸς τὸ αὐ-
τὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας (I 169). Α. Αγ. 154.

94 ἦτοι ὃ γ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη·
ἡ διπλῇ ὅτι δύο προθέσεις παρείληφεν, κατὰ, ἀπὸ, τῆς
ἐτέρας ἀρκούσης (cf. p. 27). Α. Legitne igitur καταπάλμενος?

οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σκέθε χαλκοβάρεια,

97 ἀλλὰ δὲ αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεριαῶτα.

97: ἡ διπλῇ ὅτι Ἀπολλώνιος ποιεῖ ἐγκέφαλον δέ (ita
recte Villos.), καὶ τὸν ἐξῆς ἀθετεῖ. Α.

καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὐθι ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγα-
μέμνων

100 στήθεσι παμφαίνοντας ἐπεὶ περιόδυσε χιτῶνας·
ἡ διπλῇ ὅτι ἐν τοῖσι γράφεται ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.
ἔσσονται δὲ αὐτοὶ οἱ νεκροὶ τοῖς στήθεσι παμφαίνοντες· οὐ
λέγει δὲ τοῦτο, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ τοῖς στήθεσι παμφαίνοντας
χιτῶνας. Α.

101 αὐτὰρ ὁ βῆ ὃ Ἰσὸν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίξων—

104 Ἀντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὦ ποτ'
Ἀχιλλεύς

105 Ἰδης ἐν κνημοῖσι διδῆ μόσχοιο λύγοισιν,

106 ποιμαίνοντ' ἐπ' ὅεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.

104 ὦ: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὄν. μήποτε δὲ
πεπλάνηται, γεγραμμένου τοῦ ὁ ὑπ' ἀρχαϊκῆς σημασίας

Α.

ἀντὶ τοῦ ὦ, προσθεῖς τὸ ν· ἔστι γὰρ περὶ δυεῖν ὁ λόγος, διὸ καὶ ἐπιφέρει καὶ γὰρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶν (111). καὶ ὅτι οἱ μαχόμενοι (una in curru stantium ii qui pugnabant L.) παραβάται ἦσαν. Α.

106 ποιμαίνοντ': ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πλήρες ποιμαίνοντε. Ζηνόδοτος δὲ ἔοικε δέχεσθαι ποιμαίνοντα· καὶ γὰρ ὃν ποτε γράφει. Α.

τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρί,
109 Ἀντιφον αὖ παρὰ οὗς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ'
ἵππων.

109 Ἀντιφον: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπανείληφε τὸ ὄνομα διὰ τὸ προειρημέναι δύο (καὶ πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντησεν) ἵνα σαφηνίσῃ κατὰ τίνα τόπον ἐκότερος ἐπλήρη.

111 καὶ γὰρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν εἶδεν — 111: ἡ διπλῇ ὅτι σφε ἀντὶ τοῦ αὐτοῦς· καὶ οὐκ ἔστι περὶ ἐνὸς ὁ λόγος. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον (104). Α.

116 ἡ δ' εἰ πέρ τε τύχῃσι μαλὰ σχεδόν: ἡ διπλῇ ὅτι δύναται ἐκατέρως ἀναγινώσκεσθαι, καὶ κατὰ διαστολὴν τύχῃσι καὶ τετύχῃσι ὡς λελάχουσι. Α. Cf. p. 11, not. 1.

121 ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπ' Ἀργείων (cf. p. 23). πάλιν δὲ φέβοντο ἀντὶ τοῦ ἔφευγον. Α. Ar. 89.

124 χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ἐπεὶ ἔστι τὸ λεγόμενον χρυσὰ δῶρα. Α. Cod. ἡ διπλῇ ἐπεὶ πρὸς τὸ σημ. ἔστι etc. Corr. L. — Cf. p. 32.

128 ἐκ γὰρ σφεας χειρῶν φύγον ἥνία σιγαλόεντα: ἡ διπλῇ ὅτι τῇ αἰτιατικῇ (σφέας) ἀντὶ τῆς γενικῆς, ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Α. Cf. p. 21 not. 1.

130 Ἀτρεΐδης. τὼ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην: ἡ διπλῇ ὅτι δυωδεκάσυλλαβος ὁ στίχος, καὶ σπανίως χρήται, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ τὼ δ' ἐν Μεσσηνίᾳ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν (φ 15). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς ἐπὶ κρισὶν τῆς στιχοποιίας, ὅτι εὐτελεῖς τῇ κατασκευῇ δοκοῦσιν εἶναι οἱ τοιοῦτοι. καὶ ὅτι τὸ γουναζέσθην καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ ἰκέτευσθαι. Α.

142 νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς αἰκέα τίσετε λώ-

A.

βην· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οὗ πατρός· ἔστι δὲ ἐνικὸν τοῦ ἑαυτῆς ἢ τοῦ ἑαυτοῦ, ὅπερ οὐχ ἀρμόζει· ἁλλείπει δὲ ἡ πρόθεσις, καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ περὶ τοῦ πατρός·
AV. Cf. p. 26.

144 δουρὶ βαλὼν πρὸς σιῆθος· ὁ δ' ὕπτιος οὐδὲ ἐρείσθη· ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς, οὐκ ἐπὶ τὴν πληγὴν πίπτει· A. Cf. ad E 68.

147 ὄλμον δ' ὥς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὀμίλου· ἡ διπλῇ ὅτι ἀπαξ ἐνταῦθα κέχρηται· καὶ ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι εὐτελέσι κέχρηται λεξιδίοις, οὐ μόνον ἐν Ὀδυσσεΐα, χοίνικος (τ 28) καὶ λύχνου (ib. 34). πρὸς τοὺς χωρίζοντας· A. Inserui καὶ ante ἐν Ἰλιάδι.

155 ὥς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλον ἐν ἄξυλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ· ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἄξυλον ὅτι πολλὰς ἐκδοχὰς ἐσχίκεν· οἱ μὲν γὰρ τὴν θρυώδη ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ τὴν πολύξυλον· βέλτιον δὲ ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσατο, ὥς Ἡσίοδος τῆλε γὰρ ἄξυλῇ κατεπύθετο κήλεα νηῶν (Markscheffel p. 382). A.

163 Ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς ἔκ τε κοῖνης· ἡ ἐκ νῦν ἐπίπαν εἶναι ἀντὶ τοῦ ἐκτός κείται· οὐτως οὖν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα κείται θάνατος δὲ ἐξ ἁλὸς ἀβύσσῳ (λ 134) A. Verba non sunt Aristonici, sed rem esse putaverim. L. Cf. p. 28.

166 οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο μέσσον καὶ πεδίων, παρ' ἐρινεὸν ἔσσειόντο.

166· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ περὶ τοῦ ναυσιάθμου διάγραμμα· τὸ γὰρ Ἴλου σῆμα κατὰ μέσον εἶναι φησιν ἐν τῷ πεδίῳ (Ar. 231). A. ἐν quod est apud Villos, excidit apud Bekk.

173 ἄς τε λέων ἐφόβησε· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς φυγὴν ἔτρεψε (Ar. 89). A.

179 πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων Ἀτρεΐδω ὑπὸ χερσὶ· περιπρὸ γὰρ ἔρχεῖ θῦεν.

179. 180· ἀδετοῦνται ἀμφοτέρω, καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι κατὰ τὴν Πατρόκλου ἀριστείαν τάξιν ἔχουσι, νῦν δὲ οὐ· προείρηται γὰρ πολλοὶ δ' ἐριανχέρες ἵπποι κείν' ὅχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας (159). Ζηνόδοτος οὐκ ἔγραψεν· Ἀριστοφάνης δὲ ἠθέτει τὸν Ἀτρεΐδω ὑπὸ χερσίν· A. Alteri quidem horum versuum

A.

respondet Π 699: Πατρόκλον ὑπὸ χειρὶ περιπρὸ γὰρ ἔγχευ
θῦεν. Alleri autem qui respondeat nunc nullus invenitur.
Aut igitur erravit Aristonicus aut quod verisimilius, in libro
sexto decimo locum aliquem aliter legit ac nos hodie (for-
tasse v. 379).

183 Ἰδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης: ἡ
διπλὴ ὅτι διὰ τούτων συνίστησι τὸν Δία ἐπὶ τὴν Ἰδην πε-
πορευμένον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου. A. Pertinet ad athetesis vs. 78 sqq.

186 βάσκι ἴθι Ἰρι ταχεῖα: ἡ διπλὴ ὅτι οὐ κατ' ἐπί-
θετον τὸ ταχεῖα, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταχέως, οἷον καὶ τότε μοι
χάνοι εὐρεῖα χθών (A 182). A. Cf. p. 29.
191 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπείης ἡ βλήμενος ἰφ'
εἰς ἵππους ἄλεται.

191: ἡ διπλὴ πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ τύπαι καὶ βαλεῖν.
A. Ar. 62.

192 ἄλεται: ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄλγαι. A. Cf. p. 13.

196 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἐρῆν:
ἡ διπλὴ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. καὶ ὅτι νῦν γραπτεόν
κατ' Ἰδαίων ὀρέων. ὅταν δὲ ἀπὸ τῆς Ἰδης ἐπὶ τὸν
Ὀλύμπου βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων ὀρέων ἐπὶ μακρόν Ὀλυμ-
πον (Θ 410), ὡς ἀπ' ἴσου ἐπ' ἴσον. A.

201 Ζεὺς με πατὴρ προῆκε τεῖν τάδε μυθή-
σασθαι: σημειοῦνται τινες ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ (cod. τοῦ) σοὶ
ἡ τεῖν. A.

217 πρῶτος ὄρουσ', ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχε-
σθαι ἀπάντων: πρὸς τὸ ἔθελεν, ὅτι διὰ παντός ἀπὸ τοῦ
ἔ ἀρχεται παρὰ τῷ ποιητῇ. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ μήτε
συ Πηλεΐδῃ θελε (A 277) ὅτι ἐγκλιτεόν τὴν ἀνάγωσιν,
ἴν' ἢ ἔθελε. A.

218 ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσai,
219 ὅς τις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἦλθεν —
221 Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης: ἡ διπλὴ ὅτι ὡς ἐμπνευ-
σθεὶς ἀνταποδέδωκε καθάπερ ἐν ἀρχῇ τῆς Πριάδος, τίς τὰρ
σφωε θεῶν (A 8), εἴτα Αἰητοῦς καὶ Διὸς υἱός. A.

226 (Κισσῆς) αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὃ γε
θυγατέρα ἦν: ἡ διπλὴ ὅτι ὁμοῖος ὁ γάμος Διομήδους καὶ
Ἰφιδάμαντος: ἀμφότεροι γὰρ μητρὸς ἀδελφὰς ἐγάμησαν, ὃ

Α.

μὲν Αἰγιάλειον τὴν Ἀδράστον, Ἰφιδάμας δὲ Κισσέως θυγατέρα, ὧν Θεανοῦς υἱὸς τῆς Κισσέως. Α.

234 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθε νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε.

234: ἡ διπλὴ ὅτι οὐ λέγει διὰ τοῦ θώρακος ἔνερθεν ἐντὸς θώρακος, ἀλλὰ κατὰ ζώνην θώρακος, τὴν θωρακοζώνην λεγομένην· τὸ δὲ ἔνερθεν εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς θωρακοζώνης, ὡς ὅταν λέγῃ νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην ἀγκῶνος ἔνερθεν (252), οὐχ ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔνερθε μέρος τοῦ ἀγκῶνος. ABL. In Aristarcho p. 127 Lehrs. etiam sequentia Aristonico tribuit: ὁ δὲ λόγος οὗτος, τῆς θωρακοζώνης εἰς τὸ κάτω μέρος ἔνυξεν. Nunc autem pleraque ejusmodi additamenta, quae ab ὁ δὲ λόγος οὗτος incipere solent, Aristonici sententiam in brevius contractam de-nuo repetentia, aliis tribuenda esse existimat.

244 πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη: ἡ διπλὴ ὅτι θρέμματα (cod. θρέμμα) ἐδίδοσαν οἱ μνηστευόμενοι πρὸς τὴν ἐξήγησιν τῶν ἀλφειβοίων παρθένων (Σ 593), ὅτι εἰσὶν αἱ ἀλφαίνουσαι βόας, ὅ ἐστιν εὐρίσκουσαι. Α. Αr. 198.

252 νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν: ἡ διπλὴ ὅτι οὐ λέγει ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔνερθε μέρος τοῦ ἀγκῶνος. καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθεν (234). Α. Αr. 127.

256 ἀνεμοτρεφές ἔγχος: ἡ διπλὴ ὅτι διὰ τοῦ ἀνεμοτρεφές βούλεται σημαίνειν τὸ εὐτονον· τὰ γὰρ ἐν εὐνέμῳ χωρίῳ φνόμενα εὐτονα γίνεται, παλλόμενα καὶ κραδαινόμενα. διὸ καὶ τὴν Ἀχιλλέως μελίαν Πηλίου ἐκ κορυφῆς λέγει τειμῆσθαι (Π 144). Α.

ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῇ.

263 πότμον ἀναπλήσαντες — 262: ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπ' Ἀτρεΐδου βασιλέως, πρὸς τὴν μετάληψιν τῆς πτώσεως. Α. Cf. p. 23.

266 ὄφρα οἱ αἰμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς: ἡ διπλὴ ὅτι τὴν ἐκ χειρὸς πληγὴν ὠτειλὴν λέγει, παρὰ τὸ οὐτάσαι. Α. Αr. 69.

270 μογοσόχοι Εἰλείθυιαι: ἡ διπλὴ ὅτι ποτε

A.

μὲν ἐνικῶς, ποτὲ δὲ πληθυντικῶς *Εἰλειθυίας* λέγει. ἀρι-
θμὸν δὲ αὐτῶν οὐδὲ ὀνόματα παραδίδωσιν, ὥσπερ οὐδὲ *Μου-*
σῶν. *Εἰλειθυιαί* δὲ *Διὸς* καὶ *Ἥρας* θυγατέρες, τῶν τοκε-
τῶν προιστάμεναι. A. Ar. 186.

281 οὐκ ἄκοντες: ἡ διπλῇ ὅτι διὰ τοῦ ἐναντίου τὸ
ἐναντίον. A. Ar. 14.

302 καὶ *Δόλοπα* *Κλυτίδην* καὶ *Ὀφέλιον* ἡδ'
Ἀγέλαον (*Hector interfecit*): ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν,
ὅτι καὶ τῶν *Τρώων* ἐστὶ *Δόλοψ*. τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε
Δόλοψ αἰχμῆς εὐ εἰδώς, *Λαμπετίδης* (O525), *Λάμ-*
που υἱὸς τοῦ *Πριάμου* ἀδελφοῦ. καὶ τῶν *μνηστήρων* εἰς
Ἀγέλαος (v 321). AB.

305 ὥς ὁπότε νέφεα *Ζέφυρος* στυφελίξῃ
ἀργεστάῳ *Νότοιο*, βαθεῖῃ λαίλαπι τύπτων: πρὸς
τὸ σημαινόμενον, ὅτι τὰ συνιστάμενα ὑπὸ τοῦ *Λευκονότου*
νέφῃ ὁ *Ζέφυρος* διατινάσσει. A.

307: ἡ διπλῇ ὅτι — v. Ar. p. 17.

314 ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπλον παρ' ἐμὸν ἵστασο (*Ulixes*
Diomedem alloquitur): σημειοῦνται τινες ὅτι ἀριστεῖαν ἐν-
ταῦθα *Ὀδυσσεως* παράγει. τὸ δὲ δεῦρο εἰς τοῦτον τὸν
τόπον. A.

319: ἡ διπλῇ ὅτι βόλεται ἀντὶ τοῦ βούλεται. A.

326 παλινδρομένω: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὁπίσω ὁρ-
μῶντες ὡς παλιμπλαγχθέντες (A 59). A. ὁπίσω pro ὀπί-
σθεν scr. Lehrs. Ar. 100.

328 ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δῆμου
ἀρίστω: ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς εἰργκεν ἐλέτην, καὶ κοι-
νὸν ποιεῖ τοῦ ἐτέρου τὸ κατόρθωμα. ἐστὶ δὲ *Διομήδης* μόν-
νος ὁ ἀνελών· ἐπιφέρει γοῦν (333) τοὺς μὲν *Τυδείδης*. A.

333 τοὺς μὲν *Τυδείδης* δουρικλειτὸς *Διομήδης*
θυμοῦ καὶ *ψυχῆς* κεκαδὼν κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα:
ἡ διπλῇ ὅτι διὰ τοῦτου συνίσταται ὁ *Διομήδης* μόνος [ὁ]
ἀνηργκὸς τοὺς προειρημένους. A.

350 καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτε: σημειοῦνται τινες,
ὅτι οὕτως εἴρηται καὶ ἐπέτυχεν. (Ar. 73). Nota cod. deest.

355 στή δὲ γυνὴ ξριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.

356: ὁ ὀβελὸς καὶ ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐν ἄλλῳ τόπῳ

A.

(E 309) ὁρθῶς κεῖται, ἐνταῦθα δὲ οὐ· οὐ γέγονε γὰρ σφοδρά πληγὴ, ὡς ἐπ' Αἰνείου· οὐ θλάσσε δὲ οἱ κοτύλην (E 307)· πῶς οὖν ἐσκοτώθη; A. Cod. Αἴαντος pro Αἰνείου. Verba ἐνταῦθα δὲ οὐ inserui.

ἦ, καὶ Πατριόδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν.

αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡνυκόμοιο,

370 Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο, ποιμένι λαῶν.

373 ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο

αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον ἀσπίδα τ' ὤμων,

375 καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν

καὶ βάλεν· οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἐκφυγε χεῖρός.

368: ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐξενάριξεν συντελικῶς. ἄρτι δὲ ἐμελλε σκυλεύειν· ἐπιφέρει γοῦν ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο (373). διὰ τοῦ ζ οὖν γραπτὸν παρατατικῶς· σκυλεύοντα γὰρ αὐτὸν βάλλει ὁ Ἀλέξανδρος. A. Cf. p. 5.

376: ἡ διπλὴ ὅτι τὸ βάλεν ἀντὶ τοῦ ἐπέτυχεν (Ar. 73) καὶ ὅτι ἐν σήματι εἶρηκεν, οὐδὲ ἄλιον αὐτὸν ἐκφυγε τῆς χεῖρός — A. Supplendum: ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ τὴν χεῖρα. Cf. p. 20.

385 τοξότα, λωβητὴρ, κέραι ἀγλαέ, παρθενοπίπαι: ἡ διπλὴ ὅτι κέραι οὐ τῇ τριχὶ φιλωῶς, ἀλλ' ἐμπλοκῆς τι γένος· εἰς κέρατος τρόπον ἀνεπλέκοντο οἱ ἀρχαῖοι. Σώφρων κορυῶνας ἀνδρὸς μύθοι (fr. 97 Ahrens). καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τέττιγας ἐνεπλέκοντο· καὶ παρ' Ὀμήρῳ πλοχιμοὶ θ' οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ (P 52). ἔτιοι δέ, τῷ τόξῳ ἀγαλλόμενοι· προσέειπεν δὲ τοξότα λωβητὴρ. A.

387 οὐκ ἄν τοι χραίσμησι βιός: ἀντὶ τοῦ χραίσμοι. A. Cf. p. 9.

390 κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάκτιδος οὐτιδανοῖο: ἡ διπλὴ ὅτι κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἀκοὴν ἐπὶ τὸ κατὰ τὴν ἀφὴν κωφὸν τὸ ἀνεπαίσθητον. A. Ar. 124.

οὐδέ τις αὐτῷ

402 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας: ἡ διπλὴ ὅτι νῦν φανερώς φόβος ἢ φυγὴ (Ar. 89). A.

αἶνε φέβωμαι

405 πληθύνταρ βήσας: ἡ διπλὴ ὅτι ἐξωθεν ἢ εἰς πρόθεσις, εἰς πληθύν (cf. p. 26). A.

A.

409 ὃς δὲ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἐνι: ἡ διπλῇ ἔτι
περισσὸς ὁ κέ (cod. καί). A. Cf. p. 10 sq.

413 ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι (Trojani Ulixem) μετὰ
σφίσι πῆμα τιθέντες: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
μετὰ σφίσι, πῆμα δὲ ἔλσαν. καὶ εὐτελὲς γίνεται ἡ
σύνθεσις, καὶ ἀδιανόητον τὸ λεγόμενον· οὐ γὰρ λέγει ἐαν-
τοῖς πῆμα τιθέντες οἱ Τρῶες, ἀλλὰ τῷ Ὀδυσσεϊ. A.

422 Ἐννομον: ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος ὁ Ἐννομος ὁμώ-
νυμός ἐστι τῷ ἐν τῷ διακόσμῳ Μυσῶν δὲ Χρόμει ἤρχε
καὶ Ἐννομος (B 858). A.

424: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπαξ τὴν πρότμησιν ὀνόμασεν. A.

430 ὧ Ὀδυσσεὺ πολύαινε, δόλων ἄτ' ἡδὲ πόνοιο:
ὅτι ἐμφαίνει τὸν Ὀδυσσεῖα ἐξ ἱστορίας παρειληφὸς δόλιον
καὶ ἐπὶ τούτῳ διαβεβλημένον. A. Videtur spectare ad quae-
stionem de uno Iliadis Odysseaeque auctore. V: καὶ ἐν Ὀδυσ-
σεΐα (γ 121) ἐνίκα δῖος Ὀδυσσεὺς παντοίοισι δόλοι-
σιν. ὥστε ἄμφω ἐνὸς τὰ σωματικά. — Aristarchus certe
interdum non melioribus argumentis utitur ad demonstrandum,
ὅτι αὐτὸς ἄρα ὁ ποιητής.

432 τοιῷδ' ἄνδρα κατακτείνας καὶ τεύχε' ἀπού-
ρας: ἡ διπλῇ ὅτι ἀκαίρως προσέριπται τὸ ἡμιστίχιον· οὐ
γὰρ ἐπιτρέπει τὰ τῆς περιστάσεως σκυλεύειν. A.

439 γυνὴ δ' Ὀδυσσεὺς ὃ οἱ οὐ τι τέλος κἀτα καίριον
ἤλθεν. Sic (non κατακαίριον ut Bekk. et Villois. secutus scri-
psit Lehrs. Ar. 66) scripsisse Aristarchum, Zenodotum autem
βέλος, testatur Didymus hic et ad 451. Aristonicus sine dubio
utrobique idem animadverterat, sed ejus notae perierunt.

456 ὥς εἰπὼν Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος

ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσεως: ἡ
διπλῇ πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, πότερον ἐκ τοῦ Σώκου χρωτὸς
τὸ ἐαυτοῦ ἔγχος εἴλκεν ὁ Ὀδυσσεὺς, ἢ ἐκ τοῦ ἰδίου χρωτὸς
τὸ τοῦ Σώκου δόρυ. ὃ καὶ ἔστιν ὕγιες· λέγει γὰρ κῆδε δὲ
θυμόν (458) οὐ τοῦ νεκροῦ ἀλλὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς· τὸ δὲ ἐαν-
τοῦ ἔγχος εἶασεν οὕτως. A. Inserui ὃ ante καὶ ἔστιν ὕγιες.

462 τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἦυσεν, ὅσον κεφαλή χάδε φω-
τός: ὅτι παρήκε τὸ τί φωνῶν, οἶον βοηθεῖτε. A.

480 ἐν νέμεϊ σκιερῷ: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
γλαφυρῷ. τοῦτο δὲ σπηλαίῳ ἢ ἄνθρω οἰκεῖον, νομάς δὲ

A.

ἔχοντι συνδένδρῳ τόπῳ ἀνάρμοστον. A. Delevimus ὑπὸ ante συνδένδρῳ. Apoll. soph. νέμος ὁ σύνδενδρος τόπος καὶ νομὴν ἔχον· ἐν νέμῳ σκιερῷ, σκιὰν μεγάλην ἔχοντι.

492 ὥς δ' ὁπότ' ἐπλήθων ποταμὸς πεδίον δὲ κάττεισιν—

494 πολλὰς δὲ θρῦς ἄζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας

495 ἱσφίρεται —

492 κάττεισι: ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει δίηται. τὸ δὲ κάττεισι τὴν ἐξ ὕψους καταφορὰν δηλοῖ. A.

494 θρῦς ἄζαλέας: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σημαινόμενον, πότιρον ὅτι φυλλοροεῖ καὶ κατὰ ταύτην τὴν ὥραν ξηραίνόμενα τὰ δένδρα ἐκ ῥιζῶν ἀναβάλλεται ἐκ τῶν χειμάρρων· ἡ ὅτι οἱ θρυτόμοι εἰς τοὺς ποταμοὺς ἐμβάλλουσι κόπτοντες, ἵνα ἐπὶ τοῦ καιροῦ συγκαταφέρωνται τῷ ῥεύματι, ὃ καὶ ὕγιες. A. V. ad A 487. Scripsi ῥεύματι pro ὄμβρῳ.

502 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων· ἡ διπλὴ ὅτι ὁμίλει ἀντὶ τοῦ ἐμάχετο, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ τὰς ἴλας συμβάλλειν. A. Ar. 147.

505 εἰ μὴ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἡνικόμοιο

παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν: ἡ διπλὴ ὅτι μηδὲν προδιασυστήσας κατὰ συμπέρασμα παῦσεν ἀριστεύοντά φησιν. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ τῷ οὐ πώ τις ὁμοίος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ Κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας (B 553). A.

514 ἱητρός γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων

ιοὺς τ' ἐκτάμνειν ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν.

515: ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖα ἡ ἐξαρίθμησης· μειοὶ γὰρ, εἰ μόνον ἰοὺς ἐκτάμνειν καὶ φαρμακεύειν οἶδεν. καὶ Ἀριστοφάνης προσητέει, Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν. A. Ar. 360.

523 Ἐκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν: ἡ διπλὴ ὅτι κυρίως λέγει ὁμιλέομεν, ὁμοῦ τὰς ἴλας συμβάλλομεν. A. Ar. 147.

528 κείθ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν: ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κείθ' ἵππους. γίνεται δὲ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· τὸ δὲ ἐκείσε εἰς ἐκείνον τὸν τόπον, ὃ δὴ νῦν ἀρμόζει. A. Ar. 138.

532 τοὶ δὲ (equi) πληγῆς αἰόντες: ἡ διπλὴ ὅτι τῷ εἶδει τὸ γένος δεδήλωκε· τὸ γὰρ αἰόντες ἐστὶν ἀκούοντες, θέ-

A.

λει δὲ εἰπεῖν ἐπαισθόμενοι τῆς πληγῆς· ἡ γὰρ ἀκοὴ εἰδὸς ἐστὶ τῆς αἰσθήσεως. A. Cf. A 343 O 252.

545 ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν· ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τελαμώνων ἀνῆρτηντο αἱ ἀσπίδες· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἡδύνατο εἰς τοῦπίσω μεταλαμβάνεσθαι. A. Ar. 194.

548 ὡς δ' αἶθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο—· ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τούτου Ζηνόδοτος ἀθετεῖ ἕως τοῦ ἦτε πολλ' ἀέκων (557) ἴσως ὅτι νῦν μὲν λέοντι παραβέβληκεν, ἐξῆς δὲ ὄνω. ἔστι δὲ πρὸς διάφορα σημαινόμενα· ὁ μὲν γὰρ λέων πρὸς τὴν πρᾶξιν, ὁ δὲ ὄνος πρὸς τὴν ὑπομονήν. A.

557 περὶ γὰρ δὶς νηυσὶν Ἀχαιῶν· ὅτι ἀντὶ τοῦ περὶ τῶν νεῶν τῶν Ἀχαιῶν. A. Cf. p. 23.

562 σπουδῇ δ' ἐξήλασαν (pueri asinum), ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς· ἡ διπλῇ ὅτι σπουδῇ λέγει ἀντὶ τοῦ μόλις καὶ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας (Ar. 122)· καὶ ὅτι ἐκορέσατο εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθη (cf. p. 2). A.

566 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς

568 ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγων· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ὅτε δὲ τρωπάσκετο. A. An quod post ἄλλοτε μὲν nunc sequitur ὅτε δέ? L. Sed fortasse Aristarchus scripsit ὅτε δέ, ut P 178.

572 ἄλλα μὲν (δοῦρα) ἐν σάκει· μεγάλῳ πάγην ὄρμενα

πρόσω,

πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, παρὸς χροᾶ λευκὸν ἐπαυρεῖν,

ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.

572: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὁ δὲ χασσάμενος πελεμήθη (A 535)· ἀναχωροῦντες γὰρ τὰ ἐμπειρηγότα δόρατα ταῖς ἀσπίσιν ἐτίνασσον. A.

574: τὰ δόρατα ἴσταντο (cf. p. 15). καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν ἐμψύχων μεταφέρει. A.

ἄσαι· ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ· ὥφειλε γὰρ ἄσασθαι. A. Videtur Aristonici esse. Cf. p. 2. 3.

583 ἐλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βάλε μηρὸν οἰσιτῷ δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.

583: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ καὶ αὐτοῦ τὸν μηρὸν ἔτρωσεν. A. Cf. p. 20.

584 δόναξ· ἡ διπλῇ ὅτι ὁ τοῦ βέλους κάλαμος· τὰ γὰρ βέλη ξύλινα καὶ καλάμινα ἦν. πρὸς τὰ κῆλα θεοῖο

Α.

(Α 53) ὅτι τὰ βέλη λέγει, καίτοι ἐξ ἄλλης ἦν ὕλης ἐκεῖνα.
Α. Αρ. 154.

ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ

589 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται: ἡ διπλῇ ὅτι Ζη-
νόδοτος γράφει Αἴαντος βελέεσσι. γενικὴ μὲν οὖν οὐχ
ἀρμόζει, ὥστε δέχεσθαι τοῦ Αἴαντος· εἰ δὲ καὶ κατὰ συνα-
λοιφὴν ἐν τῷ ψιλῷ ἀντιστοίχῳ γέγραφεν, ἔν' ἣ τὸ πλήρες
Αἴαντ' ὃς βελέεσσιν, [οὐκ ἔστι τῆς καθ' Ὅμηρον Ἰάδος
τὰ τοιαῦτα. Α.

600 ἐστίηκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νηί: ἡ
διπλῇ ὅτι ἡ πτωῖς ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ πρυμνῆ (cod. πρυ-
μνῆς) μεγακῆτεος νηός. Α. Cf. p. 22.

601 εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν:
ὅτι τινες γράφουσιν ἰῶ, εἴτα καταδακρυόεσσαν. γίνεται
δὲ ἔκθεσιμον· ὁ γὰρ Ὅμηρος ἰῶκα τὴν ἰωκὴν, οἷον διώξιν,
ὡς Ἡοῖδος (Ε 538) τὴν κρόκην κρόκα. Α. Cf. Lobeck te-
chnol. 320. L.

604 (Patroclus) ἔκμολεν Ἴσος Ἀρηι, κακοῦ δ' ἄρα
οἱ πέλεν ἀρχή: σημειοῦνται τινες ὅτι οὐ πόρρωθεν ἡ προ-
αναφώνησις· κακεῖ οὖν οὐκ ἐπὶ τὰ πόρρω ἢ ἀπότασις Διὸς
δ' ἐτελείετο βουλή (Α 5). Α.

606 τί δέ σε χρὴ ἐμείοι: ἡ διπλῇ ὅτι πτωῖς ἤλλα-
κται, αἰτιατικὴ ἀντὶ δοτικῆς, τὸ σὲ ἀντὶ τοῦ σοί (cf. p. 23.). Α.
Νέστορ' ἔρειο

612 ὃν τινα τρυῖτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο:
ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τετρωμένον· τῷ εἰδικῷ τὸ γενικὸν ἐσή-
μανεν. Α.

620 ἱππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέ-
ροντος: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ Ἀγαμέμνονος ἡνίοχος ἦν Εὐρυ-
μέδων (Α 227). Α.

τοὶ δ' ἰδρῷ ἀπεψύχοντο χιτώνων

622 στάν τε ποτὶ πνοιήν παρὰ θῖν' ἄλός.

621 τοί: ὅτι σαφές ὅτι οὗτοι. Α. Cf. p. 30.

ἡ διπλῇ ὅτι ψύχειν μὲν λέγει πρὸς ἄνεμον, τέρσεσθαι
δὲ ἐν ἡλίῳ· ἥματα δ' ἡελίοιο μὲν (sic pro εἴματα δ' ἡε-
λίοιο μένον) τερσήμεναι αὐγῇ (ζ 198). Α. Αρ. 131.

622: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς οὗτοι πρὸς τῇ θαλάσῃ νενεωλ-
κήκασιν. Α. Αρ. 230.

A.

630 κρόμυον, ποτῶ ὄψον: ὅτι πᾶν προσόψημα ὄψον οἱ ἀρχαῖοι. A. Ar. 153.

οὐατα δ' αὐτοῦ

τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
635 χρύσειαι νεμέθοντο, δύνω δ' ὑπὸ πυθμένεσσι ἦσαν:
ἡ διπλῇ πρὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ ποτηρίου ὅτι δεδιπλα-
σιασμένον αὐτὸ ὑποτίθεται· τέσσαρα γὰρ ὅλα καὶ δύο
πυθμένας. A.

636 ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης
πλείον ἔδν, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν:
πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς ὁ γέρων ἀμογητὶ, οἱ δὲ ἄλλοι μετὰ
κακοπαθείας. οὐ δεῖ δὲ οὔτε δασύνειν τὴν προφορὰν (ἄλ-
λος), οὔτε ἐπαίρειν τὴν προσφθίαν (ἀλλ' ὅς — Herodian.),
ἀλλὰ νοεῖν ὅτι καὶ τοῦτο τῶν ἐπαίνων (nonne τῶν ἐν ἐπαίνῳ?)
λεγομένων Νέστορός ἐστι, καθὼ καὶ τὸ Νέστωρ δὲ πρῶ-
τος κτύπον αἶε φωνῆς (K 532). A.

ὁ με προέηκε πυθέσθαι

650 ὃν τινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον: οὕτως
ἀντὶ τοῦ ἡγᾶγες. ἡλλακται δὲ ὁ χρόνος. A. Cf. p. 4.

οἱ γὰρ ἄριστοι

659 ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε:
ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς [τὸ] κατ' ἀμφοτέρων κεκοινοποι-
ηκεν· οὐ γὰρ οἱ αὐτοὶ βέβληνται καὶ οὐτασμένοι εἰσίν. δια-
στέλλει μέντοι ἐν τοῖς ἐξῆς, λέγων βέβληται μὲν ὁ Τυ-
δεΐδης — οὐτάσται δ' Ὀδυσσεύς. A. Ar. 63.

667 (naves) πυρὸς δηίοιο θέρωνται: ὅτι λείπει ἡ ὑπό,
ὑπὸ πυρός. A. Cf. p. 21.

683 γεγῆθαι δὲ φρένα Νηλεΐς: ἡ διπλῇ ὅτι διαφω-
νοῦσιν οἱ νεώτεροι, τὸν Νηλέα λέγοντες ἀνγηρῆσθαι ὑφ'
Ἑρακλέους, ὅτε τὴν Πύλον ἐπόρθησεν. φαίνεται γὰρ καθ'
"Ομηρον περιῶν καὶ μετὰ τὸ πορθηθῆναι· ὁ γὰρ πρὸς Ἠλεί-
ους πόλεμος τῶν Πυλίων μεταγενέστερος τοῦ πρὸς Ἑρακλέα.
A. Ar. 186.

686 οἷσι χρέως ὤφειλετ' ἐν Ἥλιδι δίη: ὅτι τὰ πε-
ριελαοθέντα ἐκ τῆς Πύλου ὑπὸ τῶν Ἑπειῶν θρόνιμα χρέος
(sic) καλεῖ. A.

688 πολέσιν γὰρ Ἑπειοὶ χρεῖος ὤφειλον (an χρέως
ὤφειλον?): ὅτι σπανίως Ἠλείους καλεῖ. A. Immo semel: v. 671

Α.

ὡς ὁπότε Ἑλίοιοι— Unde puto scribendum esse: ὅτι Ἐπει-
ους τοὺς Ἑλείους καλεῖ. Cf. ad 694.

692 δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἤμεν: ἡ
διπλὴ πρὸς τοὺς χωρίζοντας, ὅτι ἐν μὲν Ἰλιάδι δώδεκα Νη-
λῆος παῖδας λέγει, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα (λ 295) τρεῖς γεγο-
νῆναι [ὡς] γενεαλογεῖ· καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα καὶ
ἐν τοῖς ἐξῆς Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν
τ' ἀγέρωχον. ἐνδέχεται δὲ προγεγονότων αὐτῶ ἐξ ἐτέρας
γυναικὸς παίδων ὑστερον ἐκ Χλῳρίδος τοὺς τρεῖς γεγονέναι·
καὶ γὰρ ὁ Πριάμος φησι (Ι2 495) πεντήκοντά μοι ἦσαν,
ὅτ' ἤλυθον υἱες Ἀχαιῶν· ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς
ἐκ νηδύος ἦσαν· τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ με-
γάρτοις. Α. ὡς omittendum puto, v. ad 750.

694 Ἐπειοί: ἡ διπλὴ ὅτι ἐν τισι γράφεται Ἀχαιοί·
τοὺς δὲ Ἑλείους Ἐπειούς καλεῖ Ὅμηρος. Α. Αr. 236.

699 τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσθιν:
ἡ διπλὴ ὅτι φαντασίαν ὁ τόπος ἔχει ὡς τετρώρῳ ἄρματι χω-
μένων τῶν ἡρώων· καὶ γὰρ λέγει (701) τὸν δ' ἐλατῆρ'
ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων. ἐνδέχεται δὲ δύο συνωρίδας
ἐπὶ τὸν ἀγῶνα πεπορεύσθαι, μὴ τι περὶ τὴν ἐτέραν γένη-
ται· αἰρησθαι δὲ τὸν ἐλατῆρ' ἀφίει συλληπτικῶς, τὸν
ἐκατέρως ἐλατῆρα, ὡς ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκά-
τερθε παρῆσθη (α 335)· οὐ μίαν ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν με-
ρῶν, ἀλλ' ἐκατέρωθεν μίαν. Α. Ultima (οἱ δὲ ὡς Ποσειδῶνος
νιδὸν τετρώρῳ φασὶ χρῆσθαι· ἵππιος γὰρ ὁ θεός) vix Ariston-
nici sunt: v. Αr. 197.

ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν
705 δαιτρεύειν, μὴ τίς οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς: ἐκ
τῶν περὶ τῆς κοινωνίας λεγομένων ἐν Ὀδυσσεΐα (ι 42) με-
τάκειται ὁ στίχος· ἐνθα καὶ εὐλογον αὐτοὺς τὰ λάφυρα ἐξ
ἴσου μερίζεσθαι. ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἐπέβαλλεν ἐξ ἴσου μερί-
ζεσθαι, ἀλλ' ἀνάλογον ἐκάστω τοῖς ὀφειλομένοις· οὐ γὰρ ἐκ
πολέμου λαφυραγωγίας. Ζηνόδοτος οὐδὲ ἔγραψεν. Α. Hoc
vult. Non praedatione mere bellica hae manubiae partae erant
(οὐκ ἐκ πολέμου λαφυραγωγίας), quae in aequas portiones
dispertiendae fuissent; sed ideo illud pecus abactum, ut satis-
fieri posset Pyliis qui Epeis credidissent: pro ratione credito-
rum igitur portiones faciendae erant.

A.

709 Μολίονε: ὅτι ἀπὸ τῆς μητρὸς Ὁμηρος οὐ σχηματίζει· μήποτ' οὖν ἀπὸ τοῦ ταύτης πατρὸς Μόλου οὕτως αὐτοὺς εἶπεν. A. Ar. 179.

711 Θρυόεσσα: ἡ διπλῇ ὅτι ἦν ἐν τῷ καταλόγῳ εἰρημικῆς Θρύον καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον (592), νῦν Θρυόεσσαν λέγει. A. Ar. 241.

οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κᾶτα λαὸν ὑγείρειν
717 ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν: τὸν λαόν, πρὸς τὸ σημαινόμενον. V. Cf. p. 32.

730 δόρπον ἐπειθ' ἐλόμεσθα: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει θείπον. δόρπον δὲ λέγει τὴν ἐσπερινήν τροφήν· εὐθέως γὰρ κατακοιμῶνται. A. Ar. 132.

734 ἀλλὰ σφι προπάραιθε φάνη μέγα ἔργον Ἀργος: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ προπάραιθε οὐ τοπικῶς ἀλλὰ χρονικῶς (Ar. 121), πρὶν ἢ πορθῆσαι τὸ ἄστυ — ἐφάνη αὐτοῖς μέγας ὁ ἐσόμενος πόλεμος. A. Post ἄστυ lacuna est, quam ita fere explendam existimo, adhibito schol. M 416: καὶ ὅτι τὸ ἐφάνη μέγα ἔργον Ἀργος σημαίνει ἐνεδείκνυτο μέγα ἔργον πολέμου, οὐ κατὰ διάνοιαν ἐφάνη αὐτοῖς μέγας κτλ.

735 εὐτε γὰρ ἡέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης: ἡ διπλῇ ὅτι ἐξ ἥρωικου προσώπου ὑπὲρ γῆς τὴν ἀνατολήν λέγει, αὐτὸς δὲ ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου ἐξ Ὡκεανοῦ. A. Ar. 177.

737 ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειὼν ἐπλετο νεῖκος: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς καὶ Ἀχαιῶν γράφουσιν· Ὁμηρος δὲ Ἐπειοὺς τοὺς Ἠλείους λέγει (Ar. 236). καὶ ὅτι νεῖκος οὐ μόνον ἢ διὰ λόγων ἐπίπληξις, ἀλλὰ καὶ ἔ' διὰ χειρῶν μάχη, ὡς νῦν. A.

747 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἴσος: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκπέπτακεν εἰς ποιητικὴν κατασκευὴν τὸ παρηγμένον ἥρωικόν πρόσωπον κατὰ τὴν ποίησιν. A.

750 καὶ νῦ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα, εἰ μὴ σφωε πατὴρ εὐρυκρείων ἐνοσίχθων ἐκ πολέμου ἐσάωσε.

750: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν Ἡσίοδος Ἀκτορος κατ' ἐπίκλησιν καὶ Μολιόνης αὐτοὺς γεγενεαλόγηκεν, γόνῳ δὲ Ποσειδῶνος. οὐδέποτε δὲ Ὁμηρος ἀπὸ μητρὸς σχηματίζει (Ar. 179). A.

751: ἡ διπλῇ πρὸς τὰ περὶ τῆς φύσεως τῶν Ἀκτορος

Α.

παιδων, ποτερον μία ἀμφοτέρων συμφυία ἢ ἑκάτερος αὐ-
τῶν διφυής ἦν. Α.

754 διὰ σπιδέος πεδίοιο: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σημαί-
νόμενον τὸ ἀπὸ τῆς λέξεως. Α.

ἐκθ' ἀνδρακτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοί
760 ἄψ ἀπὸ Βουηρασίοιο Πύλον δ' ἔχον ὠκέας ἱππους.

759: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐνθα ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· καὶ ὅτι
τοὺς Πυλίους Ἀχαιοὺς λέγει νῦν, τοὺς δὲ Ἑλείους Ἐπειοὺς
(Αγ. 236). Α.

767 νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἑόντες ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσ-
σεύς: ἡ μὲν διπλῇ ὅτι χωρὶς τοῦ ν (νῶϊ) Ὀμηρικῶς, ἡμεῖς
ἢ ἡμᾶς. ἀθετοῦνται δὲ ἀπὸ τούτου στίχοι ιθ', ἐως τοῦ
(785) σοὶ δ' αὐθ' ἐπέτελλεν, ὅτι ἡ σύνθεσις αὐτῶν περὶ
καὶ διαφωνεῖ τοῖς ἐν ταῖς Λιταῖς ταῦτα Πηλεὺς μὲν ὧ
παῖδ' ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ· ἐκεί γάρ (I 254) ὁ Πηλεὺς φησι
τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἡρῇ
δώσουσ' αἱ κ' ἐθέλωσι (cod. κέ θέλωσι), σὺ δὲ μεγα-
λήτορα θυμόν. καὶ ὅτι, ἂ Πηλεὶ ἐπέβαλλε ποιεῖν, ὁ
Ἀχιλλεὺς πράσσει, αὐτὸς δὲ ὡς εἶδωλον σπένδει· ἐς δ' ἄγε
χειρὸς ἐλὼν, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν, ξείνιά τ'
εὖ παρέθηκεν (778)· ὁ δὲ Πηλεὺς οὐδ' εἰ πάρεσι προ-
ποιεῖται. εὐτελής δὲ ἡ σύνθεσις καὶ τοῦ ἤρχον ἐγὼ μύ-
θοιο κελεύων ἄμ' ἄμ' ἔπεσθαι (781). ἡθετοῦντο καὶ
παρὰ Ἀριοτοφάνει οἱ ιθ'. Α.

786 τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν
Ἀχιλλεύς: ἡ διπλῇ ὅτι Ἀρχίλοχος ὑπερτέραν τὴν νεωτέραν
ἰδέξασθαι· οἴην Ἀνκάμβεος παῖδα τὴν ὑπερτέραν ἀντὶ
τοῦ τὴν νεωτέραν, καὶ τὸ ἔνυμον δὲ ἀντιπίπτει· ὁ γὰρ
ὑπερέχων κατὰ τί ἐστιν ὑπέρτερος. καὶ νῦν λέγει, τῷ γένει,
τῇ εὐγενείᾳ ὑπερέχει, διὰ τὸ εἶναι θεᾶς μητρός· οὐ δὲ
προσβύτερος εἶ (Αγ. 188). Α.

εἰ δὲ τινα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίην ἀλεείνει

795 καὶ τινὰ οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ:
ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἐκ τούτου καὶ τὸν ἐξῆς (fort. οὐκ εὖ
τούτου καὶ τὸν ἐξῆς L.) περιέγραψεν, ἀναγκάσιους ὄντας εἰς
ἐρεθισμὸν Ἀχιλλέως. Α.

802 ῥεῖα δέ κ' ἀκμηῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
ῥεῖασι θεοπροσίᾳ νυν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

A.

802. 803: ἀθειοῦνται ἀμφοτέρω, καὶ ἀστερίσκοι παρά-
κεινται, ὅτι οἰκειότερον κείνται πρὸ τῆς Πατρόκλου ἐξόδου
(Π 44), ὅτε καὶ τῷ ὄντι κεκμήκασιν, τῆς ἐπὶ ναυοὶ μάχης
συνεσιώσης· οὐδὲ γὰρ νῦν συμβέβηκεν ἤδη τοὺς Τρῶας ἐπὶ
ταῖς ναυσὶν αὐταῖς καὶ ταῖς κλισίαις εἶναι ἐντὸς τοῦ τείχους
γεγονότας. A. οὐδὲ γὰρ νῦν scr. L. pro οὐδὲ γὰρ ἄν.

ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεύς θείοιο
807 ἔξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε·
ἡ διπλῇ πρὸς τὸ τοῦ στρατοπέδου διάγραμμα, ὅτι ὑποτίθε-
ται κατὰ μέσον τοῦ ναυστάθμου θεατροειδῆ τόπον εἰς ὄχλου
συναγωγὴν. A. Ar. 230.

817 ὡς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
ἄσσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δῆμῳ.

817 ἐμέλλετε: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντὶ τοῦ ὡς εἰκὸς ἦν, ὡς
ὑποκείμενον ἦν ὑμῖν τὸ παθεῖν. A. Ar. 124.

οὐκέτι διογενὲς Πατρόκλεις ἄλλαρ Ἀχαιῶν
824 ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέονται: ἡ
διπλῇ ὅτι τοῦτο ἐπὶ τῶν Τρῶων λέγει· ἐμπεσοῦνται ταῖς
ναυσὶν, οἷον ἐνσείσουσιν [ἐμπερήσουσιν]. A. Cf. I 235 M 107
O 56 P 639.

832 (Achilles) ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος
Κενταύρων: ἡ διπλῇ ὅτι Ὀμηρος δεδιδᾶσθαι μὲν φησιν
ἐνταῦθα τὴν ἰατρικὴν ὑπὸ Χείρωνος τὸν Ἀχιλλέα, περὶ
μέντοι τῆς παρ' αὐτῷ τροφῆς οὐδὲν συνέσταεν, ἀλλὰ καὶ
τοῦναντίον (cod. τῶν, corr. Lehrs. Herod. 460) διὰ τῶν πρα-
γμάτων ἐπιμαρτυρεῖ, τροφέα τὸν Φοῖνικα συνεστακῶς τούτου. A.

δικαιοτάτος Κενταύρων: τὸ ὑπερθετικὸν κείται
ἀντὶ ἀπολύτου· ἔστι δὲ ὁ μόνος ἐν Κενταύροις δίκαιος. ὅμοιον
δὲ τούτῳ τὸ μελάντερον ἢ ὅτε πίσσα (A 277) AD.
Fluxisse videtur ex Aristonico: cf. p. 31.

ἱητροὶ μὲν γὰρ Ποδαλείριος ἡδὲ Μαχάων,
834 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀίομαι ἔλκος ἔχοντα: ἡ
διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντησεν· ὁ γὰρ
Μαχάων ἐστὶν ὁ τετρωμένος. A. Ar. 13.

ἐνθα μιν ἐκτανύσας ἐκ μηροῦ τάρμης μαχαίρῃ
845 ὃξὺ βέλος περιπενέες — 844: ἡ διπλῇ, ὅτι μάχαι-
ραν καλεῖ τὸ παραξιφίδιον, εἰς τὰς τοιαύτας χρήας εὐθε-
τοῦν. A. Ar. 98.

EIS THN M.

1 ὅς ὁ μὲν ἐν κλεισίῃσι Μενoitίου ἄλκιμος νῖός
 ἴατο· Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὀμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
 τάφρος ἔτι σχῆσαι Δαναῶν καὶ τεῖχος ὑπερθεῖν.

2: ἡ διπλῇ ὅτι τὰ ἅμα γινόμενα οὐ δύναται ἅμα ἐξαγ-
 γίλλειν· ἐν ὅσῳ δὲ οὗτος ἴατο, ἐκεῖνοι ἐμάχοντο. A.

4. Annotatum fuit, quae h. l. de muro dicantur, ea sic
 expressa esse quasi nunc primum ejus rei mentio fiat. Quod
 facit ad confirmandam athetesisin versuum H 443 sqq. — Cf.
 ad M 17.

17 δὴ τότε μῆτιόνωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 τεῖχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μέγος εἰσαγαγόντες.

17: σημειοῦνται τινες πρὸς τὰ ἐν τῇ H (443) ἀθετού-
 μενα, ὅτι καὶ ἐκ τούτων διαβάλλεται πρὸς τὸ πρόσωπον
 γινόμενα. A. Illud Jovis et Neptuni colloquium in H spurium
 judicavit, cum aliis argumentis nisus, tum quia h. l. de muri
 dirutione ita dicatur, quasi res antea non memorata sit. Si
 versus propterea ab Aristarcheis notatus fuit, sic fere scripsisse
 videbitur epitomator: πρὸς τὰ ἐν τῇ H ἀθετούμενα, πρὸς τὸ
 πρόσωπον γινόμενα, ὅτι καὶ ἐκ τούτων διαβάλλεται. ἐν-
 ταῦθα γὰρ εἰσάγεται ὁ Ποσειδῶν ὡς ἄρ' ἐαυτοῦ καταβάλ-
 λων τὸ τεῖχος. — Λόγος πρὸς τὸ πρόσωπον significat ser-
 monem cum praesente persona habitum, περὶ προσώπου de
 absente. Ad O 138 εἶπο: ἐν τῷ περὶ τίνος λόγῳ τίθεται,
 νῦν δὲ πρὸς πρόσωπον ἐστι. Ad Θ 448: τὸ δὲ κάμετόν πρὸς
 τὸ πρόσωπόν ἐστι.

Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος διός τε Σκάμανδρος

22 καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι
 κάππεσον.

22: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμφίβολον μὲν ἐπὶ ποτέρου τῶν πο-
 ταμῶν λέγει, τοῦ Σκαμάνδρου ἢ τοῦ Σιμοῦντος· δεκτέον
 δὲ ἐπὶ τοῦ Σιμοῦντος. διὰ μέσου γὰρ τοῦ πεδίου φέρεται.
 καὶ ὅτι ἀνέγνω Ἡσίοδος τὰ Ὀμήρου ὡς ἂν νεώτερος τούτου·
 οὐ γὰρ ἐξενήνοχε τοὺς ποταμούς, μὴ ὅντας ἀξιολόγους, εἰ
 μὴ δι' Ὀμηρον· καὶ τῷ Σιμοῦντι προσέειπεν ἐπίθειον τὸ
 θείον τε Σιμοῦντα (Θ 342). A. Ar. 232.

M.

οὐδὲ πύλῃσιν

121 εὐρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχῃα.

120: ἡ διπλῇ ὅτι πληθυντικῶς τὴν πύλῃν. A. Ar. 129.

121: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνικῶς εἴρηκεν ὄχῃα, δύο δὲ εἰσιν·
δοιοὶ δ' ἐντοσθεν ὄχῃες εἶχον ἐπημοιβοί (455). A.
Ar. 131.

ἔφαντο γὰρ οὐκ ἐτ' Ἀχαιοὺς

127 σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι·
ὅτι ἐπὶ τῶν Τρώων [λέγει ἀντὶ τοῦ ἐμπεσεῖν ἐνσεῖσαι]. A.
Pluygers. p. 1. Uncinis inclusa aut non Aristonici sunt aut
corrupta, frustra tentata a Pluygersio. Cf. ad O 56.

ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους

128 νῆας ὑπερθύμους Λαπιθῶν αἰχμητῶν·
'Αρίσταρχος ἐκ τούτων φησὶν ὅτι Λατίθαι μετὰ Ἰδομενῆα
νεωολήκασιν. V. Ar. 230.

137 οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αὔας

ὑπόσ' ἀνασχόμενοι ἔκιοι μεγάλῳ ἀλαλήτῳ

"Ἄσιον ἀμφὶ ἀνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην

140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε.

137: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως τὰς ἀσπίδας βόας αὔας (cf.
ad 105, Ar. 194). ἰθὺς δὲ τὸ κατ' εὐθείαν (Ar. 103). A.

139 Ὀρέστην: ἡ διπλῇ ὅτι τῷ Ἀγαμέμνονος νῆψι
ὁμίονμος εἰς τῶν βαρβάρων. A.

140: πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Οἰνομάου. A.

144 Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε: ἡ διπλῇ
ὅτι τὸ φόβος ἀντὶ τοῦ φυγῆ. A. Ar. 89.

155 ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων·
ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἡ ὑπὲρ πρόθεσις. A. Cf. p. 26.

159 ὥς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον: ἡ διπλῇ πρὸς
τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ, ὅτι καταλλήλως τῷ βέλεα πλη-
θυντικῶ ῥέον ἐπενήνοχεν. A. Cf. p. 15.

165 οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς

σχήσειν. — 165: ὅτι πάντας κοινῶς καὶ οὐ τοὺς ἡγε-
μόνας μόνους ἥρωας καλεῖ. A. Ar. 108.

175 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὥς πάντ' ἀγορεύσαι·
πάντη γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαῖς πῦρ
λάϊνον. Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη

M.

νηῶν ἡμύνοντο. Θεοὶ δ' ἀκαχείατο θυμόν
180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάροθοι ἦσαν.

175: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ πάντες ὅσοι Δαναοῖσιν
(180) ἀδικοῦνται στίχοι 5', ὅτι παρώδηνται (Ar. 351) ἐκ τοῦ
ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλοι μάχην ἐμάχοντο νέεσσι (O 414).
πρὸς ποίας δ' πύλας ἐμάχοντο; οὐδέπω γὰρ διαβεβήκασι
τὴν τάφρον. γελοῖον δὲ καὶ τὸ ἀργαλέον δέ με ταῦτα
θεὸν ὡς πάντ' ἀγορεύσαι· τί γὰρ εἴρηται ἤδη τῆς τει-
χομαχίας; πόθεν δὲ θεσπιδάες πῦρ; οὐδέπω γὰρ πυρὶ
κέχρηται, ἀλλ' ὕστερον λέγει ὁ Ἔκτωρ οἷστέτε πῦρ (ib. 718).
εὐθὺς δὲ καὶ τὸ λέγειν ὅτι ἡνιῶντο οἱ βοηθοῦντες τοῖς Ἑλ-
λησι θεοὶ ἐπὶ τῷ ἐλαττοῦσθαι αὐτούς. τῷ δὲ λάϊνον Ἀρ-
γείοι δέ (178) διπλὴν παρατιθέασιν ἔνιοι διὰ τὸ ὑπερβα-
τόν· περὶ τείχος λάϊνον. ἡθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστο-
φάνει· παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐδὲ ἐγράφεοντο. A. Praeterea unam
tantum portam fuisse saepius notatum ab Aristarcho (Ar. 130). L.

193 Ὀρέατην: ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν. A.

201 αἰετὸς ὑψηπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων·
ἡ διπλὴ ὅτι ἀφορίζων· ἔφη ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ ἀριστερὰ ὁ αἰετός. A.

207 αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιοι·
ἡ διπλὴ ὅτι λείπει τὸ ἄμα, ἄμα πνοιῆσιν ἀνέμοιοι. A. Cf. p. 26.

210 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἔκτορα εἶπε
παραστάς·

Ἔκτορ, αἰὲ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν.

210: ἡ διπλὴ ὅτι λείπει ἡ πρὸς, πρὸς Ἔκτορα. A.
Cf. p. 26.

211: σημειοῦνται τινες ὅτι τοῦτο ὡς γενόμενον λέγει,
γινόμενον δὲ οὐ παρίστησι. καὶ παρεῖται ἡ πρόθεσις· ἐν
ἀγορῇσι γάρ (Cf. p. 25). τινὲς δὲ οὕτως, ὅτι ἀγορῇσιν ἀντὶ
τοῦ ἀγορεύουσιν εἴρηκεν. A.

213 δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευόμεν: ἡ διπλὴ ὅτι
ἀντὶ τοῦ δημότην, ἰδιώτην. A.

216 μὴ ἴωμεν: ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ μὴ ἴωμεν συνέ-
σταλκεν. A. Cf. p. 13.

228 ὥδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος: ἡ διπλὴ ὅτι
τὸ ὑποκρίναιτο ἀντὶ τοῦ ἀποκρίναιτο. A. qu. ep. 88.

230 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος
Ἔκτωρ: ἡ διπλὴ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνοδότος γρά-

M.

φει τὸν δ' ἡμίβειτ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος
Ἔκτωρ. βέλτιον δὲ τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν· εὐθέως
γὰρ τὸ θυσάρεστον ἐμφαίνει διὰ τῆς ὄψεως. A.

εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἰῶσι πρὸς ἧν τ' ἡέλιόν τε
240 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἡερόεντα.

239: ἡ διπλῇ ὅτι δύο διαστάσεις οἶδεν Ὅμηρος κοσμι-
κὰς, ἀνατολὴν καὶ δύσιν· καὶ δεξιὰ μὲν τὰ πρὸς ἀνατολὰς,
ἀριστερὰ δὲ τὰ πρὸς δύσιν λέγει. A. Ar. 177.

ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος

253 ὥρσεν ἅπ' Ἰθαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν·
ἡ διπλῇ ὅτι διὰ τῶν ἀποτελουμένων φανερόν ὅτι τὴν αἰθίδα
ἔσεισεν ὁ Ζεὺς. A. Ar. 192.

254 ἡ ῥ' ἰθὺς νηῶν κοινὴν φέρον· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ
ἰθὺς τοπικῶς τίθησιν, ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας καταναυτικῶν
νηῶν. A. Ar. 103.

258 κρόσσας μὲν πύργων ἔρουν καὶ ἔρειπον
ἐπάλξεις· ὅτι κρόσσας ἐν μὲν τοῖς ὑπομνήμασι κεφαλίδας,
ἐν δὲ τοῖς περὶ τοῦ ναυστάθμου κλίμακας. Et in hoc sub-
stituisse putandus est: v. ad v. 375 et Ξ 35. L. καὶ τὸ πύρ-
γων ἔρουν ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ τοὺς πύργους εἴλκον. (Cf. p. 24).
A. Suidas: κρόσσας κλιμακίδας. ἐν μὲν τοῖς ὑπομνήμασιν
ἀποδίδωσι τὰς τῶν ἐπάλξεων στεφάνους, οἰοῦν κεφαλίδας,
ἐν δὲ τοῖς περὶ ναυστάθμου κλίμακας. Cf. Philoxenum in Et.
M. 540, 40. Variæ quæ fuerunt explicationes, optime nunc
enumerantur ap. Hesych. cujus initium ita scribendum: κρόσσας
κλίμακας, καὶ προκρόσσας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις. L.

261 τὰς οἷ γ' αὖ ἔρουν· ἡ διπλῇ ὅτι εἰς τοῦπίῳ
εἴλκον, πρὸς τὸ αὐέρυσαν μὲν πρῶτα (A 459). A.

ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς

280 νειφέμεν, ἀνθρώποισι πιφασκόμενος τὰ ἄ
κῆλα· ἡ διπλῇ ὅτι κῆλα τὰ βέλη Διός, χιῶν καὶ ὑετός (Ar.
154). νίφειν δὲ τὸ χιονίζειν λέγει. A.

285 κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἡ διπλῇ
ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐρύκει. A. Cf. p. 23.

290 οὐδ' ἄν ποτ' ἄν τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ
τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχημα· ἡ
διπλῇ ὅτι πάλιν τὴν πύλην πύλας (Ar. 129), καὶ τὸν μο-
χλὸν ἕνα (v. v. 121), διὰ τῶν ἐξῆς (456) δύο παραδιδούς. A.

αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἰσὴν
295 καλὴν χαλκείην ἐξήλατον, ἣν ἄρα χαλκεύς

ἔλασεν· ἡ διπλὴ ὅτι Ζηρόδοτος γράφει ἐξέλασ'· ἐξ οὗ
φανερὸς ἐστὶ τὸ προσκείμενον φιλῶς ἀνεγνωκῶς ἐξήλατον·
δεῖ δὲ διασῶς, ἵνα ἀριθμὸς δηλωθῇ. A.

300 κέλεται δέ ε (leonem) θυμὸς ἀγγήνωρ
μῆλων πειρήσονται καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
ἡ διπλὴ, ὅτι πειρήσονται διάπειραν ληψόμενον, ἐνεδρεύοντα·
καὶ ὅτι ὁ καὶ περισσός ἐστιν (Cf. p. 34). ὁ δὲ Διονύσιος, ὅτι
δύναται σημαίνειν τι πλεόν, οὕτως ἐνδεῆς τροφῆς ὥστε καὶ
ἐπὶ πεπυκνωμένου καὶ ἡσφαλισμένου δόμον ἐλθεῖν. δόμον
δὲ τὴν ἑσπυλίαν. A.

303 σὺν κυσὶ καὶ δοῦρεσσι φυλάσσοντας περὶ
μῆλαι σημειοῦνται τινες ἐνταῦθα ὅτι περισσὴ ἡ πρόθεσις
ἢ περὶ. A. Cf. p. 27.

328 ἴομεν, ἢ ἐ τῷ εὖχος ὀρέξομεν ἢ ἐ τῷ ἡμῖν· ἡ
διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἴομεν καὶ ὀρέξομεν (cf. p. 13.), καὶ ὅτι
ἀντιειδῆσθαι δεῖ τὸ ὀρέξῃ, ὅπερ οὐ συνέντες τινὲς ὑποτι-
θίσαι στίχον· δώσει ἀποκτάμενος κλυτὰ τεύχεα καὶ
δύρου μακρόν. A.

335 ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντες δύνω (Menestheus), πολέμον

ἐσταότας, Τεύκρον δὲ νέον κλισίῃθεν ἰόντα.

335: ἡ διπλὴ ὅτι ἐν τοῖς ἀριστεροῖς μέρεσι τοῦ ναυστά-
θμου γέγονεν ἡ μάχη, ὅπου καὶ οἱ Αἴαντες ἐσκήνουν. A.
Ar. 230.

336: ὅτι νέον ἀντὶ τοῦ νεωστί. A. Ar. 153.

340 καὶ πυλέων· πᾶσας γὰρ ἐπώχατο· ὅτι τὸ πᾶ-
σας ἀντὶ τοῦ ὅλας· οὐ γὰρ ἦσαν πολλὰ πύλαι ἀλλὰ μία
(Ar. 130). πᾶσας dicitur Aristarchus legisse (Did.), qui ἐπώ-
χατο sine dubio explicuit· ἡσφαλίσαντο κλείσαντες οἱ Ἀχαιοί
(Eustath.). Neque tamen alteram lectionem — πᾶσαι γὰρ ἐπώ-
χατο — prorsus rejecit, siquidem sequentia aut ab Aristonico
aut a Didymo profecta sunt· τὸ δὲ ἐπώχατο διὰ τοῦ α καὶ
ὄν τῷ ι, οἷον ἐπικεκλιμέναι ἦσαν, ἐπέκειντο. Ζηρόδοτος
ἐπώχατο. A.

342 αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προῖει κήρυκα Θοώτην·
ἔρχεο δὲς Θοῶτα, θέων Αἴαντα κάλεσσον.

M.

342: ἡ διπλὴ ὅτι οἰκεῖον ὄνομα κήρυκος, ἀπὸ τοῦ τα-
χύνειν, καὶ ὅτι ἰνομαθετικὸς ὁ ποιητής. Ζηνόδοτος δὲ ἐν
ἀμφοτέροις τοῖς στίχοις Αἴαντε γράφει. Α.

343: ἡ διπλὴ ὅτι παρενυμολογεῖ τὸν Θεώτην ἀπὸ τοῦ
θέειν. Α.

346 ὥδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοι, οἳ τὸ πάρος περ
ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.

εἰ δέ σφιν καὶ κείθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,

350 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς.

346: ἡ διπλὴ περιεστιγμένη πρὸς Ζηνόδοτον, ὅτι ἔοι-
κεν ἐξεληφέναι τὸ ὥδε τοπικῶς· ἐξῆς γὰρ γράφει κείσε γὰρ
ἔβρισαν (359). ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτω. Α. κείσε γὰρ ἔβρι-
σαν scr. Lehrs. pro εἰ δέ σφιν καὶ κείθι. Ar. 84 cum nota.

348: ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει εἰ δέ σφιν καὶ
κείσε· [ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτως]. οὐ δεῖ δέ, εἰ εἰς ἐκείνον
τόπον ὁ πόλεμος ἐστίν, ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ. Α. Verba inclusa
pertinent ad ὥδε (v. 346). οὐ δεῖ δέ emend. Bekk. pro δέ.
Cf. Ar. 139.

350: ἀθετεῖται· οὐ γὰρ πιθανὸν ὥσπερ ἐξ ἐπιτάγματος
παρεῖναι τὸν Τεῦκρον· [διὰ παντὸς γὰρ ὑπασπιστῆς Αἴαν-
τος φαίνεται.] καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει. Α. Verba inclusa
aliena esse existimat L.

359 (praeco loquitur) ὥδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοι·
ἡ διπλὴ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κείσε γὰρ
ἔβρισαν, οὐχ ὑγιῶς εἰς ἐκείνον τὸν τόπον· δεῖ γὰρ ἐν
ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. δεῖ δὲ γράφειν ὥδε· τὸ γὰρ λεγόμενον
ἐστίν, οὕτως ἐπεβάρησαν ὥστε χρεῖαν ἔχειν ἡμᾶς συμμα-
χίας. Α. Ar. 139.

363 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς·
ἀθετεῖται ὁ στίχος καὶ ὑπὸ τοῦ κήρυκος λεγόμενος (item ut
antea 350 dictus a Menestheo) διὰ τὰ αὐτά (et ob easdem
causas L.). Α.

365 αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Αἴαν, σφῶι μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερός Λυκομήδης,
ἐσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἱφι μάχεσθαι·
αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἶμι καὶ ἀντιὸν πολέμοιο.

365: ἡ διπλὴ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αὐ-

M.

εἰπ' ἄρ' Ἰλιάδην. Οἰλιάδην δὲ διὰ παντός Ὅμηρος λέγει (Ar. 180). καὶ ὅτι λείπει ἢ πρὸς (cf. p. 26). A.

366: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σφῶε. τοῦτο δὲ ἔστιν αὐτοῖς, ὅπερ οὐχ ἀρμόζει. τὸ δὲ σφῶι ὑμεῖς. A.

368: ἡ διπλῇ περισειγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κείθι. τοῦτο δὲ [σημαίνει] ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. τὸ δὲ κείσε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον πορεύσομαι, ὅπερ νῦν ἀρμόζει. A. Ar. 139.

371 καὶ οἱ Τεύκρος ἄρ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος.

τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε κάμπυλα τόξα.

371: εἴρηται ὅτι [ἐκ τούτου] διεσκέυασται [ὁ ἐπάνω δις κείμενος 350, 363]. A. Verba inclusa addidi.

372: ἀδεύεται· διὰ τί γὰρ μὴ ἑαυτῷ βασιτάζει; V.

375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξετε βαῖνον: ἡ διπλῇ ὅτι εἰ μὴ νοήσωμεν κρύσσας (258) τὰς κλίμακας, πῶς ἂν ἄλλως δύναιντο ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ τεῖχος; A.

394 ἀλλ' ὁ γε (Sarpedon) Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ Κάλχαντος ἀδελφὸς Ἀλκμαίων (sic) ἀλλ' ὁμώνυμος (sc. ὁ Θεστώρ), ἐπεὶ προσέθηκεν ἂν τι εἰς διάγνωσιν. A.

400 τὸν δ' Αἴας καὶ Τεύκρος ὁμαρτήσανθ' ὁ μὲν ἰὼ βεβλήκει — 400: ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆγγεσαν. A.

416 μίγα δὲ σφισι φαίνεται ἔργον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ σημαινόμενον ἐστὶ μίγα ἤδη αὐτοῖς ἐνεδείκνυτο τῆς μάχης ἔργον, οὐ κατὰ διάνοιαν. A. Cf. ad A 734.

426 ἀσπίδας εὐκύνκλους λαισῆιά τε πτερόεντα: πρὸς τὸ λαισῆια, ὅτι οἱ μὲν κατὰ ἀντιπαράθεσιν τῶν εὐκύνκλων παραμήκεις τὰ λαισῆια, οἱ δὲ ἐλαφρά. A. Puto ab Aristonico esse usque ad λαισῆια, omisso οἱ μὲν. L.

437 πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἐκτορι δῶκεν —

439 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνώς: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦτό φησιν, οὐκ ἐπὶ τοῦ Ἐκτορος· διὸ καὶ ἐπήγγεκεν, ὥς φάτ' ἐποτρύνων, οἱ δ' οὐάσι πάντες ἄκουον (v. 442). A.

442 ὥς φάτ' ἐποτρύνων, οἱ δ' οὐάσι πάντες ἄκουον: ὅτι διὰ τούτου εὐκρινὲς γίνεται τὸ τῆς προκειμέ-

M. N.

νης ἀμφιβολίας. οὐ γὰρ δὴ ἄλλως ἐδύναντο πάντες ἀκούειν, εἰ μὴ ὁ Ζεὺς ἐπεφώνησεν. A.

444 κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες· ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυον αὐδὴν. A.

ὁ δέ μιν (lapidem) ῥέα πάλῃ καὶ οἶος.

450 πόν οἱ ἐλαφρόν ἔθηκε Κρόνον παῖς ἀγκυλομήτεω: [ἡ διπλὴ], ὅτι ἐκλύει τὴν τοῦ βασιλεύοντος δύναμιν. καὶ Ἀριστοφάνης ἡθεῖται, Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραψεν. A. In cod. huic versui obelus appictus est.

δοιοὶ δ' ἐν τοσθεὶν ὀχῆες

456 εἶχον ἐπημοῖβοι, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει: ἡ διπλὴ ὅτι δύο φησὶ μοχλοὺς εἶναι ἐπὶ τῆς πύλης, ἐξ ἐκάτερας φιλῆς ἓνα, ἐπαλλασσομένους κατὰ μέσον, καὶ ἐπὶ τοῖς ἄκροις ἐπικλειομένους διὰ τὴν συμβολὴν μιᾶς κλειδὸς. A. Ar. 131.

458 ἵνα μὴ οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη: ἡ διπλὴ ὅτι πᾶν τὸ βαλλόμενον βέλος λέγει, καὶ νῦν τὸν λίθον· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἡρμήνευκεν. A. Ar. 14.

463 νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια: ἡ διπλὴ ὅτι τὰ φοβερά νυκτὶ ὅμοιοι. πρὸς τὸ ὅ δ' ἦιε νυκτὶ εἰσικώς (A 47). ὁ δὲ Ζηνόδοτος γράφει νυκτὶ ἐλυσθεῖς. A.

οἱ δὲ κατ' αὐτάς

470 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν νῆας ἀνὰ γλαφυράς, ὄμαδος δ' ἀλίαςτος ἐτύχθη.

470: ἡ διπλὴ ὅτι μία πύλη, πληθυντικῶς δὲ εἴρηται. (Ar. 130). καὶ ὅτι ἔφευγον ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς. διὰ ταύτης δὲ εἰσέρχονται τῆς πύλης δι' ἧς ὁ Ἔκτωρ. A.

Εἰς τὴν Ν.

1 Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωῶς τε καὶ Ἔκτορα νηυσὶ πέλασσαν,

τοὺς μὲν ἕα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καλοῖζύν.

1: ἡ διπλὴ ὅτι κενώρικε τῶν Τρωῶν τὸν Ἔκτορα, ὡς κἀκεῖ οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος — οὐδέ τ' αὐτὸς ἔην (sic) θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος (B 641). A.

2: ὅτι πόνον τὸ κατὰ πόλεμον ἔργον εἴρηκεν. A. Ar. 87.

12 Σάμου ὑλήσεως Θρηκίης: ἡ διπλῇ ὅτι οὐδέποτε συνθέτως εἶρηκε Σαμοθράκην. Α. Αr. 238.

16 Τρωσὶν δαμναμένους: ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων. Α. Cf. p. 24.

21 Αἰγᾶς, ἐνθα τε οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνηται ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὰς Αἰγᾶς ἐν βυθῷ τὴν οἴκησιν τοῦ Ποσειδῶνος ὑποτίθεται ἀόρατον ἀνθρώποις, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου τῶν ἄλλων θεῶν. Α. Αr. 188.

ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ

28 παντόθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἡγνοίησαν ἀνακταί: ἡ διπλῇ ὅτι ἡγνοίησαν γραπτέον· σύνηθες γὰρ Ὀμήρῳ οὕτως λέγειν, ἡγνοίησαν τὰ κήτη, καὶ οὐκ ἡγνοίησεν (cf. p. 15), καὶ ὅτι κευθμῶν εἶρηκεν, ἡ δὲ ὀρθή ἐστι κευθμός ὡς αὐλός. Α.

41 (Trojani) ἄβρομοι αὐτᾶχοι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγαν βρομοῦντες καὶ ἄγαν λαχοῦντες, καὶ ἐπιτασιν τοῦ ἄ κειρίνου· ἐκάστοτε γὰρ θορυβώδεις τοὺς Τρώας παρίστανειν. Α.

45 εἰσάμενος Κάλχαντι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ εἰσάμενος πολλὰ σημαίνει, νῦν μὲν ὁμοιωθεὶς, ἐν ἄλλοις δὲ καὶ ὅ' ἐπιεισαμένη (Ψ 424) ἐφορμήσασα. εἶσατο δ' ὡς ὅτε μινδὸν ἀντὶ τοῦ ἐράνῃ (ε. 281). Α. Αr. 150.

60 ἀμφοτέρω κεκοπώς: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ κόπῳ. Α. Cf. p. 3.

61 γυῖα δ' ἔθνηκεν εὐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθευσι ὁ ἀντερίσκος, ὅτι νῦν ὑγιῶς κεῖται ὁ σίχος, ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεὺς κατὰ τὸν ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνα (Ψ 772) οὐκέτι. Α.

64 (ὡς τ' ἔρηξ) ὁρμήσῃ πεδίῳιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο: ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἡ διὰ, διὰ πεδίου (cf. p. 26), καὶ τὸ ἄλλο δοκεῖ συγκεχυμέναι ἐπὶ τοῦ ἐτέρου, εἰ μὴ ἄρα τὸ ἄλλο ἐπὶ τοῦ ἄλλοιγενεοῦς ἀκουσόμεθα. Α. ἐτέρου scripsi pro δευτέρου.

66 τοῖν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σιγικόν σῆμα. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τῶν Σειρήνων, νηάων, Σειρήνου (μ 52) ὅτι ὁ λόγος ὡς περὶ δύο. Α. Vidit Lachmannus, in νηάων latere ἀδινάων ex ψ 326. Ergo sic fere erat: — πρὸς τὰ περὶ τῶν Σειρήνων Σειρήνων ἀδινάων. Σειρήνου δέ, ὅτι κτλ. L.

68 Αἴαν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀναλόγως ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα ὁ ποιητής, καὶ οὐ δεόντως ὁ Ζηνόδοτος ἔγραψεν ὥς τε αὐ (sic pro σύ) Κάλχα (Α 86) χωρὶς τοῦ ν (cf. ad v. 222). Α.

82 χάρις γηθόουντοι· ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ ἐπί, ἔν' ἡ ἐπὶ χάρις. A. Cf. p. 27.

85 γυῖα λέλυντο· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ὡς σπάρατα λέλυνται (B 135). A. Cf. p. 15.

102. Excidit annotatio de significato vocis φυζακινός· v. 12.

115 ἀλλ' ἀκῶμεθα θᾶσσον· ἀκῶμεθαί τε φρένες ἐσθλῶν· ὅτι ἀμφίβολον τὸ ἀκῶμεθα, πότερον ἰαθῶμεν ἢ ἀκῶμεθα· ὁ καὶ ὑγιές, οἷον τὸ ἐλάττωμα ἰασώμεθα. A.

127 (παλαγγες) ἄς οὐτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθῶν· ἡ διπλῇ πρὸς τὴν τοῦ χρόνου ἀλλαγὴν· ἐστὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ ὠνόσατο. καὶ ὅτι δις παρείληψεν τὸν σύνδεσμον, ἂν καὶ κέν. A. Cf. p. 7.

νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν
148 ὥσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμήχθη.

147· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀμφιγύοισιν, ὅτι οἱ μὲν, ἐπεὶ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ διερείδοντες χρῶνται, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ γυῶσαι, ὅτι βλάπτει ἀμφοτέρωθεν· οἱ δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν γυῶν, ὅτι ἐκατέρωθεν ἄκρον ἔχει· γυῖα γὰρ τὰ ἄκρα. A.

148 ὁ δὲ χασσάμενος πελεμήχθη· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὁ δὲ χῶσσατο πολλὸν ὀπίσσω. ἠγνόησε δὲ ὅτι τὰ ἐμπετηγῶτα δόρατα τῇ ἀσπίδι ἀναχωροῦντες διατινάσσουσιν, ἵνα ἀποπέσῃ. A.

159 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φασινῶ· ἡ διπλῇ ὅτι παραλείπεται πρόθεσις ἡ ἐπὶ καὶ ἡ γενικὴ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς κείται· τὸ γὰρ ὅλον ἀντὶ τοῦ ἐπ' αὐτόν, ὡς καὶ τὸ ἀλλ' ἄγ' οἵστευσον Μενελάου (A400). A. Cf. p. 24.

165 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χῶσατο δ' αἰνῶς ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος ὁ ξυνέαξεν.

165· ἡ διπλῇ ὅτι νῦν χῶσατο ἀντὶ τοῦ συνεχύθη (Ar. 147). A.

166· ἡ διπλῇ ὅτι λείπουσιν αἱ προθέσεις, περὶ νίκης καὶ περὶ ἔγχους. A. Cf. p. 26.

171 Ἴμβριον αἰχμητὴν, πολυίππου Μέντορος υἱόν.

ναῖε δὲ Πήδαιον· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὅς νάε Πήδαιον, ἵνα κατάλληλον τὸν λόγον κατὰ συναφὴν (cod. συναλοιφὴν) ποιήσῃ. ἄγνοε δὲ ὅτι Ὀμηρος διακόπτει τὰς φράσεις, ἵνα μὴ μακροπερίοδος γένηται. ἄλλως τε καὶ κακόμετρον τὸ ἔπος ποιεῖ. A. Est igitur verisimile Z 34 in

simillima causa recte servatam esse Zenodoti lectionem, ὅς καὶ οὐκ ἔστιν, ut etiam hic videtur scripsisse. L.

185 ὁ δ' Ἀμφίμαχον Κτεάτου υἱὸν Ἀκτορίωνος: ὅτι καὶ τὸ υἱὸς ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος (B 621) ἀντὶ τοῦ Ἀκτορίωνων. V. Cf. p. 19.

191 ἀλλ' οὐ πη χρόος εἴσατο: ἡ διπλῇ ὅτι διήρηκε χρόος ἀντὶ τοῦ χρόος: διὸ βαρυνονητέον. (cf. Herodian.) καὶ ὅτι τὸ εἴσατο νῦν ἀντὶ τοῦ ἐφάνη (Ar. 150). A.

197 Λιάντε, μεμᾶστε θούριδος ἀλκῆς: ἡ διπλῇ ὅτι συνεχῶς κέχρηται τοῖς θυκοῖς: ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τῆς πατρίδος: Ἀθηναίων γὰρ ἴδιον. A. Cf. p. 15, not. 2.

203 κόψεν Ὀϊλιάδης κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιοι: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ, περὶ Ἀμφιμάχου (cf. p. 20). καὶ ὅτι Ζηνόδοτος ἄρθρον ἐνόμιζε τὸ ο, Ἰλέως τὸν Λιάντα καὶ οὐκ Ὀϊλέως ἀκούων: διὸ καὶ ἔγραψε κόψε γὰρ Ἰλιάδης (Ar. 180). A.

205 Ἐκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονήσῃ: ἡ διπλῇ ὅτι πτώσις ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ Ἐκτορος (cf. p. 22). A.

213 τὸν μὲν ἑταῖροι ἐνείκαν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνείκαν ἔφησαν ὡς βασταζομένου αὐτοῦ διὰ τὸ τραῦμα (Ar. 142). A. 217 ὅς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι

Αἰτωλοῖσιν ἄνασσα — 217: ἡ διπλῇ ὅτι πτώσις ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ ὅς πάσης Πλευρῶνος. A. Cf. p. 23.

222 ὦ Θόαν: ἡ διπλῇ ὅτι σὺν τῷ ν ἡ κλητικῇ. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ ὦ τε σὺ, Κάλχαν (A 86), ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν. A. Cf. ad N 68.

223 πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίξειν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπιστάμεθα τὸ δυνάμεθα (Ar. 150). A.

226 μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέει Κρονίωνι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔοικε τὸ μέλλει (Ar. 125). A.

ταῦτα δ' ἅμα χρῆ

236 σπεύδειν, αἶ κ' ὀφελός τι γενώμεθα καὶ δὴ ἴοντες: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ σπεύδειν οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῦ ταχύνειν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ενεργεῖν μετὰ κακοπαθείας καὶ ταλαιπωρίας (Ar. 122). ABL.

252 ἥ εἰς τευ ἀγγελίης μετ' ἐμ' ἤλυθες: ὅντι τοῦ ἄγγελος. A. Cf. ad Γ 206.

256 ἔρχομαι, εἴ τι τοι ἔργος ἐνὶ κλισίῃσι λήλειπται,
οἰσόμενος· τὸ νῦν γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχε-
σκον· ἡ διπλὴ ὅτι πληθυντικῶς κατεάξαμεν, καὶ ἐνικῶς οἰ-
σόμενος καὶ ἔχεσκον. A. Cf. p. 16.

275 οἷδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρεὴ ταῦτα λέγεσθαι;
εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες
ἄριστοι —

276: ἡ διπλὴ ὅτι παραλλήλως τὸ λεγοίμεθα — ABV.
Supplendum videtur: τῷ λέγεσθαι. Παραλλήλως saepissime
quidem usurpat, ubi ad unam notionem exprimendam bina vo-
cabula idem fere significantia juxta posita sunt (s. ubi ἐξ ἐπα-
ναλήψεως λέγεται τὸ αὐτὸ Π 636) ut ἀπριάτην ἀνάποιον
A 99 τηλόθεν ἐξ ἀπείης A 270 βάσι' ἴδι B 8 ἥδη ποτέ
Γ 184, 205 δηρόν-χροόνον Ξ 206 ἴδη-νοήση Ω 337 ἡ δὴ
Φ 583 (Herod.). Item ad Π 62 πρὸς τὸν μηνιδμόν, ὅτι πα-
ραλλήλως τέταχε τῷ χόλῳ (v. Ar. 138). — Sed etiam voca-
bula diversae significationis propter παραλληλίαν notavit, ut
A 324 ὅτι παραλλήλως νεότεροι μὲν ἀντὶ τοῦ νέοι, ὀπλο-
τεροι δὲ συγκριτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ νεώτεροι. E 162 πόρ-
τιος ἢ βροός: παραλλήλως τὸ εἶδος τῷ γένει τέταχεν. O 437
ὅτι παραλλήλως καὶ διδασκαλικῶς ἡ διαφορὰ τοῦ νῶιν καὶ
νῶι. Denique quod ad hunc locum proxime accedit, Q. Pal.
δ 451 ὅτι τῇ αὐτῇ λέξει (λέχτο 451 et 453) παραλλήλως οὐκ
ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου κέχρηται.

287 οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας
ὄνοιτο: ἡ διπλὴ ὅτι ἐλλείπει τὸ τίς, ὄνοιτό τις (cf. p. 7.). A.

288 εἴ περ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος ἢ τυπείης:
ἡ διπλὴ ὅτι διέσταλκε τὸ βαλεῖν καὶ τύψαι (Ar. 62). A.

298 οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμον δὲ μέτεισιν,

299 τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἄμα κρατερός καὶ
ἀταρβής —

301 τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσ-
σεσθον.

299: ἡ διπλὴ ὅτι ῥητῶς Ἄρεως υἱὸς Φόβος. ἡ δὲ ἀνα-
φορὰ πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν τοῦ καὶ ῥ' ἵππους κέλετο
Δειμόν τε Φόβον τε (O 119). A. Ar. 182.

301: ἡ διπλὴ ὅτι πόλις ἐστὶν ἐπὶ Θεσπρωτίας ἢ Ἐφύρα,

ἀφ' ἧς Ἐβρυχοὶ οἱ κατοικοῦντες λέγονται. λέγει δέ ποτε καὶ τὴν Κόρινθον Ἐβρυχαν, ἐξ ἰρωικοῦ προσώπου. A. Ar. 236 sq.

306 τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον εἰπεῖν ἡ διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ καὶ σύνδεσμος (cf. p. 34.). A.

315 οἱ μιν ἄδην ἐλώωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιοι ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἀγνοήσας τὸ σημαϊνόμενον πεποίηκε καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν. ἔστι δὲ τὸ ἄδην ἐλώωσιν ἀντὶ τοῦ κορεσθῆναι αὐτὸν ποιήσουσι τοῦ πολέμου, καίπερ προθυμίαν ἔχοντα. A.

317 αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι αἰπὺ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ δυσπρόσβατον, δυσχερές (Ar. 169 not.), καὶ ὅτι ὁ πέρ σύνδεσμος περισσός (cf. p. 35). AV.

326 νῶιν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὅφρα τάχιστα εἶδομεν ἢ τῷ εὖχος ὀρέξομεν ἢ τις ἡμῖν.

326: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ νῶιν δύο πτώσεις σημαίνει, γενικὴν καὶ δοτικὴν, ἡμῶν καὶ ἡμῖν· νῦν δὲ κεῖται ἀντὶ τοῦ ἡμῶν ἐπ' ἀριστερά. A.

327: ἡ διπλῇ ὅτι ἔξωθεν συνντακούσαι δεῖ ὀρέξει, ἢ τις ἡμῖν ὀρέξει. A. Ita cod., sed Aristonicus sine dubio utrobique scripsit ὀρέξει: v. ad M 328.

343 μάλα κεν θρασυκάρδιος εἶη

ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀκάχοιτο.

343: ἡ διπλῇ ὅτι ἡλλακται τὸ ῥῆμα, εἶη ἀντὶ τοῦ ἦν (Cf. p. 7). A.

344: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ῥήματος, ἀντὶ τοῦ ἐγῆθησεν (cf. p. 7). καὶ ὅτι πόνον τὸ ἔργον (Ar. 86). καὶ ὅτι ἀντικειμένως ἀποδέδωκεν οὐδ' ἀκάχοιτο· πρὸς τὸ σῶνθαι. A. H. e. quod animadvertimus consuetudinem ejus alibi notatam (v. ad I 77), ex qua omittit contrarium, quod ut plena sententia fiat, supplendum diximus. Ceterum sine dubio unum nunc amissum hic item notatum erat, quod hic diserte poeta adjecit illud ἰδὼν (v. ad I 77), hoc fere modo: καὶ ὅτι πρὸς-κεῖται νῦν τὸ ἰδὼν. L.

345 τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντες δῶ Κρόνου νῖς κραταιὴ ἀνδράσιν ἠρώεσσι τετεύχετον ἄλγεα λυγρά: ἡ διπλῇ ὅτι [ἀντὶ τοῦ τετευχέτην ἢ] τεύχουσι. χρόνος δὲ ἡλ-λακται· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἔτευχον, ὡς ἐπὶ τοῦ [ἢ κειμιάδ' ῥέ

N.

λαγῶν ἐπείγεται (K 361) ἀντὶ τοῦ ἡπειρον]. A. „Pro his extremis scripserat Aristonicus: λαὸν ἀποτμήξαντε διώκετον. Vide eum ad hunc versum, qui est K 364, et ad Σ 583.“
Lehrs. Herodian. 457 sq. — Inclusa aliena sunt. — Ceterum cf. p. 4.

οὐδ' ὁ γε (Ζεύς) πάμπαν
ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιικὸν Ἰλίοθι πρό,
350 ἀλλὰ Θέτιν κῦδαινε καὶ νῆα καρτερόθυμον:
ἀθετεῖται ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος· προσέριηται γὰρ κῦδαίνων
Ἀχιλῆα πόδας ταχύν (348). A.

358 τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο
πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν:
ἡ διπλῇ ὅτι παραλληγορεῖ, δύο πέρατα ὑποτιθέμενος, ἕτε-
ρον μὲν ἔριδος ἕτερον δὲ πολέμου, ἐξαπτόμενα κατ' ἀμφο-
τέρων τῶν στρατευμάτων. A.

365 ἦτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην
Κασσάνδρην ἀνάεδνον — 365: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν
μὲν τὴν Κασσάνδραν εἶδος ἀρίστην, ἐν ἄλλοις δὲ (Z 252)
τὴν Λαοδίην, καὶ οὐ μάχεται. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς
χωρίζοντας· λύεται γὰρ τοιούτοις — A. Fortasse addendum —
τὸ πρόβλημα s. τὰ ἐκείνων ἀπορήματα. Cf. Ar. 363.

366: ἡ διπλῇ ὅτι ἔδνα ἐδίδοσαν οἱ μνηστειόμενοι· διὸ
οὗτος ὑποσχόμενος ἐξελάσαι τοὺς Ἕλληνας ἀνάεδνον αἰτεῖ
τὴν Κασσάνδραν (Ar. 198). A.

372 οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
χάλκεος: ἡ διπλῇ ὅτι χαλκοὶ οἱ θώρηκες, πρὸς τὸ
ὀλίγος μὲν ἦν, λινοθώρηξ (B 529). A. Ar. 194.

ὁ δ' ἐπέυξατο φώνησέν τε (Idomeneus)
„Ὁ θρουνεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων
375 εἰ ἔτεόν δὴ πάντα τελευτήσεις ὅς' ὑπέσθης.“ Hinc
apparet, Trojanorum jaclationes ad Graecorum quoque aures
permanasse: v. ad Ξ 45.

382 ἐπεὶ οὐ τοὶ ἐδνωταὶ κακοὶ εἰμεν: ἡ διπλῇ
ὅτι ἔδνα ἐδίδοσαν οἱ μνηστήρες. AB.

403 Ἀσίου ἀχνύμενος: ἡ διπλῇ ὅτι παρεῖται ἡ πρό-
θεσις, περὶ Ἀσίου. A. Cf. p. 26.

408 τῇ ὑπο (ἀσπίδι) πᾶς ἐάλη: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πᾶς

N.

ἀντὶ τοῦ ὅλος. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ πᾶσαι δ' αἰγνύντο
πύλαι (Θ 58) ἀντὶ τοῦ ὅλαι (Ar. 130). A.

411 Ἰνπασοίδην Ἑψήνορα. Propter homonymos Hy-
psenotas: E 76. L.

415 εἰς Αἰδὸς περὶ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο:
ἡ διπλῇ, ὅτι τοῦ ἰοχρῶς τὰς πύλας ἐπαρτῶντος, ὃ ἐστὶν
ἀρμόζοντος. ἀμφοτέρω γὰρ πρὸς ἐν ληπτέον. A. Cf. ad E 289.

420 ἀλλὰ θεῶν περίβη καὶ οἱ σάκος ἀμφεκά-
λυψεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὅς Χρύσην ἀμ-
φιβέβηκας (A 37) ἀντὶ τοῦ ὑπερμαχεῖς, κατὰ μεταφορὰν
τῶν τετραπόδων. A.

423 (Hypsenorem duo amici) νῆας ἐπιγλαφυρὰς φε-
ρίτην βαρεῖα στενάχοντες: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι
Ζηνόδοτος γράφει στενάχοντα, ἐνικῶς. A.

426 ἡ αὐτὸς δυνήσασαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς:
ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ παρεπομένου (cf. ad B 417) τὸ ἀπολέσθαι·
οἱ γὰρ ἐν πολέμῳ πίπτοντες ψόφον ἀποτελοῦσι τοῖς ὅπλοις.
ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς γλωσσογράφους (Ar. 45). οὔτοι γὰρ
ἐν ἀνθ' ἐνός ἐδέξαντο δεδουπότος ἀντὶ τοῦ τεθνηκότος (Ψ 679,
Ar. 110). A.

437. Notaverat formam δένδρεον: v. ad Γ 152.

ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα

440 χάλκεον — 439: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς τὸν θώρακα
χιτῶνα χαλκοῦν. A. Ar. 194.

456 ἡ τινὰ πού Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύ-
μων: ὅτι ἀντὶ τοῦ συνεργὸν λάβοι. πρὸς τὸ ἔκμενον οὐ-
ρον ἔει πηλοῖστίον (λ 7). AB. Ar. 122.

465 ἀλλ' ἔπει, Ἀλκαθὸφ ἐπαμύνομεν: ἡ διπλῇ
ὅτι ἐπαμύνομεν ἀντὶ τοῦ ἐπαμύνομεν. A. Cf. p. 13.

470 ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς,
ἀλλ' ἔμεν' ὥς ὅτε τις αὖς οὔρεσιν ἀλκὴ πεποιθώς.

470: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς φόβος ἀντὶ τοῦ φυγῇ (Ar. 89). A.

471: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντιδιέσταλται τῷ φόβῳ τὸ ἔμμεν, ἐξ
οὗ σαφές ὅτι ὁ φόβος τὴν φυγὴν σημαίνει (Ar. 89). A.

474 ὀφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πύρι λάμπετον: ἡ διπλῇ
ὅτι πῦρ ἡλλακται καὶ πρόθεσις παρῆται, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ
πυρὸς λάμπετον. A. Cf. p. 25.

N.

ὥς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει
477 Αἰνεῖαν ἐπιόντα βοηθόν· ἡ πιῶσις ἥλλακται, ἀντὶ
τοῦ Αἰνείου ἐπιόντος (cf. p. 20.). A.

ὥς εἴ τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα

493 πιόμεν' ἐκ βοτάνης· ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ βοτάνης
ἐστὶ μετὰ τὴν βόσκησιν, ὥς λέγομεν ἡξ' ἀρίστου παρέσομαι"
ἀντὶ τοῦ μετὰ τὸ ἄριστον. A.

496 οἱ δ' ἄμφ' Ἀλκαθῶφ ἀντοσχεδὸν ὁρμήθη-
σαν· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀντοσχεδόν, ὅτι ὥς σχεδὴν καὶ συ-
στιάδην ἀγωνιούμενοι. A.

502 ἀκόντισεν Ἰδομενῆος· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα,
ὅτι ἐλλείπει ἡ πρόθεσις καὶ πιῶσις ἥλλακται, ἀντὶ τοῦ ὥς
ἐπ' Ἰδομενῆα (Cf. p. 24.). A.

507 ῥῆξε δὲ θῶρηκος γύαλον· ὅτι οὐ κεχωρισμένος
τοῦ θώρακος τόπος τὸ γύαλον, ἀλλὰ καθόλου τὸ κύτος
(Ar. 114). A.

515 τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ
πολέμοιο· ἡ διπλῇ ὅτι τρέσσαι φυγεῖν. A. De iis quae
sequuntur, v. Ar. 91. not.

ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,

ἢ τ' ἀγὰ νῶτα θεούσα διαμπερὲς ἀνχέν' ἰκάνει·

τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν

549 κάππεσεν — 548· ἡ διπλῇ ὅτι πᾶσαν ἀντὶ τοῦ ὅλην
(Ar. 130) καὶ ὅτι ἐπὶ τὴν πληγὴν πέπτωκε (cf. ad E68) διὰ
τὸ παραλεῦσθαι τὴν νωτιαίαν φλέβα καὶ μηκέτι εἶναι τὸ
ἀντίχον νεῦρον. A.

563 κυανοχαῖτα Ποσειδάων· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ
κυανοχαίτης. A. Cf. p. 18.

564· ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ τὸ σκῶλος. A. Ar. 14.

575 τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν· ἡ διπλῇ ὅτι ἡ
πιῶσις ἥλλακται ἀντὶ τοῦ τοῦ δὲ σκότος ὅσσε. A. Cf. p. 20.

τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήθην ὁ μὲν ἐργχεῖ ὀξυόεναι

585 ἔειπ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρήφιν ὀιστῶ.

Πριαμίδης μὲν ἐπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ.

586· ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἑλένου ὑστερον εἰπὼν (sc. ὁ
δ' ἀπὸ νευρήφιν ὀιστῶ) ἀπ' αὐτοῦ ἤρξατο [εἰπὼν] Πριαμί-
δης μὲν ἐπειτα, πρὸς τὸ δεύτερον — A. Addendum
ἀπαντῶν, et delendum alterum εἰπὼν.

N.

Ibid. ἡ διπλὴ ὅτι τὸ ἐπειτὰ ἔστι μετὰ ταῦτα, πρὸς τὸ Φοίνικι μὲν πρῶτιστα, αὐτὰρ ἐπειτ' Αἴας τε μέγας (I 108). A. Ar. 154.

610 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἄργυρῶν-
λουνι ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χεῖρεσσι μάχαιραν.
ἀγνοοῖ δὲ ὅτι Ὀμηρος τὴν παραξιφίδα μάχαιραν καλεῖ, τὸ
δὲ πολεμιστήριον ξίφος. A. Ar. 98.

617 (ὅσσοι) παρ' ποσσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον
ἐν κονίῃσιν: οὕτως πέσον αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ ὁ, ὥς
ἐκεῖ ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον (M 159). A. Hoc Di-
dymi est, sed Aristonicus idem adnotaverat, v. p. 15.

ἄλλης μὲν λῶβης τε καὶ αἵσχεος οὐκ ἐπιδενεῖς,
623 ἦν ἐμὲ λωβήσασθε κακὰ καὶ κύνες: ἡ διπλὴ ὅτι πρὸς
τὴν λῶβην μόνην ἀπαντήσας ἐπήνεγκεν ἦν ἐμὲ λωβή-
σασθε. A.

626 οἱ μὲν (Menelaus loquitur) κουριδίην ἄλοχον καὶ κτή-
ματα πάντα

μὰ ψ οἶχεσθ' ἀνάγοντες: ἡ διπλὴ πρὸς τὴν κουρι-
δίαν, ὥς (ὅτι?) ἐκ παρθενίας αὐτὴν ἔσχευεν ὁ Μενέλαος, καὶ
οὐκ οἶδε τὰ περὶ τῆς Θησέως ἀρπαγῆς. A. Ar. 185.

627: ἡ διπλὴ περισστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μὰ ψ
οἶχεσθον ἄγοντες. καὶ τὸ θυικὸν συγγεῖται ἐπὶ πολλῶν
ταυσόμενον: καὶ ἠγνόηκεν ὅτι ἀναγωγὴν καλεῖ τὸν ἐκ Πε-
λοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν. A. Ar. 119.

629 κτείνει δ' ἥρωας Ἀχαιοῦς: ἡ διπλὴ ὅτι σαφῶς
πάντας τοὺς Ἕλληνας ἥρωας καλεῖ, πρὸς Ἰστρον λέγοντα
μόνους τοὺς βασιλεῖς ἥρωας λέγεσθαι ὑφ' Ὀμήρου (Ar. 108). A.

643 ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος
Ἀρκαλίων, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπετο πτολεμίζων
εἰς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαίαν.

643: ἡ διπλὴ πρὸς τὴν περὶ τοῦ Πυλαιμένους ζήτησιν
(Ar. 212). A.

644. Hic induxit aliquem ad inserendos versus 658 sq.

649 μὴ τις χροᾶ χαλκῷ ἐπαύρη: ἡ διπλὴ ὅτι πτω-
χοῖς ἥλλανται, χροᾶ ἀντὶ τοῦ χρωτός (cf. p. 21.). A.

657 εἰς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν
ἄχνύμενοι. μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων.
ποινὴ δ' οὐ τις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος.

N.

658. 659: ἀθαιτοῦνται ἀμφοτέρω, ὅτι πλανηθεὶς τις ἐκ τοῦ ὅς ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπειτο (644) ἔταξεν αὐτούς (Ar. 350), ἵνα καὶ ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν ὁδύρηται. οὐ λέγει δὲ νῦν ἔπειτο, ἀλλ' ὅτε τὸ πρῶτον ἐκ τῆς πατρίδος παρεγίνετο. διὸ καὶ πρόσκειται τὸ ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτὶς ἀφίκετο (645). εἰ δὲ μένοιεν οἱ στίχοι οὗτοι, νοητέον ὁμωνυμίαν εἶναι (Ar. 363). A.

663 ἦν δέ τις Εὐχύνωρ Πολυτίδου μάντιος υἱός, ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορίνθοθι οἰκία ναιῶν.

663: ἡ διπλῇ ὅτι δισσὰς εἰμαρμένως ὑποτίθεται τοῦ Εὐχύνωρος, καθάπερ καὶ ἐπ' Ἀχιλλέως (T 411), διχθαδίας κῆρας φερέμεν. A.

664 Κορίνθοθι: ὅτε ἤρως λέγει, "Εφυραν ὀνομάζει. V. Fluxit ex Aristonico, Ar. 236.

681 ἐνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου: ἡ διπλῇ ὅτι τοῦ Λοκροῦ λέγει Αἴαντος· οὗτος γὰρ πλησίον ἐνεώλκει τοῦ Πρωτεσιλάου. πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου (Ar. 230). A.

687 (Hectorem) σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ σπουδῇ ἀντὶ τοῦ μόγος καὶ δυσέργως ἀπὸ τῶν νεῶν αὐτὸν ἀπείργον, ἐπειχον (Ar. 122). AB.

691 αὐτὰρ Ἐπειῶν

(ἤρχε) Φυλείδης τε Μέγης Ἀμφίων τε Δρακίος τε.

691. Dulichii quoque incolae Ἐπειοὺς nominari, sine dubio hoc loco observaverat Aristonicus, ex quo hausit auctor cod. V: καὶ μὲν Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος Ἡλείων ἦσαν ἡγεμόνες. Ἀρίσταρχος δὲ καὶ τοὺς ἐκ Δουλικίου Ἐπειοὺς καλεῖ κτλ. Quod eo certius quum Epaphroditus apud Stephanum hujus observationis auctorem citet Aristarchum (Ar. 236).

Nec minus Aristarchea sunt (ἐκ τῶν περὶ τοῦ ναυστάθμου) quae sequuntur in V: μεταξὺ ἦσαν Ἀθηναίων καὶ Λοκρῶν· διὸ φησιν Αἴαντα ταχὺν ἢ Φυλῆος υἱὸν ἄνωγον (sic pro ἄνοστησον — K 175). Ar. 230.

692: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι ἐν ἄλλοις οὐ νοῶν Ζηνόδοτος ὅτι Μέγης Φυλέως ἐστί, γράφει Φυλείδην τε Μέγην τε (T 239). A.

694 ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς Ὀϊλέως σὺν τῷ ὄ· πρόκειται γὰρ ἄρθρον,

ὁ μὲν νόθος υἱός. πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα (v. 712)
ἀλλ' οὐκ Ἰλιάδην (cod. ην) A. et ἀντίκ' ἄρ' Ἰλιάδην
(M 365). Ar. 180.

706 τὸ μὲν τε ζυγὸν οἷον εὐξοον ἀμφὶς εἶργει
ἱεμένω κατὰ ὄλκα: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἱεμένους·
τὸ γὰρ ἱεμένω ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν σημαίνει. A. In edit.
schollorum Bekk. et Villos. scripserunt ἱεμένους et ἱεμένω.

712 οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδην μεγαλήτορι Δοκροὶ ἔποντο·

714 οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκῆρεας ἱπποδασειας.

712: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀλλ' οὐκ Ἰλιάδην.
ὁ δὲ Ὀμηρος οὐκ ἐν τῷ ὁ λέγει Ὀϊλιάδην (694). A.

714. Sagittarios galeas non habuisse: O 480. L.

724 Ἴλιον ἠνεμόισσαν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν
Ἰλιον. A.

725 εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν ἔκτορα εἶπε
πυρροτάς: λείπει ἡ πρὸς, ἢ πρὸς θρασὺν. BL. Cf. p. 26.

729 ἀλλ' οὐ πως ἅμα πάντα θυγήσεται αὐτὸς ἐλέ-
σθαι. Hoc loco recte positus, non A 320. Eum qui nunc
est 731 (adjectus a Zenodoto Mallote: cf. V) ἄλλω δ' ὀρχησιν —
ignorat Aristonicus. L.

734 μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ
συναλοφὴν ἐκκλησιῶν, ἵνα διαιρηται, μάλιστα δέ κε αὐτός.
A. κ' αὐτός pro καὶ αὐτός L. Cf. ad F 311.

736 πάντη γὰρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέ-
δην: ἡ διπλῇ ὅτι στέφανον ἥρωικόν πρόσωπον ὠνόμακε·
οὐδέποτε δὲ χρωμένους εἰσήγαγε διὰ τῶν γενομένων αὐτῶν·
οὐ γὰρ οἱ τῆς Πηνελόπης μνηστῆρες οὐδ' οἱ Φαίακες οὐδ'
οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἐστέφοντο (haec vox fortasse delenda).
ἀλλ' ἵσως ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἐμπλοκὴν στεφάνης διὰ τὸ κυ-
κλοτεροῦς εἴρηται. A. Verba οὐδέποτε — εἰσήγαγε ins. L. qui
haec annotavit: In fine indicare videtur, esse fortasse στέφα-
νος pro στεφάνη ut πύλος πύλη alia (v. scholl. E397). Apol-
lon. Soph. 144: ἐπὶ τούτου τοῦ στίχου πάντη γὰρ σε περὶ
στεφάνος πολέμοιο δέδηκε Κομανὸς φησι τὴν περὶ αὐ-
τῶν τοῦ πολέμου καὶ τῶν ὅπλων στάσιν, ἀπὸ μεταφορᾶς
τῆς στεφάνης, ἥ ἐστιν ἐπιπόλαιον γυναικείας κεφαλῆς. — Cf.
Ar. 199 et 348.

740 ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας

ἀρίστους: ἡ διπλῇ ὅτι ἀρίστους τοὺς ἀριστίας. A. Aliena sequentia: πρὸς τὸ οὐνεκ' ἀριστιος ἔην (B 580) v. Ar. 155.

745 δεῖδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοί: ἡ διπλῇ ὅτι μεταφορικῶς χθιζὸν χρεῖος τῷ ἴσισταθμῷ ἀποκαταστήσωσι, τουτέστι μὴ ὃ ἡμεῖς ἐλάβομεν χθὲς νικῶντες, σήμερον εἰσπράξωσιν. A.

754 ἡ ῥα, καὶ ὁρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἑοικώς: ἡ διπλῇ ὅτι νιφόεντα τὰ ὄρη. καὶ Ὀλυμπος τοιγαροῦν ὄρος' νιφοῖς γὰρ λέγεται (Σ 616). A. Ar. 168.

761 τοὺς δ' εὐρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους,

ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες
οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

761: ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς ἐπὶ τῶν τετρωμένων καὶ τῶν ἀπολωλότων. οὐ πάμπαν μὲν γὰρ ἀπήμονες οἱ τραυματίαι, οὐκ ἀνολέθροι δὲ οἱ τετελευτηκότες. A.

763 κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες: πρὸς τὸ δευτέρον ἀπήντησε, τὸ οὐδ' ἀνολέθρους. BL. Ar. 13.

764 βεβλημένοι οὐτάμενοί τε: ὅτι πάλιν συλληπτικῶς· οἱ μὲν γὰρ ἐβέβληντο, οἱ δὲ οὐτάμενοί ἦσαν. A.

765 τὸν δὲ τάχ' εὐρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυόεσσης: ἡ διπλῇ ὅτι τοῦ ναυστάθμου τὰ ἀριστερὰ λέγει. A.

772 νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης

Ἴλιος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὀλεθρος: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς ἡ Ἴλιος, καὶ τὸ τοῖ παρέλκει· οὐ γὰρ αὐτῷ μόνῳ ἦν ὀλεθρος, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις. A.

776 ἄλλοτε δὴ ποτε μάλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο μέλλω: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μέλλω ἀντὶ τοῦ ἔοικεν. A. Ar. 125.

782 (Deiphobus et Helenus) οἴχεσθον, ἱμακρῇσι τετυμμένῳ ἐγχείησιν: ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς τὸ τῷ ἐτέρῳ συμβεβηκὸς ἐπ' ἀμφοτέρων τέταχεν· οὐ γὰρ ἀμφοτέρω ἐτύπησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἑλένος ἐβλήθη, ὁ δὲ Δηίφοβος ἐτύπη. A.

793 οἷ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβόλακος ἦλθον ἀμοιβοί: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμοιβοί οἱ διαδεξάμενοί τοὺς ἐμπροσθεν παραγενομένους ἐπικούρους, ἥτοι οἱ ἐξ ἀμοιβῆς καὶ ἐναλλάξεως παραγεγονότες συμμαχῆσαι τοῖς Τρωσὶν ἀντὶ τῶν

N. Ξ.

πρότερον συνεργούντων αὐτοῖς πολιτῶν· διὰ γὰρ τὸ ἐπὶ δέκα
ἐτη τὸν πόλεμον ἀνύεσθαι, οἱ πρότεροι, κεκμηκότες κατὰ
μάχην, ἰσαριθμῶν αὐτοῖς ἄλλων ἀποστελλομένων ἀπεπέμ-
ποντο, ὡς εἰκός. AB.

808. ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν (Hector) ἐνὶ στήθεσ-
σιν Ἀχαιῶν· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ὑποτάσσει· λίην
γὰρ σφι πᾶσιν ἐκέκριτο θάρσος πολλῶ. τοῦτο δὲ
ἐπὶ τῶν προκειμένων δηλοῦται. A. Fortasse tamen Zenodo-
tus illum λίην γὰρ — post vs. 807 posuit.

820 κορίοντες πεδίοιο· ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ διά,
διὰ πεδίου. A. Cf. p. 26.

EIS THN Ξ.

7 βρότον αἵματόεντα· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ πᾶν αἷμα
βρότος, ἀλλὰ τὸ ἀπὸ βροτοῦ πεφονευμένου. A. Ar. 131.

8 αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιω-
πῆν· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως (Ar. 101), καὶ
ὅτι περιωπῇ τόπος ἐξ οὗ περιόψεταί τις ταῦτα. A.

13 στή δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον
ἀεικέες· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐκτὸς τῆς κλισίας
ἔστη, ἀλλ' ἐπὶ τὴν περιωπῆν προῆλθεν. A.

16 ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι
κωφῷ· ἡ διπλῇ ὅτι πορφύρῃ μελανίξῃ. εἶθε δέ, ὅταν ἄρ-
χὴν λαμβάνῃ κινήματος ἡ θάλασσα, μελανίξιν· διὸ μετα-
φέρει ἐπὶ τοὺς κατὰ ψυχὴν μεριμνῶντας καὶ ταρασσομένους.
καὶ ὅτι κωφῷ λέγει τῷ ἄφῳ καὶ μηδέπω καχλάζοντι καὶ
ἀποτελοῦντι ἡχὴν· μηδέπω γὰρ ἀνέμου εὐκρινοῦς ὄντος τὸ
κύμα ἤρεται. A. Ar. 124.

οἱ δ' ἀλλήλους ἐνᾶριζον

25 μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῦ χαλκός ἀτειρής·
ἡ διπλῇ ὅτι οἱ μὲν ἠλλάχθαι τὸν χρόνον, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ
ἐλθε, ἐνδείξαι τοῦ εἶ [ὡς ἄνωρον (sic) κραδίην ἔχεις (sic) Φ 441]
καὶ Ἰωνικῇ συστολῇ τοῦ ἢ εἰς αἰ λάκε. (Cf. ad I 378 et de
enallage temporum p. 5). ὠνοματοποιεῖται δέ. ὅθεν καὶ
ἡ λάκε. A. Cf. Orion. 96, 27 — Ar. 4. Inclusa aliena sunt.

Νέστορι δὲ ξύμβληντο διοτρεφέες βασιλῆες

28 παρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήτατο χαλκῷ.

Ξ.

παρ νηῶν: ἀπὸ τῶν πρὸς θάλασσαν ἐπὶ τὰς ἐν τῷ
τείχει. A. Ar. 230. ? ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς εἴρηκε βεβλήατο
(ins. καὶ Ar. 62) ἐπὶ τῶν οὐτασμένων. A.

τὰς γὰρ (naves) πρώτας πεδίον δέ

32 εἶρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρῶμνησιν ἔδει-
μαν — 31: ὅτι οὐκ ἐν διατιχίᾳ ἦσαν, ὥς φησι Κράτης·
εἶπε γὰρ ἂν προτέρας· καὶ νηῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ
ἀνάγκη τῶν πρωτέων (O 656). BLV. Ar. 230 sq. Cod. προ-
τέρων pro πρωτέων. Corr. L.

35 τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν: ἡ διπλῇ ὅτι προκρόσ-
σας τὰς κλιμακῆδόν νενεωλημένας ἐτέρως πρὸ ἐτέρων,
ὥστε θεατροειδὲς φαίνεσθαι τὸ νεώλειον· κρόσσαι γὰρ αἱ
κλίμακες (M 258). AB. Ar. 231. Pro πρὸ ἐτέρων erat πρὸς
ἐτ. Corr. L.

37 τῷ ῥ' οἷ γ' ὀψείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο
ἔρχει ἐρειδόμενοι, κίον ἀθρόοι.

37: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὀψαῖοντες. εἴτε δὲ μετὰ
πολὺν χρόνον πορευόμενοι ἤθελεν ἀκούειν, εἴτε μετὰ πολὺν,
χρόνον ἀκούοντες, ψευδός· εὐθέως γὰρ ἀκούσαντες ὤρμησαν.
καὶ τὸ ὀπά ἀνελλήμιστον. οὕτω γὰρ εἶωθε λέγειν ὅψε δὲ
δὴ μετέειπε. (H 399). A.

38 ἔρχει: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐνὶ πάντες ἐρειδόμενοι, καὶ
ὅτι ἀθρόοι ἐπὶ τῶν τριῶν· ἀρχὴ γὰρ ἐστὶ πληθυντικοῦ ἀρι-
θμοῦ τὰ τρία (Θ 488). A.

ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιός

40 Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι
Ἀχαιῶν: ἀθετεῖται ὅτι καὶ ἐκ τῶν προειρημένων νοοῦμεν
ὅτι Νέστωρ ἐστὶν ὁ γεραιός. καὶ τὸ πτῆξε ἄκυρον· ἐπὶ γὰρ
τῶν ἀπολελυμένων τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τῆς ψυχῆς παλμοῦ
ἀρμόζει. A. Sed hoc videtur dictum de πτῆξε θυμὸν (quae fuit
Zenodotea) non de πτῆξε. An igitur hic quoque de vera Ari-
starchea lectione in errore versabatur Aristonicus? L.

δεῖδω μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἐκτωρ,

45 ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων: ἡ
διπλῇ ὅτι ταῦτα ἀναφέρεται ἐπ' ἐκεῖνα ἔλπομαι εὐχό-
μενος Διὶ (Θ 526) καὶ μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς
δηγίοιο γενέσθω, ὥς πυρὶ νῆας (ib. 181). ἐξάκουστα δὲ

ἐγίνετο παρὰ τοῖς πολεμίοις, ὡς καὶ τὰ περὶ Ὀθρυονεία (N 375). Α.

οὐδέ κεν ἄλλως

54 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτάναιτο: ἢ παρὰ πικρῇ. Α. ? Cf. p. 27.

οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,

59 ὁμιοτιμώθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται —
58: ἡ διπλῇ ὅτι Ὀμηρικὸν τὸ ἔθος, ὥστε ἐξῶθεν τὸ τίς προσλαμβάνειν, ἀντὶ τοῦ γνοίη τις ἂν· εἶωθε γὰρ καὶ μὴ ὑποκειμένου προσώπου πρὸς ὃ γίνεται ὁ λόγος, οὕτως χρησθαι· οὐδέ κε φαίης (Γ 392) ἀντὶ τοῦ φαίη τις ἂν. Α. Cf. p. 8.

63 οὐ γὰρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν (cf. ad 28) συλληπτικῶς· οὐ γὰρ πάντες ἰβέβληντο. Α.

69 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμυνέει φίλον εἶναι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μέλλει ἀντὶ τοῦ ἔοικεν. Α. ΑΓ. 125.

78 νῦν ἄβρότη: ἡ διπλῇ ὅτι ἦτοι κατὰ παράλειψιν τοῦ μὴ ἀντὶ τοῦ ἀμβρότη, οἷον ἀθάνατος· ἡ ἀβρότη, καθ' ἣν βροτοὶ οὐ φοιτῶσιν. Α.

84 οὐλόμενε (Agamemnonem compellat Ulixes): ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς ἀποδεδώκασιν οὐλόμενε, δαινέ· οὐ γὰρ ἂν λέγοι τῷ Ἀγαμέμνονι ὁ Ὀδυσσεὺς ὀλέθρου ἄξις. οὐ δυσωπητέον μέντοι γε, ἀλλ' εἰς τὴν ἐνεστῶσαν περίστασιν ἀτενιστέον· ἐπ' ὠφελείᾳ γὰρ λέγει τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων· διὸ καὶ ἐπιφέρει ὃ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνι πῇ ἀργαλέῃ (104). Α.

95 νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον εἰπας: ἀθετεῖται ὅτι εἰ μὲν ἀπεδέχeto αὐτὸν κατὰ τι, ἐνεχώρει, νῦν δὲ μόνον ἐμέμφeto. καὶ διὰ τὸ ἐν ἄλλῳ τόπῳ (P 173) δεόντως φέρεσθαι. Ζηρόδοτος δὲ γράφει νῦν δέ σε ὠνοσάμην πάγχυ φρένας. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ προηθίται. Α. ἐνεχώρει, quod fuit post ἐμέμφeto, transposuit L. Idem ins. καὶ ante διὰ τὸ ἐν ἄλλῳ.

104 ὃ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνι πῇ: v. ad 84.

114 Τυδέος, ὃν Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυπεν: ὅτι χυτὴ γῇ ἢ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ἐπιχομένη, οὐ καθολικῶς,

ὡς μέλαινα καὶ φερέσβιος. Ζηνόδοτος δὲ ᾗθ' ἐτεῖ· παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ οὐκ ἦν (Ar. 109). A. In textu Veneto ad hunc versum et diiple est et obelus. — Vocabulum φερέσβιος apud Homerum hodie non legitur. Quo quum Aristonicus etiam ad Π 173 utatur ut exemplo, suspicio erit hoc terrae epitheton ab eo in Homero inventum esse, in loco sive perduto sive mutato. Ceterum ne aliud quidem epitheton inveni, quod cum φερέσβιος numero moraque syllabarum ita conveniat, ut in ejus locum substitui possit.

ὅτι οὐ κατὰ τοὺς τραγικοὺς ἐν Ἐλευσίνι μετηγέχθησαν οἱ περὶ τὸν Καπανέα. V. Ar. Addenda. Verba Aristonici haec non sunt, sed rem observasse videtur. Quam veram esse testatur Euripides in supplicibus et Plutarchus (Thes. cap. 29) de perditis Aeschyli Eleusiniis referens. V. Hermann. Aeschyli fragm. 54.

117 ἱππότεα Οἰνεύς: ἡ διπλὴ περισειγμένη (?) ὅτι ἐλέγχονται οἱ τὸν ἱππότην ἀποδιδόντες φρυγάδα· ὁ γὰρ Οἰνεὺς κατέμεινεν ἐπὶ τῆς πατρίδος. A. Ar. 112.

119 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μείνει: ὅτι ὁ Οἰνεὺς κατέμεινεν ἐπὶ τῆς πατρίδος, ὁ δὲ ἱππότης ἄρα οὐ φρυγὰς ἀλλ' ἱππικός. καὶ ὁ Ἡσίοδος δὲ οὕτως ἀνήκοεν· ἰδὼν δ' ἱππηλάτα κῆρυξ (Κῆρυξ? Bekk. Goettl. ed. 2. fr. CLXVIII) ἀντὶ τοῦ ἱππικός. A.

124 πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκει: ἡ διπλὴ ὅτι πρόβατα πάντα τὰ τετράποδα. AB. His in Aristarcho (p. 108) continuata sunt, quae sequuntur: διὰ τὸ ἐτέραν βάσιν ἔχειν πρὸ τῆς ὀπισθίας, καθὺς καὶ Ἡσίοδος φησι (E 558) χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις. Sed illa derivatio ab aliena manu assuta est, locus Hesiodeus fortasse ab ipso Aristonico allatus.

125 τὰ δὲ μέλλετ' ἀκούμεν: ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰοίκατε ἀκηκοέναι. A. Ar. 125.

128 δεῦτ' ἴομεν πόλεμον δέ, καὶ οὐτάμενοι περ, ἀνάγκη: ἡ διπλὴ ὅτι συλληπτικῶς καὶ ἐπὶ τῶν βεβλημένων οὐτάμενοι εἴρηκεν. ABLV. Ar. 63.

136 οὐδ' ἀλασκοπίην εἶχε κλυτὸς ἐννοσίγαιος, ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε παλαιῷ φωτὶ εἰοικώς.

135: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηρόδοτος οὐδ' ἀλαδὸν σκοπιήν
(cf. ad A 515) A.

136: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηρόδοτος ὑποτάσσει ἀντιθέῳ Φοί-
νικι ὁπότε Πηλείωνος. οὐχ ἀρμόζουσι δὲ Φοίνικι οἱ
ἐπιγερόμενοι λόγοι. βέλτιον οὖν καθολικώτερον γέροντι
ἀπεικασθαι. A.

142: ἀλλ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἐ σιφλώ-
σειενι περισσὸς ὁ σίχος, καὶ ἡ λέξις νεωτέρων. V.?

147 ἐπεσσύμενος πεδίοιο: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ
διὰ, διὰ πεδίου (cf. p. 26). A.

"Ἡρῃ δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν

154 στασ' ἐξ Οὐλύμποιο, ἀπὸ ῥίου· αὐτίκα δ' ἔγνω

155 τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,

157 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἰδης

158 ἤμενον εἰσεῖδε, στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.

154: ὅτι ὅρος ὁ "Ὀλυμπος, καὶ ῥία ἔχει, καὶ ἀπὸ τῶν
δρῶν (ῥίων? L.) ἐπιθεωροῦσιν. A. Ar. 169.

155: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ποιπνύοντα ἐνεργοῦντά ἐστιν, οὐχ
ὥς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) ποιοῦσι τὸ ποιπνύνειν διακονεῖν
ἐν τοῦ ὡς ἴδον "Ἡφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα
(A 600). γέροντι δὲ παρὰ τὸ ποινῶ ποινύω πινύω
ποιπνύω ἀναδίπλωσις. A. Ultima a ποινύω (cf. Epim. H. 313)
non videntur Aristonici esse. Cf. Ar. 110, 146.

158: περισσόν· δύναται γὰρ ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔγνω. V.?
Ar. 360.

162 εὔ ἐντύνασαν ἔ αὐτήν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη
ὅτι Ζηρόδοτος γράφει ἐωυτήν. A.

167 πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν: ἡ
διπλῇ ὅτι πληθυντικῶς τὴν θύραν θύρας (Ar. 130 not.). AB.

ἐνθ' ἡ γ' εἰσελθοῦσα θύρας ἐπέθηκε φαεινὰς.

170 ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ
ἀμβροσίῳ ἐδανῶ, τὸ ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ
ἔμψης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἔκετ' ἀντημή.

169: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηρόδοτος γράφει θύ-
ρας ἐπιθεῖσα φαεινὰς, ἵνα συναφῆς ὁ λόγος γένηται· ὁ

δὲ Ὀμηρος ἄλλας ἀρχὰς λαμβάνει, ἵνα μὴ ἀσαφὴς ἡ περίοδος γένηται ἥτοι ὑστεροπερίοδος. A. Cf. ad N 172.

170: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τούτου τοῦ τόπου πλανηθέντες τινὲς ὑπέλαβον τὴν ἀμβροσίαν εἶναι ὑγρὰν τροφήν (Ar. 193). A. Scripsi ὑπέλαβον pro διέλαβον.

171: ἡ διπλῇ ὅτι μύρον μὲν οὐκ ὀνομάζει, τεθυμιαμένον δὲ ἔλαιον τὸ μύρον λέγει, ὥστε εἶδέναι μὲν τὴν χοῆσιν, τὸ δὲ ὄνομα μὴ. λέγει δὲ πον καὶ (Ψ 186) ῥοδόεντι δὲ χρῆεν ἐλαίῳ καὶ (σ 191) κάλλει μὲν οἱ πρῶτα μύρον τι γένος ὀνοματοποιήσας. A. Ar. 199. 348.

174: ἡ διπλῇ πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ οὐδὲ τόπος τοῦ οὐρανοῦ· ἀπ' αὐτοῦ γάρ φησι τὴν ὁσμὴν τοῦ μύρου ὁμοίως καὶ εἰς οὐρανὸν ἀφικνεῖσθαι καὶ εἰς γῆν. τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν ἀνωτάτω τοῦ ὄρους κορυφῶν συμφωνήσει, ἔσον διάστημα ἐπὶ γῆν καὶ οὐρανὸν λαμβάνειν. AB. Ar. 170.

178 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη: ἡ διπλῇ ὅτι ἑανὸς ὁ αὐτὸς τῷ πέπλῳ. καὶ καθόλου πρὸς τὸν στολισμόν (Ar. 193). A.

180 χρυσεῖης δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθος περονᾶτο: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὸ στήθος ἐπερονῶντο, οὐχ ὥς ἡμεῖς κατὰ τὴν κατάκλειδα τοῦ ὤμου (Ar. 193). A.

183 (ἔρματα) τρίγληνα μορόεντα: ἡ διπλῇ ὅτι τρίγληνα τρίκορα, ὡς τριῶν ζωδίων ἐφ' ἑκατέρου (cod. ὦν) δημιουργημένων. μορόεντα δὲ πεπονημένα τῇ κατασκευῇ, ἀπὸ τοῦ μορῆσαι, ὃ ἔστι κακοπαθῆσαι. A.

τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν

196 εἰ δύνάμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν: ἡ διπλῇ ὅτι περιώρισε· τὸν γὰρ ἐπιδεχόμενον τελέσαι δυνατόν εἶναι δεῖ, καὶ (cod. ἦ) αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δυνατόν εἶναι πρὸς τελείωσιν. A.

205 (Junonis verba sunt ad Venerem) τοὺς εἰμ' ὀψομένη καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω·

ἥδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεισε θυμῷ.

205—207: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν καλῶς λέγονται, ἐν δὲ τοῖς κάτω πρὸς τὸν Δία (303) οὐκέτι. A.

206: ἔτι παραλλήλως (cf. ad N276) δηρὸν καὶ χρόνον. A.

Ξ.

209: *εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότῃτι: ἡ διπλὴ ὅτι τὸ ὁμωθῆναι οὐκ ἔστιν ὁμοιωθῆναι, ἀλλ' ὁμόσε ἔλθειν φιλότῃτι. Α.*

οὐκ ἔστ' οὐδὲ δοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·

213 *Ζηρὸς γάρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἑαυτοῖς: ἀσπάζεται, ὅτι ἐκλύει τὴν χάριν, εἰ ἕνεκα τοῦ Διὸς δίδωσι καὶ οὐκ αὐτῆς. προηθίζεται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Α.*

214 *ἡ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα: ἡ διπλὴ ὅτι κεστὸς ἐκ παρεπομένου ὁ ποικίλος, ἀπὸ τοῦ διὰ τὰς ῥαφὰς κεκεντησθαι, ἐμπεποικιλμένης τῆς φιλότῃτος καὶ ἱμέρου καὶ ὀαριστύος. καὶ οὐκ ἔστι κύριον ὄνομα ὡς εἶναι τῶν ἀρχαίων· διὸ καὶ ἐπ' ἄλλον λέγει· ἄρχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς (Γ 371). Α. Αr. 193.*

218 *τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν: ἡ διπλὴ ὅτι ἡ πιῶσις ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ αὐτῆς ταῖς (haec vox fortasse delenda) χερσίν. Α. Cf. p. 22.*

219 *τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῶ ἐγκάτθεο κολπῶ: ἡ διπλὴ ὅτι τὸ κατὰ τὸ στήθος κόλπωμα τοῦ πέπλου κόλπον εἶπε (Αr. 152), καὶ ὅτι τὸ τῇ λάβε ἐστίν. Α.*

223 *μειδήσασα δ' ἔπειτα ἐῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ: ἡ διπλὴ ὅτι ἐπὶ τῇ φήμῃ οἰωνισαμένη ἐμειδῆσε· προσέφηκε γὰρ ἡοὺκ ἔοη ἄπρακτος" (v. 221). καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (σ 112) τὸ ὁμοίον· Ζεὺς τοι δοίη ξεῖνε, ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις· ὡς ἄρ' ἔφη, χαῖρεν δὲ κληδόνι διος Ὀδυσσεεύς. Α.*

225 *"Ἡρῃ δ' αἰξάσα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,*

Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἥμαθίην ἐρατεινήν —

225: *ἡ διπλὴ ὅτι ὄρος ὁ "Ὀλυμπος· τὸ γὰρ ῥίον ἰδίως ἐπ' ὄρους τάσσεται. ΑΒ. Αr. 169.*

226: *ἡ διπλὴ ὅτι Μακεδονικὸς "Ὀλυμπος θεῶν οἰκητήριον· ἡ γὰρ Πιερία τούτου ἀκρόρεια, καὶ Ἥμαθία τὸ πρότερον ἡ Μακεδονία ἐκαλεῖτο. παράκειται δὲ καὶ ἡ Θράκη. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ε 50) ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Πιερίην δ' ἐπιβὰς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ. Α. Αr. 170.*

235 *πείθειν· ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἡματα πάντα: ἔδει ἥτοι εἰδεῖν, ἢν ἡ τὸ ῥῆμα ἡλλαγμένον, ἢ ἐκ περισσοῦ νοουμένου τοῦ κέ ἐγὼ δὲ σοὶ εἴσομαι χάριν. Α. Verba Aristonici non sunt, de re v. p. 9.*

239 "Ηφαιστιος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις
τεύξει — 239: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐκληπτεόν κατὰ συνα-
λοιφήν τὸν κατ' ἀλλὰ τὸν κέ' ἔστι γὰρ "Ηφαιστιος δ' ἐμὸς
πᾶσι τεύξει, ὥστε περισσὸν νοεῖσθαι τὸν κέ' Ὀμηρικῶς. A.
Cf. p. 9.

242 προσεφώνες νήδυμος ὕπνος: ἡ διπλῇ ὅτι νή-
δυμος οὐκ τῷ ὦ. A. Propter eandem causam notaverat.

253 νήδυμος ἀμφιχυθείς: cf. ad B 2.

260 τὴν (νύκτα) ἰκόμην φείγων: ἰκέτευσα. BL. ἰκό-
μην hoc loco pro ἰκέτευσα dictum esse, verisimile est notatum
fuisse: cf. ad X 123. L.

265 εὐρύοπα Ζῆ —

ν' ὥς 'Ηρακλῆος περιχώσατο: Nota fuit propter hanc
rationem dirimendi: Ω 331.

267 Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων: ἡ διπλῇ ὅτι δύο
γενέσεις Χαρίτων ὑποτίθεται, πρεσβυτέρας καὶ νεωτέρας·
διὸ συγκριτικῶς λέγει ὀπλοτεράων (Ar. 183). A.

272 χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ δύο τῷ ἑτέρῳ
χρῆται. ABD.

274 μάρτυροι ὧς οἱ ἐνερθε θεοί: ἡ διπλῇ περιε-
στιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος μάρτυρες γράφει, ἀγνοῶν ὅτι μάρ-
τυροι λέγειν δεῖ ἀκολούθως τῷ μάρτυρος (cf. ad H 76). A.
Cod. μάρτυρος — μάρτυροι. Corr. L.

θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας

279 τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέον-
ται: ἡ διπλῇ ὅτι τοὺς περὶ Κρόνον θεοὺς ὑποταρταρίους
προσαγορεύει (Ar. 176). πρὸς τὸ ὀπνότε μιν ξυνδῆσαι
'Ολύμπιοι (A 399), ὅτι οὐ τοὺς περὶ Κρόνον λέγει Ὀλυμ-
πίους. A. Ar. 191 et Addenda.

283 Ἰδην δ' ἰκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,

Λεκτόν: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ Ἰδης εἰς
Λεκτόν· καὶ Ἰδην δ' ἔκανε πολυπίδακα Γάργαραν
(Θ 47) καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Θ 363) τὸ ὅμοιον· ἡ δ' ἄρα Κύ-
προν ἔκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ εἰς Πάφον. A.
De accusativo pro genetivo v. p. 26., de ommissa εἰς p. 26.

288 μακροτάτη πεφνυῖα (ἐλάτη) δι' ἡέρος αἰθέρ'
ἔκτανεν: ἡ διπλῇ ὅτι καθ' Ὀμηρον ἀήρ ὁ ἀπὸ γῆς μέχρι
νεφῶν τόπος· ὁ δὲ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος αἰθέρ, καὶ ὁμωνύ-

μως τῷ αἰετημένῳ οὐρανός. διὸ τὰ νέφη λέγει πύλας οὐ-
ρανοῦ (Ar. 167). A.

301 εἴη. ἔρχομαι ὁψομένη κτλ. (repetiti ex 200—202)
in Ill. dicuntur ἀθετεῖσθαι. Quod si verum est, certe non
ob hanc causam rejecti fuerunt quam hi tradunt, ὡς ἀμβλύνον-
τες τὴν ἐπιθυμίαν Διός.

304 τοὺς εἰμ' ὁψομένη κτλ. 305. 306: ἀθετοῦνται
στίχοι γ', καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι πρὸς μὲν Ἀφρο-
δίτην δεόντως λέγονται (205—7), πρὸς δὲ τὸν Δία οὐκ ἐστὶ·
οὐ γὰρ προσεδεῖτο προφάσεως, ἔχουσα τὸν κροτὸν ἱμάντια.
καὶ τὰχ' ἂν συνεφώρμησεν αὐτῇ· οὐ δεῖ οὖν παρακινδυ-
νεῖσθαι. A.

315 οὐ γὰρ πῶ ποτε μ' ὦδε θεῶς ἔρος οὐδὲ γυναικός
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν,
317 οὐδ' ὅποτε ἤρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο κτλ.

327 οὐδ' ὅποτε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς.

315: ἡ διπλῇ ὅτι ἐξαρκεῖ τὸ κεφαλαιωδὲς εἰπεῖν· τὸ δὲ
ἐν ὀνόματι ἐπιφέρειν ἐνέκοπτε μᾶλλον ἢ ἐπειθεν. A.

317: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ οὐδ' ὅποτε Λητοῦς ἐρι-
κυδέος (327) ἀθετοῦνται στίχοι ια', ὅτι ἄκαιρος ἡ ἀπα-
ρίθμησις τῶν ὀνομάτων· μᾶλλον γὰρ ἄλλοιτροῖο τὴν Ἥραν
ἢ προσάγεται. καὶ ὁ ἐπειγόμενος συγκοιμηθῆναι διὰ τὴν τοῦ
κροτοῦ δύναμιν πολυλογεῖ. καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. A.

οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θύβη,
324 ἢ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερὸφρονα γείνατο παῖδα: ὅτι
ἔχει τι Ὀμηρικόν· πρὸς γὰρ τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκε. A.

338 ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν

"Ἡφαιστος — 338: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ Διὸς καὶ Ἥρας
καθ' Ὀμηρον ὁ Ἡφαιστος. καὶ νῦν μὲν ἴσως τις ἐρεῖ ἀμ-
φιβολίαν εἶναι· ἐν Ὀδυσσεΐα δὲ (9 312) σαφῶς λέγει ὁ
Ἡφαιστος, ὁ δὲ Ἡσίοδος ἐκ μόνης Ἥρας. A. Ar. 186.

354 βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος
ὑπνος: ἡ διπλῇ ὅτι σὺν τῷ ν νήδυμος. A. Cf. ad v. 242, 253.

366 ἀλλ' ὁ μὲν (Hector) οὕτω φησὶ καὶ εὐχεται: ἡ
διπλῇ ὅτι Ζηρόδοτος γράφει καὶ ἔλπεται. ἀρμόζει δὲ τῷ
προσώπῳ τὸ εὐχεται, καυχᾶται. A.

376 ὅς δ' ἐκ' ἀνῆρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὦμῳ
χείροσι φωτὶ δότιω, ὁ δ' ἐν ἄσπίδι μείζονι δύτω.

376: οὗτος καὶ ὁ ἐξῆς ἀθειοῦνται, ὅτι γελοῖον μὴ τὰ ἀρμόζοντα ἀναλαμβάνειν, ἀλλὰ μείζονα εἰς ἐμπόδισμον τῆς χρήσεως. τὸ τε μενεχαρμὸς φησιν οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής [τὶ οὖν ἐστὶ τὸ τοῦ δ' Ἀντίλοχος μενεχαρμῆς (N 396)]; Ζηρόδοτος δὲ προηθέτει. (Cf. ad 382). A. Verba inclusa desunt apud Villoisonem.

τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ
380 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.

379: συλληπτικῶς τὸ οὐτάμενοι Διομήδης γὰρ βέβληται (Ar. 63). V.

382 ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρη δὲ χείρονι δόσκεν: ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος ὁ στίχος τοὺς προκειμένους ἀναιρεῖ (376, 377). βελτίονα μὲν γὰρ τῇ κατασκευῇ ἐνδέχεται ἀναλαμβάνειν, μείζονα δὲ οὐ. A.

δὴ ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
390 κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαιδίμος Ἐκτωρ.

ἦτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.

389: οὕτως διὰ τοῦ αἰ γραπτέον τάνυσσαν. A. Aristonico hoc tribuimus propter γραπτέον. Et dixerat sine dubio cur haec lectio ab Aristarcho praelata esset.

391: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν (Ar. 13). A.

394 οὔτε θαλάσσης κύμα τόσον βοᾶ ποτὶ χέρσον,

396 οὔτε πυρὸς τόσος γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο,

398: οὔτ' ἄνεμος τόσος γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν—

394: ἡ διπλῇ περιστιγμένη, ὅτι Ζηρόδοτος τούτων τῶν ὁμοιώσεων τὴν πρώτην τρίτην τέταχεν. ὁ δὲ Ὅμηρος τὰ ἐπιτατικώτερα ὕστερα λέγει· πάντων δὲ ἐπιτατικώτερον ἄνεμον φορά, ἥ τις καὶ τὰ ἄλλα κινεῖ, θάλασσαν καὶ πῦρ. A. ὕστερα inseruimus.

402 Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαιδίμος Ἐκτωρ: ὅτι πρόθεσις παρῆται καὶ πτώσις ἥλλακται, ἀντὶ τοῦ ἐπ' Αἴαντα. A. Cf. p. 24.

τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,

405 ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροῦλου

τὼ οἱ ἑυσάσθην τέρενα χροῖα. χώσατο δ' Ἐκτωρ.

405: ὅτι καὶ τὰ ξίφη καὶ τὰς ἀσπίδας ἐκ τελαμώνων ἀγῆπτον· διὸ δύο. A. Ar. 194.

400: ἡ διπλῇ ὅτι χώσατο νῦν συνεχύθη (Ar. 147), καὶ οὔτε αὖτε αἰσώματος ὁ Αἴας καθ' Ὁμηρον· εἰ γὰρ μὴ οἱ τελαμῶνες ἐκείνησαν, ἐκρώθη ἄν. Α. Cf. V. ad 404, Ar. 180.

410 τὸν δ' οὐκ ἔχει θρόνος, ὅς κεν ἰδῇται: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἀντικείμενον δεῖ ὑπακούειν, ἀλλὰ θεός (Ar. 14). Α.

418 ὡς ἐπεὶ Ἐκτορος ὠκὺ χαμαὶ μένος ἐν κορυφαίῃσι: ἡ διπλῇ ὅτι ὠκὺ γραπτεόν εἴτε ἐπιθετικῶς εἴτε κατὰ μεσότητά ἀντὶ τοῦ ὠκέως, ὡς ὁξὺ δὲ κωκύνσασα (Σ 71). Α. Cf. p. 29.

421 οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἰάχοντες ὡς ὀρέγοντες, ὅθιν βαρυντοῖν δεῖ ἰάχων ὡς ὀρέγων. Α. Ar. 315.

424 οὐτάσσει οὐδὲ βαλεῖν: ἡ διπλῇ ὅτι διαστέλλει τὸ οὐτάσσει καὶ βαλεῖν. Α. Ar. 62.

ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔξον ἐυρρεῖος ποταμοῖο

434 Ξάνθου δινέεντος: ἡ διπλῇ ὅτι μὴ προσουστήσας εἰ ὁ Ξάνθου ποταμὸς καλεῖται, ὡς πρὸς εἰδότης κέχρηται τῷ ὀνόματι. Α.

439 βέλος δ' ἐτι θυμὸν ἐδάμνα: ὅτι βέλος τὸν βεβλημένον τόπον. Α. Ar. 70.

442 ἐνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ τοιοῦτοι τόποι ἐπλάνησαν τὸν Ζηρόδοτον, ὥστε δεῖσθαι χωρὶς τοῦ δ' Ὀϊλῆος. Α. Ar. 180.

463 λικριφίς αἰξας: ἡ διπλῇ ὅτι δις κέχρηται τῇ λέξει, νῦν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (τ 451). σημαίνει δὲ πλάγιος ὀρμήσας, ἀπὸ τοῦ λέρης, κατὰ κοινωνίαν τῶν συμφώνων. Α.

477: ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῶς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας (Α 37) ὅτι ἐστὶν ὑπερμαχεῖς. Α. ὅτι L. pro ὅ.

ἵνα μὴ τι κασιγνήτοιο γε ποιήῃ

δηρὸν αἴτιος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὖχεται ἀνῆρ

485 γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντιπέφρακε τὸν γνωτὸν τῷ κασιγνήτῳ σαφῶς· ἐστὶ γὰρ ἀδελφός (Ar. 152). Α.

ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών,

500 πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΰδα: ἡ διπλῇ ὅτι ἀναγνόντες τινὲς φη κώδειαν ὑφ' ἐν, ἔν' ἢ ὡς κώδειαν, προσεπέταξαν τὸν ἡδαιτημένον. οὐδέποτε δὲ Ὁμη-

ρος τὸ φη ἀντὶ τοῦ ὡς τέταχεν. ἴσως δὲ καὶ Ἀντίμαχος ἐντεῦθεν ἐπλανήθη φη γέρον οἷσιν (γεράνοισιν? Bekk.) εἰπών. δεῖ δὲ ἔξωθεν προσλαμβάνειν τὸ ὡς, καὶ ἀθετεῖν τὸν στίχον· ταυτολογίαν γὰρ περιέχει. A. Et propter significationem verbi φράζειν cf. Apoll. lex 165 ubi l. 12 cum l. 10 conjungenda Ar. 93 L.

509 ἀνδράγρῳ Ἀχαιῶν: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (?) ἅπαξ εἶρηκεν ἀνδράγρια. A.

516 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἐπειθ' Ὑπερήνορα ποιμένα λαῶν οὔτα κατὰ λαπάρην — 516: ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος ἴσως ἐστὶν Ὑπερήνωρ, οὗ μέμνηται κατὰ τὴν πρὸς Εὐφορβον σύστασιν Μενέλαος· οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίῃ Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο ἧς ἧβης ἀπόνηθ' ὅτε (P 24). ἀλλὰ νῦν τούτων τῶν λόγων οὐ μέμνηται, κατ' ἐπιδρομὴν ἐκφέρων τοὺς ἀνηρημένους. A.

518 κατ' οὔτα μένην ὠτειλήν: ἡ διπλῇ ὅτι παρατυμολογεῖ τὴν ὠτειλὴν ἀπὸ τοῦ οὔτασε. ABL. Ar. 69, 70.

522 ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρση: ὅτι οὐ λέγει τρεσσάντων δεισάντων, ἀλλὰ φυγόντων· τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες (N 515). A. Ar. 91.

EIS THN O.

1 αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν: ἀντὶ τοῦ διὰ σκολόπων καὶ τάφρου, ὡς τὸ διὰ τ' ἔντα καὶ μέλαν αἶμα (K 298). AD. Cf. p. 21.

τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὅπισθεν

8 Ἀργεῖους, μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήνησεν. ἔνεκα δὲ σαφηνείας ἐπανάλαβε τοὺς Ἀργεῖους. A. Ar. 13.

10 ὁ δ' ἀργαλέω ἔχετ' ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων (Hector)

αἶμ' ἐμέων, ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.

10: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὸ πλήρες ἐκκληπιέον κῆρ, εἴτα ἀπινύσσων, τὸ κέαρ ἀπινυτῶν. A.

11 αἶμ' ἐμέων: ἡ διπλῇ — πρὸς τὸ αἶμ' ἀπέμασσε (Ξ 437) τοῦτο ἂν τις σημειώσαιτο. A.

Ο.

οὐ μιν ἀφαιυρότατος: ὅτι τὸ ἐναντίον ὑπακουσιέον, ἀλλ' ἰσχυρότατος (Ar. 14). οὐ γὰρ ἐκ πλήρους ἀποδεδωκεν, ὡς ἐστὶ τοῦ δὲ φίλος, οὐ γὰρ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν ἐμμεναι ἀλλ' ὄριστος (ρ 415). Α.

ἢ μάλα δὴ κακότεχνος ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἡρη,

15 Ἐκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.

14 ἀμήχανε: ἢ διπλῇ ὅτι δύο σημαίνει ἢ λέξεις, ἥτοι μὴ δυναμένη μηχανὴν εὑρεῖν, ἢ πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μηχανή-σασθαι ὅπερ καὶ θέλει εἰπεῖν. Α. Ar. 149.

15: ἢ διπλῇ ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ Ζεὺς δῖον τὸν Ἐκτορα καὶ ἐξῆς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς ἄλλα δῖαν (161), πρὸς τὸ μὴ ὑποσχεῖσθαι τὰ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 65) πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεΐοισι λαθοίμην; Α.

οὐ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν

21 ἐκρέμω. ἡλίοστον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμ-πον: ἢ διπλῇ ὅτι ἐκ δυεῖν τόπων, τούτου τε καὶ τοῦ κατὰ τὴν Α βιβλιοφθίαν (587), ὁ ποιητὴς τῆς Ἡφαίστου ῥίψεως καὶ τῶν Ἦρας δεσμῶν πληροῦται μῦθον Α. Ar. 168.

ἢ διπλῇ ὅτι μακρὸς ὁ Ὀλυμπος ὡς ὄρος: τὸν δὲ οὐρα-νὸν εὐρὺν καλεῖ Β (etiam Vill. — potius, opinor, Α. L.).

ὃν δὲ λάβοιμι

23 ῥήπτασθον τεταγῶν ἀπὸ βηλοῦ: ἢ διπλῇ ὅτι κατὰ ἀνταίε λέξεσι κέχρηται κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τόπους (cf. Α 591). Α.

36 ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν

41 μὴ δὲ ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων

42 πημαίνει Τρωάς τε καὶ Ἐκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει.

41: ἢ διπλῇ ὅτι παρακείμεναι τὸν ὄρκον: οὐ γὰρ διὰ τὴν αὐτῆς βούλησιν ὁ Ποσειδῶν τοῖς Ἑλλήσι βοηθεῖ (cf. V ad Σ 241, BL ad Ξ 355 L.), αὐτὴ μέντοι συνεργεῖ κοιμή-σασα τὸν Δία. καὶ ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις ἢ μὴ ἀντὶ ἀρνήσεως τῆς οὐ (cf. p. 35.). Α. καὶ ante κοιμήσασα delevi. L.

55 Ἴδριν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον, ὄφρ' ἢ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχίτωνων ἔλθῃ κτλ.

56: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ λισσομένη τιμῆσαι (77) ἀθαιτοῦνται οἵτινες κβ', ὅτι οὐκ ἀναγκαίως παλλιλογεῖται περὶ τῶν ἐξῆς ἐπιεσαχθισμένων, καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν εἰσιν

Ο.

εὐτελείς· καὶ ὅτι ὡς ἐπίπαν πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπαντᾷ, νῦν δὲ πρὸς τὸ πρότερον ἀπῆντηκεν ὁ φθ' ἢ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιοῶν. (Ar. 13). ψεύδος δὲ καὶ τὸ φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήισι πέσωσι Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος (63). οὔτε γὰρ παραγεγόνασιν ἕως τῶν Ἀχιλλέως νεῶν, οὔτε τὸν Πάτροκλον ἀνέστησεν ἐπὶ τὸν πόλεμον ὁ Ἀχιλλεύς. καὶ τὸ πέσωσιν οὐχ Ὀμηρικόν· μᾶλλον γὰρ ἐκείνος (non ἐκείνοις ut edd. L.) τὸ ἐμπεσεῖν ἐπὶ τοῦ ἐνοεῖσθαι τίθουσιν· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι (M 125 — cf. ad I 235 A 284 M 107 P 639 L). ἡ δὲ παλίωξις οὐχ Ὀμηρικῶς παρείληπται· οὐ γὰρ λέγεται οὕτως ψιλῶς παρ' αὐτῷ ἢ φηγῆ, ἀλλ' ὅταν ἐκ μεταβολῆς οἱ πρότερον φεύγοντες διώκωσι· σαφῶς γὰρ ἐν ἄλλοις φησὶν εἰ δὲ χ' ὑποτρέψω καὶ (sic pro ὑποοτρέψωσι) παλίωξις δὲ γένηται (ib. 71). αὐσύνηδες δὲ καὶ οὐδετέρως τὸ Ἴλιον νῦν ῥηθέν Ἴλιον αἰπὺν ἐλοιεν. (71)· πάντοτε γὰρ θηλυκῶς λέγει (Ar. 242). ἐν τε τῷ λισσομένη τιμῆσαι (77), φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος ὅτι οὐδαμῇ τὸν Ἀχιλλέα πτολίπορθον εἶρηκεν, ἀλλὰ ποδάρεη καὶ ποδώκη. A. Vix videtur extricari posse ex his reliquiis, quid Aristarchus de πτολίπορθος Ἀχιλλεύς docuerit. Nunc πτ. Ἀχ. est Θ 372 O 77 Φ 550 Ω 108. Ex his locis dupes Θ 372 et O 77 (utrobique est hic versus λισσομένη τιμῆσαι Ἀχ. πτ.) aliis accidentibus indiciis pro spuriis habuit. Restabant igitur duo. Quomodo igitur ad Φ 550 Aristonicus observat: ἡ διπλῇ ὅτι πλεονάζει ἐπ' Ὀδυσσεώς τὸ πτολίπορθος (cf. ad B 278) — νῦν δὲ ἄπαξ ἐπ' Ἀχιλλέως, et hic οὐδαμῇ, quod jam Eustathius hoc loco legit? Non poterit dubitari quin οὐδαμῇ falsum sit, per errorem ortum, eo opinor quod Aristarchus dixerat: οὐδ' Ὀμηρικόν ἔθος τὸ εἰπεῖν πτολίπορθον τὸν Ἀχιλλέα; quo non excludebatur semel vel iterum tamen inveniri. Praeterea autem suspicio oritur, Ω 108 secundam partem versus illa aetate aliter lectam esse; nam nota Φ 556 ita expressa videtur ut ad semel dictum πτολίπορθον Ἀχιλλέα. L.

63 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήισι πέσωσιν
Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἐταῖρον.

63. 64: ἀθεοῦνται ὅτι ψεύδος. A. V. ad 56.

69 ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν

O.

αὐτὸν ἐγὼ τεύχοιμι — 69: ἡ διπλῇ σὺν ἀστερίσκῳ, ὅτι οὐχ Ὀμηρικῶς ἢ παλιῶς. A. V. ad M 71. ἡ διπλῇ σὺν ἀστερίσκῳ falsum est. Aut ἡ διπλῇ σὺν ὀβελῳ (et haec signa textui apposita sunt) aut ἡ διπλῇ σὺν ὀβελῳ καὶ ἀστερίσκῳ, quod verisimile. Tum simul significatum erat, hunc versum expressum esse ex O 601, etiamsi non omnibus isdem verbis. Sed ea ratio inter alios etiam versus est asterisco et contra obelo et asterisco notatos. L.

71 Ἴλιον αἰπύ: σημείωσαι τοῦτο ὅτι οὐδετέρως τὸ Ἴλιον ἐνθάδε φησὶ μόνον. διὸ καὶ ἀθετεῖται ὁ στίχος οὐτος. D. Verba Aristonici paullulum mutata. L.

79 βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρόν Ὀλυμπον: Ζηνοδότος βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων: ἀπὸ ἴσου γὰρ ἐπὶ τὸ ἴσον ἢ διόδοτος. V. Sunt haec ex Aristarcheo fonte. Aristarchus, non Zenodotus, scripsit ἐξ: v. A 196 et O 169. L. Ceterum Juno (nam de ea sermo est) postea in Idam redit: quod non diserte dicitur, sed ex consequenti cognoscitur: Π 431 (Ar. 356 sq.).

80 ὡς δ' ὅτ' ἂν αἶψα νόος ἀνέρος —

83 ὡς κραιπνῶς μεμανία διέπτατο πότνια Ἥρη.

80: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ θεῖον τάχος τῆς ἐπιπτήσεως τῶν τόπων τῇ κατὰ διάνοιαν κινήσει ἀντιπαρέσθηκεν ὑπερβολικῶς, καὶ ὅτι τὸ παροιμιακόν, τὸ διέπτατο δ' ὥστε νόημα ἐν τε τούτων καὶ τῶν κατὰ τὴν Ὀδυσσειαν (η 36) σύγκειται: τῶν νέες ὡκεῖται ὥσερ πτερὸν ἢ νόημα, οὐκ ὦν παρ' οὐδενὶ ποιητῇ. A. An noverat scut. Herculis 222? Cf. hymn. Apoll. 186, 448. L. Ceterum initium sic scriptum fuit: ὅτι τὸ κατὰ διάνοιαν θεῖον τάχος τῆς ἐπιπτήσεως τῶν τόπων τὸ κατὰ κίνησιν ἀντιπαρέσθηκεν κτλ: Corr. L.

86 πάντες ἀνήξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν: Ἀρίσταρχος σημειοῦται ὅτι οὕτως μόνως γραπτέον δέπασσιν· φησὶ γοῦν ἐν τοῖς ἐξῆς· Θέμισσι δὲ καλλιπαρήῳ δέκτο δέπας (87). ἐν ἐνίοις δὲ κάλεόν τέ μιν εἰς ἑκάστος, οὐκ εὖ· ἰδίαν γὰρ ἔχει καθέδραν· πῶς οὖν πρὸς ταυτὸν ἑκάστος καλεῖ; ἐπὶ μὲν τῆς Ἰριδος ἀρμόζει τῆς πρὸς τοὺς ἀνέμους παραγεγοννίας (Ψ 203). ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐπέεσσι γραπτέον· ἐπιδίδωσι γὰρ ἡ Θέμις αὐτῇ τὸ ποτήριον. ὁ δὲ Θράξ Διοτύσιος παρακείσθαι φησὶ τὸ σημεῖον ὅτι διὰ παντὸς τοῖς θεοῖς συνίστησι πίνοντις καὶ ταύτην ἀρίστην

Ο.

διαγωγὴν ἔχοντας, πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ (ι 5). — ταῦτα ὁ Δίδυμος τῷ Ἀριστονίκῳ (Bekk. ταῦτα ὁ Δ. ὁ Ἀ.) λέγει περὶ τῆς γραφῆς δέπασσι (nam illud de causa diples et Dionysio Thrace Didymus ut decet non tangit L.) A. Hoc totum posuimus, quia quid utrique debeatur distinguere non potest.

87

Θέμιστι δὲ καλλιπαρῆῳ

δέκτο δέπας 87: ὅτι πτώσις ἤλλακται καὶ πρόθεσις παρῆται, ἀντὶ τοῦ παρὰ Θέμιδος. A. Cf. p. 25.

94 οἶος ἐκείνου (Jovis) θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὑπερφίαλος νῦν μὲν ἐπὶ ψόγον, ὁ ὑπέροπονδος, βέλτιον δὲ ὁ ὑπέροπερος· ἐν ἄλλοις δὲ ἐν τάξει ἐγκωμίον· οὐκ ἀγαπᾷς ὃ ἐκῆλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν (φ 289), ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῖς. A. Ar. 148.

119 ὡς φάτο (Mars) καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε ζευγνύμεν — 119: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ Δεῖμῳ καὶ Φόβῳ (cf. p. 24), καὶ ὅτι ἐντεῦθεν ἡ πλάνη γέγονε τοῖς δεξαμένοις Δεῖμον καὶ Φόβον ἵππων ὀνόματα. εἰσὶ δὲ Ἀρεως υἱοί· ἐν ἄλλοις γὰρ ῥητῶς φησί, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱός (N 299). — τὸ δὲ γένος τῆς ἀμφιβολίας ἔστιν εὐρεῖν καὶ ἀλλαχῇ· τὸν δὲ τ' ἄνδρα ἐλεῖν καὶ εἰς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν (E 118)· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (γ 24) αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, ὅπερ ἀγνοήσαντες τινες ἔγραψαν νέῳ ἀνδρί. A. Ab τὸ δὲ γένος jam non videtur Aristonici cum propter colorem: quod redit fusius ad id quod intelligentibus significaverat, ὅτι ἀντὶ τοῦ Δεῖμῳ καὶ Φόβῳ; tum propter lectionem, nam pro Aristarchea lectione potius valebit δὸς δὲ τ' ἔμ' ἄνδρα ἐλεῖν propter Apollonium constr. p. 243, cui major fides habenda quam scholio obscuro A ad E 118. L. — De Martis filiis v. Ar. 181 sq.

122 (ἐνθα κ' εἴ τι μείζων —) χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ παραλλήλου (cf. ad N 276) ὡς ἰσοδυναμοῦντα τὸν χόλον καὶ τὴν μῆνιν. A. Ar. 138.

123 εἰ μὴ Ἀθήνη πᾶσι περιδδείασα θεοῖσιν

124 ὦρτο δι' ἐκ προθύρου —

127 — ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἀρηα: ἡ διπλῇ ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως τὰ ἄρθρα λαμβάνει. ὁμοιον δὲ ἐστι

O.

τοῦτο τῷ αὐτάρ Ἀθηναίῃ κόυρη Διός, εἴτα, ἡ δὲ χι-
τῶν' ἐνδύσα Διός (E 733, 736, ubi v.). A. Villois. ἐξ ἐπα-
ναλήψεως recto, Bekk. ἐξ ἀναλ.

138 τῷ σ' οὐ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἱος
ἐγχεῖ ἢ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει υἱος εἰοιο. τοῦτο δὲ
ἐν τῷ περὶ τινος λόγῳ τίθεται· νῦν δὲ πρὸς πρόσωπόν ἐστι,
καὶ δεῖ γράφειν ἐγχεῖ. ἡγήθηκα δὲ τὴν λέξιν· ἔστι γὰρ ἔχος
ἀγαθοῦ, καὶ δοτήρες δάων (9 325). A. Ar. 121.

Ζεὺς σφὼ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅτι τὰχιστα·
147 αὐτάρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διός τ' εἰς ὧπα ἴδῃσθε,
ἔρδειν ὅτι καὶ κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

147. 148: ἀθροῦνται ἀμφότεροι, ὅτι ἀνηθοποιητοὶ εἰσι·
καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐντετεῖλατο ἡ Ἥρα, ὥφειλον ὑπακούειν τῷ
Δί. καὶ λόγον ἂν εἶχεν ἡ ἐντολή, εἰ κεχαρισμένον τι αὐτῇ
ἐπτεῖλλον καὶ μὴ ἐναντίον, ὥστ' ἔδει μᾶλλον παρακαλεῖν
εἰς τὸ παριθεῖν τι τῶν ὑπὸ Διὸς προστασσομένων. A.

153 ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἑσπεφάνωτο: ἡ διπλῇ
ὅτι — Quae sequuntur non sunt Aristonici. Diple fortasse
pertinebat ad ἑσπεφάνωτο. Eustath.: ἰστέον δὲ ὅτι σημειοῦν-
ται οἱ παλαιοί, ὡς Ὅμηρος τῷ ἐκ μεταφορᾶς ὁμοιωμάτων ση-
μαινόμενος εἰδέναι τὸν στέφανον — affert κ 195 et N 736
ubi v. — ὅμως οὐδὲ τις ἐσθήγαγεν ἑσπεφανωμένους. L.

155 οὐδὲ σφωιν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ: ἡ διπλῇ
ὅτι τὸ ἐναντίον ὑπακούσαι δεῖ, ἀλλ' ἀπεδέξατο. A. Ar. 14.

158 βᾶσεν ἴθι Ἴρι ταχεῖα: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἔστιν
ἐπιθετον τὸ ταχεῖα, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταχύως. A. Cf. p. 29.

161 ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἄλλα διαν: ἡ
διπλῇ ὅτι ἀφ' ἐναντιοῦ ὁ Ζεὺς τὴν θάλασσαν διαν εἶρκεν.
A. Cf. ad v. 15.

ἐπεὶ ἐό φημι βίῃ πολὺν φέρετερος εἶναι

166 καὶ γενεῇ πρότερος. τοῦ δ' οὐκ ὅθεται φίλον ἦτορ
ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τὸν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

166: ἀθροῦνται ἀμφότεροι, καὶ ἀστεριόκοι παράκεινται,
ὅτι τοὺς ὕστερον (182) λεγομένους ὑπὸ τῆς Ἰριδος δι' ἐπιεί-
κειαν ἐνθάδε τις μετενήνοχεν· ἀναρμόστως γὰρ ὁ Ζεὺς,
ὥσπερ δεδοικώς καὶ συλλυθῆναι βουλόμενος, εἰξάτω μοι,
φροῖ, καθόσον εἰμὶ προγενέστερος· τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν

O.

δεομένων· καὶ μοι ὑποστήτω ὅσον βασιλεύτερός εἰμι ἢ ὅσον γενεῇ προγενέστερος. (I 160). A. Cf. ad 204.

169 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὁρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν· ἡ διπλῇ περιεσιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐξ Ἰδαίων· ἀρμόζει δὲ μᾶλλον κατ' Ἰδαίων· κατὰ βασιν γὰρ δηλοῖ (Cf. ad A 196). A.

170 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτήται νιφὰς ἢ ἐχάλαζα· ὅτι διέσταλκε νιφάδα καὶ χάλαζαν. A. Cf. ad K 6.

183 ἴσόν οἱ φάσθαι τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ στυγέουσιν ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἐν διαφορᾷ μετάρηται, νῦν μὲν δεδίασιν, ὅταν δὲ εἴπῃ σμερδαλέ' εὐρώεντα, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ (T 65) ἀπὸ τοῦ μισοῦσιν· κατὰ δ' ἐστυγε μῦθον ἀκούσας (P 694) κατεστύγνασεν [ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ πρόσωπον σιγγνότητος]. οἱ δὲ ἀστερίσκοι ὅτι ἐντιϋθεν μετάρηται ἄνω (166) οὐχ ὑγιῶς. A. ἐν διαφορᾷ μετάρηται est diversis rationibus flectitur in varias significationes. Erunt fortasse qui malint ἐς διαφορὰν sc. σημασίας. Verba ἀπὸ τῆς — σιγγνότητος aliena sunt. L.

189 τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται· ὅτι τὸ πάντα κατὰ παρολκήν, ὥς οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστησαν (H 161). A. Cf. ad Σ 373 Ω 232.

192 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν.

γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.

192 εὐρὺν· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος αἰπύν. τοῦτο δὲ ὄρος ἐπίθετον. A. Ar. 168 not.

193· ἡ διπλῇ ὅτι συναφῆς τῇ γῇ ὁ Ὀλυμπος, ὥς ἂν ὄρος (cf. ad T 58). τὸ δὲ ὅμοιον πεποίηκε καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα· ναιετῶ δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ (ι 21)· κεχώρικε γὰρ τὸ ὄρος τῆς Ἰθάκης, οὐχ ὥς μὴ ὄν ἐπ' αὐτῆς, καθάπερ καὶ τὸν Ὀλυμπον ἐπίγειον ὄντα τῆς γῆς· εἰ γὰρ ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ ἢ μέρους ἐπουράνιον, οὐκ ἂν κοινὸς ἀλλ' ἴδιος τοῦ Διός. AB. Ar. 169.

204 οἷσθ' ὥς πρεσβυτέροισιν ἐρινύες αἰὲν ἔπονται· ἡ διπλῇ ὅτι τοῦτο παρ' ἑαυτῆς προσέθηκεν ἡ Ἴρις. καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐπάνω οὖν οὐχ ὑπὸ τοῦ Διὸς εἴρηται καὶ γενεῇ πρῶτος (166). A.

212 ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ.

Ο.

αἱ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
 "Πορὴ Ἑρμείω τε καὶ Ἑρμείστοιο ἄνακτος
 Ἰλίου πύλαινης περιδύσεται, οὐδ' ἐθελήσει
 ἐκπύσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνῆκτοςτος χόλος ἔσται.

212 ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἴστω τοῦθ' ὅθι νῶϊν (217)

ἀδικοῦνται οἵχοι ΕΒ, ὅτι εὐτελὴ τὰ κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ
 τὰ κατὰ τὴν διάνοιαν. προειπὼν γὰρ νεμεσσηθεὶς ὑπο-
 εἶλω οἷον μεταμεληθεὶς ἐπιφέρει ἀπειλήσω. ὁ τε Ποσει-
 δῶν ἐπιτίθεται ὅτι οὐκ εἰς τέλος φείσεται τῆς πόλεως, ἀλλ'
 ὅσον μόνον ἕνεκα τοῦ τιμῆσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐπαμύνει τοῖς
 Τρωαῖν. τὰ τε τῶν θεῶν ὀνόματα μετενέηροχέ τις ἀπὸ τῆς
 διαμαχίας (Γ 33—36), συναθροίσας τῶν ἐναντιουμένων τοῖς
 βαρβάροις θεοῖς, οὐκέτι ἐπιστήσας ὥς οὔτε τῷ Ἑρμῇ οὔτε
 τῷ Ἑρμείῳ ἐμελεν ἰδίᾳ τὰ τῆς πορθέσεως, ἀλλ' ἕνεκα τῆς
 ἀντικαταστάσεως μόνον παρείληφεν αὐτούς. Α.

225 οἵπερ ἐνερτεροὶ εἰσι θεοί, Κρόνον ἄμφις
 ἐόντι· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οἵπερ νέρτατοι. πρὸς οὐ-
 δὲν δὲ τὸ ὑπερθετικὸν μετακείται· τούτων γὰρ τῶν κατω-
 τέρων κατώτερος οὐδεὶς ἔστιν. ἐνερτέρους δὲ καλεῖ καὶ οὐ-
 ρανίοντας καὶ ὑποσταταρίους καὶ Τιτᾶνας τοὺς περὶ Κρόνον
 θεοὺς. Α. τούτων γὰρ τῶν κατωτέρων scripsi pro eo quod
 erat τοῦ γὰρ κατωτέρου. Ceterum etiam dii superi Οὐρα-
 νίαντες audiunt P 195. — Cf. Ar. 176, 191 et Add.

229 ἀλλὰ σὺ γ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανό-
 εσσαν· ὅτι τοῦ Διὸς ἡ αἰγὶς ὄπλον· Ἀπόλλωνι γοῦν δίδω-
 σιν. Α. Ar. 192.

230 τὴν μάλ' ἐπισσείων φοβέειν ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω ἐκατηβόλε φαίδιμος Ἔκτωρ·
 τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγριε μένος μέγα, τόφρ' ἂν
 Ἀχαιοί

φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκωνται.
 κείθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι ἔργον τε ἔπος τε,

235 ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.

230: ἥρωας καλεῖ, καὶ οὐ μόνον τοὺς βασιλέας, ὥς
 Ἰστροφ. Α. Ar. 108.

231: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ (235) ὥς κε καὶ αὖτις
 Ἀχαιοὶ ἀδειοῦνται οἵχοι πέντε, ὅτι ἄκαιροι οἱ λόγοι, ἐπὶ

Ο.

τοσοῦτον ἔγριρε τὸν Ἑκτορα ἕως ἐπὶ τὰς ναῦς φύγωσι· μετὰ δὲ ταῦτα ἐγὼ βουλευόσομαι ὥς δεῖ τοὺς φεύγοντας ἀναπνεύσαι. καὶ ἄκαιρος ἡ πρόρρησις καὶ οὐ κεχαρισμένη τῷ Ἀπόλλωνι. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἡθετοῦντο. Α.

νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν,

241 ἀμφὶ ἔ γινώσκων ἐτάρους· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ γινώσκων ἴσον ἐστὶ τῷ ἀναλεγόμενος καὶ ἀναμιμνησκόμενος τῆς ἐκάστου ὕψεως, οὐκ ἐκ προχείρου γινώσκων, ἀλλ' οἶον ἀναγνωρίζων. Α.

252 ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ· ἡ διπλῇ ὅτι αἶον ἀντὶ τοῦ ἐπησθόμην, τοῦτο δὲ ἐστὶ, τῆς ψυχῆς μου ἦψατο. καὶ ἐν ἄλλοις (A 532) τοὶ δὲ πληγῆς αἶοντες, ἐπαισθόμενοι τῆς πληγῆς· τῷ εἶδει τὸ γένος. Α. Αr. 150.

259 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους· δοτικὴ ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὥς τὸ ἐπ' ἀνθρώποις εἰαρινοῖσιν (B 89). L. Cf. p. 23.

ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνην δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κερραίνων,

265 εἰωθὼς λούεσθαι ἐν ῥεῖος ποταμοῖο, κυδιόων· ὕψου δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις αἰσσοῦνται· ὁ δ' ἀγλαῖῃσι πεποιθὼς, ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἦθεα καὶ νομὸν ἵππων·

ὥς Ἑκτορ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.

265: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ῥίμφα ἐ γούνα φέρει (268) ἀθετοῦνται στίχοι δ', καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι οἰκειότερον ἐπ' Ἀλεξάνδρου (Z 508)· καὶ τὸ τῆς καλλονῆς καὶ τὸ τῆς ὅλης μορφῆς καὶ τὸ τῆς στάσεως τοῦ ἵππου πρὸς τὸν ἐν θαλάμῳ διατετριφὸτα ἀντιπαράκειται, ἢ τε κατὰ τὴν αἰφνίδιον ἐξόρμησιν ὁμοιότης. καὶ τὸ κυδιόων, ὕψου δὲ κάρη ἔχει (266) ἐφ' Ἑκτορος τοῦ ἀρτίως ἐαυτὸν ἀνιστῶντος ἐκ τῆς λιποθυμίας οὐχ ἀρμόζει. τοὺς μέντοι προκειμένους τῶν ἡθετημένων δύο στίχους δεῖ μένειν, πρὸς οὓς καὶ ἡ ἀνταπόδοσις γίνεται. Α.

288 ἡ θῆν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου—: ὅτι τὸ θῆν ἀντὶ τοῦ ὄντως πον. Α. ? Diple est ad textum.

οὐ γὰρ ἄτερ γε

293 Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵσταται (Hector)

Ο.

ὥδε μενοιρῶνι ὅτι πρόμος σαφῶς ὁ πρόμαχος. Α. Ατ. 109.

305 ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο· ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σῆμα ὅτι πληθυντικῶς ἀπῆντηκεν. Α. Cf. p. 16.

310 (αἰγίδα) Ἥφαιστος Αἰὲ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν· ἡ διπλὴ ὅτι σαφῶς Αἰὲ ἐσκεύασται ἡ αἰγίς, καὶ οὐκ ἔστιν Ἀθηνᾶς, καθὼς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ λέγουσιν. Α. Ατ. 192.

316 πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν· ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ χρόος λευκοῦ. Α. Cf. p. 21.

330 Ἐκτωρ μὲν Στιχίον καὶ Ἀρκεσίλαον ἐπεφνεν, τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων· ἡ διπλὴ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκεν· ὁ γὰρ Ἀρκεσίλαος ἐστὶ Βοιωτός. Α. Ατ. 13.

Μενέλαος δὲ Μέδοντα καὶ Ἰάσον ἐξεγράριξεν.

333 ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θεῖοιο

ἦτορ Μέδων· ἡ διπλὴ, ὅτι τὸ Ὀϊλεύς σὺν τῷ ο, καὶ ὅτι πρὸς τὸ πρότερον ἀπῆντηκε παρὰ τὸ ἔθος, καὶ ἐξ ὀνόματος ἐπανέλαβεν. Α. Ατ. 180.

336 γνωτὸν μητρυνῆς Ἐριώπιδος· ἡ διπλὴ ὅτι γνωτὸς ὁ ἀδελφός (Ατ. 152), καὶ Ἐριώπιδος ὄνομα κύριον. Α.

Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὔσας·

347 νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, εἴαν δ' ἔναρα βροτόεντα· ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπισσεύεσθον. συγχεῖται δὲ τὸ θυικὸν κατὰ πλειόνων τασσόμενον. Α. Cf. p. 15 not.

οὐδέ νυ τόν γε

350 γνωτοὶ τε γνωταὶ τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέρου.

350 λελάχωσι· ἀντὶ τοῦ λαχεῖν ποιήσωσιν. ABV. V. ad E 37 Θ 328 K 343.

351· ἡ διπλὴ ὅτι ἐνεσιῶτι ἀντὶ μέλλοντος κέχρηται, ἐρύουσιν ἀντὶ τοῦ ἐρύουσιν. AB. Cf. p. 6.

προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων

356 ῥεῖ ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων· ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χερσίν· εὐλογώτερον δὲ μὴ κατακύνειν τὸν θεόν, ἀλλὰ τοῖς ποσὶ συγχεῖν. Α.

376 μὴδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς·

ἡ διπλῇ ὅτι πτωχοῖς ἡλλακται καὶ πρόθεσις παρῆται ἀντι-
τοῦ ὑπὸ Τρώων. Α. Cf. p. 24.

377 ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, μέγα δ' ἔκτυπε μη-
τίετα Ζεύς: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γρά-
φει μέγα δ' ἔκλυε. οὐχ ὑπήκουσε δὲ αὐτοῖς ὥστε πεισθῆ-
ναι. ἀλλὰ κατ' αὐτῶν ἐγένετο — Α. Excidit ut videtur ἡ
βροντή vel τὸ τέρας.

385 ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνησι μάχοντο
ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν, οἱ μὲν ἄφ' ἵππων,
οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάνων ἐπιβάντες.

385: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς μάχης ὅτι οἱ μὲν
ἐπιβεβηκότες ταῖς πρύμναις τῶν νεῶν, οἱ δὲ ἀποστρέψαντες
τὰ ἄρματα ἐπὶ τῶν δίφρων, ἢ ἢ ἀπ' ἴσου (v. ad 449). Α.

393 ἥστο τε καὶ τὸν ἔτερεπε λόγοις: ἅπαξ ἐνταῦθα
ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ λόγοις. Α. Sine dubio addiderat: καὶ ἅπαξ
ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα (α 56).

403 τίς δ' οἷδ' εἰ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω:
ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶρηκεν, αὐτῷ τὸν θυμὸν ὀρίνω, ἀντὶ
τοῦ εἰ αὐτοῦ τὸν θυμὸν ὀρίναιμι. Α. [παρέλκει δὲ ὁ κέν.
V. Cf. p. 12 et de dativo pro genitivo p. 22.

405 τὸν μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντα πόδες φέρον' αὐτὰρ
Ἀχαιοί

Τρώας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύ-
ναντο

πανροτέρους περ ἑόντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν.

405: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον, οὐκ αὐτὸς
τοὺς πόδας. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα (Z511)
ρίμφ' εἰ γούνα φέρει. Α.

407: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς οἱ Τρῶες ἐλάττωτες συνίσταν-
ται τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν ἐπικουρῶν ἐξεληλυθότων. Α.

414 ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο νέεσ-
σιν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τούτου διεσκέυασται (Ar. 351) ὁ τῆς τει-
χομαχίας στίχος (M 175) ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλησι μάχην
ἐμάχοντο πύλῃσιν. Α. Ar. 130 not.

416 τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον — Et hinc
et ex v. 494 apparet, tenebris oculos pugnantium nequaquam
offusos esse: unde ii versus reiciendi (vss. 668 sqq.) quibus
Minerva dicitur caliginem remove.

Ο.

419 *ἐνθ' οὐα Κλυτίοιο Καλήτορα παίδιμος*
Αἶασι ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος ὁ Κλυτίος ἐστὶν ἀδελφὸς Πριά-
μου· *Αναρίδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πρίαμον*
Αἶρμον τε Κλυτίον τε (T 238). Α.

428 *νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα*: ἡ διπλῇ ὅτι ἀγῶνι τῷ
ἀσφολισμῷ τῶν νεῶν, ὃ ἐστὶ τῷ ναυσιάθμῳ (Ag. 152). Α.

432 *ἄνδρα κατέκτα Κυθήριοι* ζαθέοισιν: ἡ
διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ ἐν (cf. p. 25)· ἐστὶ γὰρ ἐν Κυθήροις.
καὶ ὅτι ἀπόδειξις τοῦ συνεσταλμένως ἐκφέρειν τὸ κατέκτα
καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (λ 409) ἔκτα σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ. Α.

437 *Τεῦκε πέπον, δὴ νῶιν ἀπέκτατο πιστὸς ἐταῖρος*
Μαιτορίδης, ὃν νῶι Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα
ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν.

437, 438: ἡ διπλῇ ὅτι παραλλήλως καὶ διδασκαλικῶς ἡ
διαφορὰ τοῦ νῶιν καὶ νῶι. Α. Cf. ad N 276.

439 *τοκεῦσιν*: ἡ διπλῇ περιστιγμένη ὅτι Ζηρόδοτος
γράφει τέκεσιν, οὐχ ἀρμόζει δὲ τοὺς περὶ τὸν Αἶαντα
εἰσὺς ὄντας λέγειν τέκεσιν· πρὶν γὰρ παιδοποιῆσαι (cod.
παιδοποιήσουσιν) ἐστρατεύσαντο. Α.

441 *τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων*: ἡ διπλῇ
ὅτι τόξον λέγει οὐ τὸ σκεῦος τὸ πολεμικόν, ἀλλὰ τὴν τοξί-
κην τέχνην. Α. Cf. ad B 827 A 110.

445 *καὶ ὃ ἔβαλε Κλειτον Πεισήγορος ἀγλαὸν νιόν*,

448 *τῇ γὰρ ἔχ' ἢ ῥα πολὺ πλεῖστα κλονέοντο φά-*
λάγγες,

"Εκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· *τάχα δ' αἰτῷ*
450 *ἦλθε κακόν*, τό οἱ οὐ τις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
αὐχέτι γὰρ οἱ ὅπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός.

449—451: ἀδειοῦνται στίχοι γ', καὶ ἀστερισκοὶ παρά-
κινεῖται, ὅτι ἐπὶ Ἰηποθόου τοῦ ἐπικούρου ἀρμόζει ἐν τῇ
P (291) "Εκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος, ἐπὶ δὲ τού-
του καθάπερ νῦν, οὐχ ἀρμόζει· οὐ γὰρ "Εκτορι χαριζόμε-
ρος ἀλλ' ἐαντῷ καὶ πατρί. καὶ τὰ τῆς πληγῆς ἀνακόλουθα·
πῶς γὰρ ὁ ἀντίον ἡνιοχῶν ἐπὶ τὰ ὅπισθε κατὰ τὸν αὐχένα
τύπτεται; — ὕστερον δὲ (ἐν τοῖς περὶ τοῦ ναυσιάθμου)
ἀπολογεῖται (sc. Aristarchus)· τὸν γὰρ ἡνιοχόν φησιν (cod.
φασιν) ἀπεστράφθαι πρὸς τὸ πεδῖον καὶ τοὺς ἵππους, τὸν
δὲ παραιβάτην πρὸς τὰς ναῦς ἐπὶ τοῦ δίφρου, ἵνα ἀπὸ τοῦ

Ο.

ἴσου γένηται ἡ μάχη (v. ad 385). ἔστι δὲ καὶ ἀλλαγὴν πτώσεως νοῆσαι, ἀντὶ τοῦ αὐχένος ὀπισθεν (cf. p. 23): A. Ceterum duobus prioribus tantum (449, 450) recte appositi sunt asterisci, nam hi repetuntur P 291, 292, tertius non.

462 Τεῦκρον Τελαμώνιον εὐχος ἀπηύρα: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνῆλλακται ἡ πτώσις, Τεῦκρον ἀντὶ τοῦ Τεύκρου. A. Cf. p. 21.

463 ὅς οἱ ἐυστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι: ὅτι πτώσεως γέγονεν ἐναλλαγῇ, δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς, ἐρύοντι ἀντὶ τοῦ ἐρύοντος τὴν νευρὰν ἐπὶ τούτῳ. A. Cf. p. 22 et de τῷ pro τούτῳ p. 30.

νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
470 πρῶιον, ὃφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας οἰστούς: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει πρῶην· ἐμφασίς δὲ γίνεται πλείονος χρόνου. τὸ δὲ πρῶιον ἐστι πρῶιας· καὶ γὰρ γέγονεν οὕτως· τῇ πρὸ ταύτης ἡμέρᾳ ῥῆξε δέ οἱ νευρὴν, νάρκησε δέ (Θ 328, ubi v.) ὥστε εὐλογον τῇ ἐξῆς ἐκείνης πρῶιας (i. e. mane) ἐνῆφθαι. A. Ceterum Aristonicus l. l. citabat νεοστρεφέα. Et. M. 692, 23: νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα πρῶιον· ἀντὶ τοῦ ἔωθεν, ὄρθρου· ἢ πρόσφατον, νωστὶ ἐστραμμένην, καινὴν. L.

476 μὴ μὲν ἀποπυδὶ γε, δαμασσάμενοί περ, ἔλοιεν νῆας ἐυσσέλμους — 476: ἡ διπλῇ ὅτι ἀποπυδὶ χωρὶς κακοπαθείας. A. Ar. 122.

αὐτὰρ ὃ γ' ἀμφ' ὥμοισι σάκος θέτο τετραθείλυμνον,

480 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἐθήκεν: ἡ διπλῇ ὅτι πρότερον τὴν ἀσπίδα εἴληφεν, εἴτα τὴν περιεφραλαίαν· ὁ δὲ Ζηνόδοτος ἐνῆλλαχεν ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρου μονομαχίας (Γ 334). καὶ ὅτι οὐκ εἶχον κόρυθας οἱ τοξόται. καὶ ἐπὶ τῶν Λοκρῶν οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας (N 714). A. Ar. 194 sq.

494 ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες. Cf. ad v. 416. Et dixit de ἐπὶ pro παρὰ posito: X 97.

495 βλήμενος ῥέ τυπείς: ἡ διπλῇ ὅτι διασιέλλει τὸ βαλεῖν καὶ τύψαι. AB. Ar. 62.

ἡ ἔλπεσθ', ἣν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
505 ἐμβαδὸν ἵξασθαι ἣν πατρίδα γαίαν ἕκαστος: ἡ

Ο.

διπλῇ ὅτι ἦτοι ἡθικῶς λίγαι ἐλπίζετε ἐμβήσεσθαι ἐπὶ τὰς κατησμένους ναῦς, ἢ καὶ ἐλπίζετε ἐμβάντες ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἀφίκοσθαι ἐπὶ τὰς πατρίδας, ὅ ἐστι βάρην ἐπὶ τῆς θαλάσσης πορευόμενοι. Α.

511 βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἢ βιώναι
ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δημοτῇτι
ὥδ' αὖτως παρὰ νηυσὶν ὑπ' ἀνδράσι χειροτέ-
ροισιν.

511: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐκληπτεόν τρεῖς διαστολάς, ἀλλὰ τὸ ἐκ τοῦ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἢ βιώναι περὶ ἕν μέ-
ρος, πρὸς ἕτερον δὲ τὸ ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι. ὁ γὰρ λό-
γος, βέλτερον καθ' ἕνα χρόνον συντόμως ἀπολέσθαι ἢ πολὺν
χρόνον φθείρεσθαι· τὸ γὰρ στρεύγεσθαι ἐστὶ στρεγγίζεσθαι
κατ' ὀλίγον ἐκλείποντας. Α. Ita hoc restituit Lehrs. Herodian.
p. 458. In cod. sic est: ἡ διπλῇ — διαστολάς, ἀλλ' ἐκ τοῦ
ἢ αὐτοσχέδιον, βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι καθ' ἕνα χρόνον περὶ
ἕν μέρος, πρότερον δὲ τὸ ἢ βιώναι. ὁ γὰρ λόγος κτλ.

513: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὥδ' ἀντὶ τοῦ οὕτως. Α. οὐ τοπι-
κῶς. V. Ar. 84.

515 ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον Περιμήδεος υἱόν,
ἀρχὸν Φωκῶν — 515: ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος ἐστὶ Σχε-
δῖος ὁμώνυμος τῷ ἐν καταλόγῳ (B 518)· καὶ ἀμφοτέρω ὑφ'
Ἐκτορος ἀνήρηται· ἀλλ' ἐκείνος μὲν Ἰφίτου πατὴρ· οὗτος
δὲ Περιμήδους. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ Πυλαιμένους. Α.

518 Πουλυδάμας δ' Ἰλιον Κυλλήνιον ἐξενάρηξεν,
Φυλεΐδω ἑταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.

518: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἀπὸ Κυλλήνης τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ
ἄρους, ἀλλ' ἐπίνειόν ἐστιν Ἠλείων Κυλλήνη. οὗτοι δὲ εἰσιν
Ἐπειοί. Α. cod. Ἠλείοι. Emend. L. Ar. 235.

525 — Δόλοψ —

Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο φέρτατος
ἀνδρῶν,

Λαομεδοντιάδης — 525: ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος Τρωι-
κὸς Δόλοψ, Λάμπου υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ Πριάμου, ὁμώνυμος
τῷ ἐν τῇ Α (302) Δόλοπι· καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ
Ὀφίλιον. Α.

πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,

530 τὸν ῥ' ἐφόρει γνάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεύς

O.

531 ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος —
534 ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.

530: ἡ διπλῇ ὅτι τὰ κύτῃ καὶ τὰ κοιλώματα τοῦ θώ-
ρακος γύαλα, οὐχ ὠρισμένος τόπος. A. Ar. 114.

531: ἡ διπλῇ ὅτι τῆς Θεσπρωτικῆς Ἐφύρας λέγει, οἷα
ἐκ τῆς Κορίνθου. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ Σελλήεντος, ἀφ' οὗ καὶ
Σελλοὶ οἱ περίοικοι. καὶ ὅτι ἕτερός ἐστι Σελλῆεις ποταμός
(B 839). A. Ar. 239.

534: περιττός ὁ στίχος· ἤδη γὰρ εἶπεν ἀντιέρω (529)
πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. V.?

538 (λόφος) νέον φοῖνικι φαινός: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ
σημαινόμενόν ἐστι νεωστὶ πεφοινιγμένος. A. Ar. 153.

τὸ μὲν εἰσάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
545 συλήσειν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν.

544: εἰσάσθην: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμφίβολόν ἐστι πότερον
ἐφώρμησαν, ἀπὸ τοῦ ἵεναι, ἢ ἔδοξαν, φαντασίαν ἔλαβον τοῦ
συλῆσαι τὸν νεκρόν. A. Ar. 150.

545: ἡ διπλῇ ὅτι κασιγνήτοι κοινότερον οἱ συγγενεῖς.
AD. V. Ω 47 et Ar. 152.

558 Ἴλιον αἰπεινήν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

571 εἴ τινα πού Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βά-
λοισθα: ὅτι τὸ βαλεῖν προέμενόν ἐστιν ἐπιτυχεῖν. A. Ar. 73.

582 ὥς ἐπὶ σοὶ Μελάνιππε θόρ' Ἀντίλοχος με-
νεχάρμης: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀποστροφὴν. A. Cf. p. 16.

587 (θηρί) ὅς τε κύνα κτείνας ἢ βούκολον ἀμφὶ βόεσσιν
φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν.

587: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀμφὶ οἱ αὐτῶ.
γίνεται δὲ τὸ ὑπερβατόν οὐ καθ' Ὀμηρον, ὅστε κύνα κτεί-
νας ἢ βούκολον φεύγει πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθήμεναι ἀν-
δρῶν ἀμφὶ οἱ αὐτῶ. A.

601 ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν

θησέμεναι Τρώων — 601: ἡ διπλῇ ὅτι ὑγιῶς παλί-
ωξιν, πάλιν διώξιν, ὅταν ἐξ ὑποστροφῆς διώκωσιν οἱ διω-
κόμενοι. καὶ πρὸς τὸ ἔμελλεν ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐώκει (Ar. 125). A.

603. V. ad 610.

609 (ἀμφί) κροτάφοισι τινάσσετο μαινομένοιο. Sic
scribendum esse, non μαρναμένοιο: Φ 5.

O.

610 "Εκτορος· αὐτὸς γὰρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦλθεν
ἀμύντωρ

Ζεὺς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον
εἶοντα

τίμα καὶ κούδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἐμελλεν
ἵστασθ'· ἤδη γὰρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἡμαρ
Παλλὰς Ἀθηναίῃ ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν.

610: ἀδεικνύονται στίχοι ε'· ἐπιστάμεθα γὰρ ὅτι περὶ
"Εκτορός ἐστιν ὁ λόγος. καὶ τὴν ἐνθουν ὁρμὴν τοῦ "Εκτο-
ρος ταῦτα παρεννευμένα ἐκλύει· συναπτόμενα γοῦν τὰ γνή-
σια τὴν δεινότητα σώζει, καὶ κυκλικῶς ταυτολογεῖται· προ-
εῖρηται γὰρ τὰ φρονέων νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῶσιν
ἔγειρεν "Εκτορα Πριαμίδην (603)· πρὸς τί οὖν παλιλ-
λογεῖται "Εκτορος· αὐτὸς γὰρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦλθεν
ἀμύντωρ. A. κυκλικῶς est negligenter. Eodem sensu, quo
καταχρηστικῶς, usurpavit ad Z 325. Quod etiam luculentius
apparet collatis adn. ad I 222 et Ω 628, quae spectant ad
eundem versum utroque loco abusive positum. Illic dixit κυ-
κλικότερον κατακέχρηται τῷ στίχῳ, hic nihil nisi κατακέχρηται
τῷ στίχῳ. Idem significat in sch. ad η 115. Sed in sch. Q ad
δ 248 pro οὐ κυκλικῶς τὸ δέκτη ὀνομαστικῶς δ' ἀκούει scri-
bendum ὁ κυκλικὸς τὸ δέκτη ὀνόματικῶς ἀκούει, ut rectis-
sime Eustathius. Errat enim Prellerus (ad Polemon. 17), quem
sequuntur editores Stephani Paris. — Ceterum apud Eustathium
κυκλικὸν σχῆμα vel κύκλου σχῆμα vel oratio κυκλικῶς con-
formata ea est, quae eodem verbo terminatur a quo exorsa
est. V. Eustathium ad B 149 H 132 Θ 248 (unde hausit
Lips.) I 388 K 466 cett.

621 κύματα τε τροφόεντα, τὰ τε προσερεύγεται ἀν-
τήν· (πέτραν)

ὡς Λαναοὶ Τρωῶας μένον ἔμπεδον οὐδ' ἐφέβοντο.

622: ἡ διπλὴ ὅτι ἐν τισι γράφεται ἐξ ἁλός, ὡς Λαναοί.
αἴρεται δὲ τὸ κινεῖν τὴν ἐμφασιν τῆς ἐμμόνου στάσεως·
μένον γὰρ ἔμπεδόν φησιν, ὡς πέτρα ἐναγρηυῖα τῷ πεδίῳ. A.
ἡ δὲ τε πᾶσα (navis)

626 ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἄήτη
ἰοτίῳ ἐμβρέμεται.

626: ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ἰ ἄχνη. A.

O.

ὅτι ἀρσενικῶς δεινὸς ἀήτης, ἀλλ' οὐ δεινὴ, ὡς κλυ-
τὸς Ἰπποδάμεια (B 742). ἐνιοι δὲ ἀγνοοῦντες ποιοῦσι
δεινὸς ἀήτης. A. Cf. p. 31.

ὃς Εὐρυσθέως ἄνακτος

640: ἀγγελίης οἷχνεσκε βίη Ἡρακλειή: ἡ διπλῇ
περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀγγελίην· γίνεται
δὲ τὸ οἷχνεσκε κρεμιάμενον. καὶ νῦν δὲ ἀγγελίης ἀντὶ τοῦ
ἄγγελος. A. Cf. ad Γ 206.

646 (ἀσπίδος) τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηγεεῖ, ἐρ-
κος ἀκόντων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες. A.
Ar. 194.

651 ἀχνύμενοί περ ἑταίρου: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει
ἡ περὶ, περὶ ἑταίρου (cf. p. 26). Fortasse etiam sequentia
Aristonici sunt: Ἑλλάνικος δὲ Αἰολικῶς νομίζει τὴν περὶ πέρ
εἰρησθαι. A.

655 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
τῶν πρώτων. Apparet plures navium ordines fuisse, non
duos: Ξ 31.

665 τῶν ὑπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων
ἐστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβον δέ:
ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀκατάλληλον τῆς φράσεως· ἔδει γάρ, μὴ
τρωπᾶσθαι (cod. τρωπᾶσθε) δέ. καὶ ὅτι φόβον δέ εἰς φυγὴν
(Ar. 89). A.

668 τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύς ὥσεν Ἀθήνη
θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέ-
ρωθεν,

ἡ μὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.

Ἐκτορα δὲ φράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
ἡ μὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν οὐδ' ἐμάχοντο,
ἡ δ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.

668: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἡδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶν
(673) ἀφαιτοῦνται στίχοι ἕ, ὅτι οὐ προσυνίσταται ἀχλύς, ἀλλὰ
συνεχῶς μάχονται. νῦν δὲ φησιν Ἐκτορα δὲ φράσσαντο
βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους· πρότερον δὲ οὐ καθεώρων,
ὅτε ἔλεγε τὸ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον (416) καὶ
ὅτε παρεκάλει αὐτοὺς ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες
(494); πῶς δὲ καὶ ἔφυγον σκότους ὄντος; ἡ τε Ἀθηναῖ οὐ
παίρεσι διὰ τὴν τοῦ Διὸς ἀπειλήν. A.

O.

670 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἔπιποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς:
ἡ διπλὴ ὅτι κέλῃτα αὐτός μὲν οἶδε, χρωμένους δὲ τοὺς
ἄλλους οὐ συνίστησιν. A. Ar. 198 et 343.

697 φαίης κ' ἀμμήτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
ἀντιπαθ' ἐν πολέμῳ — 697: ὅτι ὡς πρὸς τινα διαλέ-
γεται. οὐκ ἔστι δὲ ἀλλ' ἔστι φαίη τις ἄν. A. Cf. p. 8.

ἔξῃσι δὲ πελέκεσσι καὶ ἀξίνοις μάχοντο
712 καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.

712: ἀθετεῖται ὅτι εὐτελής ὁ στίχος καὶ (ins. ἡ) ἰδιότης
τῆς μάχης οὐ σώζεται· ξίφεσι μὲν γὰρ καὶ ἔγχεσι πάντοτε
μάχονται, νῦν δὲ πελέκεσι καὶ ἀξίνοις. ὁ δὲ Διονύσιος, πῶς
οἶν ἐπιφέρει, πολλὰ δὲ φάσγανα — ἄλλα μὲν ἐκ χει-
ρῶν χαμᾶδις πέσον, εἰ μὴ εἶχον ξίφη; A. V. ad 714.

πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδρα κοπήεντα
714 ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμᾶδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ'
ἄμμου ἡ διπλὴ ὅτι οὐ χρωμένων τοῖς ξίφεσι πρὸς μάχην
χαμᾶδις ἐπιπτον, ἀλλὰ τῶν ὤμων κοπτομένων τοῖς πελέ-
κεσι — καὶ τῶν καρπῶν οὐν τοῖς ξίφεσι. A. Extrema ob-
scura. Qui enim manus decisae cadere potuerunt una cum gla-
dis, qui o vaginis non erant educti?

716 Ἐκτωρ δὲ πρὺμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχί
μεθίει ἡ διπλὴ περιουσιμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οὐκ
ἐμεθίει. A. His continuaremus ea quae sunt in V: ὥστε
βυρβαρίζειν τὸν Ὀμηρον (ubi suppl. ποιεῖ) — nisi transitu
per particulam ὥστε facto offenderemur.

718 οἴσετε πῦρ: ἡ διπλὴ ὅτι οἴσετε ἀντὶ τοῦ φέρετε·
οὐ γὰρ τὸν μέλλοντα δηλοῖ τὸ οἴσετε, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οἴσε-
θαιον (χ 481) εἶναι ἀνάλογον τῷ φέρε. A. Cf. p. 6.

722 οὐ γ' ἐθέλοντα: ἡ διπλὴ ὅτι δεῖ κατὰ τὸ τέλειον
προσφύεσθαι ἐθέλοντα. A.

730 ἔνθ' ἄρ' ὁ γ' ἐσπῆκει δεδοκῆμένος: ἡ διπλὴ
ὅτι παθητικῶς δεδοκῆμένος ἀντὶ τοῦ δοκεῖν, ἐπιτηρῶν, ὡς
ῥάβδῳ πεπληγυῖα (κ 238). A. Cf. p. 3.

743 ὅς τις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο:
ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ναῦς. V. Cf. p. 23.

(κούρη) ἢ θ' ἅμα μητρὶ θεοῦσ' ἀγγελῆσθαι ἀνώγει,
9 εἰανοῦ ἀπιομένη: ἡ διπλῇ ὅτι ἑανὸς καὶ πέπλος
τὸ ἔνδυμα — A. Addendum γυναικῶν. Ἄpollon. in lex.
utrumque vocabulum explicat per ἔνδυμα γυναικεῖον. L. Ar. 193.

17 ἢ ἐ σὺ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλ-
λείπει ἡ περί, περί Ἀργείων. A. Cf. p. 26.

20 τὸν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφησεν Πατρόκλεις
ἱππεῦ: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν τοῦ λόγου ἀποστροφὴν. A. Cf. p. 16.

ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι

24 ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι οὐτάμενοι
τε: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν σύλληψιν· οἱ μὲν γὰρ βεβλημένοι
ἦσαν, οἱ δὲ οὐτάσμενοι. A. Ar. 63, 73.

28 τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέ-
νονται: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ μόνον οἱ περί Μαχάονα καὶ Πο-
δαλείριον συνεπεπλεύκεισαν ἱατροί, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πλείονες. A.

29 σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλεν Ἀχιλλεῦ: ἡ διπλῇ ὅτι
νῦν ἀμήχανος, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι, οὐκ αὐτὸς
μὴ δυνάμενος μηχανήσασθαι, A. Ar. 149.

30 μὴ ἔμεγ' οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυ-
λάσσεις

αἰναρέτη. τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ;

30: ἡ διπλῇ ὅτι ὁ χόλος ἀντιμετιίληται (Ar. 23), ὡς
ἰσοδυναμῶν τῇ μῆνιδι (Ar. 138). A.

31: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς γράφουσιν αἶν' ἀρετῆς, καὶ ἐκ-
φέρουσι κατὰ τὸ περισπώμενον, ἔν' ἢ πρότερον αἰνέ, εἴτα
πρὸς τὰ κάτω τὸ ἀρετῆς, ἀρετῆς τί σευ ἄλλος ὀνήσεται. πι-
θανώτερον δὲ συνθέτως αἰναρέτη, ἐπὶ κακῇ τὴν ἀρετὴν
ἔχων. A. Inserui τὸ ἀρετῆς.

34 γλαυκὴ δὲ σ' ἔτικτε θάλασσα: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν
ἅπαξ τὴν θάλασσαν ἐπιθετικῶς γλαυκὴν εἶπεν. A.

41 αἶ κ' ἐμὲ σοὶ εἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέ-
μοιο: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ εἴσκοντες (cod. ἴσκοντες) ἀνάλογόν
ἐστι τῷ κατὰ διαίρεσιν εἴσκοντες, ὁμοιοῦντες· εἴκτο δὲ
θέσκελον αὐτῷ (Ψ107). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς ἀπεκ-
δεξαμένους τὸ ἴσκειν ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν
(τ 203)· τὸ γὰρ ἴσκειν ὑπολάμβανουσι κείσθαι ἀντὶ τοῦ

Π.

ἔλεγεν οὐκ ὀρθῶς (Ar. 105). A. De ἀπεκδέχεσθαι dixi ad Nican. E 500.

ῥεῖα δὲ κ' ἀκηῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ

45 ὠμυίμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων· τοὶ δατερύουσι, ὅτι ὑπὸ Νέστορος οὐκ ὀρθῶς λέγονται (A 801). A.

46 ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἥ γὰρ ἔμελλεν αἰ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι

46: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ νῦν τὸ ἔμελλε σαφῶς οὐκ ἐπὶ χρόνου· οὐ γὰρ ἔμελλε λιτανεύσειν, ἀλλ' ἐλιτάνευσεν. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφίκει (Ar. 124). καὶ ὅτι διὰ μέσου ἀναπεφώνηται τὸ ἥ γὰρ ἔμελλεν αἰ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 18) οὐδ' ἐνθά πεφυγμένος ἦεν αἰθλων καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. A.

57: δουρὶ δ' ἐμψ κτεάτισσα πόλιν εὐτείχεα πέρσασαι· ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως καὶ παρὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν κτεάτισσα κατὰ τὸ ἐνεργητικόν, ἀντὶ τοῦ ἐκτευσάμην. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (β 102) πολλὰ κτεατίσας ἀντὶ τοῦ κτησάμενος. A. Cf. p. 2.

σημειωτίον τοῦτο πρὸς τὸ δῶσι πόλιν Τροίης εὐτείχεας (sic Bekk. — A 129) ὅτι οὐ μόνον Τροία εὐτειχῆς. A. τὴν αὖ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων

59 Ἀφροδίτης ὡς εἴ τινα ἀτίμητον μετανάστην· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀτιμήτου μετανάστου, ὡς τὸ ἐπεὶ μ' ἀφελίσθε γε δόντες (A 299) ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. A. Cf. p. 21.

60 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν

ἀσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε οὐ πρὶν μνηιδμόν καταπαυσέμεν.

60: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐάσομεν ἀντὶ τοῦ ἐάσωμεν. A. Cf. p. 13.

61: ὅτι τὸ ἔφην γε ἀντὶ τοῦ διανοήθην. A.

62: πρὸς τὸ μνηιδμόν, ὅτι παραλλήλως (cf. ad N 276) τέταχε τῷ χόλῳ (Ar. 138). A.

Τρώων δὲ πόλιν ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν

70 θάρσυνος· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τεθαρσηνῖα. A.

οὐ γὰρ Τυδείδew Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν

75 μαινεται ἐγχεΐη Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.

74: ἡ διπλῇ ὅτι ἔοικεν ἀκηκοῦσι τὰ εἰρημένα ὑπὸ Διομήδους μετὰ τὴν προεβείαν. A. Cf. ad I 709.

Π.

81 μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιοι

νῆας ἐνιπρήσωσι — 81: ἡ διπλῇ ὅτι παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ, αἰθομένοιοι ἀντὶ τοῦ αἰθοντος (cf. p. 3). καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ πρόθεσις ἐλλείπει, ὑπὸ πυρὸς. (Cf. p. 21). A.

μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν

90 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
μὴδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δημοτῇτι,
Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν,
μὴ τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰσιγενεσσάων κτλ.

89: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηρόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἤρκεν, πεποίηκε δὲ οὕτως μὴ σύ γ' ἀγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δημοτῇτι, ἵν' ἐπιβάλλῃ ἡ συνέπεια, ἀναγκαῖοι δὲ εἰσι· σκοπὸς γὰρ τῷ Ἀχιλλεῖ μὴ ἀτιμωθῆναι τούτου κατευημερήσαντος (Ar. 354). A.

92: ὅτι Ζηρόδοτος προτὶ Ἴλιον αἰπὺ δίεσθαι. A. Ar. 242.

93: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηρόδοτος κατὰ τὸ ἐξῆς τέσσαρας ἀπὸ τούτου ἤρκε, γράφει δὲ ἀντὶ αὐτῶν τοῦτον μὴ σ' ἀπομουνωθέντα λάβῃ κορυθαίολος Ἐκτωρ. ἔστι δὲ εὐτελής καὶ τῇ συνθέσει καὶ τῇ διανοίᾳ. A.

97 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι,
μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
μήτε τις Ἀργείων, νῶιν δ' ἐκδύμεν ὅλεθρον,
ὅφρ' οἷοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.

97—100: ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, διότι κατὰ διασκευὴν (Ar. 349) ἐμφαίνουσι γεγράφθαι ὑπὸ τινος τῶν νομιζόντων ἐρᾶν τὸν Ἀχιλλεῖα τοῦ Πατρόκλου· τοιοῦτοι γὰρ οἱ λόγοι, πάντες ἀπόλουντο πλὴν ἡμῶν. καὶ ὁ Ἀχιλλεύς οὐ (cod. ὁ, corr. Bekk.) τοιοῦτος, συμπαθὴς δέ. A. Ar. 188.

102 Αἴας δ' οὐκέτ' ἐμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσθαι· τρωτὸς ἦν ἄρα. καὶ ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια μὴ τι πάθῃσι (P 242). V. Fluxit ex Aristonico. Cf. Ar. 180.
105 πῆλῃξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε, βάλλετο δ' αἰεὶ
καὶ φάλαρ' εὐποίηθ'. ὁ δ' ἀριστερόν ὦμον
ἐκαμνεν.

105: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς γράφουσι τύπτετο δ' αἰεὶ. προσέθηκε δὲ βαλλομένην (sic) καὶ βάλλοντες (v. 104). τὸ

Π.

δι βαλεῖν ἐστὶ [πύρρωσαν, τὸ δέ] ἐκ χειρός, τύψαι. A. Verba inclusa addidit Lehrs. Ar. 65.

100: ἡ διπλὴ ὅτι ἐν τισι γράφεται καπφάλαρα. ὑπερβατὸν δέ ἐστι· δεινὴν δὲ καναχὴν ἢ πῆληξ ἔσχε καὶ τὰ φάλαρα, ἐβάλλετο δὲ συνεχῶς. φάλαρα δὲ τὰ κατὰ τὸ μέσον τῆς περινεφθαλμίας μικρὰ ἀσπίδισκία, ἅτινα κόσμον χάριν ἐντίθεται. A. δὲ post ἐβάλλετο ins. L.

100 δ δέι ὡς περὶ ἐτέρου. ὅμοιον δέ ἐστι τῷ ὃ δ' ἐρεύγεται αἰνοβαρείων (ι 374). V.

116 (Hector Ajaxis hastam cecidit) ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας

πῆλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.

116: ἡ διπλὴ ὅτι δοκεῖ μάχεσθαι· εἰ γὰρ ἀπήραξε κατὰ συμπίερασμα, ὃ ἐστὶν ἀπέθραυσεν, πῶς ἐπιφέρει, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις, ὡς πρότερον μὴ ἀποσκορμίστον, ἀλλ' ὅτε διέσεισεν ὁ Αἴας ἀποσπεπτωκός; ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχος τὸ συμπίερασμα λέγει προειρηθῆναι, εἴτα κατὰ μέρος ἐπηκριβῶσθαι, ὡς εἴ τις λέγοι· ἥδε τις τὴνδε εἰς τὰ σπλάγχνα δόρατι παίσας ἀπέκτεινεν· ἐκσπασθέντος δὲ τοῦ δόρατος ἀπέθανεν^α, ὡς ἐγένετο ὕστερον ἐπιδηγούμενος. οὕτως ἀπάραξε καὶ κόλον δόρυ λέγει κατὰ συμπίερασμα· ὡς δὲ ἀπέπεσεν ὕστερον ἢ αἰχμὴ διακραδαθέντος τοῦ δόρατος, ἐπεξηγῆται. φαίνεται γὰρ ὁ Αἴας μικροῦ τινὸς εἶναι διακρατούντος τὴν ἐπιδορατίδα πειράζων κραδᾶναι, ἀποπεσοῦσθαι δὲ ταύτης παντελῶς ἀπεγνωκέναι ὅτι ἤχρειώται τὸ δόρυ. διὸ καὶ τὸ αὐτῶς πρόσκειται, ὅτι κατὰ κενὸν ἐκράδανεν, οὐ δυνάμενος αὐτῷ χρῆσθαι. τινὲς δὲ καὶ τὸν δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ λαμβάνουσιν· τῆλε γὰρ ἀπ' αὐτοῦ (cf. p. 35). A. Cod. τὸν γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ.

123 νηὶ θοῇ· τῆς δ' αἰψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ· ἡ διπλὴ ὅτι ἐστὶ μὲν ἐκ πλήρους λαβεῖν κατὰ, εἴτα σβεστή τὸ συμβαῖνον ἐπιθετικῶς· ἐστὶ δὲ καὶ κατὰ συναλοιφήν ἀσβέστη, ὅλον ἀκατάσβεστος, ὃ ἐστὶ δυσκόλως σβεστή. ὃ καὶ μᾶλλον· οὕτως γὰρ εἴωθε λέγειν· ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐν ὧρτο γέλως (A 599). τὸ δὲ σβεστή ἀνέμφατον. καὶ τὸ σχῆμα Ὀμηρικόν, ἀσβέστη, καθάπερ ἦετα δ' ἀριγνώτη πέλεται (ξ 108) ἀντὶ τοῦ ἀρίγνωτος (cf. p. 32). A.

Π.

124 ὥς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν: πρὸς τὴν φράσιν, ὅτι οὕτως εἶρηκε τὴν μὲν πρύμνην ἀντὶ τοῦ τῆς μὲν τὴν πρύμνην. A. Cf. p. 20.

128 μὴ δὴ νῆας ἔλωσι καὶ οὐκ ἐπιφυκτὰ πέλωνται: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶρηκε πληθυντικῶς πέλωνται καὶ οὐ πέληται, ὁμοίως τῷ σπάρατα λέλυνται (B 135). A. Cf. p. 15.

129 δύσεο τεύχεα θάσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ὀγείρω: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγείρωμι. A. Cf. p. 9.

140 ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο: Ζηνόδοτος τοῦτον ἀθετήσας τοὺς ἐξῆς τέσσαρας οὐκ ἔγραψεν. A. Sed h. l. recte habent hi versus, contra rejiciendi T 387, ubi v. Inde asterisci ad 141—144. L.

142 ἀλλὰ μιν (ἔγχος) οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐδύνατο, μόνος ἐδύνατο χρῆσασθαι τῷ δόρατι (Ar. 150): τὸ γὰρ πῆλαι ἐκ παρεπομένου (γ. ad B 417) τὴν χρῆσιν σημαίνει. A.

144 (μελίην) Πηλίου ἐκ κορυφῆς. Hanc fraxinum ideo in monte Pelio caesam dicit, quia mons ventosus est, arborum autem vento exercitarum ligna roborantur: v. ad A256.

146 (Automedontem) τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ὀηξήνορα τις μάλιστα: ἡ διπλῇ ὅτι Πάτροκλος μὲν Ἀχιλλεύς ἡνίοχος, Πατρόκλου δὲ Ἀντομέδων. A.

150 τοὺς (Ξάνθον καὶ Βαλίον) ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμῳ ἄρπυια Ποδάργη: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἄρπυια πόδαργος, ὡς ἐπιθετικόν, ἢ ἡ ποδώκης. ἔστι δὲ τὸ κύριον ὄνομα Ποδάργη. σαφές δὲ καὶ ἐκ τούτων (T 400) Ξάνθε τε καὶ Βαλίας, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης. A.

160 καὶ τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου λάβοντες ἰγλώσσοισιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει λάψαντες διὰ τοῦ α. ἔσονται δὲ ἥδη πεπωκότες, καὶ ἐκλέλνται ἡ ἔμφασις: οἱ μὲν γὰρ αἵματος ἐμπεφορημένοι καὶ διὰ δίψαν ὀρμῶντες ἐπὶ τὴν κρήνην σῶζουσι τὸ παράστημα. ἐπλάγησε δὲ τὸν Ζηνόδοτον τὸ ἐξῆς, δεξάμενον ἀπὸ κρήνης ἴασιν: οὐκ ἔδει δέ, ἀλλ' εἰς κρήνην πιόμενοι πορεύονται. A.

163 περιστένεται δέ τε γαστήρ: ἡ διπλῇ ὅτι ἔστι

Π.

μὴν ἐσθλίσσασθαι καὶ τὸ στενοχωρεῖται (στεινόμενος νε-
κύνεσιν Φ 220) ὥστε καταστρέφειν εἰς τὸ βαρύνεται· βέλ-
τιον δὲ παρεμνηστευμέναι τὸ σ̄ ὡς ἐπὶ τῆς φερεσβίου, ὥστε
εἶναι καὶ τὸ περιετένεται ἀντὶ τοῦ περιτείνεται, διὰ τὸ ἐμ-
πλεσθῆναι τοῦ αἵματος. A. „Quae Aristonicus scripsit com-
parans cum Apollon. lex. (145, 1) vix dubito, quin de suis
Aristonicus largitus sit magistro haud gratiam habituro. (Cf. ad
στεινόμενος Φ 220).³⁴ Ar. 155. — καταστρέφειν εἰς — non
recte explicatur μεταλαμβάνειν Ar. 157 not. Significat (et
hic et A Ψ 531, cf. EQ δ 367 Vulg. μ 417): eo redire si-
gnificationem, ut vox idem valeat ac βαρύνεται. Sed hac de
re jam dixit Bekker, ad Apollon. de pronom. 44 B 9.

175 (Menesthius) ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ
Παλυνδώρα· ἡ διπλὴ ὅτι Φερεικίδης τὴν Πολυνδώραν φησὶν
ἐθελγῆναι Ἀχιλλέως· οὐκ ἔστι δὲ καθ' Ὅμηρον διαβεβαιώ-
σασθαι, πιθανώτερον οὖν ὁμωνυμίαν εἶναι, ὥσπερ καὶ ἐπὶ
ἄλλων. A. Ar. 178.

178 ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπνις, πορῶν ἀπερεῖσια
εἶναι ὅτι εἶναι τὰ ὑπὸ τῶν γαμούντων διδόμενα ταῖς γα-
μουμέναις. A.

180 παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλὴ Πολυμήλη·
ἡ διπλὴ ὅτι παρθένιος λέγεται ὁ ἐξ ἑῖ παρθένου νομιζο-
μένης γεννόμενος, σκότιος δὲ ὁ κατὰ λαθραίαν μίξιν καὶ
οὐκ ἀπὸ νομίμου γάμου (Ar. 136). καὶ ὅτι τὸ χορῶ καλὴ
πρὸς τὴν ἐκκλητήον, καλλίχορος, διαπρέπουσα ἐν τῷ χορεύειν.
A. En ins. L.

αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῶν ἀναβάς παρελέξατο λάθρη
185 Ἑρμείας ἀκάνητα — 184: ἡ διπλὴ ὅτι οἱ τῶν θη-
λειῶν θάλαμοι ὑπερῶς, ἵνα μὴ εὐδίοιτοι ᾖσιν. A. Ar. 198.

185: ἡ διπλὴ ὅτι τῇ προσαγορευτικῇ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς
κίχρηται, ἀντὶ τοῦ ἀκανήτης, ὡς κυανοχαῖτα ἀντὶ τοῦ κυ-
ανοχαίτης, A. Cf. p. 18. et Ar. 186, 269.

188 (εἰλειθυία) ἐξάγαγεν φῶως δέ: ἡ διπλὴ περιεσι-
γμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει πρὸ φῶως (i. e. πρὸ φῶως δέ:
v. Did.). ἀγροεὶ δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν Εὐρυσθέως (T 118) οὕτως
γράφειν ἐγχορεῖ· πρὸ γὰρ τοῦ τεταγμένου ταῖς τικτούσαις
χρόνου ἐγεννήθη, διὸ καὶ ἡλιτόμηρος εἴρηται· ἐπὶ δὲ τῶν
ἄλλων οὐκ ἔτι. A.

Π.

his continuanda sunt sequentia: ἢ δει τὴν πτωσιν μεταλαβεῖν, ἐλπόμενοι — (ita Vill. Bekk. οἰς) A. — ἀντὶ τοῦ ἐλπομένων. V.

ὥς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοις
κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεὺς,
ἐκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρῶνες ἄκροι
300 καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγῃ ἄσπετος
αἰθήρ.

297. Ut hic nubila congesta de montis cacumine depelluntur, ita v. 364 ab Olympo dicitur nubes in coelum recedere; mons igitur Olympus.

299. 300: ὅτι ἐνταῦθα οἰκείως κείνται. ἐν δὲ τῇ Θ(557) κακῶς. V.

311 Μενέλαος ἀρήϊος οὐτα θόαντα: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι Τρωικὸς ὁ θόας οὗτος. A.

317 Νεστοριῶν δ' ὁ μὲν οὐτας Ἀτύμνιον ὀξείδουρί: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ Νεστοριδῶν ὁ μὲν Ἀντίλοχος οὐτασεν Ἀτύμνιον, ὁ δὲ Θρασυμήδης Μάριν (319 sqq.). A. Cf. p. 19.

326 ὥς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντες: ἡ διπλῇ ὅτι πτωσὶς ἤλλακται, δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς, καὶ ἡ ὑπὸ πρόθεσιν παρῆται· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὥς τὼ μὲν ὑπὸ δοιῶν κασιγνήτων δαμέντες. A. Cf. p. 24.

333 πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι: ἀντὶ τοῦ ὅλον. A. Ar. 130.

336 μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω: ἡ διπλῇ ὅτι μέλεον ἀντὶ τοῦ μελέως, ματαίως. καὶ διὰ παντὸς οὕτως "Ομηρος χρῆται· οἱ δὲ τραγικοὶ ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ καὶ τάλανος, καὶ ἡ συνήθεια. πρὸς οὓς (l. ὁ) καὶ ἡ σημείωσις. A. Ar. 103.

352 ὥς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν σίνται, ὑπὲκ μήλων αἰρεῦμενοι, αἵ τ' ἐν ὄρεσσιν ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν.

353: μήλων: προβάτων καὶ αἰγῶν. ἐν ἄλλοις μὴλ', ὀρές τε καὶ αἰγες (i 184). AB. „Non puto Aristonicum scripsisse ἐν ἄλλοις: sed observatio Aristarchea est.“ Lehrs. Ar. 108.

354: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως δεῖ γράφειν διέτμαγεν ὥς

Π.

κόσμηθεν, ἢ ἡ διετριάγησαν, παθητικῶς· τὸ γὰρ διέτμα-
γον ἐνεργητικόν ἐστιν. Α. Cf. ad 507 et p. 3 not. 2.

358 Αἴας δ' ὁ μέγας· ἡ διπλῇ ὅτι συγκριτικῶς λέγε-
ται πρὸς τὸν ἕτερον Αἴαντα ὁ μέγας, ὁ Τελαμώνιος, ἐπεὶ
ἐκεῖνος μείων. Α. Αρ. 9. Cf. p. 30.

361 σκέπτετ' οἰστῶν τε ῥοιζὸν καὶ δοῦπον ἀκόν-
των· ἡ διπλῇ ὅτι σκέπτετο ἴσον τῷ ὁλον ἀπεσκόπευε καὶ
παρετήρει εἰς τὸ μὴ πληγῆναι. Α.

ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν
εἴσω

365 αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τεῖνῃ.

364· ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς οὐκ ἔστιν Ὀλύμπος καὶ οὐ-
ρανὸς ὁ αὐτός· ὡς γὰρ ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ἑτερόν φησι τὸ νέφος
ἔρχεσθαι. οὐδὲ μὴν τόπος ἐπουράνιος· ὁ γὰρ Ὀμηρος ἀπὸ
τῶν γνωσκομένων πᾶσι ποιεῖται τὰς ὁμοιώσεις. καταλεί-
πεται τοίνυν τὸ ὄρος σημαίνεσθαι· καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν ὄρων
λέγει τὰ συνεστῶτα νέφη μεταχωρεῖν· ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψη-
λῆς κορυφῆς ὄρεος μέγαλοιο κινήσῃ πυκινὸν νέ-
φος (297). τοιγαροῦν καὶ ὅταν λέγῃ ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐ-
λύμπου νέφος ἔρχεται, ἀπὸ ὄρους σημαίνει. Α. Αρ. 172 sq.

365. Aristarchus de hoc ex Lehrsii sententia tantum dixe-
rat: τάχα οὖν συγγέται ὁ ἀήρ πρὸς τὸν αἰθέρα. Αρ. 173.

371 (ἵπποι) ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ'
ἀνάκτων· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄκρω, καὶ οὐχ ὡς δευτέ-
ρου ὄντος ῥυμοῦ· εἰς γὰρ ἐστι. πρώτῃσιν δὲ πύλῃσιν
(Θ 411) ἀντὶ τοῦ ἄκραις. Α.

Praeterea in BL. adnotationis Aristarcheae haec sunt reli-
quiae: πρὸς τὰς συνωρίδας αἰς ἐχρῶντο Τρῶες (sic pro ἥρωες)
τὸ δυνάμειον. Cf. Αρ. p. 196 not.

387 οἷ βίῃ εἶν ἀγορῇ σκολιάς κρίνωσι θέμιστας·
ὅτι θέμιστας ἀντὶ τοῦ δίκας. Α.

392 (χάραθραι — ῥέουσai) ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· ἡ διπλῇ
ὅτι ἐπὶ κάρ ἐστὶ κατ' ἀποκοπὴν. σημαίνει δὲ τὴν ἄνωθεν
καταφορὰν τοῦ ὕδατος. Α.

399 ἐνθ' ἦτοι (Patroclus) Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ
φαιινῷ —

401 δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα Ἥνοπος υἱόν—

Π.

ἡ διπλῇ ὅτι ὡς περὶ ἄλλον ἐπὶ ἡγήνευκεν ὁ δὲ Θεόστορα, τοῦ λόγου ὄντος περὶ τοῦ αὐτοῦ. A. Cf. ad E 736.

403 ἐκ γὰρ πλήρη φρένας: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐκ γὰρ πλήρη ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγη γὰρ, κατὰ μετάληψιν τοῦ ἡ εἰς τὸ α. A. Cf. ad Γ 31.

406 ἔλκε δὲ δουρὸς ἐλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φῶς πέτρῃ ἔπι προβλῇτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθύον ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ.

407: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐπὶ τι εἶδος ἰχθύος φερόμενος εἶρηκε ἱερὸν ἰχθύον, καθάπερ τινὲς ἀποδεδώκασι τὸν πομπίλον, οἱ δὲ τὸν κάλλιχθον· ἀλλὰ κοινότερον τὸν ἀντιτὸν καὶ εὐτραφῆ, ὡς ἱερὸν βούν λέγομεν τὸν ἀντιμένον. A.

408 λινῷ: αἱ γὰρ ὀρμιαὶ λινᾷ περὶ αἷς ἦπτον συρίγια κεράτινα, ἵνα μὴ ἀποτρώγωσιν οἱ ἰχθύες τὸ λίνον. A. Cf. ad Ω 81.

432 Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε (Jupiter): ἡ διπλῇ περιστιγμένη ὅτι Ζηρόδοτος καθόλου περιγράφει τὴν ὁμιλίαν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, οὐκ αἰσθόμενος ὅτι πολλὰ κατὰ συμπέρασμα λέγει ὁ ποιητὴς σιωπημένως γεγονότα, καὶ οὐ δέον ἐπιζητεῖν, πῶς ἡ μικρὸν ἔμπροσθεν (O 79) ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον παρακχωρηκυῖα νῦν ἐπὶ τῆς Ἰδῆς ἐστίν. A. Ar. 356.

454 πέμπειν μιν θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς νήδυμον μετὰ τοῦ ν. καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλων ἄρα τόπων σὺν τῷ ν ἐκληπτέον (v. ad B 2). καὶ ὅτι τῷ ἀπαρεμφάτῳ κέχρηται ἀντὶ προστακτικῆς τοῦ πέμπε (cf. p. 14). A.

466 Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ δεύτερος ὀρμηθεῖς, ὁ δὲ Πήδασον οὐτασεν ἱππον: ἡ διπλῇ ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως τὸ ἄρθρον εἴληφε κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου καὶ οὐ περὶ ἑτέρου λέγει, ἀντὶ τοῦ Πήδασον δὲ οὐτασεν (v. ad E 736). καὶ ὅτι δοκεῖ συγκεχύσθαι τὸ οὐτασε· βεβλήκει γὰρ τὸ δόρυ. A. Ar. 63.

481 ἀλλ' ἔβαλ' ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἐρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς διὰ τοῦ ἔβαλε σημαίνει τὸ ἐνυχεῖν (Ar. 73) εἰς ἐκείνον τὸν τόπον, ὅπου αἱ φρένες ἐγκαθειργμέναι εἰσὶ περὶ τὴν ψυχὴν (καρδίαν? L.). A.

491 κτεινόμενος μενέαινε: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μενέ-

Π.

αινεῖν ἐνθάδε μὲν ἐλιποθύμει, ἐν ἄλλοις δὲ προεθυμείτο, ὡς τὸ μενέαινε κῦδος ἀρέσθαι (Φ 543). ἡ ἐθνιοῦτο. Α. 495 πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἀνδρας

πάντη ἐπιχώμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι· ἡ διπλῇ ὅτι ἦτοι ἀπέστραψε τὸν λόγον, ὡς περὶ ἐτέρων λέγων Σαρπηδόνος ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ· ἢ ἐλλείπει τὸ τάδε λέγων καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ κεῖται, ἢ ἡ ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἀνδρας τάδε λέγων, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι. Α. Cf. p. 17.

500 νεῶν ἐν ἀγῶνι· ἡ διπλῇ ὅτι νεῶν ἀγῶνα τὸ ἄθροισμα, τὸ ναύσταθμον, καὶ ἐν ἄλλοις εἴ που δύσονται ἀγῶνα (H 298), τὴν συναγωγὴν τῶν θεῶν. Α. Ar. 152.

507 (ἵππους) ἐπεὶ λίπεν ἄρματ' ἀνάκτων· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπὶ λίπον, ἀγνοῶν ὅτι τὸ λίπεν νῦν οὐκ ἔστιν ἐνικόν, ἀλλὰ ἀνάλογον τῷ ἐλειφθῆσαν τὰ ἄρματα, ὥσπερ κόσμησεν καὶ ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν (354) ἀντὶ τοῦ διετμάγησαν. εἶωθε γὰρ τοῖς οὐδετέροις πληθυντικοῖς πληθυντικά ῥήματα συντάσσειν, ὡς σπάρτα λέλυνται (B 135). Α. Cf. p. 15.

515 δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν· ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶωθε λέγειν πάντοσε ἀκούειν, εἰς πάντα τόπον ἀκούειν ἐπὶ τῶν ἐκ τόπου εἰς τόπον ἀφικνουμένων· πεύθετο γὰρ Κύπρον δὲ μέγα κλέος (A 21) εἰς Κύπρον ἡκούστο (cf. ad K 268). διὸ καὶ νῦν κατὰ συναλοιφήν ἀκουστέον, ἢ ἡ τὸ πληρες πάντοσε ἀκούειν. Α. Ar. 140.

522 ὁ δ' οὐδ' οὗ παιδὸς ἀμύνει· ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ· ἔστι γὰρ, οὐδὲ περὶ τοῦ οὗ παιδὸς ἀμύνει (Eandem constructionem v. ad 561 et Σ 171 Didym. L.). οἱ δὲ ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὁ δ' οὐδ' ὃ παιδὶ ἀμύνει. Α. Cf. p. 26.

546 Λαπαῶν κεχολωμένοι· ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ πρόθεσις, περὶ Λαπαῶν. Α. Cf. p. 26.

553 Ἐκτωρ χωόμενος Σαρπηδόνος· ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ (p. 26), καὶ ὅτι τὸ χωόμενος ἀντὶ τοῦ συγχωόμενος (Ar. 147). Α.

559 ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἐλόντες· ἡ διπλῇ ὅτι ἔξωθεν προσυπακουστέον τὸ καλῶς ἂν ἔχοι· εἰ αὐτὸν ἀνελόντες ἀεικισαίμεθα, καλῶς ἂν ἔχοι. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ

Π.

ἀτὰρ πελέκεας γε καὶ εἴ κ' εἰῶμεν ἅπαντας (φ 260).

A. Cod. πελέκεα αἰεὶ κειώμεν.

560 καὶ τιν' ἐταίρων Αὐτοῦ ἀμυνομένων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμφίβολον εἰ λείπει ἡ περὶ, ἢ ἡ περὶ αὐτοῦ (cf. ad 522), ἡ τοπικῶς ἐκληπτόν τὸ αὐτοῦ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. A. Cf. p. 26.

574 ἐς Πηλῆ' ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἀπολελοίπει ἡ Θέτις τὸν Πηλέως οἶκον ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ συνώκει αὐτῷ. A. Ar. 190.

ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἱπποκίλευθε

585 ἔσσυο καὶ Τρώων, κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάροιο.

καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον: ἡ διπλῇ ὅτι μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ πρὸς τὸν Πατροκλον λόγου [καὶ] εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ· εἶρηκε γὰρ ἔβαλε καὶ οὐχὶ ἔβαλες ὡς Πάτροκλε (cf. p. 16). A. καὶ alienum est.

589 αἰγανέης — ταναοῖο: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ταναοῖο εἶρηκεν ἀρσενικῶς ἀντὶ τοῦ ταναῆς (cf. p. 31). A.

τῶν δ' ὡς τε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὀρώρει οὕρεος ἐν βήσσης· ἔκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκουή.

635 ὡς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιοιτῶν.

633: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμφιβόλως κεῖται τὸ ὀρώρει, πότερον ἐπὶ τῶν μαχομένων λέγεται, τούτων ὀρώρει ὀρυμαγδὸς ὡς δρυτόμων, ἢ ἐπὶ τῶν δρυτόμων, ὡς δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς, οὕτως καὶ τῶν μαχομένων, ὅπερ καὶ βούλεται, ὥστε τὸ ὀρώρει (cod. ὀρωρε) τὸν ἐρυσσῶτα χρόνον σημαίνει. A.

636: ἡ διπλῇ ὅτι προειπὼν ῥινοῦ τε, ὡς ἑτερόν τι διάφορον συμπλέκει βοῶν τε· καὶ ἦτοι ἐξ ἐπαναλήψεως νοητέον λέγεσθαι τὸ αὐτό, ὡς πυκνοὶ καὶ θαμέες (μ 92) καὶ πόλεμόν τε μάχην τε (251)· ἡ τὸν τέ σύνδεσμον περιττὸν νομιστέον, ἢ ἡ ῥινοῦ βοῶν, τουτέστι τῶν ἀσπίδων. A. Cf. p. 34 et Ar. 164, 376.

666 καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς: ἡ διπλῇ περιεστειγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος καὶ ἐνταῦθα διεσκεύακε (Ar. 349) γράφων καὶ τότ' ἄρ' ἐξ Ἰδης προσέφη Ζεὺς ὃν φίλον υἱόν, ἢ ἐκ τῆς Ἰδης προσφωνῇ τὸν ἐν τῷ πεδίῳ Ἀπόλλωνα. γελοῖον δὲ τὸ κραυγάζειν ἀπὸ τῆς Ἰδης τὸν Δία. οὐκ ἐνόηκεν οὖν ὅτι τὰ τοιαῦτα

Π.

κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐνεργούμενα δεῖ παραδέχεσθαι, καθά-
περ καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω περὶ τῆς Ἥρας (v. 432). A.

677 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνὴν
(Apollo): ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος καὶ τοῦτον
περιήρηκε, τηρῶν τὸ σύμφωνον ἐαυτῷ (666). A.

688 Διὸς κρείσσων νόος: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς χωρὶς τοῦ
ῥ γράφουσι κρείσσω. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἐπὶ τῆς
ὀρθῆς σὺν τῷ ῥ λέγεται. καὶ τὸ κρείσσον ἐπὶ τοῦ κατὰ δύ-
ναμιν τίθησιν ὁ ποιητής (Ar. 123). A.

692 ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,

693 Πατρόκλεις — —

694 Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἐχέλον

697 τοὺς ἔλεν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γρά-
φει τοὺς ἔλες. ἄγροει δὲ ὅτι ἀπέστροφος (cod. εφε) τὸν λό-
γον ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸν περὶ αὐτοῦ καὶ πολλάκις
ἀποστροφὰς ποιεῖται (cf. p. 16.). A.

699 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περιπρὸ γὰρ ἔγχεϊ
θῦεν. Huic asteriscus videtur appositus fuisse propter A180:
quod tamen nequaquam pro explorato habendum est. v. ibi.

702 τρεῖς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο: ἡ
διπλῇ ὅτι ἀγκῶνος τῆς γωνίας λέγει. A.

710 ὥς φάτο, Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν
ὀπίσσω: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τυτ-
θόν. ὁ δὲ αὐτὸς στίχος καὶ ἐπὶ τοῦ Διομήδους κεῖται (E443).
καὶ εὐλόγως ἐκεῖ μὲν γράφεται τυτθόν· συμπίρρεστι γὰρ ἡ
Ἀθηνᾶ προτιρεπομένη θεομαχεῖν· ἐνθάδε δὲ πολλόν· προ-
ενιέταλται γὰρ ὁ Ἀχιλλεύς μάλα τόν γε (sic pro τοὺς γε)
φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων (94). A.

718 αὐτοκασιγνήτος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,

ὅς Φρυγίῃ ναίεισκε.

718: ἡ διπλῇ ὅτι Ὅμηρος τὴν Ἐκάβην Δύμαντος, ὁ δὲ
Εὐριπίδης Κισσῶς (Ar. 185). A.

719: ἡ διπλῇ ὅτι Ὅμηρος ἐτέραν τὴν Φρυγίαν τῆς Τροίως
οἶδεν (Ar. 238). A.

747 πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὃδε τήθεα διφῶν,
νῆος ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη.

747 τήθεα: ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ εἴρηκε τήθεα (Ar. 14).
ἔστι δὲ εἶδος θαλασσιῶν ὀστρέων. πρὸς τοὺς χωρίζοντας·

Π.

φασὶ γὰρ ὅτι ὁ τῆς Ἰλιάδος ποιητῆς οὐ παρεισάγει τοὺς ἥρωας χρωμένους ἰχθύσιν, ὁ δὲ τῆς Ὀδυσσεΐας. φανερόν δὲ ὅτι εἰ καὶ μὴ παράγει χρωμένους, ἴσασιν, ἐκ τοῦ τὸν Πάτροκλον ὀνομάζειν ἰχθεα. νοητέον δὲ τὸν ποιητὴν διὰ τὸ μικροπρεπὲς παρητησθαι. καὶ μὴν οὐδὲ λαχάνοις παρεισάγει χρωμένους· ἀλλ' ὅμως φησὶ δμῶες Ὀδυσσεύς τε μένος μέγα κοπρήσοντες (ρ 299). Α.

748: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει εἰ καὶ δυσπέραστοι εἶεν, ὥστε ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν εἶναι, οἷον εἰ καὶ δυσάρεστοι εἶεν οἱ συνεσθιόντες, ὡς καὶ Ἡσίοδος πολυξείνου δαιτὸς δυσπέραστος εἶναι (Ε. 720). βέλτιον δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἰ καὶ δυσχείμερος εἴη καὶ τραχεῖα· τὴν γὰρ τοῦ κολυμβητοῦ ἐντρέχειαν ἀντιπαρατίθησι τῷ ἀπὸ τοῦ δίφρου κεκυβιστηκότι. καὶ Ἡσίοδος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τέταχε καὶ τοῖς οἷ γλαυκὴν δυσπέραστον ἐργάζονται (Θ. 440). ΑΥ.

768 τανυήκεας ὄζους: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐντέτακται ἡ ἀκὴ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ξίφους τανυήκες ἄορ (473) ἀλλὰ κατὰ παραγωγήν τανυήκεας ὄζους, οἷον ταναοὺς, ὡς κελαινεγὲς αἶμα. Α. Cf. X 319, Ar. p. 322.

776 κείτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων: ὁ ἀστερίσκος ὅτι εἰς τὴν δευτέραν νέκυιαν (ω 40) μετάνκειται, οὐχ ὑγιῶς. καὶ ὅτι Ἰακῶς λελασμένος ἀντὶ τοῦ λελημένος, πρὸς τὸ ἐν καρὸς αἵσῃ (I 378), ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐν κηρὸς μοῖρα. Α.

ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἴσος, 787 ἐνθ' ἄρα τοι Πάτροκλε φάνη βιότοιο τελευτῇ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπέστροφε τὸν λόγον ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ (cf. p. 16.). Α. Immo ἐκ τοῦ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πρὸς αὐτόν.

793 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων. Notatus fuit quod videbatur discrepare a P 125.

801 πᾶν δέ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ δολιχόσκιον ἔγχος: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πᾶν ἀντὶ τοῦ ὅλον (Ar. 130). Α.

807 σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνῆρ: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σχεδὸν οὕτως Δάρδανος ἀνῆρ. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἐκ βολῆς τέτρωται, ὡς διὰ τῶν ἐξῆς δεικνύται ὡς τοι (sic) πρῶτος ἐφῆκε βέλος (812) cf. P 15. Α. p. 63 et de scholio quod est in V. ad hunc versum p. 71.

Π. Ρ.

810 καὶ γὰρ δὴ τότε φῶτας εἰκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο
ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος Πατρόκλεις ἱππεῦ.

810: ἡ διπλῇ ὅτι σύνηδες ἦν τοῖς ἀρχαίοις ἀρματομα-
χεῖν, ἐσφαιρωμένοις δόρασι χρωμένους, καὶ ἀνατρέπειν ἐν
τῶν ὀχημάτων. ὁ δὲ Διονύσιος οὐκ ἐπὶ μελέτης, ἀλλ' ὅτι
ἀνείλε πρότως εἰς πόλεμον παραγενόμενος. Α.

812: ὅτι βέβληται καὶ οὐκ οὔτασται, ὡς Ζηνόδοτος
(807). βέλος γοῦν κέκληκε διὰ τὸ βεβληθῆαι (Αr. 65). καὶ
πρὸς τὴν ἀποστροφὴν (p. 16). Α.

819 (Patroclum) βεβλημένον ὁξεῖ χαλκῷ: ὅτι ὁμόλο-
γον τῷ βεβληθῆαι αὐτόν (Αr. 65). Α.

822 δούπησεν δὲ πεσών: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν τῶν τοιοῦ-
των ἀπεδέξαντο οἱ γλωσσογράφοι (Αr. 45) τὸ δουπῆσαι ἐν
ἀνθ' ἐνὸς ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν, ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὐκ ἐπὶ παν-
τὸς θανάτου τάσσει τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ
πιπτόντων διὰ τὸν παρακολουθοῦντα ψόφον ἐν τῶν ὅπλων
(Αr. 110). Α.

828 Ἐκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν
ἀπηύρα: ὅτι οὔτος μὲν οὔτασεν, ὁ δὲ Εὐφορβος βέβληκεν
(Αr. 65). Α.

ἀλλὰ με μοῖρ' ὅλοη καὶ Αἰτοῦς ἔκτανεν υἱός,
850 ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος, σὺ δὲ με τρίτος ἐξεναρί-
ξεις: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον· τέσσαρας γὰρ (immo
τρεις) προσιπῶν ἐπιφέρει σὺ δὲ με τρίτος. τὴν δὲ κοινὴν
πᾶσι παρεπομένην μοῖραν οὐκ ἀριθμεῖ, αὐτοὺς δὲ τοὺς ἐπε-
νεγκόντας αὐτῷ χεῖρας. Α.

856 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη: ἡ διπλῇ ὅτι πάντα
τὰ μέλη ῥέθη Ὅμηρος προσαγορεύει. οἱ δὲ Αἰολεῖς μόνον
τὸ πρόσωπον. Α. Αr. 153.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ρ.

1 οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρεΐς υἱὸν ἀρρήφιλον Μενέλαον
Πάτροκλος Τρῳέσσι δαμείς ἐν δημοτῇτι.

1 οὐδ' ἔλαθε: καθ' ὑπερβατόν, οὐκ ἔλαθε δέ. Α. Cf.
ad X 91.

2 Τρῳέσσι: ἀμφίβολον πότερον Τρῳέσσι συνήθως κατὰ

P.

ἐναλλαγὴν πτώσεως παρείληπται, ἀντὶ τοῦ Τρώων, ὡς Αἴαντι δὲ μάλιστα (Ξ 459) ἀντὶ τοῦ Αἴαντος, καὶ ἔστι δαμείς ἐν Τρώων, δηιοῖται, ἐν τῇ τῶν Τρώων μάχῃ (cf. p. 22) ἢ ὡς τὸ ἦν μὴ καὶ σὺ θάνης Ἀχιλλεῖ δαμασθεῖς (X 55) οὕτως Τρώεσσι δαμασθεῖς ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων (cf. p. 24). Α. ἢ ante ὡς τὸ inserui.

4 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μῆτηρ: τὸ σημεῖον πρὸς τὸ ὅς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας (A 37). V.

7 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὔ, ὃ ἐστὶν αὐτοῦ. Ζηνόδοτος πρόσθε δέ οὔ, κακῶς. Α. Cf. p. 23.

οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικαύρων
15 Πάτροκλον βάλε δουρὶ (Euphorbus loquitur): ἡ διπλῇ ὅτι βέβληται ὁ Πάτροκλος ὑπὸ Εὐφύροβου καὶ οὐκ οὐτῶς, καθάπερ Ζηνόδοτος γράφει σχεδὸν οὕτως Δάρδανος ἀνὴρ (Π 807). Α. Cf. p. 65.

οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ἵππερὴνορος ἱπποδάμοιο

25 ἧς ἦβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὦνατο καὶ μ' ὑπέμεινεν.

24 (Menelaus loquitur): τὸ σημεῖον Διονύσιος διὰ τὸν Ἵππερὴνορά φησιν (Ar. 8): προσίρηται γὰρ Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἐπειθ' Ἵππερὴνορα ποιμένα λαῶν οὕτως (Ξ 516). καὶ ἴσως κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐκεῖ αὐτὸν ὠνείδισεν. Α.

30 ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω

ἐς πληθὺν ἰέναι, μὴδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,

πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

30. 31. 32: ὁ ἀστερίσκος ὅτι ἀμεινον τὰ ἔπη ταῦτα λέγεται ὑπὸ Μενελάου, ἐπὶ δὲ τῆς Ἀχιλλέως πρὸς Αἰνείαν συστάσεως (Υ 196) οὐκέτι· ἐπεξεληλυθὼς γὰρ μόνον οὐχὶ συναρπάσαι ἂν τὴν πόλιν ἔνεκα τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως. Α. ἂν ins. L.

ἢ μάλα τίσεις

35 γνωτὸν ἐμὸν ὃν ἔπεφνες: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως ἐξενήνοχεν· ἔστι γὰρ μάλα τίσεις περὶ τοῦ ἐμοῦ γνωτοῦ δίκας περὶ οὗ ἔπεφνες. τίσεις μου τὸν ἀδελφόν. Α. Scholion de-curatatum variis modis refingi potest, v. c.: περὶ τούτου ὃν ἔπεφνες, ἀνθ' οὗ εἶρηκε τίσεις μου τὸν ἀδελφόν. De accusativo pro περὶ cum genetivo v. p. 25.

P.

38 ἥ κέ σφιν (τοκεῦσι) δειλοῖσι γόου κατὰ πανμα
γενοίμην: ἡ διπλῇ ὅτι δειλοῖσιν εἶπεν ἀντὶ τοῦ δειλαίοις. A.

47 ἄψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε.

47 στομᾶχον θέμεθλα: οὐ λέγει τὸ στόμα τῆς κοι-
λίας, καθάπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ τὸν βρόγχον, οἷον τὰ ἔσχατα
μέρη τοῦ λαιμοῦ. ἐπιφέρει γοῦν ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι'
αὐχένος (49). A. Ar. 153.

48: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ αὐτὸς· οὐ γάρ ἐστι περὶ ἐτέρου ὁ
λόγος. A.

51 αἵματι οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι
πλοχομοί θ' οἷ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο.

51: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χαρί-
τεσσι μέλαιναι, ἀδιανόητον ποιῶν. A.

52. Adnotatio fuit de more barbarorum capillos aureis et
argenteis ornatibus innectendi: B 872, A 385.

70 ἐνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοῖδαο
'Ατρεΐδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος 'Απόλλων.

70: ἡ διπλῇ ὅτι τοὺς χρόνους ἐνήλλαξε καὶ τὰ ῥήματα
ἔδει γὰρ φάναι, τότε δ' ἂν ῥαδίως ἔφερεν (cod. ὄν). A. Cf. p. 7.

71: τὸ ἀγάσσατο νῦν ἀντὶ τοῦ ἐφθόνησεν, οὐκ ἀντὶ
τοῦ ἐθαύμασεν. A. Ar. 150. οὐκ scripsi pro καί.

73 Κικόνων ἡγήτορι Μέντιη: ὅτι τοῦτον τὸν Μέν-
την ἐν τῷ Τρωϊκῷ διακόσμῳ οὐ παραδέδωκεν, ἀλλὰ Εὐφη-
μον μόνον· Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν
(B 864), ὡς ἂν πλείοσιν ἡγεμόσι χρωμένων. A.

80 Πατρόκλῳ περιβάς Τρώων τὸν ἄριστον ἐπε-
φνεν (Euphorbum): πρὸς τὴν περίβασιν (A 37). Τρῶς ἄρα
ὁ Εὐφορβος· ἀλλὰ καὶ Δάρδανος· οἱ ἄρα Δάρδανοι Τρῶες
(Ar. 235). καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸν ἐν τοῖς Τρῳαῖν ἄριστον·
οὐ γὰρ ἐστὶν ὡς Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον (Σ 10). A.
Cf. p. 31.

86 οὐταμένην ὠτειλήν: ἡ διπλῇ ὅτι παρητυμολό-
γησεν τὸ ὄνομα. A. Ar. 69.

92 κεῖται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς: ἡ διπλῇ ὅτι
ἡ τιμὴ ἀντὶ τῆς τιμωρίας καὶ νῦν (A 159) τέτακται· ἔνεκα
ἐμοῦ κεῖται τιμωρούμενος τοὺς Τρῶας (Ar. 153). A.

P.

93 μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται: ἀντὶ τοῦ νεμεσήσεται. A. Cf. p. 13.

112 (cor leonis) παχνοῦται, ἄεκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν κατὰ ἀγρὸν ἔπαυλιν μέσσανλον· οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν μέσσην θύραν τῆς αὐλῆς, τὴν διορίζουσαν τὴν τε γυναικωνίτιν καὶ τὸν ἀνδρῶνα (Ar. 153). τὸ δὲ παχνοῦται, πύγνυται, φρίσσει, ἀπὸ τῆς μάχης διὰ τὴν αὐλήν (? ἀπὸ τῆς πάχνης διὰ τὴν λύπην? L.) A.

115 Αἴαντα μέγαν, Τελαμῶνιον υἱόν: ὅτι πάλιν μέγαν εἶπε τὸν Τελαμῶνος Αἴαντα κατὰ σύγκρισιν τοῦ Ὀϊλιάδου· ἐκεῖνος γὰρ μικρότερος· μείων οὐ τι τόσος γε ὅσος Τελαμῶνιος (B 528). A. Ar. 8 sq.

125 Ἐκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα, ἔλχ', ἔν' ἀπ' ὅμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξεὶ χαλκῷ.

Aristonicus sic fere scripsit: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι· οὐ γὰρ αὐτὸς ἦν ὁ Ἐκτωρ ὁ σκυλεύσας τὸν Πάτροκλον, ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ περιόντος ἀφείλετο τὰ ὄπλα πρώτως Ἀπόλλων, ὁ δὲ αὐτὸν γυμνὸν ἔτρωσε· λῦσε δέ οἱ θώρακα ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων (Π 793). ὁ δὲ Διονύσιος τὸ σημεῖον φησιν, ὅτι ἥλλακται πτώσις Πάτροκλον ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα ἀντὶ τοῦ Πατρόκλου (cf. p. 21). A. In cod. hoc schol. sic incipit: ἡ διπλῇ ὅτι ἔοικε παρρητιμῶντι ὁ Ἀρίσταρχος τῷ Ὀμήρῳ· οὐ γὰρ — de quo v. Ar. 17. Ego scripsi πρώτως pro οὕτως: v. ad Π 810.

126: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν (sed non Σ 155 L.) οἰκείως ἔχει τὴν ὄρεξιν ταύτην ὁ Ἐκτωρ ἔλκειν, ἵνα ἀφέληται τὴν κεφαλὴν, τὸ δὲ σῶμα τοῖς κυσὶ ῥίψῃ· οὐδέπω γὰρ ὁ Γλαῦκος ὠνειδίσεν αὐτὸν ὡς ἀμελοῦντα τῶν συμμάχων, ὅτι τὸ Σαρπηδόνος σῶμα ὑπὸ τοῖς Ἀχαιοῖς ἀφῆκε γενέσθαι· δεῖν οὖν πολεμήσαντα καὶ ἀνθελκύσαντα τὸν Πάτροκλον ἠυσιάσαι (163) μέχρι ἂν ἀποδῶσιν ἐκεῖνοι τὸν νεκρὸν τοῦ Σαρπηδόνος καὶ τὰ τεύχη, ἀντικομυζόμενοι τὸν Πάτροκλον· δοκοῦσι γὰρ τὸν Σαρπηδόνα ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἤρθαι καὶ κείσθαι ἐπὶ τῶν νεῶν, οὐκ εἰδότες ὅτι ὑπὸ Ἀπόλλωνος εἰς Λυκίαν ἀναρπασθεῖς ἀποκεκόμισται. A.

(leo) ᾧ ῥά τε νῆπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
135 ἄνδρες ἐπακτιῆρες· ὁ δὲ τε σθένει βλεμμαίνει, πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται ὅσσε καλύπτων:

134, 135, 136: παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ ἐν τῇ Χίᾳ οὐκ ἴσαν οἱ γ' οὐτοί. ἴσως φασὶν ἔνιοι, ὅτι οἱ ἄρσενες λέοντες οὐ σκυμναγοροῦσιν, ἀλλὰ θήλειαι μόναι. κατὰ δὲ τὸ ἄρσενικὸν καὶ ἐπὶ τῆς θηλείας τέτακται ὁ λέων, καὶ ἔστιν ἐπίκοι-
ναν. A. Hoc recepimus quamquam Didymi esse videtur: quoniam Aristonicum aut eadem aut similia adnotasse certum est.

151 καλλίπες Ἀργεῖοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γε-
κίσθαι: ἡ διπλὴ ὅτι τὰ ἐλώρια οὐκ ἔστι βρώματα, ὥς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 44) ἀλλ' ἐκύσματα (Ar. 110). A.

153 νῦν δ' οἱ οἱ (Sarpedoni) ἀλαλκέμεναι κύνας
ἔτληε: ἡ διπλὴ ὅτι ὑπόνοια τοῖς Τρωσὶν ἐγένετο ὥς κυ-
νοβρώτου τοῦ σώματος ἰσομένου, εἰ μὴ τὸν Πάτροκλον ἀν-
θελκύσαι καὶ ὑφ' αὐτοῦς ἔχοιεν εἰς ἀνταπόδοσιν τῶν περὶ
Σαρπηδόνα: ἄριστος γὰρ οὗτος, ὥστε μὴ ἀμεληθῆναι τὴν
ἀνακομιδὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐξ οὗ συνέβαινεν ἀνταπο-
δίδωσθαι τὸν Σαρπηδόνα. διὸ ἐπιφέρει τοῖον γὰρ θερά-
πων πέφαι' ἀνέρος, ὃς μὲγ' ἄριστος Ἀργείων παρὰ
νηυσὶ (164). A. τῶν περὶ Σαρπηδόνα scripsi pro τὴν περὶ. —
συνέβαινεν est συνέβαινεν ἄν: v. ad B 328.

ἡ διπλὴ [περιεστιγμένη, quae apparet in textu L.] ὅτι
Ζηνοδοτος γράφει κύον ἔτληε. ἄλογον δὲ. A.

162 αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνα ἔντεα καλὰ

λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω: ἡ
διπλὴ ὅτι οὐκ ἴσασιν οἱ περὶ τὸν Γλαῦκον εἰ ἀποκεκόμισται
ὁ Σαρπηδὼν εἰς Λυκίαν, ὑπὸ τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ θανάτου·
διὸ φθοῖν ἀντιρροῦσάσαι τὸν Πάτροκλον, ὥς ἀνακομίσει τὸν
Σαρπηδόνα. A. ὥς ἀνακομίσει scripsi pro ἔως ἂν κομίσει.

ὦ πόποι, ἡ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι
ἄλλων,

172 τῶν ὅσοι Λυκίην ἐριβόλακα ναιετάουσιν·

νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἶον ἔειπες.

172: μεμείωκε τὴν ἔμφασιν καὶ τὰ τοιαῦτα εἶωθεν ἄθε-
τεῖν ὁ Ἀρίσταρχος (Ar. 360). A.

173: ὅτι νῦν μὲν ὀρθῶς ἔχει, ἐν δὲ τῇ Ξ (95) κακῶς
ἐντεῦθεν μετενήνεται. A.

ἀφείλετο νίκην

178 ῥηιδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσα-
σθαι: ἡ διπλὴ ὅτι ἀκαταλλῆλως καὶ ἰδίως ἐπενήνοχε τὸ ὅτε

P.

δ' αὐτός· ἔδει γὰρ ἢ οὕτως εἰπεῖν, τότε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει, ἢ προσληπτέον ἔξωθεν τὸ ἔστιν, ὥστε γίνεσθαι τὸ πληρὲς ἔστι δ' ὅτε καὶ αὐτὸς ἐποτρύνει μάχεσθαι. A.

193 Ἰλιον ἱρήν· ὅτι θηλυκῶς εἶπε τὴν Ἰλιον. A.

197 γηράς· ἡ διπλὴ ὅτι [οὕτως εἰώθασι σχηματίζου] ἀντὶ τοῦ γηράσας. A. Quae inclusimus, adscripsit aliquis admoniturus aut omnino tales syncopas usitatas esse, ut ἐπιπλῶς et ὑποφθάς quae in B feruntur, aut in hoc ipso verbo cujus omnes casus in Etymol. feruntur. Aristonicus autem fortasse non tantum rariorem formam notavit, sed ex hoc versu ubi juncta sunt γηράς — ἐγήρα confirmari voluit, γηράς Homero ab γηράω duci, ut paretymologias notare solet: v. c. Z 192 Ξ 518 P 86. L.

201 ἃ δεῖλ', οὐδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν, ἔς δὲ τοι σχεδὸν εἴσι.

201: ἡ διπλὴ ὅτι οὕτως εἶρηκε καταθύμιος, ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ἐστιν, οὐ μεριμνᾷς περὶ τοῦ θανάτου. ἡμεῖς δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν καταθύμιον τὸ ἀρεστόν (Ar. 149). A.

202: οὐχ οὕτως παρείληπται ὥς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ τάσσομεν διαστακτικῶς τὸ σχεδόν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐγγύς (Ar. 100). A.

211 (Ἀρης) δεινὸς Ἐνυάλιος· ἡ διπλὴ ὅτι ἐπιθετικῶς ἀπὸ τῆς Ἐννοῦς πολεμικῆς οὐσης ὁ Ἄρης Ἐνυάλιος, ὥς καὶ Ἀρήϊός τις ἀπὸ τοῦ Ἄρεως· οὐχ ὥς οἱ νεώτεροι Ἐννοῦς υἱόν, οὐδὲ ὥς Ἀττικοὶ διαφέροντα τοῦ Ἄρεως θεόν τινα. A. Cod. οὐδὲ Ἀττικοὶ ὥς διαφέροντα. Corr. L. Ar. 181.

218 Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν· ὅτι τὸν ἐν τῷ διακόσμῳ Χρόμιν εἰρημένον (Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε B 858) νῦν Χρομίον εἶρηκε διὰ τὸ μέτρον. ὁ δὲ Διονύσιος, εἴ τις ζητοῖη γῆσι πότερον παραπεποιήται, εἴπομεν ἂν τὸν Χρομίον· εὐλογον γὰρ ἐκεῖ τὸ ὄνομα πρῶτον — A. Addendum videtur: — εἰρημένον ὕγιες εἶναι. L.

καὶ ἕτερον παραδίδωσιν Ἐννομον ὑπὸ Ὀδυσσεὺς ἀνηρημένον (A 422). A.

220 κέκλυτε μυρία φῦλα περικτιόντων ἐπικούρων.

οὐ γὰρ ἐγώ — ἡ διπλὴ ὅτι ἀπὸ τοῦ γάρ ἤρξατο, ὥς καὶ ἐπ' ἐκείνου ὧ φίλοι, οὐ γὰρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος (x 190). A.

237 καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέ-
λαον· ἡ διπλῇ ὅτι ἡ πρὸς ἐλλείπει, ἔν' ἡ προσεῖπε τὸν
Μενέλαον. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ψ 191) ἦστο κάτω ὁρόων,
ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴποι, προσεῖποι. A. Cf. p. 26.

240 οὐ τι τόσον νέκνος πέρι δεΐδια Πατρόκλοιο·
ἡ διπλῇ ὅτι ἄδηλον πότερον περὶ νέκμος Πατρόκλου ἢ περὶ
Πατρόκλου τοῦ νέκμος γεγονότος. ἀναστρεπτέον δὲ τὴν πρό-
θεσιν, ὅπως τὸ ἐξῆς γένηται περὶ νέκμος. A.

242 ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περὶ δεΐδια. Herodianus:
ἐνθάδε οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, ἐπεὶ δοκεῖ ἀντὶ
τῆς ὑπὲρ κεῖσθαι καὶ ἐνηλλάχθαι πτώσις· ἀντὶ γὰρ τοῦ ὑπὲρ
ἐμῆς κεφαλῆς. — διὸ καὶ σημεῖον παράκειται. A. Scilicet
propter commutatum casum, non propter commutatam prae-
positionem. Lehrs qu. ep. 90, not. Cf. p. 23.

ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,

οἳ τε παρ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ

250 δῆμια πίνουσιν· πρὸς τὴν ἀποστροφὴν· οὐ γὰρ
εἶπε πίνετε (cf. p. 17). δῆμια δὲ τὰ παρὰ τοῦ δήμου ἐξαι-
ρέτως διδόμενα τοῖς βασιλεῦσιν. A.

260 τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἦσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;

260· ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ
τὸν ἐξῆς ἡθέτηκεν. οὐδὲν δὲ ἔχουσιν εἰς ἐπαιτίαν, ἀλλ'
αὖξουσιν τὸ μέγεθος τῆς ὑπὲρ Πατρόκλου μάχης. A.

272 μίσησεν δ' ἄρα μιν δηίων κυσὶ κύρμα γε-
νέσθαι. μίσησε· ἰδίως κέχρηται τῇ λέξει, καὶ ἅπαξ γε νῦν
μόνον. λέγει δὲ μισητὸν ἡγήσατο ἐγκύρημα γενέσθαι κυσὶ
τὸν Πάτροκλον. A.

A versu 277 ad 577 eadem recentiori manu quae versus
trecentos et unum supplevit Iliados E, adjectis itidem sex mem-
branis, non sine mendis codex descriptus est. Villosio. Unde
etiam hic omnia genuina Aristonici scholia perierunt.

291. 292. Hic recte leguntur, non O 449, ubi v. L.

306 Σχεδίων μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν. De Sche-
dio homonymo v. B 517.

307 ἐν κλειτῷ Πανοπῇ. De forma nominis Πανο-
πεύς v. B 520.

διασιάντες τανύουσιν

392 κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε —: Ζηνόδοτος κύκλω, Ἀρίσταρχος κύκλος ὡς πληθὺς ἀπονέοντο (O 305)· καὶ ἐπὶ Μενελάου ὁμοίως ἐν τῇ A 212 (ubi revera κύκλος ab eo scriptum esse testatur Herodianus). V. Haec fluxerunt ex Aristonico. Quae sequuntur in eodem cod. (οἱ δὲ ἄλλοι ἐπιρρημα, καὶ παροξύνουσιν) Herodiani videntur esse; ultima (ἀλλ' ἔδει κυκλόφι) de suo addidit.

404 τείχει ὑπο Τρώων: Ζηνόδοτος ἀπὸ τοῦ τείχει ὑπο Τρώων ἕως τοῦ χάλκεον οὐρανόν (425) οὐ γράφει. Ἀρίσταρχος μόνον ἀθετεῖ ὡς δέ τις αὐτὸ Τρώων (420). V.?

456 ὡς εἰπὼν ἱπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἥυ: οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ μένος πολυθαρσές ἐνήκε καὶ προστίθαι αὐτὸς δ' Οὐλύμπον δὲ μετ' ἀθανάτοισι (?) βεβήκει. V.?

545 (Minerva) οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς: Ζηνόδοτος ἀθετεῖ. τινὲς οὐδὲ γράφουσι. πῶς γὰρ ἐν τῇ Ἰδῇ ὣν ὁ Ζεὺς αὐτὴν πέμπει, ἢ δὲ οὐρανόθεν κατείσιν; ἢ ὅτι οὐρανὸν τὸν ὑπερνεφέιον ὀνομάζει τόπον (ut Idae quoque cacumina sicut Olympi ultra nubes extendantur in illas regiones, quas etiam οὐρανόν dicit, Ar. 171). V.?

582 Ἐκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων: ἢ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἐκτορα δὲ φρένα διὸς Ἀρης ὠτρυνε μετελθών. πόθεν δὲ οὕτως ὁ Ἀρης ἐξαίφνης πάρεστι; A.

(Apollo in Phaenopis persona loquitur:)

587 οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὅς το πάρος περ μαλθακὸς αἰχμητής: τὸ σημεῖον ὅτι οὐχ ὡς τῷ ὄντι μαλθακοῦ αἰχμητοῦ ὄντος τοῦ Μενελάου ληπτεύον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον πολέμιον ὃν εἰς διαβολὴν λέγει· ἀρτίφιλον γὰρ ὁ ποιητής αὐτὸν καλεῖ (Γ 52). AB. Hoc ideo videtur annotasse, quia mite et placabile Menelai ingenium multos sine dubio induxit interpretes, ut imbecillum eum vel inertem a poeta fingi opinarentur, locis quibusdam speciosus qualis hic est, utentes ad sententiam firmandam.

καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλειτ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν μαρμαρέην, Ἰδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυπεν,

595 ἀστράπας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν.

594: ἢ διπλῇ ὅτι ἴδιον ὑποίθεται τῆς αἰγίδος τὸ

P.

ἀνέμων ποιεῖν συστροφάς. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δὲ καταιγίδες αἱ
πλοαὶ αἱ κάτω αἰσσοῦσαι. A. Post συστροφάς excidit opinor
ἀπὸ τοῦ αἰσσοῖν. Fortasse etiam scripsit deinde: αἰγίδες καὶ
καταιγίδες, cf. ad B 148. L. Ceterum v. Ar. 192.

595: ἡ διπλῇ περιστοιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει γῆν
δ' ἐτίναξε· οὐκ εὖ· ταύτην γὰρ ἐπισείων ἀνέμους ποιεῖ. διὸ
λέγει αὐτὸς ἐπισείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν (A167).
A. οὐκ εὖ ins. L.

597 φόβοιο: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ φυγῆς (Ar. 89). A.

599 (βλήτο γὰρ ὦμον) ἄκρον ἐπιλίγδην: ἡ διπλῇ
ὅτι τὸ ἐπιλίγδην μεσότητός ἐστιν. καὶ ὅτι νῦν ἅπαξ καὶ ἐν
Ὀδυσσεΐα (χ 278) λίγδην ἄκρον δέ (Ar. 14). A. Cf. Suid.
sub ἄκρον L.

602 Ἀλεκτρύονος: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ εἴρηται παρὰ
τὸν ἀλεκτρύονα τὸ ζῶον τὸ ὄνομα· οὐδέπω γὰρ ἔγνωστο. A.

608 Ἰδομενῆος ἀκόντισε: τὸ σημεῖον ὅτι ἐπ' Ἰδο-
μενέα (cf. p. 24). A.

628 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τελαμώνιος
Αἴας: ὅτι ἐπὶ δύο τὸ τοῖσι. V. ad Φ 287. Cf. Pal. ε 202 η 47.

632 Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει: τὸ ἔμπης ἀντὶ
τοῦ ὁμοίως τέτακται (quod videtur Aristonici esse" Ar. 145). A.

οὐδ' ἔτι φασίν

"Ἐκτορος ἀνδροφόνου μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
639 σήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι:
ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀμφίβολον, αὐτοὺς ἐμπεσεῖσθαι ταῖς ναυ-
σὶν ἢ τὸν Ἐκτορα. πιθανώτερον δὲ τὸν Ἐκτορα. ἐμπε-
σεῖσθαι ἐνοσείσιν. A. Ita Pluyg. p. 1 in cod. legi dicit; edi-
tores: "Ἐκτορα ἐμπεσεῖσθαι ταῖς ναυσί. Cf. ad I 235 A824
M 107 O 56.

644 ἡέρι γὰρ κατέχονται: ἡ διπλῇ ὅτι ἄερα τὴν
σκοτίαν καλεῖ (v. ad 649, Ar. 109). A.

649 αὐτίκα δ' ἡέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν
ὁμίχλην: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς τὴν σκοτίαν ἄερα λέγει· ἐστὶ
γὰρ ταύτὸν τῷ ὁμίχλῃ· καὶ ἀπῶσε τὸν ἄερα, ὃ ἐστὶ ὁμίχλην
(Ar. 109). A.

651 καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Με-
νέλαον: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ εἶπε βοὴν ἀγαθῷ Μενελάῳ ἀλλὰ

P.

καὶ ἀπαλείψιν τῆς προθέσεως, πρὸς βοήν ἀγαθόν, Με-
νέλαον. A. Cf. p. 26.

657 βῆ δ' ἵεναι ὥς τις τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ' κε κάμῃσι κύνας τ' ἀνδρας τ' ἐρε-
θίζων —

657: μεσσαύλοιο: τῆς ἐπ' ἀργῶ ἐπαύλεως (Ar. 153). A.

658: ὅτι ὁ κέ περισσὸς ἢ ὑφ' ἐν κεκάμῃσι (cf. p. 11). A.
περὶ γὰρ δῖε, μή μιν Ἀχαιοὶ

667 ἀργαλέον πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηίοισι λίποιεν.

667 πρὸ φόβοιο: ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ φόβου, ὃ ἐστιν
ὑπὸ φυγῆς (Ar. 89) καὶ ὅτι ἔλωρ ἔλεμα (Ar. 110). A.

ὥς τότε σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ὅσσε φασιν

680 παντόσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων,
εἴ που Νέστορος υἱὸν ἐτι ζῶντα ἴδοιτο.

681: οὕτως αἱ Ἀριστάρχειοι, ἴδοιτο. τίς; τὰ προκεί-
μενα ὅσσε· διὸ καὶ τὸ σημεῖον. ἡ νοητέον ἀποστροφῇ λό-
γου ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸν Μενέλαον εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον.
A. Ita scripsi pro ἀποστρ. λ. πρὸς τὸν Μενέλαον ἀπὸ τοῦ
περὶ αὐτοῦ λόγου. Cf. p. 16. Ceterum non tantum Aristonici
verba mutata, sed etiam illa prior explicatio an Aristarchea sit,
non caret dubio.

694 Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας:
κατεστυγνάσεν, ἡνιάθη (haec certe Aristonici explicatio: v.
O 183). A.

700 τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον: ἡ διπλῇ
ὅτι οὕτως εἶωθε λέγειν, οἱ πόδες ἔφερον, οὐχὶ τοὺς πόδας·
πρὸς Ζηνόδοτον μεταγράφοντα (Z 511) ῥίμψ' εἰς γούνα
φέρει. A.

702 οὐδ' ἄρα σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ἡ θελε θυμός

703 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν.

705 ἀλλ' ὃ γε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν.

702: ὅτι πάλιν (681) ἀπέστροφε (cod. εφε) τὸν λόγον.
A. Cf. p. 16.

705: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπέστροφεν (cod. εφεν) ἐκ τοῦ πρὸς
αὐτὸν εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον. AB. Cf. p. 16.

714 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγω-
μεν: ὥσπερ βοτὴν λέγει τὴν μάχην ἀπὸ τοῦ ἀλαλαγμοῦ, οὐ-
τως καὶ ἐνοπῆς νῦν ἀπὸ μέρους τῆς μάχης ἐστίν. A. Hoc

pro Aristarcheo attulit Lehrs. Ar. 152; quod tamen non exploratum est.

719 (Ajax ad Menelaum) νῶι μαχησόμεθα: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν τοῖς νεωτέροις ὁ βασταζόμενος Ἀχιλλεύς ὑπ' Αἴαντος, ὑπερασπίζων δὲ Ὀδυσσεὺς παρῆνται. εἰ δὲ Ὅμηρος ἔγραφε τὸν Ἀχιλλεὺς θάνατον, οὐκ ἂν ἐποίησε τὸν νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος βασταζόμενον, ὡς οἱ νεώτεροι. A. Ar. 178.

756 (ψαρῶν νέφος — ἡ ἐκ κολοιῶν) ὁξεῖα κεκλήγοντες: πρὸς τὸ σημαινόμενον ὑπὴντησεν. A. Cf. p. 32.

ΕΙΣ ΤΗΝ Σ.

7 ἀτυζόμενοι πεδίοιο: ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἡ διὰ, φεύγοντες διὰ τοῦ πεδίου (cf. p. 26). ABV.

Achilles loquitur: καὶ μοι ἔειπεν (Thetis)

10 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἐτι ζῶντος ἐμεῖο
χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἡελίοιο.

10: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀμφίβολον, πῶς Μυρμιδόνων ἄριστον λέγει τὸν Πάτροκλον Λοκρὸν ὄντα. A. Cf. schol. ad v. 10, 11 in eodem cod. et ad P 80.

11 χερσὶν ὑπο Τρώων: ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν Τρώων. A. Cf. p. 23.

23 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν χεύατο καὶ κεφαλῆς — 23: ὅτι τὴν ἀπὸ πυρὸς τέφραν κόνιν λέγει. διὸ καὶ αἰθαλόεσσαν αὐτὴν λέγει (Ar. 152). A.

28 δμῳαὶ δ', ἄς Ἀχιλεὺς ληίσσαιτο: ἐκ λαφυραγωγίας ἐκτέσται. A. Ar. 198.

34 δεῖδιδε γὰρ (Antilochus) μὴ λαιμὸν ἀπαμήσειε σιδήρῳ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμφίβολον, μὴ τὸν ἑαυτοῦ λαιμὸν ὁ Ἀχιλλεύς, ἢ τὸν Ἀντιλόχου. A.

πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν.

39 ἐνθ' ἄρ' ἔην Γλαυκὴ τε Θάλαϊά τε Κυμοδόκη
τε κτλ. — 49.

39: ὁ τῶν Νηρείδων χορὸς προηθέτηται καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ ὡς Ἡσιόδειον ἔχων χαρακτῆρα. Ὅμηρος γὰρ κατὰ τὸ κοινὸν Μούσας λέγει καὶ Εἰλειθυίας, ἀλλ' οὐκ ὀνόματα. γελοῖόν τε ἐξ ὀνόματος προθέμενον εἰπεῖν πάσας, ὥσπερ ἀποκαμόντα εἰπεῖν (potius ἐπαγαγεῖν, ut Eustathius vide-

Σ.

tur habuisse 1131. 23 L.) ἄλλαι δ' αἱ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν. A. Huic Aristonici adnotationi continuata sunt sequentia: ὁ δὲ Καλλίστρατος οὐδὲ ἐν τῇ Ἀργολικῇ φησὶν αὐτοὺς φέρεσθαι. τό τε ἐνθα οὔτε χρόνον σημαίνει οὔτε τόπον. διακόπτεται τε ἡ λύπη τῷ καταλόγῳ. — De ἐνθα hoc puto vult. Neutri hic significationi locus: temporali neutiquam, sed nec locali. Nam si ἐνθα pertinet ad βένθος ἁλὸς v. 38, importunum hoc: κατὰ βένθος ἁλὸς ἦν, ἄλλαι δ' αἱ κατὰ βένθος ἁλὸς ἦσαν. Nec commode ἐνθα pertinere potest ad antrum, ubi ad lugentem Thetidem conveniebant; nam sic requiras potius: et reliquae Nereides quae in mari sunt, non quae erant. Illud autem artificium quod ex Eustathio cognovimus, hic scholiasta si noverat, contempsit jure. Videmus enim ex Eustath. 1130 init. quosdam sic interpretatos esse: omnes ad Thetidem congregabantur Nereides, quae tum in mari aderant nec forte aberant. L.

57 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῶ ἀλωῆς νηυσὶν ἐπιπροεῖκα — 57: ἡ διπλῇ ὅτι ἡ Θέτις οὐκ ἀπελείφθη τοῦ Πηλέως οἴκου, καθάπερ οἱ νεώτεροι, δωδεκαταῖον καταλιποῦσα τὸν Ἀχιλλέα, ὁ δὲ Πηλεὺς Χείρωνι παραδέδωκεν, ἵνα τραφῇ (Ar. 190). A.

τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτὶς
60 οἷκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήιον εἴσω: ἡ διπλῇ ὅτι Ὀμηρος οὐκ οἶδεν, ὡς οἱ νεώτεροι ποιηταί, κωμισμένην τὴν Θέτιν ἀπὸ τοῦ Πηλέως ὑπὸ τὴν Ἀχιλλέως γένεσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον σύνεστι, λέγει (Ar. 190). A.

71 ὁξὺ δὲ κωκύσασα. ὠκύ est pro ὠκέως: Ξ 418.

77 παθέειν τ' ἀέκῃλια ἔργα: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν συναλοιφήν, ὅτι ἀέκῃλια ἐκληπτεόν κατὰ ἀπόφασιν τοῦ ἐκῃλου, ἐφ' οἷς οὐχ οἷόν τε ἡσυχάζειν. A.

παιδὸς ἀποφθιμένοιο τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτὶς
90 οἷκαδε νοστήσαντα: ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν συνοικεῖ τῷ Πηλεῖ ἡ Θέτις (Ar. 190). A.

93 Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενοιτιάδῳ ἀποτίσῃ: ἡ διπλῇ ὅτι ἔλωρα οὐ βρώματα ἀλλὰ ἐλκυσματα (Ar. 110). A.

103 οἱ δὴ πολέες δάμεν Ἐκτορι δίῳ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑφ' Ἐκτορος δίου (cf. p. 24). A.

Σ.

117 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἑρακλῆος φύγε κῆρα· ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ οἶδεν ἀθάνατον τὸν Ἑρακλέα. Α. Cf. allerum schol. in eod. cod. Ar. 186.

(καὶ τινὰ Τρωιάδων-ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην)

125 γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαιμαι· ὅτι ἀντὶ τοῦ ἵνα γνῶσιν. Α. Cf. p. 12 not. et p. 33.

130 ἀλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται· ἡ διπλῇ ὅτι ἔχονται καὶ οὐκ ἔχεται. Α. Cf. p. 15.

136 ἥωθεν γὰρ νεῦμαι, ἄρ' ἡελίῳ ἀνιόντι, τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος.

136: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ νεῦμαί ἐστιν ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος, ἀντὶ τοῦ νέομαι· βούλεται δὲ εἰπεῖν ἐλεύσομαι (cf. p. 6.) καὶ ὅτι ἐν μιᾷ νυκτὶ κατεσκευάσται τὰ ὅπλα. Α.

140 ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον· ὅτι τὸν Ἑλλήσποντον στενὸν ὄντα εὐρέα ἐκάλειεν. Α. Etiam hinc apparet epitheta perpetua interdum non significare (cf. Ar. 222 et ad Σ 416).

148 τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπὸν δὲ πόδες φέρον· πρὸς Ζηνόδοτον μεταγράφοντα (Z 511) ῥίμφ' ἐὰ γούνα φέρει. καὶ ὅτι λέγει πόδες αὐτὴν ἔφερον, οὐκ αὐτὴ τοὺς πόδας. Α.

Ἔκτωρ τε Πριάμοιο πάις, φλογὶ εἵκελος ἀλκὴν.

155 τρεῖς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἔκτωρ

ἐλκόμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα.

155: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οὕτως Ἔκτωρ τε Πριάμοιο πάις (πάις deest) σὺν εἵκελος ἀλκὴν, ὅς μιν τρεῖς μετόπισθε ποδῶν λάβε καὶ μέγ' αὐτεῖ, ἐλκόμεναι μεμαώς, κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι (cod. σκόλοπας οἱ) ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς, κακῶς. οὐ γὰρ ὑπὸ τοῦτον τὸν καιρὸν ὃ Ἔκτωρ ἐλκύσαι τὸν Πάτροκλον ἐβούλετο, ἵνα αἰκίσσῃται, ἀλλ' ἐμπροσθεν (P 125). ὅτε δὲ Γλαῦκος ὠνειδίσει τῷ προλελοιπότι τὸ σῶμα τοῦ Σαρπηδόνοιο τοῖς Ἀχαιοῖς, τότε ἐλκύσαι φιλοτιμεῖται τὸν Πάτροκλον εἰς ἀντικατάλλαξιν τοῦ Σαρπηδόνοιο, οὐκ εἰς αἰκίαν. ὅταν μὲν οὖν ὕστερον (176) ἡ Ἴρις εἴπῃ τῷ Ἀχιλλεῖ, ὅτι βούλεται ὃ Ἔκτωρ τὸν Πάτροκλον αἰκίσσασθαι, νοητέον μὴ τᾷληθές (ins. αὐτὴν)

Σ.

ὑποφαίνειν, ἀλλὰ παρορμῆσαι αὐτὸν εἰς τὴν κατὰ τῶν βαρβάρων ὀργήν. Α.

160 (Hector) σιάσκε μέγα ἰάχων· ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μέγα ἀχέων. πρὸς τί δὲ λυπούμενος ἐσθίηκει, ἀλλ' οὐκ ἰάχων καὶ ἐπεγκελευόμενος τοῖς Τρωσὶν ἀφαιρεῖσθαι τὸν νεκρόν; Α.

οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσαν

175 Τρῶες ἐπιθύουσι. μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.

174: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἴλιον αἰπὺ θέλοντες, καὶ τοὺς ἐξῆς ἀπὸ τοῦ ἐλκόμεναι μέμονεν ἕως τοῦ πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ἄνω μετατέθεικεν (155). ὁ μὲν οὖν Ἐκτωρ οὐκέτι ταύτην ἔχει τὴν ὀργήν, ὡς προεῖρηται· ἡ δὲ Ἴρις ὡς πρὸς τὸ διεγείρει τὸν Ἀχιλλεῖα ταῦτα κελεύει. καὶ οὐδέποτε κατὰ τὸ οὐδέτερον λέγει Ἴλιον. Α.

186 Ὀλυμπον ἀγάννιφον· ἡ διπλῇ ὅτι ὡς ὄρος τὸν Ὀλυμπον ἀγάννιφον λέγει (Αγ. 168). Α.

191 στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο παρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά· ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ διαίρεσιν (sc. παρ' οἰσέμεν). καὶ τὸ στεῦτο ἀντὶ τοῦ διωρίζετο. ἀναφέρεται δὲ πρὸς τὸ στεῦτο δὲ διψᾶν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (λ 583). ΑΒ. Αγ. 106.

219 ὅτε τ' ἔαχε σάλπιγξ· ὅτι αὐτὸς οἶδε σάλπιγγας, χρωμένους δὲ τοὺς ἥρωας οὐκ εἰσάγει (Αγ. 198, 348). ΑΒ.

222 ὅπα χάλκεον· ἀμέτρως ὁ Ζηνόδοτος ὅπα χάλκεον (cf. ad T 484), οὐ συνείς ὅτι παραπλήσιόν ἐστι τὸ σχῆμα τῷ κλυτὸς Ἰπποδάμεια (B 742) καὶ θερμὸς αὐτμῇ (h. in Merc. 110?). Α. Cf. p. 31.

230 ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυνώδεκα φῶτες ἄριστοι ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν.

230: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐνθάδε κοῦροι ὄλοντο δυνώδεκα πάντες ἄριστοι οἶσιν ἐν βελέεσσιν. εἰσὶ δὲ οὔτε τῇ συνθέσει Ὀμηρικοί, οὔτε τὸ οἶσιν βελέεσσιν ὑγιῶς εἰρηται τοῖς ἑαυτῶν. ἔδει γὰρ τοῖς ἀλλήλων. Α.

236 κείμενον ἐν φέρετρω· ὅτι ἅπαξ τὸ φέρετρον· ἔστι δὲ φορεῖον (Αγ. 14). Α.

Σ.

247 πάντας γὰρ ἔχε τρόμος· Ζηνόδοτος φόβος, κακῶς, ἀγνοῶν ὅτι φόβος ἐστὶ καθ' Ὁμηρον ἢ μετὰ δέους (cf. ad A 456) φωνή. διὸ ἡ διπλῇ (Ar. 89). A.

259 χαίρεσκον γὰρ ἔγωγς θεῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων· ἐπαυλιζόμενος (Ar. 151). A.

265 ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν· τοῦτο σημειωτέον πρὸς τὸ ἀμυνέμεναι ὤρεσιν (E 486) καὶ ὁάρων ἔνεκα σφετεράων (I 327) ὅτι κακεὶ γυναιξὶ λέγει. AV.

274 νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν· πρὸς τὸ σημαινόμενον ὅτι ἐστι βουλευσόμεθα, τῇ βουλῇ κρατήσομεν. A. Schol. valde decurtatum est, certe ἐν excidit ante τῇ βουλῇ. Tantum apparet, duplicem vim vocabuli ἀγορῇ definitam fuisse quod non modo forum et concionem, sed etiam consilium significet. L.

283 οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει· πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται· ἡ διπλῇ ὅτι τοιοῦτόν ἐστι τὸ λεγόμενον, πρότερον αὐτὸν οἱ κύνες κατέδονται ἢ ἐκπέρσει. καὶ οὐκ ἐστὶν ἑλλειψὶς ὁ λόγος, ὥσπερ οὐδ' ἐπ' ἐκείνου τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν (A 29). A.

287 ἡ οὐπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἐνδοθεὶ πύργων· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κεκόρησθον, συγχέων τὸ δυνικόν (cf. p. 15). A.

291 πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινήν κτήματα περνάμεν' ἵκει — 291: ἡ διπλῇ ὅτι ἐτέρᾳ ἢ Φρυγίᾳ παρὰ τὴν Τροίαν. καὶ ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, ἢ ἢ εἰς Φρυγίαν (cf. p. 26). A. καὶ Λυδία οὐπω ἐκαλεῖτο. V. Ar. 237.

298 νῦν μὲν δόρυπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι· ὅτι ἀντὶ τοῦ μὴ λύσαντες τὰς τάξεις (Ar. 152). A.

317 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἐταίρου· ἀμφίβολον πότερον τὰς ἑαυτοῦ ἀνδροφόνους χεῖρας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπιθεῖς τῷ τοῦ ἐταίρου στήθει ἢ τὰς τοῦ ἀνδροφόνου Πατρόκλου τῷ ἰδίῳ στήθει. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. AD. Scholia Aristonici et Nicanoris coaluisse videntur: v. proll. ad Nican. p. 109.

319 (leo) ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἀρπάζῃ ἀνήρ· ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως τοὺς κυνηγούς καταχρησι-

κῶς λέγουσιν οἱ ποιηταί (lege λέγει ὁ ποιητής, sc. ἐλαφηβόλος clare h. l. qui leonem petit L.). A.

οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα

331 δέξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππηλάτα Πηλεὺς
οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει· ἡ
διπλῇ ὅτι συνεβίω ἡ Θέτις τῷ Πηλεΐ (Ar. 190) καὶ ὅτι οὐκ
ἀπεκόμζον τὰ ὅστ' αὐτῶν τετελετηκότων ἐπὶ ξένης εἰς τὰς
πατρίδας. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἐκα-
στος οἴκαδ' ἄγῃ (H 334, Ar. 197).

339 ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθυκόλ-
ποι· οὐδέποτε τὰς Ἑλληνίδας βαθυκόλπους φησί. πῶς οὖν
Ζηνόδοτος γράφει ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι Ὀλυμπιάδες,
βαθυκόλποι; (B 484). V. Fluxit ex Aristonico. Ar. 119.

341 (mulieres Trojanae) τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα· ἐκ
παρεπομένου· οἱ γὰρ κτώμενοι κακοπαθοῦσιν. A. Recepi
quum propter rationem interpretandi ἐκ παρεπομένου (v. B 417),
tum quia vocabulo κακοπαθεῖν libenter utitur Aristonicus, v. c.
in explicando σπεύδειν et σπουδῇ Ar. 122.

351 ἐν δ' ὠτειλὰς πλήσαν ἀλείφατος· ὅτι ὑπὸ μὲν
Εὐφύροβον βέβληται ὁ Πάτροκλος, ὑπὸ δὲ Ἑκτορος οὐτάσται,
καὶ συλληπτικῶς εἶρηκε πάντα τὰ τραύματα ὠτειλὰς (Ar. 70). A.

356 Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε· ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὸ
σιωπώμενον ἐξ Ἰδης εἰς Ὀλυμπον παραγέγονεν (cod. γέγονεν)
ὁ Ζεὺς, καὶ οὐ ξενιστέον ὅταν λέγῃ κατὰ συμπέρασμα. AV.

368 ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
κυρίως τὸ ἐν πλήθει λέγειν ἀγορεύειν, καὶ τὸ ἀλλήλους ἐπὶ
πλήθους. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ δύο ἔταξε καταχρηστικῶς. A.
Cod. ταῦτα pro ἐνταῦθα. Corr. Lehrs. Ar. 151.

369 Ἥφαιστου δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα·
ὅτι ἐν Ὀλύμπῳ τὸ χαλκεῖον Ἥφαιστου. φησὶ γοῦν (148) τὴν
μὲν ἄρ' Ὀὔλυμπον δέ. V. Ar. 186. Cf. Q ad Θ 274.

373 (εὐρε) σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ εἰκόσι πάν-
τας ἔτευχε· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ σπεύδοντα ἐνεργοῦντα (Ar. 122),
καὶ ὅτι τὸ πάντα παρέλκει. A.

376 ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα· ἡ
διπλῇ ὅτι ἐγκεκλιμένως ἀγανωστέον (sc. ὄφρα οἱ), ἵνα ἡ
ὄφρα αὐτῷ. καὶ ὅτι θεῖον ἀγῶνα λέγει τὴν συναγωγὴν τῶν
θεῶν (Ar. 152). A.

Σ.

378 οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὕατα δ' οὕτω
δαιδάλεα παρέκειτο — 378: ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ μι-
κρὸν τετελειωμένων οὕτως λέγει. ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον
φοῖνιξ ἦν (Ψ 504). τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε
χρόα (X 322). Α. οἱ δὲ γλωσσογράφοι τόσον ἀντὶ τοῦ σῶμα
(Ar. 44). V.

392 Ἥφαιστε, πρόμολ' ὦδε: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὦδε
οὕτως ὡς ἔχεις, οὐδὲν ὑπερθέμενος, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ζ218)
ἀμφίσταθ' οὕτως (leg. ἀμφίπολοι στηθ' οὕτω). Α. Ar. 84.
405 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρύνομη ἴσαν, αἱ μ' ἐσάωσαν.
ἡ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει: πρὸς τὸ πρῶτον ὑπήν-
τησε. V. Ar. 13.

ὅπλα τε πάντα

413 λάρνακ' ἐς ἄργυρέην συλλέξατο, οἷς ἐπο-
νεῖτο: ἡ διπλῇ ὅτι λάρνακα τὴν κιβωτόν· νεωτερικὸν γὰρ
ὄνομα ἡ κιβωτός (Ar. 152). καὶ ὅτι ἐπονείτο ἀντὶ τοῦ ἐνήρ-
γει (Ar. 87). Α.

416 δὴ δὲ χιτῶν', ἔλε δὲ σκηπτρον παχύ: ἡ διπλῇ
ὅτι οὐ παρέλκει τὸ παχύ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐπερεΐδειν χολὸν
ὄντα τὸν Ἥφαιστον, περὶ οὗ φησὶ πέλωρ αἶητον ἀνέσσει
(410), ὡς καὶ τὸ στησαμένη μέγαν ἰστόν (β 94). Α. Hoc
adnotare ideo non superfluum duxit, quia epithetorum signifi-
cationem nonnumquam delitescere identidem observaverat. V.
ad Γ 352 et Σ 136.

421 αὐτὰρ ὁ ἔρρων (Hephaestus): ὅτι ἔρρων οὐ ψιλῶς
πορευόμενος, ἀλλὰ διὰ τὴν χολότητα ἐπαχθῶς βαδίζων
(Ar. 109). Α.

438 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὥς γουνῶ
ἄλωῃς (Thetis loquitur de Achille): ἡ διπλῇ ὅτι καθ' Ὁμηρον
ἡ Θέτις ἐθρέψε τὸν Ἀχιλλέα, οὐ Χείρων ὡς οἱ νεώτεροι
(Ar. 190). Α.

κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
445 τὴν αὖψ ἐν χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἐφθιεν κτλ.

444—456: ἀθετοῦνται στίχοι ιγ', ὅτι συνήγαγέ τις τὰ
διὰ πολλῶν εἰρημένα εἰς ἓνα τόπον, ὡς ἐκεῖνα (A 366) ὥχό-
μεθ' ἐς Θήβας ἱερὴν πόλιν. διὰ δὲ τῶν ἐξῆς ἐπιδεί-
κνυσιν ὅτι τε ὁ Πάτροκλος τελευτήσας ἀπώλεσε τὰ ὅπλα (v.

Σ.

ad 461) καὶ πάρεστιν ἕτερα ληφομένη. διὰ μέντοι τούτων οὐδὲν ἀναγκαῖον λέγεται· καὶ ψεῦδος περιέχουσιν· οὐ γὰρ ταῖς λιταῖς πεισθεῖς Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴαντος ἐξέπεμψε τὸν Πάτροκλον, ἀλλ' ὕστερον ἐκουσίως ὁ Πάτροκλος κατελέσας τὴν φθορὰν τῶν Ἑλλήνων ἰκέτευσε δοθῆναι αὐτῷ τοῦ Ἀχιλλέως τὰ ὅπλα. Α.

νῆεϊ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἄσπίδα καὶ τρυφάλειαν καὶ καλὰς κνημίδας ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,

460 καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος Τρωσὶ δαμνείας· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.

460 ὃ γὰρ ἦν οἱ: ἡ διπλῇ ὅτι καταλλήλως εἰρηκεν, ὃ γὰρ ἦν αὐτῷ ἀντὶ τοῦ ὃν γὰρ εἶχεν· καὶ ὅτι οἱ ἠθετημένοι (444—456) περισσοί. Α. Utrum ὁ ad ἑταῖρος retulerit (quod maluit Apollonius) an ad θώρηκα (quod verisimilius), hac brevitate obscurum est. Sin autem ad θώρηκα retulit, accepit σύλληψιν quandam (ut praeter loricae etiam cetera arma significantur) quo oratio mansit κατάλληλος. Quantae dubitationes fuerint de καταλληλία v. Apollon. constr. 90—92. L.

461: ἡ διπλῇ ὅτι εἰ προειρήκει ὅτι Πάτροκλος ἀνῆρηται, οὐκ ἂν ἐκ δευτέρου ἔλεγεν· καὶ ὅτι Τρωσὶν ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων (cf. p. 24). Α.

470 φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἰκόσι πᾶσαι ἐφύων: ὅτι τὸ πᾶσαι παρέλκει· διὸ ἡ διπλῇ. Α.

483 ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν: ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν ἀπὸ τούτου τοῦ στίχου τὰ λοιπά, ἀρκεθεῖς τῇ κεφαλαιώδει προεκθέσει. Ὁμηρος δὲ οὐκ ἂν προειτραγώδησεν τὰ κατὰ τὰς φύσας, εἰ μὴ καὶ τὴν τῆς ποικιλίας κατασκευὴν ἐμελλε διατίθεσθαι. Α.

492 νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπο λαμπομενάων ἡγήνεον ἀνὰ ἄστει — 492: ἡ διπλῇ ὅτι ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ, μετὰ δάδων. Ἀρχιλόχος ἄδων ὑπ' αὐλητῆρος. καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὅτι οἱ νυμφῖοι τὰς νύμφας μετὰ δάδων περιλαμβάνοντο. Α.

495 αὐλοὶ φόρμιγγές τε: ὅτι ἐνθάδε μόνον καὶ ἐν τῇ K (12) μέμνηται αὐλῶν (Ar. 198). Α. μόνον scripsit Lehrs. Herod. 455 pro μέν.

496 (mulieres) ἰστάμεναι θαύμαζον: ἡ διπλῇ ὅτι θαύμαζον ἐθεῶντο, οὐκ ἐξεπλήττοντο (Ar. 149). Α.

Σ.

505 σκηπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἡεροφώ-
νων (οἱ γέροντες): ὅτι καὶ οἱ δημηγοροῦντες καὶ οἱ δικά-
ζοντες σκηπτρα ἐλάμβανον. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (β37) στή δὲ
μέσῃ ἀγορῇ, σκηπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χειρὶ (Ar. 198). Α.

510 δίχα δὲ σφισιν ἤνδανε βουλὴ (urbem op-
pugnantibus)

ἢ διαπραθείειν ἢ ἀνδιχα πάντα δάσασθαι —
510: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὅτι οἱ πολιορκούμενοι
ἐξίστασαν τοὺς πολεμίους ἐπιμεριζόμενοι τὰ κτήματα. Α.

519 ἀμφὶς ἀριζήλω (deorum figurae). λαοὶ δ' ὑπ'
ὀλίζοντες ἦσαν: ἡ διπλῇ ὅτι ἅπας κέχρηται τῇ λέξει, καὶ
σημαίνει ὀλίγοι. Α.

531 εἰράων προπάροιθε καθήμενοι: ὅτι εἰρας
λέγει τὰς ἀγοράς, σχηματίζων ἀπὸ τοῦ εἶρειν, ὅ ἐστι λέγειν. Α.

540 νεκροὺς τ' ἀλλήλων ἔρυνον κατατεθνηῶτας:
ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων τόπων οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 44)
νεκροὺς τοὺς νέους ὑπέλαβον λέγεσθαι. Α.

550 ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήιον: ὅτι τὸν ἀπο-
τεμνημένον τόπον τέμενος λέγει. Α.

560 (mulieres) δεῖπνον ἐρίθοισιν λευκ' ἄλφιντα
πολλὰ πάλυννον: ἡ διπλῇ ὅτι δεῖπνον τὸ ὑφ' ἡμῶν ἀριστον
(Ar. 132), καὶ ὅτι ἐρίθος πᾶς ὁ μισθοῦ ἐργαζόμενος. Α.

570 ἰμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ᾄει-
δεν: παρὰ Ζηνοδότῳ λίνος δ' ὑπὸ καλὸν ᾄειδε. ὁ δὲ
Ἀρίσταρχος βούλεται μὴ τὴν χορδὴν λέγεσθαι, ἀλλὰ γένος
τι ὕμνου τὸν λίνον, ὥσπερ εἰ ἔλεγε παιᾶνα ἦδεν ἢ τι τοι-
οῦτον. διὸ ἡ διπλῇ. Α.

(duo leones taurum tenebant)

τῷ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μέγαλοιο βοείην

583 ἐγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσειτον· οἱ δὲ νομῆες
αὐτῶς ἐνδίσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.

583: ἡ διπλῇ ὅτι χρόνος ἡλλακται· τὸ γὰρ λαφύσειτον
λαφύσουσιν, παρείληται ὅμοιον τῷ λαοῦ ἀποτιμήξαντε
διώκετον (K 364). Α. Cf. p. 4.

584: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οὕτως, οὐ νοήσας
ὅτι τὸ αὐτῶς (edd. αὐτῶς) ἐστὶ κενῶς καὶ πρὸς οὐδέν, διὰ
τὸ εἶδωλα εἶναι. Α.

590 ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς ἀμφι-

Σ. Τ.

γυήεις: τὸν τόπον χορὸν εἶρηκεν, οὐ τὸ σύστημα τῶν χορευόντων. Α.

593 ἦ ἴθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι —

595 τῶν δ' αἱ μὲν λεπτάς ὀθόνας ἔχον —

597 καὶ ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας εἷατ' ἐνννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ.

593. Dixerat quare virgines dicantur ἀλφεισίβοιαι: Α 244. Unde fluxerunt haec: ἐντιμοὶ καὶ διὰ τὴν εὐμορφίαν βόας εὐρίσκονσαι ἔδνα· θρέμματα γὰρ τὸ παλαιὸν ἐδίδοτο πρὸ γάμων δῶρα. Α.

595: ἡ διπλῇ ὅτι συνήθως πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκεν (Ar. 13). Α.

597. 598: ἀθαιτοῦνται οἱ δύο, ὅτι οὐδέποτε μάχαιραν εἶπε τὸ ξίφος. ἄλλως τε καὶ οὐ πρόπον χορεύοντας μαχαίρας ἔχειν (Ar. 98). οὗτοι δὲ οὐδὲ παρὰ Ἀριστοφάνει ἦσαν. Α. Ἀν παρὰ Ἀρ. οὐδὲ ἦσαν? Fortasse tamen excidit aliquid post οὗτοι δέ.

χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος
τερπόμενοι· [μετὰ δέ σφιν ἐμέλειτο θεῖος ἀοιδός
605 φορμίζων]· δοιῶ δὲ κυβιστηγῆρε καὶ αὐτούς —

604: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ σημαίνονμενον ἀπῆντηκεν, ὅμιλος τερπόμενοι (cf. p. 16). Α. Verba inclusa delevit Aristarchus, (Athen. 181 C. Cf. ad Α 474) et desunt in Veneto. Reposuit Wolfius, v. praef. ad Iliadem p. LXXXVII not.

614 αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφι-
γυήεις: τὰ πολεμιστήρια ὅπλα ἐκάλεσεν ὁμοίως ἡμῖν νῦν
(Ar. 152). ΒV.

616 παρ' Οὐλύμπου νιφόεντος. Diple fuit propter epitheton: Ν 745.

ΕΙΣ ΤΗΝ Τ.

8 τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἐάσωμεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐάσωμεν ἀντὶ τοῦ ἐάσωμεν. Α. Cf. p. 13.

10 τύνη — δέξο: σημειοῦνται τινες ὅτι Δωρικὸν τὸ τύνη (v. Ζ 262). Α.

T.

Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδὲ τις
ἔτλη

15 ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν.

14: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἔλεν φόβος. καθ' Ὁμηρον δέ ἐστι φόβος ἢ φυγή (Ar. 89). A.

15 ἔτρεσαν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλέγχεται Ζηνόδοτος γράφων ἔλεν φόβος. A. τὸ γὰρ τρέσαι ἀπὸ τοῦ τρόμου. Haec ultima Aristonici non sunt, cui τρέειν ex more Homérico est φυγεῖν. Ille hoc voluerat, nunc demum per ἔτρεσαν fugam indicari, nondum antea sed ibi naturali ordine recte tremorem. L.

21 μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν οἱ' ἐπικεῖς: ὅπλα μὲν πάντα κοινῶς τὰ συντιελούντα εἰς χρεῖαν τινά· νῦν δὲ τὰ πολεμικά φησιν. B. Fluxit ex Aristonico. Cf. Ar. 152.

25 μυῖται καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς
(Patroclii)

εὐλάς ἐγγείνωνται.

25: συλληπτικῶς εἶπε πάσας ὠτειλάς (cf. ad Π 807). BV. Ar. 70.

26: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν τοῖς Ζηνοδότου ἐγγείνωνται διὰ τοῦ τ γέγραπται (i. e. ἐγγίνονται). δεῖ δὲ σὺν τῷ ε· ἔστι γὰρ ἐγγεννήσωσιν· οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὶ δὲ γείνεαι αὐτός (v 202), ὃ ἔστι γεννήσης. A.

34 ἀλλὰ σύ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοῦς: ἡ διπλῇ ὅτι πάντες ἥρωες ἐλέγοντο οὐχ οἱ βασιλεῖς, ὡς Ἰστρος. A. Ar. 108.

39 (ambrosiam et nectar) στάξε κατὰ ῥινῶν: συλληπτικῶς ἐπὶ τῆς ἀμβροσίας (v. ad 347). V.

42 καὶ ῥ' οἱ περ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀργῶνι μένεσκον: τὸ ἄθροισμα τοῦ ναυστάθμου (Ar. 152). A.

45 καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἦσαν, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.

45: ἡ διπλῇ ὅτι τῆς ὑπὸ Ἴλιον στρατιᾶς ἦγειτο ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ πρὸ τοῦ μνηστῆσαι διὰ νῦν πάλιν ἀποκαθίσταται ἡ ἡγεμονία. A. Lehrs. Ar. 178: „videtur pertinere ad A54 ubi physicorum somnia explodenda erant, cf. schol. BL. ad A53.“ Sed non debebat offendere Lehrsius in verbis τῆς ὑπαίθρου στρατιᾶς, cujus dux Achilles esse dicitur in BL A54. Signi-

T.

ficatur enim exercitus aperto Marte pugnans oppositus ei qui castris tenetur: v, Stephani Thes. ed. Paris. — V ad Ω 658: ἄρχει γὰρ (Achilles) τῆς ὑπαιθρου. Hoc explicat Eustath. 390, 19: Ἀχιλλεὺς μὲν ἤρθετο πολέμαρχος, οἱ βασιλεῖς δὲ περὶ τὸν ναῦσταθμον ἕμενον, ἵνα οἱ μὲν στενοχωρῶσι τοὺς Τρῶας, ὁ δὲ τὰ πέριξ ληΐζεται. Cf. eundem 657, 36. 718, 51. 740, 62, 759, 55. 1459, 20.

48 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,

49 ἔγχει ἐρειδομένω· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρὰ —

51 αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

49: ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς εἰρηκεν· ὁ γὰρ Διομήδης μόνος τὸν πόδα τειρωμένος (A 376) ὑπέρεισμα ἔχει τὸ δόρυ. ὁ δὲ Διονύσιος (Ar. 8) τὸ σημεῖον φησιν, ὅτι οἶον κτλ. A. Quae leguntur inde ab ὅτι οἶον neque intelligimus nec putamus Aristonici esse.

51: ἡ διπλῇ ὅτι δεύτατος ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι ὁ ἔσχατος· τὸ δὲ δεύεσθαι ἐνδεῖν ἐστί. προσυνήχθη δὲ τὸ πλήθος ὑπ' Ἀχιλλέως. A. Cf. ad Ψ 248.

τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδᾶς ἔλον ἄσπετον οὐδας

62 δυσμενέων ὑπὸ χειρῶν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ χειρῶν (cf. p. 23). καὶ ὅτι περισσὴ ἡ ἀπὸ πρόθεσις, ἀντὶ τοῦ μηνίσαντος (p. 27). A.

67 νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τί με χρεὶ ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν.

67. 68: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντιπέφρακε τῇ μήνιδι τὸν χόλον (Ar. 138). A.

68 μενεαινέμεν: ὅτι νῦν ἀντὶ τοῦ θυμοῦσθαι. A.

71 (Τρῶων πειρήσομαι) αἶ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἰαύειν οὐκ ἔστι νῦν κοιμᾶσθαι ἀλλ' ἐπαυλίζεσθαι· ὥς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἱαυον (I 325 — Ar. 151). καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ αἶ κ' ἐθέλοιεν (cf. p. 12). A.

76 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς.

77: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον μὲν οὐκ ἔγραφε, τὸν δὲ πρὸ αὐτοῦ μόνον οὕτως, τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων. ὁ δὲ Ἀγαμέμνων οὐκ ἰσθὺς δημηγορεῖ διὰ τὴν τοῦ τραύματος ἀλγυδόνα· διὸ ἐπι-

T.

φέρει ὑποτιμώμενος, καλὸν μὲν ἐστὶν ἐστῶτα δημηγορεῖν, ὡς δηλονότι καθήμενος. A.

ἐστατός μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν

80 ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ ἐπισταμένῳ περ ἔονται.

80: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὑββάλλειν ἐστὶν ὑποβάλλειν· χαλεπὸν ἐστὶν ἐτέρῳ ὑποβάλλειν τὸν λόγον, ὃν αὐτός τις εἰπεῖν βούλεται, κἂν ὅτι μάλιστα ἐπιστήμων τις ἢ (cod. ἐπιτιμῶν τις ἦν). A. Cf. Eustath. 1171, 62.

85 πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον

καὶ τέ με νεικείεσκον — 85: σημειοῦνται τινες (sc. ὅτι οὕτως ἐξηγήσεν) ὡς ἂν λεγόντων τινῶν ὅτι ἡδίκησεν ἀφελόμενος τὴν Βρισηίδα. A. Hic locus igitur ob eandem causam notatus ac ceteri quibus aliquid ὡς γεγόμενον λέγει, γινόμενον δὲ οὐ παρέστησεν. Nam praeter Thersitem Agamemnoni hoc objicientem induxit neminem. Exemplis hujus rei allatis a Lehrs. Ar. 13 et 356 adde Ariston. ad B 553 K 216 571 A 506.

94 ἀλλ' ἄρα ἡ γε (Ate) κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει
βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε
πέδησεν.

95: ἀθετεῖται ὡς περισσός καὶ κακοσύνθετος· τί γὰρ ἄλλο δύναται ποιεῖν ἢ Ἀτὴ ἢ βλάπτειν; οὐχ ὅπως δὲ οὐδὲ τὸ ἕτερον τέτακται· ἔδει γὰρ ἄλλον. βιάζονται δὲ τινες τὸν Ἀγαμέμνονα λέγειν ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Ἀχιλλέως· καθολικὸς δὲ ἐστὶν ὁ λόγος. κοινότερον γοῦν εἰπὼν ἐπὶ τὸν ἡγεμονικώτατον Δία ἀνῆλθεν (v. 95). καὶ ὅπως παρῳδῆται ἐκ τῶν Λιτῶν (I 507)· βλάπτουσ' ἀνθρώπους· οἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω. A.

97 Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα· ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως σχηματίζει θῆλυς ὡς πῆχυς· ἀφ' οὗ πίπτει θήλεας ὡς πῆχας (cf. ad E 269). A.

100 ἦτοι ὁ (Jupiter) εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν· ὅτι τὸ εὐχόμενος σαφῶς ἐστὶν ἀνυχόμενος. V. Ar. 150.

ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,

105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἳ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.

105 τῶν· τούτων· λείπει δὲ τὸ τῶν ἄνδρων, ὡς τὸ εἶνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν (β 206) ἢ ἢ τῆς γενεῆς τούτων τῶν ἀνδρῶν. B. Cf. p. 30. Hoc non integrum est.

T.

οἷ το ἐξῆς ἐστίν, οἷς τὸ αἷμα ἐξ ἐμοῦ ἐστίν, οὐχὶ οἷ αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσίν· ἐπεὶ καὶ ἡ σύναρθρος ἔκειτο. A. Fortasse etiam sequentia ab Aristonico sunt: ὅθεν καὶ ἐξῆς φησί. (111) τῶν ἀνδρῶν οἷ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης. Sed ultima (οἷς τὸ αἷμα ἐστίν ἐκ σοῦ) huc non pertinent. Ceterum πρὸς ἐνίων καὶ τὸ οἷ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσὶ διὰ τοῦ ὅ ἐγράφετο, εἰ (l. ἵνα) μὴ δόξη τὸ αἵματος πλεονάζειν. Apollon. pron. 137. Sed ἐμεῦ recte habet, constr. 164, 21.

114 ῥίον Οὐλύμποιο: πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου. A. Ar. 169.

115 Ἄργος Ἀχαιικόν: ἡ διπλὴ ὅτι τὴν Πελοπόννησον Ἄργος Ἀχαιικὸν λέγει, τὴν Θεσσαλίαν δὲ Ἄργος Πελασγικόν. A. Ar. 233.

118 ἐκ δ' ἄραγε πρὸ φόως δὲ καὶ ἡλιτόμηνον ἐόντα, Ἀλκμήνης δ' ἀπέκλυσε τόκον, σχέθε δ' εἰλειθυίας. αὐτὴ δ' ἀγγελεύουσα Δία Κρονίωνα προσήυδα.

118: ἡ διπλὴ ὅτι νῦν ὑγιῶς γράφεται σὺν τῇ προθέσει πρὸ φόως· πρὸ γὰρ τῶν μηνῶν τῶν καθηκόντων ἐγεννήθη, διὸ ἡλιτόμηνος. ὁ δὲ Ζηνόδοτος καὶ ἐπ' ἄλλου οὕτως γράφει (Π 188 ubi v.). A.

119: ἡ διπλὴ ὅτι τὰς ὠδίνας εἰλειθυίας ἔφη. A. Ar. 184.

120: ἡ διπλὴ ὅτι ἰδίως ἀγγελεύουσα προσήυδα· ἐχοῖν γὰρ ἀγγελεύουσα ἦκε καὶ προσήυδα. A.

Eadem manu recentiori recentioribus itidem quatuor membranis adjectis, Codex suppletus est a v. 126 usque ad v. 326. Villoiso. Unde et hic scholia A desunt.

227 πότε κέν τις ἀναπνεύσεις πόνοιο: τοῦ ἐν πολεμῷ ἔργου. B. Ar. 87.

239 Φυλείδην τε Μέγητα. Falso Zenodotus Φυλείδην τε Μέγην τε. V. ad K 175 N 692. L.

246 ἐπ' ἄτάρ ὀγδοάτην Βρισηίδα καλλιπάρχον: Ζηνόδοτος ἐξ, ἄτάρ ἐβδομάτην, τοῦ ποιητοῦ λέγοντος, δώσω δ' ἐπ' αὐτῇ γυναικας Λεσβίδας (I 128 cf. ad I 638). ἡ δὲ Βρισηὶς Αὐρησις ἦν. V.

252 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεςσι μάχαιραν: μάχαιραν τὴν παραξιφίδα (cod. περιξ.) BL. Ar. 98.

327 εἴ που ἐτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος Θεοεΐδης.

Hunc versum Aristarchus obelo notavit, qua de re v. schol. Didymi, cl. Ar. 358.

342 τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποιχσαι ἀνδρὸς ἐῆος· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐοῖο. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ πρόσωπόν ἐστιν. Α.

ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν
347 στάξον ἐνὶ στήθεσσι· ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἀμφοτέρων τὸ στάξον, τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ νέκταρος· ἡ γὰρ ἀμβροσία ἐστὶ ξηρὰ τροφή. Α. Ar. 193.

361 θώρηκές τε κραταιγύαλοι· ἡ διπλῇ ὅτι οἱ κραταιοὶ κατὰ τὰ γύαλα καὶ κύτη καὶ κοιλώματα. [ἀπὸ δὲ μέρους οἱ ὅλοι κραταιοί·] γύαλον γὰρ πᾶν τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος. Α. καὶ significat id est. Inclusa aliena sunt. L. Cf. Ar. 114.

365 τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε, τῷ δὲ οἱ ὅσσε λαμπέσθην ὥς εἴ τε πυρὸς σέλας, ἐν δὲ οἱ ἦτορ δύν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων δύσετο δῶρα θεοῦ, τὰ οἱ Ἡφαιστος κάμει τεύχων.

365—368: ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες· γελοῖον γὰρ τὸ βρυχᾶσθαι τὸν Ἀχιλλέα, ἢ τε συνέπεια οὐδὲν ζητεῖ διαγραφέντων αὐτῶν. ὁ δὲ Σιδώνιος ἠθετηκέναι μὲν τὸ πρῶτον φησιν αὐτοὺς τὸν Ἀρίσταρχον (ita jam Bekk. pro αὐτῶν τοὺς ἀριθμούς), ὕστερον δὲ περιελεῖν τοὺς ὀβελούς, ποιητικὸν νομίσαντα (cod. ας) τὸ τοιοῦτο. ὁ μὲντοι Ἀμμώνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως οὐδὲν τοιοῦτο λέγει. — διπλῇ δὲ προσθετέον τῷ δύν' ἄχος ἄτλητον, ὁ δ' ἄρα Τρωσὶ μενεαίνων, ὅτι τὸ μενεαίνων νῦν θυμούμενος σημαίνει. Α. Ar. 362. — Hoc totum posuimus, quamvis Didymi sit usque ad διπλῇν. Nam Aristonicus sine dubio easdem atheteseos causas attulit, quarum exscribendi compendium fecit epitomator.

380 (Cetera arma jam sumsit Achilles) περὶ δὲ τρυφάλειαν
ἀείρας

κ'ρατὶ θέτο βριαρὴν — 380: ὅτι ἀναλαβὼν τὴν ἀσπίδα μετὰ ταῦτα ἐπὶ πᾶσι τὴν περικεφαλαίαν τίθησιν. Α. Ar. 195.

382 ἵππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
χρύσειαι — 382: ἵππουρις καταχρηστικῶς· οὐ γὰρ τοιαύτη ἦν (cf. Σ 612). Β.

384 πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι διὸς Ἀχιλλεύς:

T.

ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐοῦ αὐτοῦ. συγχεῖ δὲ τὸ σὺναρθρον ἀντὶ ἀπολελυμένου λαμβάνων. Α.

387 (ἔγχος) βριθὺ μέγα στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύ-
νατ' ἄλλος Ἀχαιῶν κτλ.: ἀθροούνται σίχοι τέσσαρες,
ὅτι ἐκ τοῦ Πατρόκλου ὀπλισμοῦ (Π 141) μετάνεινται. ἡ δὲ
περισιγμένη διπλῇ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν αὐτοὺς Ζηνόδοτος
καταλείπειν, ἐπὶ δὲ Πατρόκλου ἡθέτηκεν. ἐκεῖ δὲ ἀναγ-
καίως λέγονται, ἵνα γνῶμεν διὰ τί οὐκ ἔλαβε τὴν μελίαν. Α.

392 Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος: ἡ διπλὴ ὅτι τὸν
Ἀλκιμέδοντα (Π 197) νῦν Ἀλκιμον λέγει. Α.

400 Ξάνθε τε καὶ Βαλῖε, τηλελυτὰ τέκνα Πο-
δάργης: σημειοῦνται τινες ὅτι ἐνταῦθεν ἡ διασκευὴ (Ar.
351) τοῦ τεθρίππου πεποίηται Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε
(Θ 185). Α. Et quod hinc apparet Ποδάργην esse nomen pro-
prium, unde refutatur lectio Zenodotea Ἀρπυια πόδαργος Π 150.

402 ἐπεὶ χ' ἐῷμεν πολέμοιο: ὅτι δασυντέον τὸ ἐῷ-
μεν· ἔστι γὰρ ἄδην ἔχωμεν, κορεσθῶμεν. Α. Nisi potius He-
rodiani est (v. Lehrsii ed.). Apoll. lex. ἐῷμεν κορεσθῶμεν.
Did. N 315 ἐάσουσι ὃ ἔστι κορέσουσι.

407 αὐδῆεντα δ' ἔθηκε (equum) θεὰ λευκώλενος
Ἥρη: ἀθροίζεται ὡς περιττός καὶ ἐναντίον ἔχων· ἐπιφέρει
γὰρ (418) ὥς ἄρα φωνήσαντος Ἐρινύες ἔσχεθον αὐ-
δὴν, ὡς δηλονότι καὶ παρασχοῦσαι. τοιοῦτος γὰρ ὁ ποιητής·
τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς ὥσπερ (sic) ἔφηνεν.
(B 318). Α.

415 νῶϊ δὲ καὶ κεν ἄμα πνοιῇ Ζεφύροιο θεοίμεν
ἦν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
μόρσιμόν ἐστι θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.
ὥς ἄρα φωνήσαντος Ἐρινύες ἔσχεθον αὐδὴν.

416. 417: ἀθροούνται σίχοι καὶ οὗτοι οἱ δύο, ὅτι οὐκ
ἀναγκαῖοι εἰσιν· οἴδαμεν γὰρ ὅτι ἡ πνοὴ ἐλαφροτάτη ἐστὶ.
τὸ δὲ καὶ προσθεῖναι φασὶν ὡς ἀπὸ ἱστορίας ἐστὶ παρεξη-
φῶτα ἀγνοοῦμενόν τι, καὶ ἀπίθανον ἵππον λέγειν φασὶν
ὥσπερ ἄνδρα πολυίστορα. Α.

418: ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ἀθέτησιν τοῦ αὐδῆεντα δ'
ἔθηκεν· εἰ γὰρ ἡ Ἥρα παρέσχε, καὶ ἐπισχεῖν ὤφειλεν, οὐκ
αἰ Ἐρινύες. Α.

Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορὴν δὲ κα-
λέσσαι,

5 κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου.

4: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἀγγέλω (potius οὐχ ὡς ἀγγέλω) κε-
λεύει καθάπερ Ἰγιδι, ἀλλὰ τῷ τὰς ἀγορὰς διαλύειν καὶ πά-
λιν συνάπτειν. Et sine dubio citavit β 69, qui locus affertur
in BV. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ Θέμιστι (cf. p. 24). A.

5: ἡ διπλῇ ὅτι Ὀλυμπος ὄρος· διὸ πολυπτύχος (Ar. 169). A.

7 οὐτε τις οὐν ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεαν-
νοιο: ἡ διπλῇ ὅτι ποταμὸν, οὐ θάλασσαν τὸν Ὀκεανὸν
παραδίδωσι (qui ceterorum flaviorum fons est Φ 195). A. οὐ
scr. pro καὶ Ar. 176.

11 ξεστῆς αἰθουόησιν ἐνίξανον (ita Ven.): ἡ διπλῇ
περιεσιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐφίξανον. αἱ δὲ αἰ-
θουσαι οὐκ εἰσὶ θρόνοι ἢ καθέδραι, ἵνα λέγῃ ἐφίξανον, ἀλλὰ
στοαὶ καὶ στυλῶται ἔδραι, ἣ τόποι ὑφ' ἡλίου καταλαμπό-
μενοι. AV.

13 ὥς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγῆγέρατο: ἡ διπλῇ ὅτι
Διὸς ἔνδον εἶρηκε τοπικὸν ἐπίρρημα ἀντὶ τῆς ἐν προθέσεως·
θέλει γὰρ εἰπεῖν ἐν Διὶ, ὥς εἶσω ἀλὸς εὐρέα κόλπον
(Φ 125). A. Cf. p. 28.

33 Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς
'Αθήνη κτλ. Hinc deorum nomina mutuatus est is qui fecit
versus rejectos O 212 sqq.

40 Αἰτῶ τε Ξάνθος τε: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ προδιαου-
σίστας τὸν αὐτὸν ποταμὸν Ξάνθον καὶ Σκάμανδρον ὄντια
προκατακέχρηται τῇ τοῦ Ξάνθου ὀνομασίᾳ, ὥς παραδεδομέ-
νοις δηλονότι χρώμενος καὶ οὐκ αὐτὸς πλάσσων τὰ ὀνόματα. A.

αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' Ὀμίλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀν-
δρῶν,

48 ὥρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος, αὖτε δ' Ἀθήνη:
ἡ διπλῇ ὅτι ὁ δὲ σύνδεσμος περισσός ἐστιν ἐν τῷ αὖτε δ'
'Αθήνη (cf. p. 33). A.

53 πὰρ Σιμόεντι θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ: ἡ
διπλῇ ὅτι τόπος οὕτως καλεῖται ἐπὶ τῆς Ἰδης, θεῶν Καλ-

λικολώνη. οὐ δέοντως οὖν τινὲς ἀνέγνωσαν θεῶν ἀντὶ τοῦ τρέχων. Α.

58 γαῖαν ἀπειρεσίην ὀρέωντ' αἰπεινὰ κάρηνα· ἡ διπλῇ ὅτι διέσπειλε τῆς γῆς τὰ ὄρη, ὡς ἐκεῖ γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμπος (O 193). Α. Ar. 169.

65 σμερδαλέ' εὐρώεντα (οἰκία Αἴδου) τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ. στυγέουσι hic significare μισοῦσι; O 183. L.

67 ἦτοι ὁ μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα, ἄντα δ' Ἐνναλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

68: ἡ διπλῇ ὅτι πυκνῶς κατὰ τὸν τόπον πρὸς τὸ δευτέρον πρότερον ἀπῆντηκεν (Ar. 13). ἀρξάμενος γὰρ ἀπ' Ἀχαιοῦ θεοῦ, καὶ ἀντιτάξας τούτῳ Τρωικὸν θεόν, πάλιν ἀπὸ Τρωικοῦ ἤρκεται κατὰ τὸ δεύτερον ζυγόν. Α.

69: Ἐννάλιος ὁ Ἄρης ἐπιθετικῶς καὶ οὐχ ἕτερος θεός. B. Ar. 181.

74 ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ διαφορούμενον τῆς ὀνομασίας νῦν συνέστησεν (cf. ad Θ 560). Α.

79 Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὥρσεν Ἀπόλλων: οὐ ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας καὶ κατ' ἐναντίον. Α. Ar. 103.

84 (ἀπειλαί) ἃς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπίσχεο οἰνοποτάζων: ἡ διπλῇ ὅτι περὶ τὸν οἶνον αἱ καυχῆσεις γίνονται, πρὸς τὴν ἀθέτησιν τοῦ ἔσθοντες κρέα πολλὰ (Θ 231). βασιλεῖς δὲ καὶ τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντας λέγει· δώδεκα γὰρ βασιλῆες ἀριπρεπέες κατὰ δῆμον (Θ 390). Α. Ar. 121.

99 τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει. i.e. εἰς εὐθὺ Φ 169.

107 ἡ μὲν γὰρ (Venus) Διὸς ἔσθ', ἡ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος (Thetis): ασημειῖται πρὸς τοὺς ἐξῆς ἄκαιρον γενηαλογίαν ἔχοντας (205)· καὶ ὅτι ἐκ Διὸς ἡ Ἀφροδίτη καθ' Ὅμηρον. (Ar. 181). Α.

109 λευγαλέοις ἐπέεσσιν: ὅτι λευγαλέοις οὐ διύχοις ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ὀλεθρίοις, παρὰ τὸν λοιγόν. Α. Ar. 113.

114 ἡ δ' ἄμυνδις στήσασα θεοὺς μετὰ μῦθον εἵπεν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει θεοὺς

γ.

ῥεῖα ζῶοντας, ἐξ οὗ φανερός ἐστι κατὰ τὸ περισπώμενον ἀνεγνωκώς ἢ δ' ἀμυδις, ἢν' ἢ ἔφη, ὡς, ἐκεῖ ἢ καὶ κυανέηναι (A 528). ἠγνόηκε δὲ ὅτι ἐπὶ τισι προσηρημένοις τίθεται παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἢ, οὐκ ἐν ἀρχῇ λόγου. A. In iis quoque disseruit Lehrsius de hac re Ar. 104. duos locos transmisit quos attulit postea qu. ep. 286, not. (Ω 643 σ 356). Praeterea fugit eum ἢ cum participio conjunctum Ξ 475 ἢ ῥ' εὖ γινώσκων et cum substantivo X 77 ἢ ῥ' ὁ γέγων. Cf. Lachmann Betr. üb. die Ilias p. 81, 82.

125 πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
τῆσδε μάχης, ἵνα μὴ τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν
σήμερον· ὅτερον αὐτε τὰ πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα
γεινομένη ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

125: ἕως τοῦ γεινομένῳ ἐπένησε (128) ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, ὅτι τουναντίον ὁ Ζεὺς λέγει, εἰ γὰρ Ἀχιλλεύς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται, οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι (26), καὶ σώξει μᾶλλον τὴν Ἀχιλλέως ἀξίαν. ἢ δὲ Ἡρα φησὶ τοὺς θεοὺς κατεληλυθέναι, ὅπως μὴ πάθῃ τι ὑπὸ τῶν Τρώων ὁ Ἀχιλλεύς. A. Et asteriscus fuit ad V. 128, qui suo loco positus est Ω 210.

138 εἰ δέ κ' Ἀρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπολλων: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄρχησι. ὁ δὲ Ὀμηρος τὸ κατ' ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων τιθέμενον ῥῆμα εἰσθιέποτε, τὸ ἕτερον προτάξας ὄνομα, μεταξὺ τάσσειν· ἢ ἤρως Σιμόεις συμβάλλετον ἢ δὲ Σκάμανδρος (E744) καὶ ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κώκυτός τε (κ 513). καὶ τοῦτω πεπλεόνακιν Ἀλκιμάν, διὸ καὶ Ἀλκιμανικὸν καλεῖται, οὐχ ὅτι πρῶτος αὐτῷ ἐχρήσατο. A.

147 (murus Hercules exstructus) ὅφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέαιτο: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶρηκε σὺν τῷ ἄρθρῳ τὸ κῆτος ὡς παραδεδομένης τῆς ἱστορίας τῆς περὶ τοῦ κήτους. A.

166 ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι δῆμος ἀγρόμενοι, ἐπεὶ ὁ δῆμος ἐννοίαν πληθυντικὴν ἔχει. A. Cf. p. 16.

ἢ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει

180 ἐλπόμενον Τρώεσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισιν

Υ.

τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
οὐ τοι τοῦνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χειρὶ θήσῃ·
εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες, ὁ δ' ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων.
ἢ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
185 καλὸν φνταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμῃαι
αἶ κεν ἔμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.

180: ἀθετοῦνται στίχοι ζ', ὅτι εὐτελεῖς εἶσι τῇ κατασκευῇ
καὶ τοῖς νοήμασι, καὶ οἱ λόγοι οὐ πρόποντες τῷ τοῦ Ἀχιλ-
λέως προσώπῳ. Α.

195 ἀλλ' οὐ νῦν ἐρύεσθαι οἶομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
εἰς πληθὺν ἵεναι, μὴδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ἔρχθεν δέ τε νῆπιος ἔγνω.

195: ἕως τοῦ πρὶν τι κακὸν παθεῖν (198) ἀθε-
τοῦνται στίχοι τέσσαρες ὅτι ἐπὶ τῆς Μενελάου πρὸς Εὐφορ-
βον συστάσεως (P 30) ὁρθῶς λέγονται· σκοπὸς γὰρ ἀμφοτέ-
ροις ἐστὶν ἀνελεῖσθαι τὸν νεκρὸν καὶ τὰ ὄπλα· νῦν δὲ παν-
τελῶς ἐκτελεσμένος τις ὁ Ἀχιλλεὺς φαίνεται, τῷ πρώτῳ
συστάντι τοιαῦτα λέγων. Α.

205 ὄψει δ' οὐτ' ἄρ' πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὐτ' ἄρ' ἐγὼ
σοὺς (parentes).

φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἀλοσύδνης·
αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσηο
εὐχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοί ἐστ' Ἀφροδίτη.

205: ἕως τοῦ εὐχομαι ἐκγεγάμεν (209) ἀθετοῦνται
στίχοι πέντε, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖα τὰ δι' αὐτῶν λεγόμενα, κατὰ
τὴν γενεαλογίαν ἀμφοτέρων γινωσκομένων. Α. Cf. ad 107.

213 εἰ δ' ἐθέλεις, καὶ ταῦτα δαήμεναι: ἡ διπλῇ
ὅτι ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ δαήθῃ. Α. Cf. p. 14.

216 κτίσσε δὲ Λαρδανίην, ἐπεὶ οὐ πῶ Ἴλιος ἰρή:
ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον· καὶ ὅτι ἑτέρα τῆς Ἰλίου
ἢ Λαρδανία, ὥσπερ καὶ ἡ Φρυγία. Α. Ar. 235.

223 τάων καὶ Βορέης ἡράσσατο (equarum): ἡ διπλῇ
ὅτι ἑλλείπει τὸ τινῶν, τούτων τινῶν· οὐ γὰρ πασῶν ἡράσθη.
AB. De τάων pro τούτων v. p. 30, de supplendo τινῶν p. 7.

224 ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη:
ἡ διπλῇ ὅτι καταχρηστικῶς (sc. τὸ παρελέξατο)· ἵππος γὰρ

Γ.

οὐ παρανομιᾶται ἀλλ' ἐπιβαίνει. τινὲς δὲ γράφουσιν ἱππῶ
δ' εἰσάμενος ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ. Α.

220: σημειοῦνται τινες ὅτι ἄλως πολλοιο εἶφη. Α.
Cf. p. 31.

232 Ἰλὸς τ' Ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης;
ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
τὸν καὶ ἀνῃρείψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεύειν
κάλλεος εἵνεκα οἶο, ἔν' ἀθανάτοισι μετῇ.

233: ἡ διπλῇ ὅτι ὡς ἂν ἀρμόζῃ πρὸς τὸ ἐγκώμιον τι-
θῃσι τὸ κάλλιστος· καὶ γὰρ ἄλλους καλλίστους λέγει. καὶ
ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκεν (Ar. 13). Α.

234: ἡ διπλῇ ὅτι ἐναντιοῦται τοῖς νεωτέροις· οὐ γὰρ
δὲ ἔρωτα τὸν Γανυμήδην ὑπὸ Διὸς ἀνηρπάσθαι, ἀλλ' ὑπὸ
θεῶν, ἵνα οἶνοχοῇ τῷ Διὶ διὰ τὸ κάλλος (Ar. 185). καὶ ὅτι
ὁ καὶ περισσός (cf. p. 34). Α.

235: ὁ ἀστερίσκος ὅτι τοῦτον γράφουσι τὸν στίχον καὶ
ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (ο 251), ἐπὶ τοῦ Κλείτου οὐ δεόντως. Α.

238 Λάμπον τε Κλυτίον τε. Priami fratres sunt. O 419.

244 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. Non po-
nuntur haec verba nisi ὅταν πολλὰ προειρημένα ᾖ; unde re-
futatur lectio Zenodotea B 435.

251 ἀλλὰ τί ἦ ἔριδας καὶ νεῖκεα νῶιν ἀνάγκη
νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥς τε γυναῖκας,
αἷ τε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσῃν ἐς ἄγνιαν ἰοῦσαι,

255 πόλλ' ἔτεά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.

251: ἕως τοῦ πόλλ' ἔτεά τε καὶ οὐκί (255) ἀθετοῦν-
ται στίχοι πέντε, ὡς ἄκαιροι καὶ ὀκληροὶ προειρημένοι τοῦ
ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα (244). τοῦτο δὲ
παραγράφοντός ἐστι τὸν λόγον· πῶς οὖν καθάπερ ἄλλην ἀρ-
χὴν ποιούμενος ἐτι ἀναλαμβάνει ἀλλὰ τί ἦ ἔριδας; καὶ
τὰ λεγόμενα ἀνάξια τῶν προσώπων. Α. De verbo παραγρά-
φειν cf. quae adnotavi ad Nicanor. X 202.

260 σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ
τοῦ ἤχησε καὶ (ὅτι?) οὐ διεκόπη. Α. Invulnerabilia enim arma
a deo confecta: 269.

261 Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο (ἔσχετο): ἡ διπλῇ
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀπὸ οὐ (de quo v. Apoll. constr. 163, 8). Α.

Τ.

265 ὥς οὐ ῥηίδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
ἀνδράσι γε θνητοῖσι θαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν·
πρὸς τὴν ἐξῆς ἀθέτησιν· ἄτρωτα γὰρ καὶ ἀθλαστα τὰ ἡφαι-
στότευκτα. A. Ar. 178.

269 ἀλλὰ δὴ μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πτύχας ἦλασε κυλλοποδίων,
τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἐνδοθι κασσιτέροιο,
τὴν δὲ μίαν χρυσέην, τῇ ῥ' ἔσχετο μεῖλινον ἔγχος.

269: ἀθειοῦνται στίχοι δ' ὅτι διεσκευασμένοι εἰσὶν (Ar.
350) ὑπὸ τινος τῶν βουλομένων πρόβλημα ποιεῖν (Ar. 210).
μάχεται δὲ σαφῶς τοῖς γνησίοις· ἄτρωτα γὰρ τὰ ἡφαιστό-
τευκτα συνίσταται (Ar. 178, 186). ἵνα δὲ μὴ δοκῇ λύσεως
ἡπορηκέναι καὶ διὰ τοῦτο ἡθετηκέναι, φησὶν ὅτι τῆς χρυ-
σῆς πτυχῆς πρώτης κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν κειμένης νοητέον
τὸ δόρυ τῆς πλείονος ὀρμῆς ἐγκοπὴν εἰληφέναι, διακεκοφθαι
μέντοι τὸ σάκος ἕως τῆς τρίτης πτυχῆς, ὃν τρόπον ἐπὶ τῆς
πτυχῆς Μενελάου λέγει, ἢ οἱ πλείστον ἔρυτο, διὰ πρὸ
δὲ εἴσατο καὶ τῆς (A 138). A. ἡπορηκέναι scr. L. pro τι
εἰρηκέναι Ar. 223.

273 δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Αἰνείαιο κατ' ἀσπίδα πάντοδ' εἴσῃν.

273: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος ἐποίησεν
οὕτως μελίην ἰθυπτίωνα ἀσπίδα νύξ' ἐς χαλκὸν
ἀμύμονος Αἰνείαιο. οὐκ ἐκ χειρὸς δὲ ἐπέπυχεν ὁ Ἀχιλ-
λεὺς, ὅπερ διὰ τοῦ νύξε σημαίνεται, ἀλλὰ βέβληκε τὸ δόρυ·
διὸ καὶ ἐξῆς (283) αὐτὸ βέλος εἶρηκεν. A. Ar. 66.

276 ἡ δὲ διαπρὸ

Πηλεὶς ἦϊξεν μελίην (per Aeneae scutum). Cum his
pugnant versus rejecti v. 323 sqq.

ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ

280 ἔσση ἱεμένη — 279: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς παρί-
στησιν ὅτι βέβληται (v. ad 273). A. Ar. 67.

283 (Aeneas) ταρβήσας ὃ οἱ ἄγχι πάγῃ βέλος· ἡ
διπλῇ ὅτι βέβληκε τὸ δόρυ ὁ Ἀχιλλεὺς, οὐ νέπυχεν ἐκ χει-
ρὸς, ὥπερ Ζηνόδοτος πεποίηκεν (273)· τὸ γὰρ ἄγχι παγγῆναι
οὐκ ἄλλως ἔστιν ἢ ἐκ προέσεως (ita emend. Bekk. pro προ-
θέσεως). A. Ar. 66.

290 τὸν δέ κε Πηλεΐδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν

Γ.

ἀπηύρου ἢ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα· τὸν δὲ τὴν ψυχὴν ἀφεί-
λαιο, A. Cf. p. 21.

αχεδόνι ἀντὶ τοῦ ἐγγύς, καὶ οὐχ ὡς ἡμεῖς. V. Ar. 100.
(Neptunus loquitur) ἀλλὰ τί ἰὴ νῦν οὗτος (Aeneas)

ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,

208 μὲν ἐνεκ' ἀλλοτριῶν ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι;

298: ἡ διπλῇ ὅτι Αἰνείας οὐ συνεπεγράφη τῷ τῶν Πρια-
μιδῶν πολέμῳ· διὸ καὶ ὁ Πρίαμος ὑπώπτευνεν αὐτόν, οὐχ
ὡς ἔνιοι φασιν ὅτι ἐπετίθετο τῇ βασιλείᾳ (Ar. 179). A. συν-
επεγράφη scripsimus pro συνεγράφη quod est in cod. Recte
hoc scriptum est apud Eustathium, e quo Aristonici scholion
emendandum esse viderunt editores Stephani Paris. Ceterum
hoc spectat ad athetesis versuum 180 sqq.

299: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶπε θεοῖσι καὶ οὐχ ἡμῖν, ὡς
οὐκ ὦν καὶ αὐτὸς θεός. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 66) περὶ δ'
ἰρὰ θεοῖσι. A.

307 νῦν δὲ δὴ Αἰνείας βίῃ Τρώεσσιν ἀνάξει: ση-
μειοῦνται τινες πρὸς τὴν ἱστορίαν, καὶ ἐπεὶ μεταγράφουσι
τινες Αἰνείῳ γενεὴ πάντεσσιν ἀνάξει, ὡς προθεοσιζον-
τος τοῦ ποιητοῦ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. AB.

311 ἢ κέν μιν ἐρύσσει ἢ σαώσει: ἡ διπλῇ ὅτι
περισσὸς ὁ κέν, καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς, ἢ ἐρύσει ἢ αὐτὸν ἑάσει.
ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀναγνώσεις, ὅτι πρῶτον
μὲν, ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ὀνήσει (Z 260) μάλιστα δὲ
καὶ αὐτὸς ἀνέγνω (N 734). A. Cf. p. 9.

(illi caliginem offudit Neptunus)

323 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὐχαλκον

ἄσπιδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείας.

καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔσθηκεν.

323: ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι οὐκ ἐνέσχηται τῇ
ἀσπίδι τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ διὰ πρὸ Πηλιάς ἤϊξεν
μελίην (276) καὶ ἐρχεῖται δ' αὖρ ὑπὲρ νότου ἐνὶ γαίῃ (279).
πῶς οὖν ὁ Ποσειδῶν ἐκ τῆς ἀσπίδος ἤρυσεν τὸ δόρυ; A.

346 (οὐδέ τι φῶτα) λεύσσω τῷ ἐφένκα κατακτάμε-
ναι μενεαίνων: ἡ διπλῇ ὅτι βέβληκε τὸ δόρυ ἐπὶ τὸν
Αἰνείαν καὶ οὐκ ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν, ὡς Ζηνόδοτος γράφει
(273). λέγει γοῦν ῥητῶς ἐφένκα. A. Ar. 66.

362 ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές· ἡ διπλῇ
πρὸς τὸ σημαννόμενον ὅτι δι' ὅλης τῆς τάξεως πορεύσομαι
δι' ἀνταίας (διανταῖος vel ὡς?) ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ πέρατος
τῆς φάλαγγος. AB.

τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε
372 εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθωνι σιδήρῳ·
πρὸς τὴν ἐπανάληψιν ὅτι ἐν Ἰλιάδι συνεχῶς, ἐν δὲ Ὀδυσ-
σεΐα ἄπαξ. A.

375 Ἔκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων·
ἡ διπλῇ ὅτι ἑλλείπει ἡ πρὸς πρόθεσις, πρὸς Ἔκτορα. καί-
τοι παρῇν εἶπεν Ἔκτορι εἶπεν, ἀλλὰ συνήθως παρέλιπε τὴν
πρόθεσιν· καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγραθὸν Με-
νέλαον (P237). A. Cf. p. 26.

378 μὴ πως σ' ἦε βάλῃ ἦε σχεδὸν ἄορι τύψῃ· ἡ
διπλῇ ὅτι διέσταλκε τὸ βαλεῖν καὶ τὸ τύψαι διδασκαλικῶς
προσθεῖς σχεδόν, οἷον σχέδην ἐκ τοῦ σύνεγγυς. A. Ar. 62, 100.

388 δούπησεν δὲ πεσών· ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τοῦ παρα-
κολουθοῦντος ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν. AB. Ar. 110.

389 κείσαι Ὀτρυντείδῃ (Achilles loquitur)· ὅτι ὁ
Ἀχιλλεύς γινώσκων αὐτὸν ἐξ ὀνόματος καλεῖ A. ὡς καὶ Δό-
λωνα οἱ περὶ Διομήδην (K 447). V.

404 αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἰσθε καὶ ἥρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
ἥρυγεν — 404· ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ
ἥρυγεν. A. Hoc est etiam in V. πρ. τ. ἐπ. τοῦ ἥρ. τὸ ση-
μεῖον, quod Bekkerus non recte versui 406 apposuit.

ὅθι ζωστήρος ὀχῆες

415 χρύσειοι σύνεχον καὶ διπλόος ἦντετο θώραξ·
ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὴν τοῦ ζώματος ἐπιβολὴν πρὸς τὸν στα-
τὸν θώρακα, ὅπου διπλοῦς ἦν ὁ θώραξ (Ar. 126). A. ὅπου
scripsit L. pro καί (Bekk.) vel καὶ ὅτι (Villois.).

(Minerva) πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
440 ἦκα μιάλα ψύξασα· ἡ διπλῇ ὅτι ψύξασα, φροήσασα
τῷ ἐαυτῆς πνεύματι ἀπέστρεψε τὸ δόρυ. A.

451 ᾧ μέλλεις εὐχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόν-
των· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ᾧ ἔοικας εὐχεσθαι παραγινόμε-
νος εἰς πόλεμον. AB. Ar. 125.

454 νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κι-

Γ. Φ.

χεῖω· ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἰδίως πληθυντικῶ ἐν-
κλινέμεται, ὃν κε κχεῖω. A. Cf. p. 16.

402 τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι
τύπτει· ἡ διπλὴ ὅτι πάλιν (378) ἀντιδιέσπειλεν. A. Ar. 62.

404 εἰ πως ἐν πεφίδοιτο. Herodiani adnotatio quae
est de enclisi pronominis, his verbis terminatur: ὁ μέντοι
Ἀρίσταρχος γενόμενος κατὰ ταύτην τὴν προσφθίαν τοῦτο
μάκρον ἀπεφώνητο, ἐγκλίνοντα δεῖν τῷ τόνῳ καὶ δασύνοντα
λέγειν τὴν τρίτην συλλαβήν· σημαίνει γὰρ εἰ πως αὐτοῦ·
διό καὶ ἡ διπλὴ. A.

478 ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες Ἀγκωνος· ἡ
διπλὴ ὅτι πάντα τὰ τεταμένα νεῦρα τένοντας Ὀμήρος λέ-
γει. A. Ar. 153.

484 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρῳ
υἱόν· ἡ διπλὴ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Πεί-
ρως υἱόν, ἄμετρον ποιῶν τὸν στίχον (cf. ad Σ 222) καὶ
παράλογον. ἔστι γὰρ Πείρως τὸ ὄνομα (B 844)· νῦν δὲ
ἐσχημάτισεν ἀπὸ τοῦ Πείρως, ὡς Μενέλεω. ἄδηλον δὲ εἰ
τοῦ Θερσίων ἡγουμένου ἢ ἐτέρου τινὸς ὁμωνύμου. A.

494 ῥέε δ' αἷματι γαῖα· ἡ γῆ ὑπὸ τοῦ αἵματος (cf.
p. 24) ἐρρεῖτο (cf. p. 3). V.

Εἰς τὴν Φ.

2 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς·
ἡ διπλὴ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀθάνατον,
ἵνα μὴ ὁ Ζεὺς ἀθάνατος λέγεται ἀλλ' ὁ Ξάνθος. καὶ ἐν
ἄλλοις (Π 353) δὲ εἴρηται υἱὸς Σπερχεῖοιο, ὃν ἀθάνα-
τος τέκετο Ζεὺς. καὶ καθόλου ἀθανάτοισι θεοῖσιν. A.
Aut lapsu memoriae scripsit Σπερχεῖοιο pro Περιθόοιο (B 741,
ubi v.) aut citavit versum Π 174, quem nos hodie legimus:
υἱὸς Σπερχεῖοιο διπυτέος ποταμοῖο.

4 ἡ περ' Ἀχαιοὶ ἀνυζόμενοι φοβέοντο

ἡματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνεται φαίδιμος Ἐκτωρ.

4: ἡ διπλὴ ὅτι [φοβέοντο ἀντὶ τοῦ ἔφυγον]. A. Verba
inclusa addidit L.

5: τοῦτο ἂν τις σημειώσαιτο πρὸς τὸ τινάσσετο μα-
νομένοιο (O 609)· γράφουσι γὰρ τινες μαρναμένοιο. A.

Φ.

17 αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀποτίθεται μὲν τὸ δόρυ ῥητῶς, ἀναλαμβάνει δὲ οὐ κατὰ τὸ ῥητόν, ἀλλ' ὕστερον (67) αὐτῷ φαίνεται χρόμενος. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον, ἀγνοοῦντα ὅτι πολλὰ δεῖ προσδέχεσθαι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐνεργούμενα. A. Ar. 357.

31 ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν: ἡ διπλῇ ὅτι στρεπτοὺς χιτῶνας τοὺς νησοῦς· ὑποδύτας γὰρ εἶχον ὑπὸ τοὺς στατοὺς μαλάγματος ἔνεκα· αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος (E 113). A.

33 αὐτὰρ ὁ ἄψ ἀπόρουσε δαΐζέμεναι μενεαίνων: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου, ὅτι ἀντὶ τοῦ δαΐζει προθυμούμενος κατὰ τὸ συντελικόν (cf. p. 5). A.

(Lycanem Achilles)

36 ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἄλωῆς οὐκ ἐθέλοντα, ἐννύχιος προμολῶν· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεῖ χαλκῷ τάμνε νέους ὄρηκας.

36: ἡ διπλῇ ὅτι ἄλωῆν τὴν δειροφόρον γῆν νῦν λέγει· ἐπιφέρει γὰρ ὁ δ' ἐρινεόν. A. Ar. 153.

37: ἡ διπλῇ ὅτι πιῶσις ἥλλακται, ἀντὶ τοῦ ἐρινεοῦ νέους ὄρηκας. A. Cf. p. 20.

40 καὶ τότε μὲν μιν Αἴμνον ἐνκτιμένην ἐπέρασεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, εἰς Αἴμνον. A. Cf. p. 26.

43 Ἰμβριος Ἡετίων: πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν. V.

67 ἦτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς: ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἀνέλαβε τὸ δόρυ V. Cf. ad v. 17. Ar. 357.

75 ἀντὶ τοῖ εἰμ' ἰκέταο: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἴσος ἰκέτῃ εἰμ'· ἀντὶ κασιγνήτου ξείνος (θ 546) ἀντὶ τοῦ ἴσος κασιγνήτω. A. Ar. 120.

83 μέλλω πού ἀπέχθειςθαι Διὶ πατρί: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰκα ἀπεχθάνεσθαι. A. Ar. 125.

θυγάτηρ Ἀλταο γέροντος,

86 Ἀλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει: ἡ διπλῇ ὅτι τοὺς Λέλεγας ἐν τῷ καταλόγῳ παρήκεν, καὶ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος. A.

95 μῆ με κτεῖν' ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἐκτορός

Φ.

εἰμὶ ἢ διπλῇ περιεστυγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπεὶ οὐκ ἰσχυρότερος, παρόσον ἐν ἄλλοις ἔφη ἰῆς ἐκ νηδύος Ω 490. A. Quae deinde sequuntur, Aristonici esse non possunt. In δε ἴστιν ἡ μία· καὶ οὐ τίθηναι "Ομηρος τὸ μία ἐπὶ τοῦ ὁμοῦ, οὐδὲ κατὰ σύνθετον ἐκφέρει· τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχεν (Π 173). A. Nam (ut taceam de versu Homericō inepte adscripto) non potest dubitari quin revera ἱα adhibitum sit ad significandam rem quae pluribus communis est (A 437). Sed id fortasse negavit Aristarchus, componi hanc vocem apud Homerum: οὐδὲ κατὰ σύνθετον ἐκφέρει. Tantum certum, non omissum esse in hoc scholio alterum locum ubi ὁμογράφος legitur Ω 47, quem non videtur tentasse Zenodotus.

106 ἀλλὰ φίλος, θάναε καὶ σὺ. Nominativus pro vocativo. v. Γ 277. Cf. p. 18.

111 ἔσσεται ἢ ἡὼς ἢ δεῖλη ἢ μέσον ἡμαρ: ἢ διπλῇ ὅτι ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τρία διαιρεῖ, ἡὼ τὴν πρωΐαν, μεσημβρίαν πᾶν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, δεῖλην ὅτε ἐνδεῖ ἢ τοῦ ἡλίου ἔλη τουτέστιν ἢ αὐγῇ, ὥσπερ καὶ τὴν νύκτα εἰς τρία, ἐσπέραν, ἁμολγόν, ἔψαν. A.

125 εἴσω ἄλός εὐρέα κόλπον: ἢ διπλῇ ὅτι τὸ εἴσω ἰσοδυναμεῖ τῷ εἰς, ἀντὶ τοῦ εἰς ἄλός. A. Cf. p. 28.

126 θρώσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρεῖχ' ὑπαύξει ἰχθύς, ὅς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.

126: ἢ διπλῇ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Φιλητᾶς γὰρ καὶ Καλλίστρατος γράφουσι φρεῖχ' ὑπαύξει, λέγοντες ὅτι οἱ πόντες τῶν ἰχθύων καὶ εὐτροφοὶ τὸ ψυχὸς ὑπομένονοι καὶ οὐ φθείρονται. ὁ δὲ ποιητὴς οὐδέποτε φρεῖκην τὸ ψυχὸς εἴρηκεν, ἀλλὰ τὸ ἐκ γαλήνης πρῶτον ἐξορθούμενον κύμα, ὁμωνύμως δὲ τούτῳ καὶ τὸν ἄνεμον τὸν οἶονεῖ ἐπιστίζοντα τὴν θάλασσαν· οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπιφρεῖς (H 63) καὶ ὡς δ' ὑπὸ φρεῖκος Βορέω (cod. Βορέης — Ψ 692). [ἡμεῖς δὲ λέγομεν ψυχὸς κρύος καὶ πάχνην]. ἔστιν οὖν τὸ λεγόμενον, μέλαιναν φρεῖχ' ὑπαύξει, τὸ μέλαν κύμα ὑποτροχάσσεται ἰχθύς ὅς (cod. ὡς) φάγοι ἂν τοῦ Λυκάονος τὸν δημόν, πλοῦζοντος καὶ ἐξ ἐπιπολῆς φερομένου τοῦ νεκροῦ· τὸ γὰρ ὅς κε φάγησι ὅς φάγοι ἂν· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα

Φ.

(α 396) τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσι. A. Inclusa aliena sunt. L. Cf. Ar. 98 sq. et de conjunctivo pro optativo p. 9.

127 ὅς κε φάγησιν· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὅς φάγοι ἄν. A.

128 Ἰλίου ἱρῆς· ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλιον. A.

146 κελόλωτο δαΐκταμένων αἰζηῶν· ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἡ περὶ πρόθεσις. A. Cf. p. 26.

155 (Asteropaeus) Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχεάς· ἡ διπλῇ ὅτι ἕτερος οὗτος Παιόνων ἡγεμῶν, ὃν οὐ κατείλοχε διὰ τοῦ καταλόγου. A.

165 (οὐδὲ διαπρό) ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε δῶρα θεοῖο· ἡ διπλῇ ὅτι ἄτρωτα τὰ ἡφαιστότενκτα ὄπλα. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς ἡθετημένους ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψωδίᾳ (Υ 268)· ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας. A. Ar. 178, 186.

166 τῷ δ' ἐτέρῳ (δουρί) μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε
χειρός
δεξιτερῆς, σίτο δ' αἶμα κελαινέφες· ἡ δ' ὑπὲρ
αὐτοῦ

γαίῃ ἐνεσθήρικτο.

166· ὅτι ἀρχαϊκῶς πάλιν τὸν πῆχυν αὐτὸν ἔβαλεν, οὐχὶ τὸν πῆχυν αὐτοῦ. A. Cf. p. 20.

167· ὅτι τῷ ἐτέρῳ εἰρηκῶς ἐπήγαγεν, ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ γαίῃ ἐνεσθήρικτο. A. Cf. p. 32.

169 μελίην ἰθυπτίωνα· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἰθυπκτίωνα διὰ τὸ κτεδόνας λέγεσθαι τῶν ξύλων τὰς γραμματοειδεῖς διαφύσεις. παρέλκει δὲ νῦν τὸ περὶ τῆς τοῦ ξύλου φύσεως εἰπεῖν. τὸ μέντοι ἰθυπτίωνα εἰς ἰθὺ φερομένην, ἀναφερομένου τοῦ ἰεπαίνου εἰς τὸν ἀκοντίζοντα. καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' (cod. δ') ἰθὺ βέλος πέτεται [οὐδ' ἀπολήγει] (Υ 99). A.

172 μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον
ἔγχος (Achilles).

Πηλεΐδης δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ—

172· ἡ διπλῇ ὅτι ἦν νῦν ὄχθην εἰρηκεν, ἐξῆς κρημνόν· οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο (175). πάντα γὰρ τὰ ὑψηλὰ ὄχθαι λέγονται. A. Ar. 129.

Φ.

173: ἡ διπλὴ ὅτι ὡς περὶ ἐτέρου λέγει, προσιπὼν δευτέρου πύξ· Ἀχιλεὺς. (169). Α.

183 ταύχεά τ' ἐξενάρειξε καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα· ἡ διπλὴ ὅτι εὐχόμενος ἀντὶ τοῦ καυχόμενος (Αγ. 150). Α.

χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος

185 παῖσιν ἐριζέμεναι ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι· ἡ διπλὴ ὅτι περισσὸς ὁ πέρ, ὡς ἐκεῖ φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεσθρον (ρ 47). Α. Cf. p. 35.

τῷ (Jovi) οὔτε κρείων Ἀχελώιος ἰσοφαρίζει

195 οὔτε βαθυρρεΐται μέγα σθένης Ὠκεανοῖο

ἔξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα.

195: ἡ διπλὴ περισιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος αὐτὸν οὐκ ἔγραφε. γίνεται δὲ ὁ Ἀχελῷος πηγὴ τῶν ἄλλων πάντων. ἔστι δὲ καὶ Ὁμηρὸν ὁ Ὠκεανὸς ὁ ἐπιιδούς πᾶσι τὰ ρεύματα· διὸ καὶ κατὰ τιμὴν φησιν οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην νόσφ' Ὠκεανοῖο (Γ 7). Α. Αγ. 177.

200 ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος· ἡ διπλὴ ὅτι ἀντιπέφρακε τῇ ὀχθῇ (172) τὸν κρημνόν. Α. Αγ. 129.

203 τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο· ὅτι Ὁμηρος διαστέλλει τὰς ἐγγέλους ἀπὸ τῶν ἰχθύων· καὶ ἔξῃς (353) τείροντ' ἐγγέλυές τε καὶ ἰχθύες. Α.

218 πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα· ἡ διπλὴ ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον· πεφοίνικται γὰρ ὑπὸ τοῦ αἵματος. ὅμοιον οὖν τῷ ἐσθῆτα φασινῆν (ξ 74) καὶ ἄστρα φασινῆν ἀμφὶ σελήνην (Θ 555). Α. Cf. ad Γ 352.

220 (Scamander) στεινόμενος νεκύεσσιν· ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ στενοχωρούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νεκρῶν, οὐ στενάζων. Α. Cf. ad Π 163.

232 δαίελος ὁψὲ δύων· ἡ διπλὴ ὅτι ἀρσενικῶς τὴν δαίλην δαίελον (Cf. ad Β 634). Α.

ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας

147 ἤϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πετέσθαι.

246: ἡ διπλὴ ὅτι διχῶς γράφεται ἐκ λίμνης καὶ ἐκ δίνης, τὸ μὲν οὖν ἐκ δίνης, ἐκ τῆς συστροφῆς τοῦ ῥού, τὸ δὲ ἐκ λίμνης ἐκ τοῦ καθ' ὕδατος τόπου, διὸ καὶ τὸν Ὠκεανὸν λίμνην καλεῖ. Α.

247: ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ. Α. Cf. p. 26.

Φ.

249 ἵνα μιν παύσειε πόνοιο (Scamander Achillem):
ἡ διπλῇ ὅτι τοῦ πολεμικοῦ ἔργου. A. Ar. 87.

252 αἰετοῦ οἶματ' ἔχων scribendum esse non ὄμματ'
ἔχων ut Philetas: X 308. L.

ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς

256 φεῦγ', ὁ δ' ὀπισθε ῥέων ἔπετο — 255: ἡ διπλῇ
ὅτι τὸ ὑπαιθα εἰς τοῦ ὑμπροσθεν σημαίνει. A. Ar. 123.

τὸ δὲ τ' ὥκα κατειβόμενον κελαρύζει

262 χώρῃ ἐνιπροαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα:
'Αρίσταρχος ἐξέτινε τὸ ἄ διὰ τὸ μέτρον· Ζηνόδοτος φθα-
νείε ὡς νοσέει. V. Cf. ad I 506.

281 νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἁλῶ-
ναι: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τούτου οἱ νεώτεροι ἐξεδέξαντο λευγα-
λέον τὸν δίνυρον· ἔστι δὲ κατὰ κοινωσίαν στοιχείων λευγα-
λέον ὀλέθριον, παρὰ τὸν λοιγόν· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (β 61)
λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα. A. Ar. 113.

282 ἐρχθέντα: σημειοῦνται τινες ὡς (I. ὅτι) ἅπαξ
εἴρηκεν. A.? An pertinet ad συφορβόν, ὅτι ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι?

283 ὃν ῥά τ' ἐναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα:
ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ χειμῶνος διαπερῶντα. Hoc oblitus sum
afferre p. 23, ubi de dativo cum genetivo mutato dixi. ἐναύ-
λους δὲ τοὺς ποταμούς τοὺς ἐπιμήκεις (Apoll. 68, 25. Ar. 152). A.

287 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσί-
χθων: ἡ διπλῇ ὅτι δυεῖν ὄντων πληθυντικῶς εἴρηκε τοῖσι
δὲ μύθων ἦρχε. A. Cf. Pal. ε 202. η 47.

τοίῳ γάρ τοι νῶι θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμέν

290 Ζηνὸς ἐπαινέσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη:
ἀθετεῖται ὅτι ἀπίθανον εἰς ἀνδρὸς μορφὴν ὁμοιωμένον
(Neptunum) λέγειν ἡ ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη· τίς γάρ ἐστιν,
οὐ μὲν νοήσῃ. A.

295 πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι

Τρωϊκόν, ὃς κε φύγησι. σὺ δ' Ἐκτορι θυμὸν
ἀπούρας —: ἡ διπλῇ ὅτι Ἐκτορι ἀντὶ τοῦ Ἐκτορος (cf.
p. 22) καὶ φύγησιν ὃς ἂν φύγοι (cf. p. 10). AB.

313 πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε Φιτῶν καὶ λάων.
Hic versus facit ad explicationem vocis semel dictae χέραδος 319.

317 τὰ τεύχεα καλὰ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὰ καλὰ

Φ.

τεύχεα, ὡς οὐνεκα τὸν Χρύσην ἡτίμησ' (sic) ἀρητῆρα
(A 11 ubi v.). A.

319 εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις χέραδος περιχεύας:
ἡ διπλῇ ὅτι ἄπαξ τὸ χέραδος. ἔστι δὲ τὸ συναγειρόμενον
ἐν τῇ ῥύσει πλήθος ἰλύος καὶ ὀστράκων καὶ λίθων. φησὶ γοῦν
πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε φιτρῶν καὶ λαῶν (313). A.

320 οὐδέ οἱ ὄστε' ἐπιστήσονται Ἀχαιοί

ἀλλέξαι — 320: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπιστήσονται ἀντὶ τοῦ
δυνήσονται. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ν 207) νῦν δ' οὔτ' ἄρ
πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι ἀντὶ τοῦ οὐ δύναμαι. A. Ar. 150.

οὐδέ τί μιν χρεώ

323 ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί:
οἱ τὸ πληρές ἐστι τυμβοχοῆσαι· διὸ σημειοῦνται τινες. A.

331 ὄρσοε κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γάρ
Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἡίσκομεν εἶναι.

331: ἀθετεῖται ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον· ἡ γὰρ φιλαν-
θρωπευομένη καὶ λέγουσα ἐμὸν τέκος οὐκ ὤφειλεν ἀπὸ τοῦ
ἐλαττώματος προσφωνεῖν. A. Nescimus autem quomodo le-
gerit verum sequentem.

334 ἀργεστιάο Νότοιο: τοῦ λεγομένου λευκονότου (cf.
ad A 306). A.

335 εἴσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν
ἢ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
φλέγμα κακὸν φορέουσα.

335: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὄρ-
σασα· ἐκ δὲ τούτου φανερός ἐστι δεδεγμένος τὸ εἴσομαι
γνώσομαι, καὶ τὸ ἢ κεν ἀπὸ Τρώων πλὴν ἀνεγνωκώς.
οὐ βούλεται δὲ γνῶναι ἀλλὰ πορευθῆναι κατασκευάσουσα.
A. Ar. 150.

337: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν φλόγα κατὰ τὸ οὐδέτερον. A.

343 ὥς φάτο, "Ἥφαιστος δὲ τιτύσκειο θεσπιδαῆς
πῦρ: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον πῶς οὐ κατακαίεται ὁ
Ἀχιλλεύς ἀναξέοντος τοῦ ὕδατος. λέγει δὲ ὁ Ἀρισταρχος
ὅτι πρῶτον τὸ πεδίον ἀνεξήρανται τῇ φλογί, εἶτα εἰς τὸ
ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ τρέπει τὴν φλόγα, ὅτε ὁ Ἀχιλλεύς ἤδη
ἐν τῷ πεδίῳ ἐγεγόνει. A.

345 πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ

Φ.

ὅλον (Ar. 130) καὶ ὅτι πρότερον ἀνεξηγράνθη τὸ πεδίον. A.
τό ante πρότερον del. L.

καὶ δ' ἄρα νεκρούς

349 κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμ-
φανόωσαν· ὅτι πάλιν ἐπανέλαβεν (sc. διὰ τοῦ ἄρθρου). A.
Cf. ad E 734.

353 τεύροντ' ἐγγέλους τε καὶ ἰχθύες· ὅτι διέστειλε
τὰς ἐγγέλους ἀπὸ τῶν ἰχθύων. A. Cf. ad 203.

362 ὡς δὲ λέβρης ζεῖ ἐνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ
κνίσῃν μελδόμενος ἀπαλοτρεφὸς σιάλοιο.

362: ἡ διπλῇ ὅτι οἶδεν ἐψησιν κρεῶν, χρωμένους δὲ τοὺς
ἥρωας οὐ παρεισάγει. A. Ar. 348.

363 μελδόμενος· ὅτι ἀντὶ τοῦ μέλδων, τήκων τὰ
κνίσῃ, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. A. cf. p. 2.

366 οὐδ' ἔθελε προρέειν· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ
ἠδύνατο. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (γ 121) ἡ θελ', ἐπεὶ μάλα πολ-
λὸν ἐνίκα δῖος Ὀδυσσεύς A. Ar. 151.

388 ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός· ἡ διπλῇ
ὅτι αὐτὸς μὲν οἶδε σάλπιγγα, χρωμένους δὲ τοὺς ἥρωας οὐκ
εἰσάγει. A. Ar. 198, 348.

394 κυνάρμυια· ἡ διπλῇ ὅτι αὐτὸς ἐσχημάτισε τὸ ὄνομα
ἀπὸ τοῦ κυνὸς καὶ τῆς μυίας· ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδής, ἡ
δὲ μυία θρασεΐα. A.

397 πανόψιον ἔγχοι· ὅτι πανόψιον τὸ λαμπρὸν καὶ
ἐπιφανές. A.

401 (αἰγίδα) ἦν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός· ἡ
διπλῇ ὅτι ἰδίως ἐπὶ τῆς αἰγίδος τοῦτο φησιν, ἦν Διὸς ὄπλον
παραδίδωσιν. A. Ar. 192.

416 τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφρο-
δίτη· ἡ διπλῇ ὅτι οἱ χωρίζοντές φασιν τὸν τῆς Ἰλιάδος ποιη-
τὴν εἰδέναι συνοῦσαν τῷ Ἀρεΐ τὴν Ἀφροδίτην, τὸν δὲ τῆς
Ὀδυσσεΐας διαφώνως Ἠφαίστῳ. λέγειν δὲ δεῖ ὅτι οὐχ οἱ
αὐτοὶ χρόνοι ἦσαν τῆς συμβιώσεως. A.

424 καὶ ῥ' ἐπεισεαμένη πρὸς στήθεα χειρὶ παχεΐῃ
ἤλασε — 424: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπεισεαμένη ἐστὶν ἐπελ-
θοῦσα, ἐφορμήσασα, ἀπὸ τοῦ εἶμι, ὡς τὸ ἡ τὰ χα καὶ δαλῶ
βεβλημένος εἶσθα θύραζε (τ 69). A. Ar. 150.

Φ.

430 ὧδ' ἐτε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες: ὅτι ὑπομενη-
τικοὶ οἱ τλήμονες, καὶ οὐκ ἀνυχῆς, ὡς οἱ νεώτεροι. Α. Αr. 100.

ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι

444 παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν:
ἡ διπλῇ ὅτι Ὀμηρος οὐ παραδίδωσιν αἰτίαν δι' ἣν ἐθήτευ-
σαν οὗτοι οἱ θεοὶ Λαομέδοντι. Α. Αr. 181.

446 ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα:
ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐν τοῖς ἐπάνω ἀθέτησιν, ὅτι διαφωνεῖ
ταῦτα (ἐκείνοισι?) ἐν οἷς φησὶ (H 452) τότ' ἐγὼ καὶ Φοῖ-
βος Ἀπόλλων ἤρω Λαομέδοντι. Α.

455 στεῦτο δ' ὅ γ' ἀμφοτέρων ἀπολεψέμεν οὐατα
χαλκῷ: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ στεῦτο κατὰ διάνοιαν ὠρίζετο, διε-
βεβαιούτο, πρὸς τὰ ἐν τῇ νεκρίᾳ (λ 583) ἀθετούμενα (Αr. 107).
καὶ ὅτι καταχρηστικῶς ἀπολεψέμεν ἀντὶ τοῦ ἀποκόψειν. Α.

470 τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε πότνια θηρῶν
Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὄνειδειον φάτο μῦθον:
ἀθετεῖται ὅτι περισσός. τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νεί-
κεσε πότνια θηρῶν. τίς δὲ κυνηγετικὴ θεὸς εἰ μὴ ἡ
Ἄρτεμις; Α. Cf. ad 511.

475 μὴ σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
εὐχομένου, ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
ἅντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.

475: ἀπὸ τούτου ἀθετοῦνται στίχοι γ'. οὐ δύναται γὰρ
ὁ αἰδούμενος (Apollo) πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν
παλάμῃσιν (469) αἰεὶ προκαλεῖσθαι τὸν Ποσειδῶνα ἐν τῷ
Ὀλύμπῳ πρὸς μάχην. ἄλλως τε οὐδὲ πολεμικός ἐστιν, ἀλλὰ
χοροῖς καὶ φόρμιγγι τέρεται. Α.

478 ὡς φάτο· τὴν δ' οὐ τι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων,
479 ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις: ἡ δι-
πλῇ ὅτι κοινὸν δεῖ δέξασθαι τὸ προσέφη· ἀλλὰ χολωσαμένη
Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις προσέφη. οὕτως οὖν καὶ παῖδα
τέ σοι ἀγέμεν Φοῖβῳ θ' ἱερὴν ἐκατόμβην (Α 443).
ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ ἀγέμεν, καὶ περιττός ὁ ἐξῆς ῥέξαι ὑπὲρ
Λαναῶν. Α. „Ergo videmus Aristonicum illum versum νεί-
κεσεν ἰοχέαιραν ὄνειδείοις ἐπέεσσιν (480) ne nosse quidem.“
L. Αr. 365. Nec Eustathius eum novit v. p. 1247, 40.

485 καὶ οὔρεα θῆρας ἐναίρειν: ὅτι ἐναίρειν κατα-

Φ.

χρηστικῶς· θῆρες γὰρ οὐκ ἔχουσι παντευχίαν ὥστε σκυλευθῆναι. A. Ar. 148.

487 εἰ δ' ἐθέλεις, πολέμοιο δαήμεναι· ὅτι ἀντὶ τοῦ δάηθι προστακτικοῦ. A. Cf. p. 14.

ἢ ῥά θ' ὑπ' ἱρηνος κοίλῃν εἰσέπτατο πέτρην
495 χηραμόν· ἡ διπλῇ ὅτι αὐτὸς ἐξηγείται τί ἐστι χηραμός, ὅτι κοίλῃ πέτρα. A.

499 πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διός· μάχεσθαι. τῶν ἀπαξ δὲ εἰρημένων ἢ λέξεις. B.

501 εὐχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι· ἡ διπλῇ ὅτι εὐχεσθαι ἀντὶ τοῦ εὐχου, καυχῶ. A. Ar. 150.

502 ὥς ἄρ' ἔφη, Αἰτωὶ δὲ συναίνυντο κάμπυλα τόξα
πεπτεῶ τ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλλιγγι κόνιης·
ὅτι μέμιχε τὸν κατὰ τοῦ τόξου λόγον τῷ κατὰ τῶν βελῶν·
καμπύλα μὲν γὰρ τὰ τόξα, πεπτεῶτα δ' ἄλλυδις ἄλλη τὰ
βέλη· ὥς χοῖνιξ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, καὶ κοιτύλη,
οὕτως καὶ τὰ βάλλοντα καὶ τὰ βαλλόμενα τόξα. A. Ar. 71.

511 τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἐυστέφανος κελαδινή· ἡ διπλῇ ὅτι ἠρκέσθη τοῖς ἐπιθέτοις, περιττὸς οὖν κακῇ τὸ Ἀρτεμις λοχέαιρα (471). A.

515 Ἴλιον ἱρήν· ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

519· οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιώοντες· ὅτι σαφῶς χωόμενοι συγχόμενοι. A. Ar. 147.

523 θεῶν δέ ε' μῆνις ἀνῆκεν (καπνὸν ἄστεος αἰθομένοιο)· ἀντὶ τοῦ ἐφῆκε. A. Ar. 151.

538 αἱ δὲ (πύλαι) πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων —· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος τοὺς στίχους (hunc et sequentem) ἠθέτηκε, γελοῖον ἡγούμενος διὰ πύλης φωτίζεσθαι τὴν πόλιν τοῦ παντὸς τόπου ἐναιθρίου ὄντος. λέγει δὲ τεῦξαν φάος ἀντὶ τοῦ τὴν σωτηρίαν τοῖς φείγουσιν ἐποίησαν, ὥς ἐν τῷ φάος δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν ἄνδρα βαλῶν (Z 6). A. Ar. 55, 364.

541 δίψῃ καρχαλέοι· ἡ διπλῇ ὅτι πιῶσις ἡλλακται, καὶ ὅτι παρῆται ἡ ὑπὸ πρόθεσις, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ δίψης. A. Hoc schol. apud Bekkerum in duas particulas discerptum, quas conjunxi inserto καί. Cf. p. 25.

542 ὁ δὲ σφεδανῶν ἔφεπ' ἔρχει· ἡ διπλῇ ὅτι σφεδανῶν σφοδρῶς διώκων. [Ἀτρείδης δ' ἐπώχετο Λυκασὶσι σπεν-

δανόν — sic pro 'Αιρ. δ' ἐπειτο σφεδανόν Δ. κελεύων Α 165].
 τῷ δὲ τόνῳ ὥσπερ ἐνοχλῶν* προκατάρχει γὰρ τοῦ (τούτου
 τό?) σφεδανός, παρ' ὃ ἐγένετο σφεδανόν — Α. Versum
 Α 165 ab aliena manu illatum censet L. nam eo loco σφεδα-
 νόν lectio Aristarchea fuisse videtur, non σφεδανών: v. Ar.
 146. Sed fortasse in fine scholii hunc versum attulit Aristoni-
 cus: παρ' ὃ ἐγένετο σφεδανόν, σφεδανόν Δαναοῖσι κελεύων.
 Praeter hos duos locos non legitur haec vox apud Homerum
 nisi Π 372.

543 μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι. μενέαινε cupiebat:
 Π 491. L.

544 ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον νῆες Ἀχαιῶν:
 ἡ διπλὴ ὅτι ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ τὴν Ἴλιον Τροίαν εἰρηκεν.
 Α. Ar. 240.

550 αὐτὰρ ὃ γ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλεῖα πτολίπορ-
 θον: ἡ διπλὴ ὅτι πλεονάζει ἐπ' Ὀδυσσεὺς τὸ πτολίπορθος
 διὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, νῦν δὲ ἅπαξ (v. ad O 56) ἐπ'
 Ἀχιλλεῶς, πρὸς τοὺς χωρίζοντας· τούτοις γὰρ χρῶνται. τι-
 νες δὲ Ἀχιλλεῖα Πηλείωνα ποιοῦσι, ξενισθέντες πρὸς τὸ
 ἐπίθειον. Α. ἀλλ' ἤδη αὐτὸς εἶπε δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ
 πόλεις ἀλάπαξα (I 328). V. (cf. ad O 77). Quid sibi vo-
 luerint Chorizontes, quid iis responsum sit, hac brevitate ob-
 scurum. Fortasse illi dixerunt in Odyssea solum Ulixem πτο-
 λίπορθον dici, in Iliade etiam alios. Immo, relatum, ita di-
 cendum est: in Ulixee omnino saepe hoc epitheto utitur Home-
 rus, ut quod ille κατ' ἐξοχὴν gerat quod ipsam Trojam ever-
 terit. Attamen raro quidem etiam unus et alter reliquorum
 heroum idem fert epitheton, sed propter aliam causam, ut
 Achilles ὅτι δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξεν. L.

Θνητὸν δὲ ἔφασ' ἄνθρωποι

570 ἐμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὁπά-
 ζει: ἀπειτεῖται ὅτι ὡς ἐλλείποντος τοῦ λόγου ἐντάξει τις αὐ-
 τόν. δεῖ δὲ τῷ Θνητὸν δὲ ἔφασ' ἄνθρωποι προσυπα-
 κοῦειν τὸ εἶναι. καὶ ὅτι ἐπιφερόμενον τὸ αὐτὰρ οἱ Κρο-
 νίδης Ζεὺς κῦδος ὁπάζει ἐναντίον ἐστὶ τῷ προτιρέοντι
 τὸν Ἀγήνορα ἀντιοτῆναι Ἀχιλλεῖ. Α. Ar. 360.

575 (πάρδαλις — οὐδὲ τι θυμῷ) ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖ-
 ται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμόνι ἀκούσῃ: ἡ διπλὴ ὅτι τὸ φοβεῖ-

Φ. X.

ται ἀντὶ τοῦ φεύγει (Ar. 89). καὶ ὅτι ἐν τισι γράφεται κυ-
νυλαγμόν. οὐκ ἀνάγκη δέ ἐστιν· ὁ γὰρ ὕλαγμός ἴδιος
κυνῶν. σύνδεσμός δέ ἐστιν ὁ κέν, εἴτα ὕλαγμόν. A.

576 εἰ περ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ ἢ βά-
λῃσιν· ἢ διπλῇ πρὸς τὴν ἀντιδιαστολὴν τοῦ οὐτάσαι καὶ
βαλεῖν (Ar. 62). A.

594 οὐδ' ἐπέρῃσε (χαλκός), θεοῦ δ' ἡρύκακε δῶρα·
ἢ διπλῇ ὅτι ἄτρωτα τὰ ἡφαιστότενκτα ὅπλα, πρὸς τοὺς
ἡθετημένους (Υ 269). A. Ar. 178.

606 τόφρ' ἄλλοι Τρώες πεφοβημένοι ἦλθον
ὁμίλῳ· ἢ διπλῇ ὅτι πεφοβημένοι ἀντὶ τοῦ φεύγοντες. AB.
Ar. 89.

EIS THN X.

6 Ἰλίου προπάροιθε πυλάων τε Σκαιάων· ἐν
ἀριστερᾷ τοῦ τείχους αἱ πύλαι ἔκειντο, αἱ ἐκαλοῦντο Λαρ-
δανίαι. ἢ διπλῇ πρὸς τὰς Σκαιάς. A. Ar. 232.

11 ἢ νύ τοι οὐ τι μέλει Τρώων πόνοσ οὐς ἐφό-
βησας· ἢ διπλῇ ὅτι σαφῶς ὁ πόνος οὐκ ἐστιν ἀλγυδών·
ἀλλ' οὕτως εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ οὐ μέλει σοι τὸ περὶ τοὺς Τρώας
πονεῖν καὶ ἐνεργεῖν (Ar. 87). καὶ ὅτι ἐφόβησας εἰς φυγὴν
ἐτροπῆας (Ar. 89). A.

23 (ἵππος) ὅς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιταινόμενος πε-
δίοιο· ὁ διπλῇ ὅτι θέησιν ἀντὶ τοῦ θέη. πλεονάζει δὲ τῷ
τοιούτῳ σχήματι Ἰβυκος. καὶ ὅτι ἐλλείπει ἢ διὰ, διὰ πε-
δίοιο (cf. p. 26). A.

26 (Achillem) παμφαίνονθ' ὥς τ' ἀστέρ' — ὅς ῥά τ'
ὁπώρας εἴσι. Ut hic caniculae Achilles comparatur, ita idem
sidus significatur in similitudine A 62.

29 ὃν τε κύν' Ὀρίωνος ἐπὶ κλησιν καλέουσιν· ἢ
διπλῇ ὅτι περισσός ὁ τέ σύνδεσμος. A. Cf. p. 34.

31 καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖ-
σιν· ἢ διπλῇ ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα ὁ πυρετός, καὶ ὅτι πυρετὸν
κυρίως λέγει, οὐχ ὥς τινες δέχονται τὴν διάκανσιν τοῦ ἀέ-
ρος· πρὸς γὰρ τὸ φθοροποιὸν ἢ παραβολή (Ar. 154). καὶ
ὅτι δειλοῖσιν ἀντὶ τοῦ δειλαίοις (Ar. 122). A.

X.

32 ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε: χαλκὸν intelligendum esse hastae acumen: A 44. L.

40 Πηλείωνι δαμείς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα. A. Cf. p. 24.

41 αἶθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο
ὅσσον ἐμοί — 41: σημειοῦνταί τινες ὅτι ἐκ τοῦ ἐναν-
τίου τὸ ἐναντίον δεδήλωκεν. AB. Ar. 14.

ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἢ τ' ἂν ἔπειτα
50 χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον.

49: ἡ διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ ἂν σύνδεσμος· εἰ γὰρ ἐνε-
τέτακτο κυρίως, ἐπήνεγκεν ἂν ἀπολυσάμεθα (cod. ὁμεθα).
A. Cf. p. 9.

51 πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρον ὀνομάκλυτος
Ἀλκις: οἱ οἱ πατέρες ταῖς θυγατράσι γαριυμέναις δῶρα
παρεῖχον· ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω (I 147). A. Ar. 198.

53 ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα:
ὁμοίως τῷ Ἀρδανον αὐτῷ πρῶτον τέκετο (T 215) ἐπὶ ἄρ-
σενικοῦ. A. „Pro certo dici nequit Aristonici verba esse, quam-
quam videntur esse“ L. Ar. 158.

55 Ἀχιλῇ δαμασθεῖς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα ἀντὶ
τοῦ ὑπὸ Ἀχιλλέως, ὡς Τρωσὶ δαμείς (Σ 461). A. Cf. p. 24.

66 αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρῶτησι θύρῃσιν
ὤμῃσται ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξεί χαλκῷ
τύψας ἢ βαλὼν ῥεθῶν ἐκ θυμόν ἔλῃται.

66: ἡ διπλῇ ὅτι πρῶτησι ἀντὶ τοῦ ἄκραις. πρῶτησι δὲ
πίλῃσι πρὸς τὸ ἄξαντ' ἐν πρῶτῳ ῥυμῷ (Z 40). A. Ar. 149.

67 ἐρύουσιν: ἡ διπλῇ ὅτι χρόνος ἥλλακται ἀντὶ τοῦ
ἐρύουσιν· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (Φ 97) νευρὴν δ' ἐντανύειν
ἀντὶ τοῦ ἐντανύειν. A. Cf. p. 6.

68: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν διαστολὴν τοῦ βαλεῖν καὶ τύψαι
(Ar. 62)· καὶ ὅτι ῥέθη πάντα τὰ μέλη. οἱ δὲ Αἰολεῖς τὸ
πρόσωπον. A. Ar. 153.

80 κόλπον ἀνιεμένη: ὅτι ἀντὶ τοῦ χαλῶσα, ἀναστέλ-
λουσα· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (β 300) αἶγας ἀνιεμένους ἀνα-
δίδοντας. ἔστιν οὖν ἀπογυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς μαστοὺς
κόλπωμα. A. Cf. de κόλπος ad Z 400, Ar. 152.

84 τῶν μνήσαι φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ δήτιον ἄν-

δρα: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως φίλε τέκνον ἀντὶ τοῦ φίλον τέκνον (cf. p. 32). καὶ ἄμυνε ἀντὶ τοῦ ἀμύνον (cf. p. 3). Α.

85 μῆδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ: ὅτι σαφῶς πρόμος ὁ πρόμαχος, οὐχ ὁ βασιλεὺς. Α. Αr. 109.

88 ἄλοχος πολύδωρος: ἡ διπλῇ ὅτι ἔδνα ἐδίδοσαν οἱ παλαιοὶ ταῖς θυγατράσι· καὶ πολύδωρον λέγει τὴν πολύνεδρον. Α. Cf. Z 394, Αr. 198.

91 πολλὰ λισσομένῳ οὐδ' Ἐκτορι θυμὸν ἔπειθον: ὅτι ὑπερβίβασται ὁ δέ· Ἐκτορι δὲ θυμὸν οὐκ ἔπειθον, πρὸς τὸ οὐδ' ἔκετο γήραος οὐδόν (σ 246). Α.

93 ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερος ἄνδρα μένησιν: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν τῶν ὄφειν κατὰδυσιν χεῖράν εἴρηκεν, ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι, ὃ ἐστι χωρῆσαι· εἰς αὐτὸ γὰρ μηχανῶνται οἱ ὄφεις εἰς τὸ χωρῆσαι (occurrit: εἰς ἄντρον γὰρ μυχεύονται οἱ ὄφεις ὥστε χωρῆσαι L. Αr. 146) τὸ σῶμα ὥσπερ ἔλυτρον· οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὁδε χεῖσεται (σ 17). Α. Sed fortasse nil mutandum.

97 πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας: ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρὰ, ὡς ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλήεσσ (O 494). Α. Cf. qu. ep. 87.

110 ἡὲ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐνκλειῶς πρὸ πόληος: ἡ διπλῇ ὅτι ὁ κέν περισσός (cf. p. 13). καὶ ὅτι ἀμφίβολον πότερον ἐμοὶ αὐτῷ ὀλέσθαι, ἢ καθ' Ὀμηρικὴν συνήθειαν ἀντὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀλέσθαι (cf. p. 24). Α.

118 ἀλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσα τε πτόλις ἦδε κέκυνθεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀμφιδάσσεσθαι, δίχα μερίσσεσθαι. πάλιν δέ (idem ab eo notatum fuerit v. 115) ὁ τέ (cod. δέ) σύνδεσμος περισσός (cf. p. 34). Α. Bekker in utroque infinitivo ασθαι, Vill. in altero εσθαι. Corr. L. coll. Didymi sch.: Ἀρισταρχος ἀποδάσσεσθαι διὰ τοῦ ε.

120 ἄνδιχα πάντα δάσασθαι. Annotavit sine dubio ut Σ 510, ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἐξίστασαν τοὺς πολεμίους ἐπιμεριζόμενοι τὰ κτήματα.

123 μὴ μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών, ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει: ὅτι τὸ ἴκωμαι ἀντὶ τοῦ ἰκτερεύω (cf. Apoll. lex.). παράκειται οὖν τὸ ἰών, ἐπεὶ προσεγγιζόμεθα οἷς ἂν (cod. προσεγγιζόμενοι vel οἷς ἂν) προσφέρωμεν ἰκτείαν. Α. Haec ultima a παράκειται si Aristonici sunt, significare videntur, hoc

ἰών h. l. appositum ad *ἰκέσθαι* διδασκαλικῶς ut alibi dicere solet, ostendere quo jure *ἰκέσθαι* significationem supplicandi induerit. L.

124 οὐδέ τί μ' αἰδέσεται: ὅτι αἰδέσεται ὡς ἰκέτην προσδέξεται· αἰδεῖσθαι θ' ἰερῇα (A23). A. Cf. ad J2 208. Ar. 150.

τῷ ὁαριζέμεναι ἄ τε παρθένος ἡίθεός τε
128 πάρθενος ἡίθεός τ' ὁαρίζετον ἀλλήλοιν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ὅτι πυκνῶς ἐν Ἰλιάδι. ὁαρισμός δέ ἐστιν ἀνδρός καὶ γυναικὸς ὁμιλία· ὁαρες γὰρ αἱ γυναῖκες. A. Quatuor ultima verba non videntur Aristonici esse: v. ad I327.

137 βῆ δὲ φοβηθεῖς: ἀντὶ τοῦ φεύγων ἀπέβη. A. Cf. ad 141.

141 ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται: ὅτι καὶ νῦν σαφῶς ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν φεύγει. A. Ar. 89, 123.

143 τρέσε δ' Ἐκτωρ Τεῖχος ὕπο Τρώων: ὅτι τὸ τρέσαι οὐ τὴν πτόησιν σημαίνει, ἀλλὰ συνήθως φεύγειν. ἐπήνεγκε γοῦν τεῖχος ὕπο Τρώων. A. Cod. σὺν τῷ pro συνήθως. Corr. L. Ar. 91.

148 (πηγαί) δοιαὶ ἀναΐσσουνσι Σκαμάνδρου δι-
νήεντος: ὅτι λείπει πρόθεσις ἢ ἐκ ἢ ἀπό· ἐκ Σκαμάνδρου γὰρ ἢ ἀπό (cf. p. 25). A.

149 ἡ μὲν γὰρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει —

151 ἡ δ' ἐτέρῃ θέρει προρέει ἐκνῖα χαλάζῃ: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τῆς ἀντιδιαστολῆς ταύτης σαφές ὅτι ἡ ἐτέρα πηγὴ ὕδατι λιαρῷ ῥέει κατὰ χειμῶνα. A.

153 ἐνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς
ἔασιν: ὅτι πρόθεσις ἡλλακται καὶ πτώσις, ἀντὶ τοῦ παρ' αὐταῖς. A. Cf. p. 28.

φεύγων, ὁ δ' ὅπισθε διώκων,

158 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ'
ἀμείνων: ἡ διπλῇ ὅτι ὑγιῶς διώκεσθαι λέγει τὸν φεύγοντα. A. Ar. 150. ὅτι πρὸς τὸ πρῶτον ὑπήντησε. V.

161 ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεὸν Ἐκτορος ἰπποδά-
μοιο: ἡ διπλῇ ὅτι ὡς περὶ ἐτέρων λέγει τρεχόντων περὶ
τῆς Ἐκτορος ψυχῆς, αὐτοῦ τοῦ Ἐκτορος ἐνὸς ὄντος τούτων. A.

162 ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυ-

χες ἵπποι κτλ. Hi versus faciunt ad athetesin versum 199—201 firmandam.

τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον

164 ἢ τρίπος ἢ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος· ἢ διπλῇ ὅτι ἀμφίβολον πότερον ἀνδρὸς τεθνεώτος γυνή ἢ ἐπὶ τεθνεῶτι ἀνδρὶ, ὃ καὶ ὕγιές· οὐκ οἶδε γὰρ ἄλλους ἢ τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας Ὅμηρος (Ar. 199). A.

170 (ὀλοφύρεται ἧτορ) Ἐκτορος· ὅτι ἐλλείπει ἢ περὶ, περὶ Ἐκτορος. AB. Cf. p. 26.

172 ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· ὅτι ὑπερθετικῶς ἀντὶ τοῦ ἀκροπόλει. A. Cf. ad Z 257, 317 H 345.

183 θάρσει τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι

183. 184: ὅτι ἐνταῦθα ὕμῳ λέγονται, κατὰ δὲ τὴν πρὸ τῆς κόλου μάχης ἀγορὰν τῶν θεῶν (Θ 39) οὐκέτι. A.

190 διὰ τ' ἄγκυα καὶ διὰ βήσας· ὅτι ἀντὶ τοῦ δι' ἀγκέων καὶ βησσῶν. A. Cf. p. 21.

194 ὁσσάκι δ' ὀρμήσειε πυλάων Λαρδανιάων

ἀντίον αἰξασθαι — 194: ὅτι ἄς ἄνω Σκαιᾶς (6), τῶν Λαρδανίας. A. cod. Λαρδανίους. A. Ar. 232.

197 τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθᾶς· ἢ διπλῇ ὅτι τοπικῶς τὸ προπάροιθε δυνατόν ἀκούειν, δυνατόν δὲ καὶ χρονικῶς, πρότερον φθᾶσας ἀπέτρεπεν αὐτὸν εἰς τὸ πεδῖον· ὃ καὶ ὕγιές (Ar. 121). καὶ πρὸς τὸ παραφθᾶς ὅτι Ἰακῶς (ita emend. Bekk. pro κακῶς) ἀντὶ τοῦ παραφθᾶσας. A. Cf. ad H 144 P 197.

ὥς δ' ἐν ὀνειρώ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·

200 οὐ τ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν οὐθ' ὃ διώκειν· ὥς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὐδ' ὅς ἀλύξαι.

199. 200. 201: ἀθετοῦνται σίχοι τρεῖς, ὅτι καὶ τῇ κατασκευῇ καὶ τῷ νοήματι εὐτελεῖς· καὶ γὰρ ἀπραξίαν δρόμου καὶ τὸ ἀπαράβατον σημαίνουσιν, ἐναντίως τῷ ὥς δέ τ' ἄεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι (162). A.

201: ὅτι τὸ μάρψαι ἐπὶ ποδῶν ἔταξεν. V.

202 πῶς δέ κεν Ἐκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο, εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦν τετ' Ἀπόλλων.

202: ἢ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς ὁ ποδῶκης οὐ

X.

καταλαμβάνει τὸν Ἑκτορα; λέλυκε δὲ αὐτὸ ὁ ποιητής, ὅτι ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἐβοηθεῖτο. A.

208 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο, καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.

208: σημειοῦνται τινες διὰ τὸ δοκοῦν ἀπορον εἶναι, μετὰ μικρὸν τούτων λεγομένων· τρεῖς (cod. τρεῖς) περὶ ἅσιν μέγα Πριάμοιο δῖον (251). A.

209: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν ἡ ψυχαστασία Αἰσχύλου πέπλασται, ὡς τοῦ Διὸς τὰς ψυχὰς ἰσταντός, οὐ θανατηφόρους μοίρας. A. Et hic suo loco positus hic versus, non Θ73.

216 νῦν δὲ νῶϊ γ' ἔολπα — (οἴσεσθαι μέγα κῦδος): ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει νῶϊν· τοῦτο δὲ ἐστὶν ἡμῖν ἡ ἡμῶν, ὅπερ οὐ συμφωνεῖ. τὸ δὲ νῶϊ χωρὶς τοῦ ν σημαίνει ἡμᾶς ἢ ἡμεῖς, ὅπερ νῦν λέγει· ἡμᾶς ἔολπα οἴσεσθαι μέγα κῦδος. A.

229: ἡ διπλῇ ὅτι νεωτέρου πρὸς προεβύτερον σεπτικῇ προσφώνησις ἐστὶ τὸ ἡθσε. A. Ar. 154.

250 οὐ σ' ἔτι Πηλέος νῖδ' φοβήσομαι: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς φεύβομαι. A. Ar. 89. Vill.: ἡ δ. ὅτι σαφῶς τὸ φοβ. ἐστὶ φεύβομαι.

251 τρεῖς περὶ ἅσιν μέγα Πριάμου δῖον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ δῖον ἐδιώχθη. οὐ μάχεται δὲ τῷ ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον (208)· τρεῖς μὲν γὰρ τελείους κύκλους περιέδραμον, τὸ δὲ τέταρτον ἕως τῶν κρουνῶν ἐλθόντες οὐκέτι περιήλθον τὴν πόλιν. A.

254 ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι μάρτυροι ἔσσονται — 254 ἐπιδώμεθα: ὅτι ἐπιμαρτυρώμεθα. A.

255: ἡ διπλῇ ὅτι μάρτυροι οὐ μάρτυρες· καὶ γὰρ τὸ ἐνικόν Ζεὺς δ' ἄμμι' ἐπιμάρτυρος ἔστω (H 76). A.

257 (αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς) δώη καμμονίην: ἡ διπλῇ ὅτι καμμονίη νίκη οὐ καθολικῶς, ἀλλὰ ἡ ἐκ καταμονῆς. διὸ ἐπὶ τῶν μονομαχούντων καὶ πυκνεύοντων τίθησιν, ἐπὶ δὲ δρομέων οὐκέτι. A. Ar. 112.

259 νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὡς δὲ σὺ ῥέξειν: ὅτι ἀντὶ τοῦ ῥέξε. A. Cf. p. 14.

266 (οὔτε τι νῶϊν) ὄρκια ἔσσονται: ὅτι τὰ ὄρκια ἔσσονται, οὐκ ἔσσεται. A. Cf. p. 15.

X.

281 ἀλλὰ τις ἀρτιεπής καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο
μύθων· οἷον οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ὁ ἀρτιεπής, κατὰ τοῦναντίον
τῷ ἀμειροεπιτῇ, ἀλλὰ ὁ λάλος καὶ ὁ ἀπληρονομήτων (l. ὡς L.)
παραλογιζόμενος. [τὸ δόρυ]. A. Cf. V. τὸ δόρυ videtur perti-
nere ad v. 283.

286 ὡς δὴ μιν σὺ ἐνὶ χροῦ πᾶν κομίσαιο· οἷον
ἀντὶ τοῦ ὅλου. A. Ar. 130.

291 χῶσατο δ' Ἐκτωρ
ὅτι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός —

291 χῶσατο· οἷον ἀντὶ τοῦ συνεχύθη. A. Ar. 147.

294 Διήφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα· ἡ διπλὴ
οἷον ἄπαξ εἶρηκε λευκάσπιδα. A.

304 μὴ μὰν ἀσπιδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην·
ἡ διπλὴ οἷον ἀσπιδί χωρὶς μόγου καὶ κακοπαθείας. A. Ar. 122.

308 οἷον ῥησεν δὲ ἀλκίως ὡς τ' αἰετὸς ὑψιπεστές·
οἷον κακῇ (Φ 252) γραπτίον αἰετοῦ οἷον ἔχων, οὐχ ὡς
Φιλητᾶς ὅμματα. A.

315 καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι Χρύσεαι· νῦν
καταχρηστικῶς αἰ καῖται τῆς κόρυθος. V. Ar. 121.

318 ἔσπερος, ὅς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται
ἀστὴρ· ἡ διπλὴ οἷον νῦν τὸν ἔσπερον κάλλιστον, ἐν ἄλ-
λοις δὲ (ν 93) τὸν ἑωσφόρον φαάντατον· καὶ οὐ δεῖ ὡς μα-
χόμενον λαμβάνειν. ἕτερον δὲ τὸν ἔσπερον, ὡς ἂν παλαιὸς,
οἶδε τοῦ ἑωσφόρου. A.

319 ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος· οἷον ἐπὶ τῶν
αἰχμᾶς ἐχόντων εὐήκεος λέγει καὶ τανυήκεος· τὴν γὰρ αἰ-
χμὴν ἀκὴν λέγει. καὶ οἷον κυρίως ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ἐπιδορα-
τίδος τῆς εὐήκωνημένης, ἐκεῖ δὲ παρῆκται τὸ τανυήκεος
ὅζους (Π 768). A. Ar. 322.

322 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρῶα χάλκεα
τεύχεα· οὕτως εἶωθε λέγειν ἄλλο τόσον, ἐπειδὴν ἀπο-
λείπει τι τοῦ ὅλου μικρὸν μέρος (cod. τέλος)· οἷον δὴ τοι
τόσον μὲν ἔχον τέλος (Σ 378 ubi v). καὶ ἐνθάδε οὐκ
τὸ μὲν ἄλλο σῶμα καθώπλιστο, γυμνὸν δὲ μόνον διεφαί-
νετο (ins. τὸ) ἀπὸ τῶν ὤμων ἐπὶ τὸν αὐχένα. A. οἷον δὲ γλωσ-
σογράφοι (Ar. 44) τόσον ἀντὶ τοῦ τὸ σῶμα. V.

οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τᾶμε χαλκοβάρεια,
329 ὅφρα τί μιν προτιεῖποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν·

X.

ἀθετεῖται ὅτι γελοῖος, εἰ ἡ μελία ἐπειτῆδενσε μὴ ἀποτεμεῖν τὸν ἀσφάραγον, ἵνα προσφωνήσῃ τὸν Ἀχιλλέα. ἀπολογούμενοι δὲ φασιν ὅτι τὸ ἐκ τύχης συμβεβηκός (cf. ad Ψ 857) αἰτιατικῶς ἐξηγήροχεν. (cf. Harl. ad ε 154). Incerta sunt sequentia: διὰ τὸ ὁμοιον ἀθετεῖται κακείνο (ρ 359) εὖ θ' ὁ δεδειπνήκει, ὁ δὲ παύσατο θεῖος ἀοιδός. A.

442 σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρὸς με Τρῶες καὶ Τρῳῶν ἄλοχοι λελάχῃσι θανόντα.

342: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ ἐπὶ τῆς ἰδίας πατρίδος τελευτῶντες διὰ πυρὸς ἐθάπτοντο. A. Ar. 198.

343: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ λαχεῖν ποιήσωσιν. A. Cf. ad E 37.

349 εἰκοσινήριτ' ἄποινα: σημειοῦνται τινες πρὸς τὴν εἰκοσινήριτα λέξιν, ὅτι πρὸς εἴκοσι ἐξισούμενα, εἰκοσαπλᾶ. A.

351 οὐδ' εἰ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι

Δαρδανίδης Πρίαμος — 351: ἡ διπλῇ ὅτι ὑπερβολικῶς λέγει. ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπ' ἀληθείας (cf. B 124) ἀνθιστάμενον χρυσὸν πεποίηκε πρὸς τὸ Ἐκτορος σῶμα ἐν Φρυγίᾳ. A. 356 ἡ σ' εὖ γινώσκων προτίόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον πείσειν — 356: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τῶν ὅσων ἡ μεταφορά (Ar. 97). προβλέπω τῷ νῶ, ἀντὶ τοῦ προέβλεπον· ἡλλακται γὰρ ὁ χρόνος (cf. p. 4). καὶ πρὸς τὸ οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀντὶ τοῦ οὐκ εἰκός ἦν με πείσειν (Ar. 125). A.

362 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀιδόσδε βεβήκει: σημειοῦνται τινες ὅτι μόνῃ κάτεισιν εἰς Αἴδου ἡ ψυχὴ, καὶ οὐ δεῖται τῆς Ἑρμου παραπομπῆς. A. Ar. 186.

375 ὥς ἄρα τις εἶπεσκε καὶ οὐτήσασκε παραστάς: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ πάντως πρότερον ἔλεγον, ἀλλ' ἄμα παῖοντες ἐπεφώνουν, ὥστ' εἶναι, ὥς ἄρα τις ἔλεγε καὶ οὐτήσασκε. A.

378 ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἀντὶ τούτου πεποίηκεν Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοις ἀριστιῆες Παναχαιῶν. οὐ πάρεστι δὲ ὁ Ἀγαμέμνων ἐπὶ ταύτης τῆς μάχης, ἀλλ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐπιτραυματίας ὢν. A.

379 ἐπεὶ δὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν —

381 εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν κτλ.

379: ὅτι τὴν αἰτίαν προτέταχεν ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοί. ἔδει δὲ οὕτως εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύ-

X.

χεσι πειρηθῶμεν, ὅφρα κ' ἔτι γνῶμεν Τρώων νόον,
ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην τοῦδε πεσόντος, ἥ
μένειν μεμιάσιν, ἐπεὶ δὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμά-
σασθαι ἔδωκαν. Hanc notam non credo ex Aristarchi mente
illustratam esse ab Aristonico, qua de re dixi in proll. ad Ni-
canorem p. 74. ὁ δὲ Διονύσιος διστάζει μὴ πρὸς τὴν ἀπό-
λειψιν τοῦ χρόνου· παρασκευάζει γὰρ τὸ ἐπειδὴ νῆας τε
καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο (Ψ 2) καὶ ἐπίτονος βέ-
βλητο (μ 423)· τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐσημειοῦντο πρὸς κρίσιν
ποιημάτων, ὅτι σπανίως Ὅμηρος κακομέτρους ποιεῖ. A. De
his extremis v. Ar. 16 sq.

393 ἡράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφρομεν Ἐκτορα δῖον,
ὃ Τρῶες κατὰ ἄστυ θεῶ ὥς εὐχετόωντο.

393. 394: ἀθετοῦνται οἵτινες δύο, ὅτι παρὰ τὴν ἀξίαν
Ἀχιλλέως οἱ λόγοι· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ λέγων (Π 243) ὅφρα
καὶ Ἐκτωρ εἴσεται ἢ ῥα καὶ ὅλος ἐπίστηται πο-
λεμίζειν ἡμέτερος θεράπων. A.

396 ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τέ-
νοντε· ἡ διπλῇ ὅτι νῦν τένοντας εἶπε τὰ διατεταμένα τῶν
σφυρῶν νεῦρα ὀπισθεν τῆς κνήμης. A. Ar. 153.

411 Ἴλιος ὀφρυόεσσα· ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς ἡ Ἴλιος. A.
(καὶ μ' οἶον ἐάσατε — ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν)

418 λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον· λείπει ὁ ἵνα, ἵνα λίσ-
σωμαι. V. Cf. p. 33.

440 ἀλλ' ἢ γ' ἰστὸν ὕφαινε μυκῶ δόμου ὕψη-
λοῖο (Andromache): ἡ διπλῇ ὅτι ἀσυμπαθῆς ἡ Ἀνδρομάχη
ἐν τοσοῦτῳ θορύβῳ κατ' οἶκον ἀτρεμοῦσα, καὶ ταῦτα τὴν
Ἀχιλλέως ἔφοδον οὐκ ἀγνοῦσα. ἔοικεν οὖν, φησὶν ὁ Ἀρί-
σταρχος, προκαταχρησάμενος ὁ ποιητὴς τῷ τῆς Ἀνδρομάχης
προσώπῳ κατὰ τὴν πρὸς Ἐκτορος κοινολογίαν (Z 394), ἀπε-
σχησθαι νῦν τοῦ προσώπου. A.

468 τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς βάλε δέσματα σιγα-
λόεντα· ὅτι βελτίων (cod. βέλτιον) ἂν ἦν ἡ διάθεσις, εἰ
μὴ ἐκπεπληγμένη τὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀπέβαλεν, ἀλλ' ὕστε-
ρον (476) ὅτε ἀναπνίσσεται τε καὶ ἐαυτὴν ἀναλαμβάνει, ἢ
ἢ οὕτως ἢ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸν
ἀγέρεθαι ἀμβλήδην γοῶσα — τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς

χέε δέσματα. A. βάλε fuit lectio Aristarchea, χέε est in textu Veneto. Ceterum cf. Ψ 857.

οὔτε σὺ τούτῳ

ἔσσει· Ἔκτορ ὄνειρα, ἐπεὶ θάνεις, οὔτε σοὶ οὔτος.
 487 ἦν περ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολὺ δακρυὴν Ἀχαιῶν
 αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ νείκε' ὀπίσσω
 ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ μιν ἀπουρήσουσιν ἀρούρας.
 490 ἦμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθῃσιν·
 πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρεῖα.
 δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πᾶσις ἐς πατρός ἐταίρους,
 ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλῃν τις τυτθὸν ἔπασχεν,
 495 χεῖλα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηκεν.
 τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
 χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὄνειδεῖοισιν ἐνίσσων·
 ἦ ῥ' οὔτως· οὐ σὸς γε πατὴρ μεταδίδυται ἡμῖν.
 δακρυόεις δὲ τ' ἄνεισι πᾶσις ἐς μητέρα χήρην
 500 Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πα-
 τρός κτλ.

487: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ δακρυόεις δὲ τ' ἄνεισι (499) ἀθετοῦνται στίχοι ἑξήκοντα, ὅτι ἀδιάθετοι· τὸ γὰρ περιέρχεται τὸν Ἀστυάνακτα, καὶ τὸν φίλον τοῦ πατρὸς τὸν μὲν χλαίνης ἐρύειν τὸν δὲ χιτῶνος, ἵνα βρόγχον πῖη, Πριάμου περιόντος καὶ ἄλλων ἀδελφῶν Ἐκτορος καὶ αὐτῆς τῆς Ἀνδρομάχης, αἰτοπον. διὰ τί δὲ ἐμελλον ἀφαιρεῖσθαι τὰς ἀποτετμημένας ἀρούρας, κατὰ τὸ βασιλικὸν γένος κληρονόμου τοῦ υἱοῦ Ἀστυάνακτος ὄντος; ὅπως δὲ οὐδ' ἐστὶν ἴδιον τοῦ περὶ τὸν Ἀστυάνακτα οἴκου, ἀλλὰ κοινῶς ἐπὶ παντὸς ὀρφανοῦ ἀρμόζει τὰ λεγόμενα. βέλτιον οὖν οὕτως ἐπιβαλεῖν· οὔτε σὺ τούτῳ ἔσσει· Ἔκτορ ὄνειρα, ἐπεὶ θάνεις, οὔτε σοὶ οὔτος Ἀστυάναξ ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ.

492 ἐς πατρός ἐταίρους· ὅτι ἀντὶ τοῦ πρὸς πατρός ἐταίρους, ὡς εἰς Ἀγαμέμνονα διόν (H 312). A. qu. ep. 88.

494: ὅτι εἶδος ποτηρίου ἡ κοτύλη. [καὶ λέγεται ἀρσενικῶς κότυλος.] καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ρ 12) πύρρον καὶ κοτύλῃν ὁμωνύμως τὸ ἄγγειον τῷ ὕγρῳ. A. Ar. 155. Inclusa aliena sunt, certe hodie κότυλος apud Homerum non legitur.

495. Lehrs. Ar. 358 hunc versum etiam propter charactera Hesiodeum suspectum fuisse existimat.

497 ἐνίσσων· ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήσσω. A.

505 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι φίλου ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτών· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ πάθαι ἂν. πρὸς τὸ ἰχθὺς ὅς κε φάγῃσι (Φ 127). A. Cf. p. 9.

EIS THN Ψ.

1 ὥς οἱ μὲν στενᾶχοντο· ἡ διπλῇ ὅτι εἰ ἦν στεναχῶν ὥς φρονῶν, οὐκ ἂν οὕτως ἔλεγεν στενᾶχοντο· ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τοῦ φέρων φέροντο, οὕτως ἀπὸ τοῦ στενᾶχων στενᾶχοντο λέγει. A. Ar. 315.

7 μὴ δὴ πω ὑπ' ὅχρεσφι λυόμεθα μώνυχας ἵππους, ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες

Πάτροκλον κλαίωμεν· ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

7 μὴ δὴ πω· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ μηδὲ πω. A. Hoc recte habere vix potest: nec scimus quid eo faciamus.

8 αὐτοῖς ἵπποισι· ὅτι λείπει ἡ σύν. B. Cf. p. 26 (ubi l. Ψ 8 pro Γ 8).

9 ὁ γὰρ γέρας· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸ γὰρ γέρας· ἡ περισσὸς ὁ γὰρ. A. Cf. p. 34.

δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν

16 δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεν μήστωρα φόβοιο.

15· ἡ διπλῇ ὅτι ὥς σπάρτα λέλυνται (B 135). AB. Cf. p. 15.

16· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντιτικῶς τὸ τοῖον, οὐχ ὥς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 44) ἀξιοῦσιν, ἀγαθόν. A.

18 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσι ἐταίρου· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀμφίβολον, πότερον τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας εἰς τὰ τοῦ Πατρόκλου στήθη ἢ τὰς τοῦ Πατρόκλου εἰς τὰ ἑαυτοῦ. A. Cf. ad Σ 317.

29 αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ· ἡ διπλῇ ὅτι τάφον τὸ δεῖπνον τὸ περὶ τὴν ταφὴν γινόμενον. A. Ar. 153.

34· ἡ διπλῇ ὅτι ψιλῶς προσενεκτέον κοτυλήρυταν· οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς ὀύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀρύσαι. A. Ar. 321.

36 εἰς Ἀγαμέμνονα· [σημείωσαι] ὅτι τῇ εἰς ἐπ' ἐμψύχων· ὥφειλε γὰρ τὴν πρὸς. A. qu. ep. 88.

ψ

37 σπουδῇ παρπεπιθόντες, εταίρου χωόμενον κῆρ: ἡ διπλῇ ὅτι σπουδῇ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας (Ar. 122). καὶ ἐλλείπει ἡ πρόθεσις· ἐστὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ περὶ εταίρου (p. 26). καὶ τὸ χωόμενον ἀντὶ τοῦ συγχόμενον (Ar. 147). Α.

58 οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίην δὲ ἑκαστος: ὅτι οὐνήθες ἦν ἀναλύειν, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἐπὶ τῶν μνηστῆρων (α 424). Α. Cf. ad A 606.

63 νήδυμος ἀμφιχυθείς: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς ἀπὸ τοῦ ν ἄρχεται τὸ ὄνομα Α. Cf. ad B 2.

64 Ἴλιον ἠνεμόεσσαν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. Α.

65 ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς ὁ Πατροκλῆς. καὶ τὸ δειλοῖο δειλαίου (Ar. 122). Α.

71 θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Αἶδαο περήσω: ἡ διπλῇ ὅτι λείπει τὸ ἵνα ἢ ὅπως. Α. Cf. p. 33.

τῇλέ με εἵργουσιν ψυχαί, εἶδωλα καμόντων

73 οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐώσιν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκτὸς τοῦ ποταμοῦ ὑποτίθεται τὰς τῶν ἀτάφων ψυχάς, καὶ μὴ ἐπιμιγομένας ταῖς ἐν τῷ ἐρέβει. ἡ δὲ ἀναφορά πρὸς τὰ ἀθετούμενα ἐν τῇ νεκυίᾳ (Ar. 176). Α.

75 καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι: ὅτι τὸ ἵνα λείπει (cf. p. 33) καὶ συνέσταλκεν, ἀντὶ τοῦ ἵνα ὀλοφύρωμαι (cf. p. 13). Α.

88 ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς: ὅτι ἅπαξ τῆς διὰ τῶν ἀστραγάλων παιδιᾶς μέμνηται. Α. Cf. ad Γ 54.

91 ὥς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, χρύσεος ἀμφιφορεῦς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

91: ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ ἡ σορός. Α.

92: ἀθειεῖται ὅτι εἰ σορὸν δέδωκεν, ἦν ἐν ἄλλοις λάρνακα καλεῖ (καὶ τὰ γε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκε Ω 795), πρὸς τί καὶ ἀμφιφορεῖα; μετενήνεκται οὖν ἐκ τῆς δευτέρας νεκυίας (ω 74). τὸ γὰρ οἰκόθεν ἐπάγεσθαι δυσοιώνιστον. Α.

94 (Achilles loquitur): τίπτε μοι ἡθεῖη κεφαλὴ δεῦρ' εἰλήλουθας;

ἡθεῖη κεφαλῇ: προσφώνησις νέου πρὸς πρεσβύτερον. δῆλον ὅτι πρεσβύτερος Ἀχιλλεύς ὁ Πάτροκλος. Χαμαιλέων γράφει ὡ θεῖη κεφαλῇ. γελοῖον δὲ ἐπὶ νεκρῷ τὸ θεῖη· διὸ ἡ διπλῇ. Α. Ar. 154, 187.

96 ἀλλά μοι ἄσπον σιῇθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντις
ἀλλήλους ὁλοοῖο τεταρπώμεσθα γοοῖο· καὶ ἐν-
ταῦθα ὡς εἴρηται (75), λείπει ὁ ἴνα. A. Cf. p. 33.

103 ὦ πόποι, ἦ ῥά τις ἔστι καὶ εἰν' Αἶδαο δόμοισιν
ψυχὴ καὶ εἰδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνι πάμπαν·
ἡ διπλῇ ὅτι τὰς τῶν ἀτάφων ψυχὰς Ὀμηρος εἰ σωζούσας
τὴν φρόνησιν ὑποτίθεται. A. Schol. non integrum esse vi-
detur. Nam sine dubio hac diplex cavere voluit Aristarchus, ne
quis verbis ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνι πάμπαν deciperetur.

107 εἰκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ. Hic locus facit ad
stābiliendam explicationem verbi εἰσκειν· Π 41.

111 οὐρῆας τ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην· ἡ
διπλῇ ὅτι σαφῶς οὐρῆες οἱ ἡμίονοι, πρὸς τὸ οὐρῆας μὲν
πρῶτον ἐπώχετο (A 50). A.

καὶ δὲ (δρῦς) μεγάλα κτυπέουσιν

120 πίπτον. τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοί—

119· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐναντίον ἔφη· πίπτουσαι γὰρ κτύ-
πον παρῆχον. A.

120· οὕτως διαπλήσσοντες διὰ τοῦ ἡ αἰ' Ἀριστάρχου,
ἀντὶ τοῦ διακόπτοντες. ἄλλοι δὲ διαπλίσσοντες διὰ τοῦ
τ. παρασημειώσατο δ' ἂν τις τοῦτο πρὸς τὸ ἐν τῇ Ὀδυσ-
σεΐα (κ 440) τῷ οἱ ἀποπλήξας κεφαλὴν, ἀντὶ τοῦ ἀπο-
κόψας. A. Compositum est ex Didymo et Aristonico.

132 ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίο-
χοί τε· ὅτι νῦν παραιβάτας εἴρηκε [τοὺς ὀπλίτας]. A. τοὺς
ὀπλίτας irrepsit. Fortasse sic fuit· ὅτι νῦν παραιβάτας εἴ-
ρηκε· διὸ ἡ διπλῇ. Nam hic solum substantivo usus est. Cf.
A 104. L.

135 θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυσαν· ἡ διπλῇ
ὅτι τὸ πάντα ἀντὶ τοῦ ὅλον, πρὸς τὸ πᾶσαι δ' ὠίγνυντο
πύλαι (B 809 Θ 58) A. Ar. 130.

139 μενοεικέα νήεον ὕλην· ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς τὸ με-
νοεικές πολὺ ἀπέδωσαν. ἔστι δὲ τὸ τῷ μένει εἰκός, οἶον
τὸ ἀρεστόν, ἐξ οὗ τὴν ἱκανὴν βούλεται σημαίνει. A.

155 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἰψ' Ἀγαμέμνονα εἶπε πα-
ραστάς· ἡ διπλῇ ὅτι ἔξωθεν τὴν πρὸς ληπτέον· ἔστι γὰρ
πρὸς Ἀγαμέμνονα. A. Cf. p. 26.

157 λαὸς Ἀχαιῶν Πείσσονται μύθοισιν: οὔτι πρὸς τὸ νοητὸν ἀπήντηκεν, ὁ λαὸς πείσσονται. A. Cf. p. 16.

160 (οἱοι μάλιστα) κηδεος ἐστὶ νέκυς· παρὰ δ' οἱ τ' ἀγοὶ ἄρμι μερόντων: ἡ διπλῇ ὅτι — Sequuntur Herodiana. Non dubium quin diplex pertineret ad κηδεος ἐστὶ. Pro genetivo habuisse Aristarchum non absimile vero, quod ita accepit τιμῆς εἶναι I 605. Fortasse etiam ἡ διπλῇ ὅτι φρόντιδος ἄξιος (quod est in initio scholii). L. τὸ δὲ μερόντων ἀντὶ τοῦ μενέωσαν. A. Cf. B 438.

169 δρατὰ σώματα: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν μετάθεσιν, ὅτι ἀντὶ τοῦ δαρτά. A.

183 (Ἐκτορα δ' οὐ τι) δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ κοινοῦ τὸ δαπτέμεν. A.

186 ῥοδόεντι δὲ χρίεν ἐλαίῳ: ἡ διπλῇ ὅτι μύρου τὴν μὲν ὀνομασίαν ἀγνοεῖ, τὴν δὲ σκευασίαν οἶδεν· τὸ γὰρ ῥόδιον οὕτως νῦν εἶπεν ἐλαιον ῥοδόεν. A. Cf. E 172, Ar. 199, 348.

188 τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων. Nube Hectoris cadaver tegit Apollo, non aegide; rejiciendi igitur versus Ω 20 sq.

203 πάντες ἀνήξαν, κάλσον τέ μιν εἰς ἔγκασιος. Aristarcheis notatus, quoniam alterum hemistichium hoc loco apte positum, non O 86.

221 ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο: ἡ διπλῇ ὅτι δωδεκασύλλαβος καὶ ἐκ σπονδείων. A. Cf. ad A 130.

226 ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φῶς ἐρέων ἐπὶ γαῖαν: ἡ διπλῇ ὅτι μεταφορικῶς ἐρέων ἀντὶ τοῦ ἀπαγγελῶν. τοῦτο δὲ ἐστὶ προσημαίνων· οὐ γὰρ διὰ λόγου τοῦτο ποιεῖ ἀλλὰ δι' ἐπιτολῆς. A.

228 τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο: καὶ ἐκεῖ οὖν φλόξ ἐμαράνθη (I 262) γραπτέον. V.

καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
θείομεν, εἰς ὃ κεν αὐτὸς ἐγὼν Ἀιδι κλέυθωμαι.
245 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα.

243 δίπλακι: ὅτι ἀρσενικῶς. V. Facile potest originem habere ex Aristonico: v. ad Γ 126. L.

244 θείομεν: ἡ διπλῇ ὅτι συνέσταλκεν ἀντὶ τοῦ θείω-

Ψ.

μεν (cf. p. 13)· καὶ ὅτι κατὰ συγκοπήν κλεύθωμαι ἀντὶ τοῦ κελεύθωμαι οἶον πορεύομαι. Α.

245: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πονέεσθαι ἐστὶν ἐνεργεῖν. Α. Αr. 87.

248 (οἷ κεν ἐμεῖο) δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήισι λίπησθε: ὕστεροι, καὶ δεύτατος ἤλθεν (T 51) ἀντὶ τοῦ ἔσχατος. Α.

256 εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ πᾶσα ἡ γῆ χυτή, ἀλλ' ἡ τοῖς νεκροῖς ἐπιχεομένη. Α. Αr. 109.

263 θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα ἔργα ἰδυῖαν καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαῖεκοσίμετρον.

263: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, πότερον ἀμύμονα γυναῖκα ἢ ἀμύμονα ἔργα. καὶ ὅτι συνεκδέξασθαι δεῖ τῷ καὶ τρίποδ' ὠτώεντα τὸ φέρεσθαι· ἀκριβὴς γὰρ ὁ ποιητὴς περὶ τὰ ἀκτὰ καὶ φορητὰ (Αr. 143). Α.

267 αὐτὰρ τῷ τρίτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα: σημειοῦνται τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ τρίτῳ, καὶ ὅτι ἄπυρον τὸν ἀναθηματικόν, ἔτερον τοῦ ἐμπυριβήτου. Α.

268 καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα: ὅτι ὥριστο τὸ μέτρον. V. Recepimus hoc et sch. V. ad 741, quia Aristarcheam observandi rationem referre videtur.

269 τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἴσον τῷ καθ' ἡμᾶς ταλάντῳ τὸ (cod. καὶ) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦν· ὡς γὰρ ἦσσαν τοῦ τρίποδος καὶ τοῦ ἵππου καὶ τοῦ λέβητος τίθεται. Α.

270 πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην: ἡ διπλῇ ὅτι φιάλην οὐ τὸ παρ' ἡμῖν ποτήριον, ἀλλὰ γένος τι λέβητος ἐκπέταλον ἐκ παντὸς μέρους δυνάμενον ἔχειν· διὸ ἀμφίθετον. Α. Cf. B ad 243. Pro ἔχειν scribendum εἰσέδεσθαι (cf. Ψ 616) vel τίθεσθαι (Apollon. lex. 163, 12 et Eustath.). L.

273 ἱππῆας τὰδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ δεδεγμένα ἀντὶ τοῦ προσδεχόμενα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων. τινὲς δὲ γράφουσιν ἱππεῦσιν τὰδ' ἄεθλα. Α.

276 ἴστε γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι: ὅτι δυνικῶς περιβάλλετον· συνωρίδι γὰρ ἐχρῶντο. Α. Αr. 196.

280 τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιό-

χοιο (Achillis equi): ὅτι ἡνίοχος Πάτροκλος Ἀχιλλέως. V. Cf. ad Π 146.

287 ὡς φάτο Πηλεΐδης, ταχέες δ' ἵππῃες ἔγερθεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ μεσότητος τοῦ ταχέως οὐ κατὰ τῶν ἵππων. A. Cf. p. 29.

295 Αἶθην τὴν Ἀγαμεμνονέην τὸν ἐόν τε Πόδαργον: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν παρώδεται τὰ ὀνόματα τῶν Ἑκτορος ἵππων, Αἶθων καὶ Πόδαργος (Θ 185). οὐ γὰρ εἰσάγει τετρώρῳ χρωμένους. A. Ar. 197.

296 Ἀρχισιάδης Ἐχέπωλος: ἡ διπλῇ ὅτι ἄδηνλον πότερον (cod. ποῖον) τὸ κύριον ὄνομα, μᾶλλον δὲ τὸ Ἐχέπωλος. A.

297 Ἴλιον ἡνεμόεσσαν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν (cod. τό) Ἴλιον. A.

304 (Antilocho equi) ὠκύποδες φέρον ἄρμα: ἡ διπλῇ ὅτι κοινότερον κατακέχρηται τῷ ἐπιθέτῳ. ἐπιφέρει γοῦν βάρδιστοι θείειν (310). A. Cf. ad Γ 351.

306 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε νέον περ ἐόντ' ἐφίλησαν Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν.

307: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐδίδαξαν, Ἀρισταρχος δὲ ἐδίδαξεν, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος' ἵππειος γάρ. A.

310: (ἀλλά τοι ἵπποι) βάρδιστοι θείειν. Cf. ad 304.

311 τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀφάρτεροι, ὅτι ἄπαξ ἐνταῦθα. A.

337 (τὸν δεξιὸν ἵππον) κένσαι ὁμοκλήσας, εἴξαι τε οἱ ἡνία χερσίν: ἡ διπλῇ ὅτι εἴξαι ἀντὶ τοῦ χαλάσαι. A.

345 οὐκ ἔσθ' ὅς κε σ' ἔλῃσι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὅς ἂν ἔλοι σε (cod. ἔλῃ σε). A. Cf. p. 10.

358 στὰν δὲ μεταστοιχί: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ στίχου· οὐ γὰρ ἀπὸ ταύτου τέρματος ὥσπερ ἐπὶ τῶν δρομέων ἡ ἄφesis γίνεται· διὸ καὶ κληροῦνται περὶ τῆς στάσεως. οὐ δεόντως οὖν ἐπὶ τῶν δρομέων μετάνκειται ὁ στίχος ἐντεῦθεν (757). A. Apud Eustathium in his στοῖχος et στίχος scriptum promiscue. L.

364 οἱ δ' ὧκα διέπρησσαν πεδίοιο: ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἡ διὰ, διὰ πεδίου. A. Cf. p. 26.

372 οἱ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο: ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἡ διὰ, διὰ πεδίοιο. A. Cf. p. 26.

382 καὶ νύ κεν ἡ παρελάσῃ ἡ ἀμφήριστον ἔθῃ-

κεν. Hic recte scribi ἢ ἀμφήριστον, contra 572 οὐδ' ἀμφήριστον.

385 τοῖτο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωμένοιοι: ἡ διπλῇ ὅτι χωμένοιοι ἀντὶ τοῦ συγκεχυμένον. A. Ar. 147.

403 ἔμβητον καὶ σφῶι: ἡ διπλῇ ὅτι ὑγιῶς κεῖται ἡ ἀντωνυμία χωρὶς τοῦ ᾤ. A.

404 ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὐ τι κελεύω
Τυδεΐδew ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνη
νῦν ὥρεξε τάχος καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.

405. 406: ἀθετοῦνται οἱ δύο· πῶς γὰρ τὸ ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς (cod. Ἀθήνης) γνόμενον οἶδεν ὁ Ἀντίλοχος; καὶ τὸ τοῦ Τυδεΐδew ἵπποισι [περισσόν· καὶ γὰρ ἄνευ τούτου] δηλονότι περὶ [τῶν ἵππων] τοῦ Διομήδους ἐστὶν ὁ λόγος. A. Verba inclusa inserui, tale quid enim excidisse apparet.

408 μὴ σφῶιν ἐλεγχεῖην καταχεύη Αἶθρῃ: ἡ διπλῇ ὅτι σφῶιν ὑμῖν ἢ ὑμῶν. ἄνω δὲ (403) ἔμβητον καὶ σφῶι· τιταίνετον ἀντὶ τοῦ ἔμβητε ὑμῖς. A.

411 οὐ σφῶιν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
ἔσσεται — 411: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σφῶι ὅτι οὐχ ὑμῖν. A. Si hoc recte habet, spectat ad v. 403. Fortasse autem fuit: πρὸς τὸ σφῶιν, ὅτι ὑμῖν.

413 αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον: ἡ διπλῇ ὅτι ἔδει ἀποκηδησάντων ὑμῶν. A. Cf. p. 19.

431 ὅσσα δὲ δίσκου οὐρα κατωμαδίσιοι πέλονται: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι οὐρα πέλονται καὶ οὐ πέλεται. A. Cf. p. 15.

454 ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν: οὕτως εἴωθε λέγειν τὸ παρὰ μικρόν (ins. videtur τετελειωμένον vel τέλειον cf. ad Σ 378), ἀντὶ τοῦ ὃς μὲν τὸ λοιπὸν σῶμα. A. οἱ δὲ γλωσσογράφοι (Ar. 44) τόσον ἀντὶ τοῦ τὸ σῶμα. B.

459 ἄλλοι μὲν δοκέουσι παροῖτεροι ἔμμεναι ἵπποι: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ παροῖτεροι, ὅτι τοπικῶς ἀντὶ τοῦ πρότεροι κατὰ τὸν δρόμον. A.

δοκέει δὲ μοι ἔμμεναι ἀνῆρ

471 Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,

Τυδεὺς ἵπποδάμου υἱός — 471: ἀθρεῖται ὅτι τὸ ἐπεξηγεῖσθαι ποιητικόν, οὐχ ἥρωικόν προσώπου. A.

ψ.

475 ἵπποι ἀερίποδες πολέος πεδίοιο δίενται:
ὅτι διὰ πολλοῦ πεδίου. Α. Cf. p. 26.

478 ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύσαι. οὐδέ τί σε χρὴ
λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες
ἄλλοι.

478 οὐδέ τί σε χρὴ: ἀπὸ κοινοῦ τὸ λαβρεύεσθαι· ὃ
μὴ νοήσας τις προσέθηκε τὸν ἐξῆς στίχον. V.

479: ἀθιγείται ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος· πρόκειται γὰρ τὸ
ἀλλ' αἰεὶ μύθοιοι λαβρεύσαι. καὶ τὸ πάρα γὰρ καὶ
ἀμείνονες ἄλλοι οὐ δεόντως ἐπιλέγεται· οὐ γὰρ ἀμεινό-
νων ἔργον τὸ λαβρεύεσθαι. Α.

481 εὐλῆρα: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπαξ τὰς ἡνίας οὕτως κέ-
κληκεν ἐνταῦθα. Α.

485 δεῦρό νυν, ἡ τρίποδος περιδόμεθον ἢ ἐλέ-
βητος: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγε τὸ δεῦρο. Α.

486 ἴστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν
ἄμφω: ἡ διπλῇ ὅτι ἴστορα ἀντὶ τοῦ μάρτυρα, οἷον συν-
θηκοφύλακα. Α.

504 (ἄρματα) ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον: ὅτι
τὰ ἄρματα ἐπέτρεχον καὶ οὐκ ἐπέτρεχεν. Α. Cf. p. 15.

509 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανό-
ωντος: ἡ διπλῇ ὅτι τοῦτο διακρίνει τὴν ἐν ἄλλοις ἀμφι-
βολίαν. πρὸς τὸ ἐνώπια παμφονόωντα (Θ435)· δείκνυ-
ται γὰρ τὰ ἄρματα παμφανόωντα. Α.

512 δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα
καὶ τρίποδ' ὠτῶεντα φέρειν: αἱ διπλαῖ πρὸς τὴν
διαφορὰν τοῦ ἄγειν καὶ φέρειν. Α. Ar. 143.

514 Ἀντίλοχος Νηλήϊος: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ
προπάτορος ὁ Ἀντίλοχος Νηλήϊος. Α.

518 (ἵππος — ὅς ῥα ἄνακτα) ἔλκησιν πεδίοιο τι-
ταινόμενος σὺν ὄχεσφιν: ἡ διπλῇ ὅτι διὰ πεδίου. Α.
Cf. p. 26.

521 πολέος πεδίοιο θέοντος: ἡ διπλῇ ὅτι διὰ πε-
δίου. Α. p. 26.

523 δίσκουρα: σημειοῦνται τινες (Ar. 13) ὅτι ἃ ἄνω
εἶπε δίσκον οὐρα, νῦν δὲ συνθέτως δίσκουρα. Α. Aut ἃ de-
lendum aut δέ.

527 τῷ κέν μιν παρέλασσε· οὐδ' ἀμφήριστον

ἔθηκεν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἡ ἀμφήριστον ἔθηκεν, οὐκ εὖ· νῦν γὰρ οὐχ ἀρμόζει, ἐπὶ Διομήδους δὲ τοῦ σύνεγγυς τρέχοντος (382). διὰ δὲ τούτου βούλεται λέγειν οὐδ' ὅλως ἀμφήριστον. Α.

531: ἡ διπλῇ ὅτι ἡκιστος τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐστιν. Α.

533 ἔλκων ἄρματα καλὰ, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐλαύνων ὠκέας ἵππους, ὡς ἡνιοχοῦντος αὐτοῦ· συντετριμμένου δὲ τοῦ ἄρματος ἔμπροσθεν γενόμενος ἐλαύνει, τὰς πλευράς τῶν ἵππων τύπτων. Α.

538 δευτέρ' ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός: οἱ ἐν τισιν ὑποτάσσονται τούτῳ τὰ τρίτα δ' Ἀντίλοχος, τέτρατα ξανθός Μενέλαος, πέμπτα δὲ Μηριόνης θεράπων ἐὺς Ἰδομενεύς. χωρὶς δὲ τοῦ μηδὲ τὸν χαρακτῆρα ἔχειν Ὀμηρικόν, εἰ καὶ πρὸς οὐδὲν γίνεται ἡ ἐξαρίθμησης τῆς τάξεως. Α.

543 ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι αἶ κε τέλεισσης: σημειοῦνται τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ μηνίσω. Α. Αr. 137.

544 μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔοικας. Α. Αr. 125.

551 τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα· ἀντιδιέσταλται γοῦν τὸ αὐτίκα (552). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας (I 169). Α. Αr. 154.

568 (ἐν δ' ἄρα κῆρυξ) χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκεν: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς δημηγοροῦντας, ὅτι σκῆπτρα ἔλαβον. Α. Αr. 198.

574 ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἄρωγῃ: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ εἰς τὸ μέσον παρελθόντες, ἀλλὰ μέσον δικάσατε, μήτε τούτῳ προσχαριζόμενοι μήτε ἐμοί. διὸ ἐπιφέρει μηδ' ἐπ' ἄρωγῃ. Α.

581 Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφές, ἡ θέμις ἐστίν: ἀθετεῖται ὅτι ἀκαίρως λέγει διοτρεφές, ὀργιζόμενος αὐτῷ. Α. Cf. ad Γ 352.

νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτός
603 χῳόμενος, ἐπεὶ οὐ τι παρήγορος οὐδ' ἀσιφρων
ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.

603: ἡ διπλῇ ὅτι παρήγορος ὁ παρηρηγμένος τὰς φρένας, οὐκ ἀραρώς οὐδὲ κατὰ χώραν ἔχων αὐτάς (Αγ. 149). καὶ ὅτι χωόμενος νῦν ἀντὶ τοῦ χολούμενος (Αγ. 147). Α.

604: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν μόνον οὕτως ἐσχημάτισε, νεοίῃ ἀντὶ τοῦ νεότης. Α.

616 ἀμφίθετος φιάλη: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀμφίθετον, ὅτι ἡ πανταχόθεν ὑπέρεισιν ἔχουσα (v. ad 270). καὶ ὅτι οἰκονομικῶς ὑπολείπεται ἐπαθλον, ἵνα μὴ ὁ Νέστορ ἄτιμος γένηται ἐν τῷ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνι. Α.

621 οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται οὐδὲ παλαίσεις: ἡ διπλῇ ὅτι προτάσσει τὴν πυγμὴν, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (9 246) οὐ γὰρ πύγμαχοι εἰμεν. ὁ αὐτὸς ἄρα ποιητής. Α. Αγ. 199.

627 οὐ γὰρ ἔτ' ἐμπεδα γυῖα φίλος πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ ἤρεται, τὸ αἰτιατικὸν προτάξας. καὶ ὅτι ἐπεξηγήσατο τὴν ἐμπεδα γυῖα λέξιν. Α. Αγ. 119.

630 ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοί: ἡ διπλῇ ὅτι τῶν ἐπιταφίων ἀγῶνων μέμνηται, ἱερῶν δὲ οὐ. Α. Pro ἐπιταφίων cod. ἀναξίων. Corr. L. Cf. ad X 164. Cf. Αγ. 199.

πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδευ Ἥνοπος υἱόν
635 Ἀγκαῖον δὲ πάλην Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη.

634: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν ὁμοίαν τάξιν καὶ ὁ Νέστορ τηρεῖ τῶν ἀγωνισμάτων (sc. primum ponens pugilatum cf. ad 621). Α.

635: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ὅς μοι ἀνέστη. δεῖ γὰρ αὐτὸν ὑποστήσασθαι καθήμενον, τοῦ δὲ κήρυκος παλαιστῆς καλέσαντος ἀνιστάμενον. Α.

638 οἷοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε
πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης.

638. 639: σεσημείωται ὁ τόπος πρὸς τὰ περὶ τῶν Μολιονιδῶν ζητούμενα. Α.

641 οἱ δ' ἄρ' ἔσαν διδυμοί: ὁ μὲν ἐμπεδον ἡνιόχευεν, ἐμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν ὅτι πυκνῶς μὲν ἐν Ἰλιάδι, ἀπαξ δὲ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ. Α.

ἄνδρε δὴ περὶ τῶνδε κελεύομεν, ᾧ περ ἀρίστῳ,
660 πύξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν — 659: ἡ διπλῇ ὅτι ἰσαριθμούς τοῖς ἐπάθλοις ἀγωνιστὰς καλεῖ (cf. ad 707) καὶ τοῦτο ἐπὶ πάντων τάττει (ποιεῖ? L.) Α. Αγ. 199.

661 (ὧ δέ κ' Ἀπόλλων) δώη καμμιονίην: ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθ' ἐνὸς καμμιονίη νίκη, ὡς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) ἀλλ' ἢ ἐκ καταμιονῆς: διὸ ἐπὶ δρομίων οὐ τάσσει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πυκτενόντων καὶ μονομαχούντων· μετὰ γὰρ καταμιονῆς. A. Cod. ἢ ἐκ πολλῶν pro ἢ ἐκ καταμιονῆς ei μία γὰρ καταμ. pro μετὰ. Corr. L. Ar. 112.

(Εὐρύαλος) Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος, ὃς ποτε Θήβας ἤλθε, δεδοπότος Οἰδιπόδαο
680 ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.

679: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τοῦ Μηκιστέως ἀκουστέον ὃς ποτε Θήβας ἤλθεν, οὐκ ἐπὶ τοῦ Εὐρύαλου, ὡς ὁ Κράτης. καὶ ὅτι οἱ νεώτεροι παρὰ τὸν Ὅμηρον τὸν Οἰδίπου φασὶν ἑαυτὸν τυφλώσαντα ποδηγούμενον εἰς Ἀθήνας ἐλθεῖν καὶ ἐκεῖ τελευτῆσαι· νῦν δὲ ὁμόλογον ὅτι ἐν Θήβαις ἐτελεύτησεν (Ar. 187). καὶ πρὸς τὸ δεδοπότος· οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) γὰρ ἐν ἀνθ' ἐνὸς τεθνηκότος ἐξεδέξαντο. ἐκ παρεπομένου δὲ νοητέον ὅτι ἦτοι ἐν πολέμῳ τετελεύτησε· φοροῦσι γὰρ οἱ πίπτοντες· δούπησεν δὲ πεσών (A 504)· ἡ κατεκρήμισεν ἑαυτὸν· καὶ γὰρ οὗτος ὁ θάνατος μετὰ φόφου. A. Hoc totum scholion fuse explicatum Ar. 110.

683 ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ παλαιὸν ἔθος, ὅτι ἐν ἐνὶ περιζώματι ἡγωνίζοντο. A. Ar. 199.

692 ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φορικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς. Vocabulo φορίζ exorientem procellam significari: Φ 126, Ar. 99.

707 ὄρνυσθ' οἷ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον: ἡ διπλῇ ὅτι ἰσαρίθμους τοῖς ἐπάθλοις δύο καλεῖ. A. V. ad 659.

721 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζον ἐκκνήμιδας Ἀχαιοὺς: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνίαν ἦγον καὶ ἐχρόνιζον. τοῦτο δὲ μὴ νοήσαντες μετέγραψαν ἐκκνήμιδες Ἀχαιοί. A.

725 δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ δόλιον τοῦ ἥρωος καὶ διὰ τούτων δέικνυται, καὶ ὅτι οὐδέπω τέχνην ἤδεσαν ἐν τῷ παλαίῳ. A. Ar. 199.

726 κόψ' ὅπιθεν κώληπα: σημειοῦνται τινες καὶ τὸ κόψ' ὅπιθεν κώληπα, ὅτι τὸ κῶλον οὕτως εἶπεν. A.

741 ἔξ δ' ἄρα μέτρα Χάνθανεν: ὠρισμένον [ἴσως] ἦν τὸ μέτρον. V. Cf. ad 268.

753 ὁρνευθ' αὖ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε·
ἡ διπλὴ περιαιγμένη οὐ Ζηρόδοτος γράφει πειρήσεσθον,
τῶν δυνάμεων τῶν κεκλημένων πρὸς τὸν δρόμον. A.

757 πᾶν δὲ μεταστοιχί, σήμηνε δὲ τέρματ'
'Αχιλλεύει ὁβελὸς οὖν ἀστερίσκῳ, ὅτι μετενήνεται ἐνθάδε
ἀπὸ τῆς ἀρματοδρομίας (358). A. Ar. 199.

772 γυῖα δ' ἔσθην ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας
ὑπερθεῖν ὁβελὸς οὖν ἀστερίσκῳ ὅτι ἐπὶ Διομήδους ὁρθῶς
ἐτάκτο (E 122 — item de Ajacibus N 61 L.). ἐνταῦθα δὲ
ὀλίγῳ λείπεται τοῦ Αἴαντος· εἰ οὖν τὰ γυῖα ἐλαφρὰ ἐποίη-
σιν, ἐνίκα ἂν πάντως. πρὸς τί οὖν εἰ τὸν Αἴαντα κα-
τέβαλεν; A.

791: ἡ διπλὴ οὐ ἅπαξ ἐνταῦθα ὠμογέροντα εἶπεν. AB.

795 Ἀντίλοχ, οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶ-
νος: ἡ διπλὴ οὐ μάταιος καὶ πρὸς οὐδέν· οἱ δὲ νεώτεροι
τὸν ταλαίπωρον μέλεον (Ar. 103). A.

800 Σαρπήδοντος: ἡ διπλὴ οὐ ἀπ' εὐθείας βαρνιό-
νου (cod. ως), ὡς Χαλκῶδων. A. Cf. Herod. M 379.

805 ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρῶα καλόν,

ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα:
ἀθετεῖται ὅτι ἐνδίνων θέλει λέγειν τῶν ἐντοσθίων, σπλάγ-
χων, ὅπερ οὐχ ἀρμόζει· ἕως γὰρ τοῦ ἀμύξαι μόνον τὸν
χρῶτα μονομαχοῦσι. καὶ διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα
ἐκ τῆς Δολωνείας (K 298) μετάνκειται. A. ὅπερ οὐχ ἀρμόζει
ins. L. Idem haec adnotavit: Aristarcheam explicationem ha-
bemus ut patet, apud Apollon. lex. H. ἐνδίνων τῶν ἐντοστι-
δίων, οἷον τοῦ (l. τῶν) ἐντὸς χρωτός. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.
Orion p. 52 ἐνδὶνα τὰ ἔντερα. Ὁμηρὸς φησι ψαύει δ' ἐν-
δίνων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐτυμολογεῖ ἐνία (l. ἐντινα) τινα
ὄντα τὰ (hoc τὰ del.) ἐντὸς τῶν ἰνῶν (hoc certe summa suspi-
cio est affinxisse hunc auctorem Aristarcho) ἢ ἀπλῶς τῶν με-
λῶν. ἢ παρὰ τὸ ἐντὸς εἶναι τῶν ὅπλων. οὕτως εὖρον ἐν
ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος.

τεύχεα δ' ἀμφοτέρω ξυνήια ταῦτα φερέσθων

810 καὶ σφιν δαίτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃ-
σιν: ἀθετεῖται ὅτι ἔδει καὶ πᾶσιν, ἀλλ' οὐχὶ τούτοις μόνον·
τί γὰρ τούτοις πέπρακται πλέον; A.

822 καὶ τότε δὴ ὃ Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοὶ

παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἰσ' ἀνελεῖσθαι.
αὐτὰρ Τυδεΐδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρωσ
σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐντμήτῳ τελαμῶνι.

822: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων φαίνεται
καθ' Ὅμηρον μὴ ὦν ἄτρωτος ὁ Αἴας. A. Ar. 180.

824. 825: ἡθέτηνται· συλλύσεως γὰρ γενομένης ἔδει
κοινῇ διελεῖσθαι τὰ ἔπαθλα· καὶ γὰρ προεῖρηται ἀέθλια ἰσ'
ἀνελεῖσθαι (823). προηθετοῦντο δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει. A.

826 αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον:
σημειοῦνται τινες ὅτι σόλον τὸν δίσκον εἶπεν. AD. Cf. Ar. 199.

843 (Tertius jecit Ajax) χειρὸς ἀποστιβαρῆς, καὶ
ὑπέρβαλε σήματα πάντων· ἀθετεῖται ὅτι δυεῖν προ-
δεδισκευκότων ἔδει εἰπεῖν ἀμφοτέρων. μετενήνεκται δὲ ἐκ
τῆς Ὀδυσσεΐας (θ 192)· καὶ ἐκεῖ εὐλόγως ἔστιν ὑπέρβαλε
σήματα πάντων, πλείονες γὰρ δισκεύουσιν. A.

845 ὅσπον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ·
ἡ δέ θ' ἐλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας.

845: ἡ διπλῇ ὅτι ἄπαξ καλαύροπα. σημαίνει δὲ τὸ ῥό-
παλον, ἀπὸ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ῥέπειν. A.

846 διὰ βοῦς: διὰ βοῶν, ὡς τὸ διὰ τ' ἔντεα (806).
A. Cf. p. 21.

850 αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόντα σίδηρον,
καὶ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμι-
πέλεκκα.

850: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς ἰόντα τὸν μέλανα, ὡς ἰοειδέα
πόντον (λ 107)· βέλτιον δὲ τὸν εἰς ἰοὺς εὐθετοῦντα· οἰ-
κεῖον γὰρ τὸ ἔπαθλον τοξόταις. A.

851: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ι 572, φ 120) ὁ αὐ-
τὸς τρόπος· πελέκεις γὰρ τίθησι δι' ὧν παρακελεύει (sic)
τοξεύειν τοὺς μνηστῆρας· καὶ νῦν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔπαθλον
γίνεται. A.

855 (τρήρωνα — ἥς ἄρ' ἀνώγει) τοξεύειν. ἥς μὲν
κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν^α —: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ
διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μετῴληθεν. A. Cf. p. 17.

857 ὅς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ ὄρνιθος ἀμαρ-
τῶν: ἡ διπλῇ ὅτι βέλτιον ἦν τοῦτο μὴ προλέγεσθαι ὑπὸ
Ἀχιλλέως, ὥσπερ προγινώσκοντος τὸ ἀπὸ τύχης συμβησό-
μενον. A. Ar. 376.

Ψ. Ω.

800 οὐδ' ἠπειλήσεν ἀνακτι (ῥέξειν ἐκατόμβην): ἡ διπλή ὅτι νῦν ἠπειλήσεν ἀντὶ τοῦ ἠϋξάτο. A. Ar. 150.

800 ὡκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο: ἡ διπλή ὅτι ὡκὺς ἀντὶ τοῦ ὡκίως, ὅ ἐστιν εὐθέως. A. Cf. p. 30.

802 ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἀειρενεῖ ἡ διπλή ὅτι παρέλκει τὸ πάντας. A. Cf. ad H 161.

800 καὶ ὅ' ἡμῶνες ἄνδρες ἀνέστησαν: ἡ διπλή ὅτι ἡμῶνες οἱ ἀκοιτιοῦνται ἀπὸ τοῦ ἵναι. τινὲς δὲ ἀνέγνωσαν ῥήμονες, σιόμενοι τοὺς ῥήτορας· οὐκ ἔστι δὲ λογιστικὸς ὁ ἄρῶν. A.

801 θυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἔπλεν ἄριστος: ἡ διπλή ὅτι ἡμασιν ὁμοίως ἀκοιτισμασι. A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ω.

ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα

6 Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἦν ἢ ὅποσα τολύπευσέ σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα, ἀνδρῶν τε πτολίεμους ἀλγεῖνά τε κύματα πείρων. τῶν μιμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν.

10 ἄλλοι' ἐπὶ πλευράς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε

6: ἔως τοῦ τῶν μιμνησκόμενος (9) ἀθετοῦνται στίχοι δ', οἱ εὐτελεῖς εἶναι, ἀρθέντων δὲ αὐτῶν καὶ ἐμφαντικώτερον δηλοῦνται ἢ τοῦ Ἀχιλλέως λύπη· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, ἄλλοι' ἐπὶ πλευράς. [καὶ τοῖς αὐτοῖς καταγίνεται ἀνδροτῆτα, μένος· οὐδὲν γὰρ διαφέρει]. καὶ οὐδέποτε ἀνδροτῆτα εἶρηκε τὴν ἀνδρείαν, ἀλλ' ἠγορέαν. ἔχει θεὸς καὶ τὸ (l. u. L.) δυσσεύληπτον τῶν μιμνησκόμενος· καὶ γὰρ ἄνω εἶρηκεν ἐτάρου μεμνημένος (4). προηθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. A. Verba καὶ τοῖς — οὐδὲν γὰρ διαφέρει aliena esse videntur, certe corrupta. Aristarchus enim ἀνδροτῆτα explicuisse videtur τὴν ἀνδρὸς φύσιν, si quidem ex ejus explicationibus derivata sunt haec in scholl. BM. ad h. l.: ἀθετοῦνται δέ, ὅτι ἀνδροτῆς ἐστὶν ἡ τοῦ ἀνδρὸς φύσις, et in scholl. BL. ad Π 857: ἀνδροτῆτα δὲ οὐ τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ἀνδρὸς φύσιν. Non putabat igitur his idem dici ἀνδροτῆτα, μένος; sed

eo offendebatur quod hic usus vocabuli ἀνδροτῆς ab Homero abhorreret.

ἀλλ' ὃ γ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
15 Ἔκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκειτο δίφρου ὀπισθεν,
τρίς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος
αὐτίς ἐνὶ κλισίῃ παυέσκειτο, τὸν δὲ δ' ἔασκεν.
ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα· τοιοῦτο δ' Ἀπόλλων
πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῦ, φῶτ' ἐλεαίρων
20 καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδα πάντα κά-
λυπτεν

χρυσείην, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυστάζων.

15: περισσός ὁ δέ. A. Cf. p. 33.

17: ἡ διπλῇ ὅτι παρῆται ἡ ἀνά, καὶ ἔστιν ἀναπανέσκειτο
(cf. p. 27). ἡ (l. καὶ L.) ὅτι ὁ δὲ πάλιν περισσός· οὐ γὰρ
ἔστι λέγειν ὅτι (cod. ὄν) ἐδέσμευεν (sc. ut δέασκεν legatur)
ἀλλὰ χωρὶς ὁ δέ, εἴτα ἔασκεν ἀντὶ τοῦ εἶα. A. Cf. p. 33.

18 προπρηνέα: ὅτι οὐδὲν πλέον τοῦ προρηνέα. A. Cf. p. 27.

20. 21: ἀθροῦνται· ἀρκεῖ γὰρ τὸ προειρησθαι πᾶσαν
ἀεικείην ἄπεχε χροῦ, φῶτ' ἐλεαίρων. A.

τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐϋσκοπον ἀργεῖφόντην.

25 ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρῃ
οὐδὲ Ποσειδάων' οὐδὲ γλαυκῶπιδι κούρῃ,

ἀλλ' ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρῇ
καὶ Πρίαμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' αὐτῆς,
ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,

30 τὴν δ' ἦνθ' ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.

25: ἕως τοῦ τὴν δ' ἦνθ' ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνην
(30) ἀθροῦνται στίχοι 5 (hos sex qui obelis notati sunt in
Ven. pro spuris habuit Aristarchus, non octo 23—30, ut ex
scholl. BMV. ad v. 23 referens dixit Lehrs. Ar. 187): γέλοιον
γὰρ τὸ οὐδέ ποθ' Ἥρῃ οὐδὲ Ποσειδάωνι οὐδὲ γλαυ-
κῶπιδι κούρῃ· τίνες μὲν γὰρ ἔτι ἐλείποντο τῶν τριῶν
σεμνότεροι μετὰ τὸν Δία τῶν μὴ συνευδοκούντων; τὴν τε
περὶ τοῦ κάλλους κρίσιν οὐκ οἶδεν (v. A 52): πολλαχῇ γὰρ
αὖ ἐμνήσθη. καὶ τὸ νείκεσσε οὐκ ἔστι κρῖναι (Ar. 155),
ἀλλ' ἐπιπλήξαι ἢ διαφέρεισθαι· νεικείων Ἐλενόν τε Πά-
ριον (249) ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσων· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον

Ω.

εἵνεκα ποινῆς (Σ 498), διεφέροντο. καὶ ἡ μαχλοσύνη κοινῶς ἐπὶ γυναικὸς *μανία*. δέδωκε δ' αὐτῷ οὐ ταύτην, ἀλλὰ τὴν καλλίστην τῶν τότε Ἑλένην. Ἑοιάδειος δ' ἐστὶν ἡλέξις· ἐκείνος γὰρ πρῶτος ἐχρήσατο ἐπὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων. Α. Bekkerus ἐπὶ γυναικὶ *μανία*, Vill. ἐπὶ γυναικὸς *μανία*, Eustath. ἡ ἐν γυναιξὶ *μανία*. De ἐπὶ cum dativo v. Herod. 452. L.

28 ἔνεκ' αὐτῆς· οὕτως Ἀρίσταρχος· τὸ γὰρ ἔνεκα τοῦ ἀπολογουμένου ἐστίν. V. Fortasse sic fuit: ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος· τὸ γὰρ ἔνεκ' αὐτῆς ἀπολογουμένου ἐστίν· v. Γ 100. L.

38 (τοὶ τέ μιν ὄκα) ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτερεῶν κτερίσαιεν· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ μόνον οἱ ἐπὶ ξένης τελευτώντες ἐκαίοντο, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ἰδίας πατρίδος. Α. Ar. 198.

ὥς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπάλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδώς

45 γίγνεται, ἡ τ' ἄνδρας μέγα σίνεταί ἡδ' ὀνίνησιν· ἀθετεῖται, ὅτι ἐκ τῶν Ἑοιάδου (s. 316) μεταγένηται ὑπὸ τινος νομίσαντος ἐλλείπειν τὸν λόγον (Ar. 358 sq.)· καὶ γὰρ τοῖς ὑποκειμένοις ἐναντίον τι πεποίηκεν· εἰ γὰρ βλάπτει ἡ αἰδώς, εὐλογον εἰ Ἀχιλεὺς ἀναιδέστατος βούλοιο εἶναι. Α. Alterum εἰ ins. L.

46 μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι, ἢ ἐκασίγνητον ὁμογάστριον ἢ καὶ υἱόν.

46 μέλλει· ἀντὶ τοῦ ἔοικεν. AB. Ar. 125.

47· ἡ διπλῇ ὅτι τοῦτο προσέθηκεν, ἐπεὶ κασιγνήτους τοὺς ἀνεψιούς που λέγει (O 545 Ar. 152). πάλιν δὲ ὁμογάστριος λέγει, καὶ οὐχ ὡς Ζηνόδοτος ἔγραψεν ἐκεῖ (Φ 95) μὴ με κτεῖν· ἐπεὶ οὐκ ἰογάστριος Ἔκτορος. Α.

54 κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων· ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητον (Ar. 124). κέχρηται δὲ τῷ εἰδικῷ ἀντὶ γενικοῦ (cf. ad A 343 A 532 O 252). AM.

58 γυναικὰ τε θήσατο μαζόν· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μαζόν. Ὀμηρικὸν δὲ τὸ ἔθος· ὥς τὴν μὲν πρηνὴν ἄμφεπε (Π 124). Α. Cf. p. 20.

71 ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν — οὐδέ πῃ ἐστὶν λάθρη Ἀχιλλῆος — θρασὺν Ἔκτορα· ἡ γὰρ οἱ αἰεὶ μῆτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμέρας.

71. 72. 73· ἀθετοῦνται στίχοι γ', ὅτι ψεύδος περιέχουσιν· οὐ γὰρ διὰ παντὸς συνδιατρίβει αὐτῷ ἡ Θέτις· τὸ δὲ

Ω.

ἐάσομεν νῦν ἀντὶ τοῦ παρῶμεν, οἷον μὴδὲ λέγωμεν· ὅπερ ἀγνοήσαντες οἱ περὶ Ἀντίμαχον ἐποίησαν κλέψαι μὲν ἀμύχανον (v. ad 109). A.

74 ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσσον ἐμεῖο —

77 ὥς ἔφαι', ὥρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελεύουσα· ἡ διπλῇ ὅτι ἐξ ὀνόματος μὴ καλέσαντος τοῦ Διὸς ἢ πρὸς τοῦτο τεταγμένη Ἴρις ὑπακούει, ὥστε καὶ ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς λέγῃ κοινότερον ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν (A 62), εὐλόγως οὖν πάλιν ἔρσι ὁ Κάλχας (ib. 78) ὦ Ἀχιλεῦ κέλεαι με. A.

78 μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβρου· ἡ διπλῇ ὅτι τὴν Σαμοθράκην οὕτως εἶπεν. A. Ar. 239.

81 (μολυβδαίνῃ) ἡ τε καὶ ἀγραῦλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβανία· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει βοὸς κέρας βοὸς τριχὰ διὰ τὸ τριχίνην εἶναι τὴν ὀρμιάν· λινᾶς γὰρ ἐχρῶντο· ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ ἐπὶ ἤνοπι χαλκῷ (Π 408). οἱ δὲ νῦν οὐδὲ βοεῖαις χρῶνται, ἀλλ' ἵππειαις. λέγοι ἂν οὖν βοὸς κέρας κυρίως· κατεσκευάζον γὰρ σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου, ἣν παρετίθεσαν τῇ ὀρμιᾷ ὑπὲρ τὸ ἀγκιστρον, ὅπως μὴ οἱ ἰχθύες ἀπωτρώγῃσι τὸν λίνον. A.

85 (Thetis) κλαῖτε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἐμελλεν

φθίσεισθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης· ἀθετείται ὅτι περισσός ἐστι· τὸ γὰρ οἱ ἐστὶν αὐτῷ, καὶ τὸ ἐμελλεν ἀντὶ τοῦ ἐώκει συνήθως Ὀμήρῳ· οὐχὶ τῇ Θέτιδι ἐμελλεν ἐν Τροίᾳ φθίσεισθαι. A. Hoc emendavi inserto συν-ήθως et mutata interpunctione. Nam apud Bekk. et Vill. sic est: ἀντὶ τοῦ ἐώκει. Ὀμήρῳ οὐχὶ τῇ Θέτιδι κτλ. Ceterum cf. Ar. 125.

97 ἀκτὴν δ' ἐξαναβᾶσαι ἐς οὐρανὸν αἰχθήτην· πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου· οὐρανὸν γὰρ νῦν εἰπὼν, ὑποβᾶς φησιν (104) ἤλυθες Οὐλυμπον δέ. παρ' ὅσον ἐπουράνιά τινα μέρη ἐστὶ τοῦ Ὀλύμπου, ὑπὲρ τὰ νέφη διήκοντα. A. Pro περὶ cod. πέρατα. Emend. L. Ar. 171.

100 ἡ δ' ἄρα (Thetis) παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἴξε δ' Ἀθήνη.

Ἡρῃ δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χερσὶ θῆκεν καὶ ῥ' εὐφρογὴν ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὥρεξε πιούσα.

100: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν καθέδραν Ἀθηναῖς καὶ Ἡρας,

ὅτι ἐκατέρωθεν τοῦ Διός. καὶ ὅταν λέγῃ αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφίς (Θ 444 — edd. αἰδοῖται), τὸ αὐτὸ σημαίνει, Διὸς ἐκατέρωθεν, οὐχ ὥς τινες δέχονται, χωρίς. Α.

102: ἀντὶ τοῦ ὀρέξασα ἔπειν. M. Cf. ad Ψ 119.

104 ἦλυθες Οὐλύμπον δὲ θεὰ Θέτι: ὅτι ἄνω εἶπεν εἰς οὐρανὸν ἡχθήτην, νῦν δὲ εἰς "Ολύμπον παραγεγονέναι· αἱ γὰρ κορυφαὶ τοῦ "Ολύμπου ἐπουράνιοι. Α. Ar. 171.

108 "Εκτορος ἀμφὶ νέκυι: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως λέγει "Εκτορος νέκυι, οὐχ "Εκτορι (cod. "Εκτορα). Α. Cf. ad P 240.

109 κλέψαι δ' ὀτρύνουσιν ἐύσκοπον ἀργειφόντην: ἐντεῦθεν γέγονεν ἡ προδιασκευή (Ar. 351) ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν. Α.

110 αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος "Αχιλλῇ προϊάπτω: ἡ διπλῇ ὅτι προϊάπτω "Αρίσταρχος. καὶ ταυτὸν ἔστι τῷ προϊάλλω. Α.

121 βῆ δὲ (Thetis) κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα: ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν ἐξ "Ολύμπου λέγει κατιέναι· ἄνω δὲ (97) οὐρανὸν αἶχθήτην. Α. Ar. 171.

124 ἐντύνοντο ἄριστον: ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ νῦν ἐν "Ιλιάδι καὶ ἅπαξ ἐν "Οδυσσεΐᾳ (π 2) τὸ ἄριστον. ἔστι δὲ τὸ πρῶτον ἐμβρομα· τρεῖς γὰρ τροφὰς ἐράμβανον οἱ ἥρωες. Α. Ar. 132.

σὴν ἔδδει κραδίην μεμνημένος οὔτε τι σίτου

130 οὔτ' εὐνῆς· ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃ μίσγεσθ'· οὐ γὰρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἤδη ἄγχι παρόσθηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

130. 131. 132: ἀθετοῦνται στίχοι γ', ὅτι ἀπρεπὲς μητέρα νύῳ λέγειν ἀγαθὸν ἔστι γυναικί μίσγεσθαι. [ἐτι δὲ καὶ ἀπάντων ἀσυμφορώτατόν ἐστι, καὶ μάλιστα τοῖς εἰς πόλεμον ἐξιούσι· χρεῖα γὰρ εὐτονίας καὶ πνεύματος]. καὶ τὸ λέγειν ὅτι ὁ θάνατός σου ἐγγύς ἐστιν ἄκαιρον. διεσκεύασε (Ar. 349) δὲ τις αὐτοὺς οἰηθεὶς ἀποκρέμασθαι οὐδὲ τι σίτου. Α. Inclusa aliena sunt. L.

134 σκύζεσθαι σοί φησι θεοῦς, ἐξ δ' ἔξοχα πάντων: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν, ἐξ. Α.

143 "Ιλιον ἱρήν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν "Ιλιον. Α.

144 βάσκ' ἴθι "Ιρι ταχεῖα: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ταχέως. AB. Cf. p. 29.

145 ἄγγελον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἶσω
λύσασθαι φίλον υἱόν — 145: ἡ διπλῇ ὅτι τοπικῶς
ἀντὶ προθέσεως· θέλει γὰρ εἰπεῖν εἰς Ἴλιον. A. Cf. p. 28
et Ar. 142.

151 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστρῳ, τὸν ἔκτανε δῖος
Ἀχιλλεύς: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶρηκεν, νεκρὸν ὃν ἔκτεινεν,
ἀντὶ τοῦ ὃν κτείνας νεκρὸν ἐποίησεν, ὥς ἐπὶ τοῦ ἔλκος ἀνα-
ψύχοντα τό μιν βάλε Πάνδαρος ἐῷ (E795). A. Cf. ad 180.

155 ἔσω κλισίην: εἰς κλισίην. V. Cf. ad 184.

163 ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλή
κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοιοῦτον γέροντος.

163: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ ἐντυπαδίῳ, ὥστε διὰ τοῦ
ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τύπον φαίνεσθαι (Ar. 155). A.

164: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ τοιοῦτον οὐκ ἔστιν ἀγαθοῦ (Ar. 44) ὥς
οἱ γλωσσογράφοι, ἀλλὰ θαυμαστικῶς τοιούτου. καὶ ὅτι κό-
προς ἡ τέφρα. A. Cod. τὰ κόπρια pro ἡ τέφρα. Corr. L. Cf.
ad Σ 23.

172 οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὁσσομένην τόδ'
ἐκάνω: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τῶν ὅσων προορωμένη (Ar. 97),
καὶ τὸ τόδε τοπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. A.

174 (Λός) ὃς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεσται ἡδ'
ἐλεαίρει: ἀντερίσκος ὅτι ἐνταῦθα ὑγιῶς λέγεται, ἐκεῖ δὲ
(B 27) κακῶς ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. A.

180 (iteratur versus 151): ἡ διπλῇ ὅτι νεκρὸν ὃν ἔκτανε. A.

184 ἔσω κλισίην: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς κλισίην.
A. Cf. p. 28 et Ar. 142.

199 ἔσω στρατόν: ἀντὶ τοῦ εἰς στρατόν. B. V. ibidem.

205 σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ: ἡ διπλῇ ὅτι ὑποτάσ-
σουσι σίχον ὥς ἐλλείποντος τοῦ λόγου ἀθάνατοι ποίη-
σαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες (οὐρανὸν εὐρὺν ἔχου-
σιν V). πλείων δὲ ἐστὶν ἔμφρασις μὴ προσκειμένου αὐτοῦ. A.

208 (οὐ σ' ἐλεήσει) οὐδὲ τί σ' αἰδέσεται: ἡ διπλῇ ὅτι
ἀντὶ τοῦ προσδέσσεται ὥς ἐκέτην· μὴ μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι
ἰών (X 123). A. Ar. 150.

210 (τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιή) γενομένην ἐπέ-
νησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτῇ: [ἡ διπλῇ] ὅτι ἐνταῦθα
καλῶς κεῖται, ἐπὶ δὲ Ἀχιλλέως ἐν τῇ Γ (128) οὐκέτι. A.

215 Τρωιάδων βαθυκόλπων: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς

Ω.

γράφοντας (B 484) ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλυμ-
πιάδες βαθύκολποι, ὅτι ἐπὶ βαρβάρων τὸ ἐπιθέτον τί-
θουν. A. Ar. 119.

222 ψευδός κεν φαίμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μάλ-
λον: ὁ ἀστερίσκος ὅτι ἐνταῦθα ἀρμοζόντως λέγεται ὁ στί-
χος, ὑπὸ δὲ Νέστορος ἐν τῇ B (81) οὐκέτι. A.

228 ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέφγεν,
ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,

230 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.

228: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπιθήματα τῶν κιβωτίων τὰ πώματα,
καταχρηστικῶς δὲ πίθων καὶ τῶν ὁμοίων. A. Nec omiserit
ὅτι νῦν ἀπαξ εἴρηκεν.

229: ἡ διπλῇ ὅτι διέσταλκε τὸν πέπλον ἀπὸ τῶν χλαι-
νῶν, καὶ τὰ φάρη ὡς διαπρέποντα τὸν πέπλον οὕτως προσ-
ηγόρευσεν. A. Ar. 193. Haec sic emendanda esse videntur:
καὶ τὰ φάρη ὡς διαφέροντα (v. Sch. ABM ad h. v.), εἰ καὶ
ἀλλαχού τὸν πέπλον οὕτως προσηγόρευσεν, ut ε 230, ubi Sch.
Palat.: ὅτι κοινότερον νῦν τὸν πέπλον φᾶρος εἴρηκεν.

232 δέκα πάντα τάλαντα: ἡ διπλῇ ὅτι παρέλκει τὸ
πάντα. A. Cf. ad H 161.

241 ἦ οὔνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγες ἔδω-
κεν: ἡ διπλῇ ὅτι οὔνεσθε ἐκφανλίζετε καὶ οὔθενός ἄξιον
ἡγείσθε. A.

249 νεικείων Ἐλενον τε Πάριν τε. νεικῆν est in-
crepare, v. ad 25.

251 Ἀγίφοβόν τε καὶ Ἴππόθοον καὶ Δίον
ἀγανόν: ἡ διπλῇ ὅτι ὁμώνυμος ὁ Ἴππόθοος τῷ Πελασγῷ.
Ἴππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν (B 840). καὶ ὅτι
ἄδελον πότερόν ἐστι τὸ κύριον ὁ Δίος ἢ ὁ Ἀγανός. A.

257 Τρωῖλον ἵππιοχάρμην: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τοῦ
εἰρησθαι ἵππιοχάρμην τὸν Τρωῖλον οἱ νεώτεροι ἐφ' ἵππου
διωκόμενον αὐτὸν ἐποίησαν. καὶ οἱ μὲν παῖδα αὐτὸν ὑπο-
τίθενται, Ὅμηρος δὲ διὰ τοῦ ἐπιθέτου τέλειον ἄνδρα ἐμ-
φαίνει: οὐ γὰρ ἄλλος ἵππομάχος λέγεται. A. Ar. 190.

259 (οὐδὲ ἐφίκει Hector) ἀνδρός γε θνητοῦ πάς ἐμ-
μεναι ἀλλὰ θεοῖο: Σησίχορος Ἀπόλλωνος αὐτὸν φησιν,
οὐ νοήσας τὴν ὑπερβολήν. V. Fluxit certe ex Aristonico. L.

Ω.

272 πέζη ἔπι πρώτη: ἡ διπλῇ ὅτι πρώτη ἀντὶ τοῦ ἄκρα ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῶ (Z 40). A. Ar. 149.

281 τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν

κῆρυξ καὶ Πρίαμος πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες: ἡ διπλῇ ὅτι εἰ μὴ προσέθηκε τὸν στίχον, οἱ θέλοντες συγχεῖσθαι τὰ δυνικὰ παρ' Ὀμήρῳ, Ἐρατοσθένους καὶ Κράτης ἔλεγον ἂν ἐπὶ τῶν ἐννέα Πριαμίδων τετάχθαι τὼ μὲν ζευγνύσθην. A. Cf. p. 15, 2.

293 καὶ εὐκράτος ἐστὶ μέγιστον: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει καὶ οὐ. A.

304 (ἡ δὲ παρέστη) χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἄμα χερσὶν ἔχουσα: ἀθετεῖται ὅτι παρὰ τὸ σύνηθες αὐτῷ χέρνιβον τὸ ἀγγεῖον τὸ ὑποδεχόμενον τὸ ὕδωρ, ὡς ἡμεῖς· τοῦτο δὲ αὐτὸς εἴωθε καλεῖν λέβητα, τὸ δὲ κατὰ τῶν χειρῶν διδόμενον ὕδωρ χέρνιβα. ἐνιοὶ δὲ διπλῇ σημειοῦνται ὡς ἄπαξ ἐνταῦθα εἰρημένον. A.

305 νιψάμενος δὲ κύπελλον ἔδεξατο ἧς ἀλόχοιο: λείπει ἡ παρά. A. Cf. p. 26.

306 εὐχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ πρόθεσις, ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ ἔρκει στὰς εὐχετο. A. Cf. p. 25.

315 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ τὸν τῷ σώματι τέλειον, ἀλλὰ τὸν ἐπιτελεστικώτατον. A.

318 (θύρη) ἐνκλήϊς ἀραρυῖα: ἡ διπλῇ ὅτι δύναται καὶ κατὰ σύνθεσιν ἐνκλήϊς, ἐνἐπίκλειστος, χωρὶς δὲ τὸ ἀραρυῖα· δύναται δὲ καὶ κατὰ συναλοιφήν, εὐταῖς κλεισὶν ἀραρυῖα. A.

330 τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆ-

ν' ἐς πεδίον προφανέντε: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν συναλοιφήν, ὅτι ἐν δύο στίχοις· τὸ γὰρ πλήρες ἐστὶ Ζῆνα ἐς πεδίον φανέντε. A.

337 ὡς μῆτ' ἄρτις ἴδῃ μῆτ' ἄρτι νοήσῃ: ἡ διπλῇ ὅτι ἴδῃ καὶ νοήσῃ παραλλήλως (cf. ad N 276) καὶ οὐ ταυτόν ἐστιν. AB. καὶ οὐ ins. L.

338 Πηλείωνα δ' ἰκέσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἴρηκε Πηλείωνα δέ, εἰς Πηλείωνα, ἀντὶ τοῦ πρὸς Πηλείωνα

Ω.

ἡ ἐπὶ Πηλείωνα. AB. ὁμοίως τῷ εἰς Ἀγαμέμνονα διὸν ἄγον (H 312). V. Cf. qu. ep. p. 88.

341 (καλὰ πέδιλα) ἀμβρόσια χρύσεια, τὰ μιν φέρον
ἡμὲν ἐφ' ὕγρην

ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο

341. 342: ὁ ἀστερίσκος ὅτι ἐνταῦθα ὀρθῶς κεῖνται, καὶ ἐπὶ τοῦ πρὸς Καλυψὶ διαπεραιουμένου Ἑρμοῦ (ε 44), ἐν δὲ τῇ Α ῥαυφωδία τῆς Ὀδυσσεΐας (97) οὐκέτι. A.

367 (εἰ τίς σε ἴδοιτο) τοσσάδ' ὀνειάτ' ἄγοντα: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ πάντως βρώματα τὰ ὀνειάτα, ὥς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 44), ἀλλὰ πάντα τὰ ὄνησιν τινα περιποιούντα, ὥς νῦν τὰ δῶρα. καὶ ὅτι ἄγοντα εἰρηκεν, οὐ φέροντα: οὐ γὰρ αὐτὸς ἐβάσταζεν. A. Ar. 143.

370 ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲν σε ῥέξω κακὰ: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ δὲν παρέλκεται. A. Ar. 322.

383 Ἴλιον ἱερὴν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

394 ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ μετ' ἐκπλήξεως ἐθεώμεθα. ABM. Ar. 149.

395 (Achilles) νεχολωμένος Ἀτρεΐωνι: ὅτι τὴν μῆ-
νιν διὰ τοῦ χόλου (Bekk. χόλος) ἀντέφρασεν. V. Ar. 137.

A versu 405 usque ad 504 eadem recentiori manu qua codex alias suppletus — non sine mendis descriptus est. Vil-
loiso. Unde et hic scholia A desunt. In codd. B et V. non-
nulla sunt ex Aristonico derivata, velut ad 409, 444, 462, 471,
474, 487, fortasse etiam ad 476 qui rejectus esse dicitur in
cod. V. Cf. Athen. p. 12.

νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς

476 ἔσθων καὶ πίνων· ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.

Versu 475 docemur Achillem cum maxime recentem esse a coena; abusive igitur positus vs. 628 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος.

495 πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἧλυθον υἱὲς Ἀχαιῶν. Ut Priamus hos quinquaginta filios ex pluribus ux-
oribus sustulit, ita fortasse etiam Neleus duodecim illos quos
habuisse dicitur A 692. Nam e Chloride tres tantum genuit
λ 286. πρὸς τοὺς χωρίζοντας.

496 ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν.
Hinc Zenodotus scripsit ἰογάστριος pro ὁμογάστριος Φ 95.

Ω.

512 τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει· ἡ διπλῇ
ὅτι καταχρηστικῶς τὰς σκηναὺς οὕτως εἶπεν. Α.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο διος Ἀχιλλεύς,

514 καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἤλθ' ἵμερος ἡδ' ἀπὸ
γυίων· ἀθρεῖται· προεῖρηται γὰρ ἰκανῶς διὰ τοῦ αὐτὰρ
ἐπεὶ ῥα γόοιο, καὶ ἀκύρως τέθειται τὸ γυίων· οὐ γὰρ
οὕτως λέγει πάντα τὰ μέλη, ἀλλὰ μόνον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς
πόδας. Α. Ar. 119.

522 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνον, ἄλγεα δ' ἔμπεης
ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν—522· ὅτι τὸ ἀπλοῦν
ἐστὶν ἔξεν· τούτῳ δὲ ἀνάλογον τὸ σύνθετον κατ' ἄρ' ἔξεν,
οὐχὶ ἔξεν (Legitne ἔξεν etiam Γ162 H 115?). καὶ ὅτι τὸ ἔμ-
πεης ἀντὶ τοῦ ὅμως. ἐσθ' ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως· ἔμπεης
μοι δοκεῖ δαῖδων σέλας (σ 353 Ar. 145). Α.

527 δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὐδὲι
δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων.

527· ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν Ἡοιδῶν (ἐ. 94) τὸ περὶ τοῦ
πίθου μύθευμα, καὶ ὅτι δύο τοὺς πάντας λέγει πίθους.
τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων ἓνα μὲν τῶν ἀγαθῶν, δύο δὲ τῶν
κακῶν ἐδέξαντο Α. Ar. 191.

528· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐάων ἀντὶ τοῦ ἀγαθῶν· καὶ τὸ
υἱὸς ἐῆος (550) ἀγαθοῦ. διὰ δὲ ἄγνοιαν ὁ Ζηνόδοτος γρά-
φει ἐοῖτο (Ar. 121). καὶ ὅτι τὸ ἕτερος ἐπὶ δύο. Α.

544 ὅσσον Ἀέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς
ἐέργει· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἄνω ἀντὶ τοῦ ἀνά, καὶ πρὸς τὸ ἐέρ-
γει, ἢ ἡ ἀνείργει καὶ περιορίζει. Α. Cf. p. 28.

545 καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε· ἡ διπλῇ ὅτι ἐτέρα καθ'
Ὀμηρον ἡ Φρυγία τῆς Τροίας. οἱ δὲ νεώτεροι συγχέουσιν.
Α. Verba τῆς Τροίας inseruit L. Cf. Ar. 238.

550 οὐ γάρ τι πρήξεις ἀναχήμενος υἱὸς ἐῆος,
οὐδὲ μιν ἀναστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πά-
θῃσθα.

550· ἡ διπλῇ περιστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐοῖτο
(cf. ad 528). καὶ ὅτι λείπει ἡ περὶ (p. 26). Α.

551· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει, οὐκ ἀναστήσεις αὐτόν, ἀν
μὴ πρότερον κακὸν πάθῃς, ἀλλὰ πρότερον κακὸν πείσῃ ἢ
ἀναστήσεις αὐτόν. τοιοῦτο δέ ἐστι καὶ τὸ τὴν δ' ἐγὼ οὐ
λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπεισιν (A 29). Α.

Ω.

556 (σὺ δὲ δέξαι ἄποινα) πολλά τὰ τοι φέρομεν. σὺ
δὲ τῶνδ' ἀπόναιο καὶ ἔλθοις

σὴν ἐς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.

556. 557: ἀθετοῦνται ὅτι ἀνάρμοστοι τῷ προσώπῳ αἱ
εὐχαὶ καὶ ἐπαντόφωρος ἡ ὑπόκρισις. A. Versum sequentem
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄρᾱν φάος ἡελίοιο — Alexandrinis igno-
tum ne Eustathius quidem novit, qui p. 1364 fin. ὄρα inquit ὅτι
τὸ ἔασας ἔλλειψιν ἔχει μυστικωτέραν.

566: οὐδὲ γὰρ ἂν φυλακοὺς λάθοι: ἡ διπλῇ οὐ
οὕτως ἐσχημάτισε τοὺς φύλακας.

572 Πηλεΐδης δ' οἴκοιο λέων ὥς ἄλτο θύραζε:
καταχρηστικῶς τὴν κλισίαν δῶμα (512) οἶκον δόμον (673)
εἶπεν. V. Ar. 152.

574 Αὐτομέδων καὶ Ἀλκιμος: ἡ διπλῇ ὅτι συγκέ-
κοφε τὸν Ἀλκιμέδοντα Ἀλκιμον εἰπών. A.

577 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοιο γέρον-
τος: ἡ διπλῇ ὅτι τὸν Ἰδαῖον ἐπιθετικῶς καλήτορα εἶπεν.
A. Cf. ad 701.

594 (Ἐκτορα διὸν ἔλυσα) πατρὶ φίλῳ, ἐπεὶ οὐ μοι ἀει-
κέα δῶκεν ἄποινα.

σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν.

594: ἀθετοῦνται, ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἔνεκα δῶρων λέγει ἀπο-
λελυκέναι τὸν νεκρόν· ὑπὸ γὰρ τοῦ Διὸς ἠναγκάσθη, ἐπεὶ
οὐκ ἂν τὴν ὑπὲρ Πατρόκλου τιμωρίαν δῶρων ἠλλάξατο. A.
604 (Νιόβης) ἔξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἠβώοντες

τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

604: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ νεώτεροι διαφωνοῦσι περὶ τοῦ ἀρι-
θμοῦ τῶν Νιόβης παίδων· οἱ μὲν γὰρ δεκατέσσαρας οἱ δὲ
εἴκοσι τοὺς Νιοβίδας λέγουσιν. A. Ar. 187.

605: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκεν. A.

613 ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
νῦν δὲ πού ἐν πέτρῃσιν ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,
ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεῶν ἔμμεναι εὐνάς
νυμφῶν, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
ἔνθα λίθος περ εἴουσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.

613: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν διαφωνίαν τῶν νεωτέρων· φασὶ
γὰρ καὶ αὐτὴν ἀπολελιθῶσθαι, Ὅμηρος δὲ οὐ. A. Ar. 187.

614—617: ἀθετοῦνται στίχοι δ', ὅτι οὐκ ἀκόλουθοι τῷ

ἢ δ' ἄρα σίτου μνήσας· εἰ γὰρ ἀπελιθώθη, πῶς σιτία προσηνέγκατο; καὶ ἡ παραμυθία γελοία· φαγέ, ἐπεὶ καὶ ἡ Νιόβη ἔφαγε καὶ ἀπελιθώθη. ἔστι δὲ Ἡσιόδεια τῷ χαρᾷ κτῆρι, καὶ μᾶλλον γε τὸ ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρῶσαντο. (Cf. Theog. 8). καὶ τρεῖς κατὰ τὸ συνεχές τὸ ἐν. πῶς δὲ καὶ λίθος γενομένη θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει; προηθετοῦντο δὲ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. A. Ar. 358.

624 ὥπτησαν δὲ περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα· σημειοῦνται τινες ὅτι Ἡσιόδος ἐποίησεν ὥπτησαν μὲν πρῶτα, περιφραδέως δ' ἐρύσαντο. οὐδεὶς δὲ περιφραδέως ἐξέλκει κρέα, ἀλλὰ μᾶλλον ὀπτᾷ. A.

628 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδυτύος ἐξ ἔρον ἔντο· ἡ διπλῇ ὅτι κατακέχρηται τῷ σίγῳ. ὁ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἤδη κεκόρεσται· λέγει γὰρ νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς (475). A. Cf. ad I 222.

665 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν δαινυτό τε λαός· ὅτι μετὰ τοσαύτας ἡμέρας ἔκαιον καὶ μετὰ τὴν ταφὴν περίδειπνον ἐποιοῦν. A. Apud Bekkerum sic est: ὅτι μετὰ τούτων τῶν ἡμερῶν ἔκαιον καὶ μετὰ τὴν ταφὴν τὸν δείπνον ἐποιοῦν. A. Corr. L. Cf. ad Ψ 29.

701 κήρυκά τε ἀστυβοώτην· ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα, ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ᾄσκει βοᾷν. A. Cf. ad 577.

735 (Ashtanactem aliquis Graecorum) ῥίψει χειρὸς ἐλὼν ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον· ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν κινηθέντες οἱ μεθ' Ὀμηρον ποιηταὶ ῥιπτόμενον κατὰ τοῦ τείχους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰσάγουσι τὸν Ἀστυάνακτα. AD. Ar. 180.

795 καὶ τὰ γε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες· ἡ διπλῇ ὅτι τὴν σορὸν λάρνακα εἶπεν (Ar. 152). A. Cf. ad Ψ 92.

INDEX AUCTORUM.

- Aeschylus β 862 θ 70 ε 593 χ 209 χ 351 (ἐν Φρυγίῳ).
 Alcman ε 774 ν 138.
 Ammonius ὁ Ἀριστάρχειος κ 398 τ 365 (ἐν τῷ περὶ τῆς ἰκευδοθελοῦς
 διορθώσεως).
 Anacreon γ 219.
 Antimachus β 2 δ 439 ξ 500 ω 71 (οἱ περὶ Ἀ.).
 Apollodorus θ 221.
 Apollonius λ 97.
 Archilochus ζ 507 λ 786.
 Aristarchus α 5, 323, 434 β 347 (αἱ Ἀριστάρχου), 837 δ 400 ζ 4 (αἱ
 Ἀριστάρχου). η 127 θ 97, 209, 493, 535 ε 169, 225, 242, 297, 401 κ 53,
 398 λ 72 μ 128 ν 617 (αἱ Ἀριστάρχου) 691. ο 56, 86 π 116 ρ 125, 172,
 392, 404, 456, 681 (αἱ Ἀριστάρχου). σ 171 (ἡ Ἀριστάρχου), 570 φ 262,
 343 χ 440 ψ 120 (αἱ Ἀριστάρχου). 307 ω 28, 110.
 — ἐν τοῖς ὑπομνήμασι ζ 4 μ 258.
 — ἐν τοῖς περὶ τοῦ ναυστάθμου μ 258 ο 449.
 Aristonicus δ 22 η 256 θ 535 κ 398 ο 86.
 Aristophanes Byzantinus θ 284, 385, 557 κ 51, 253, 387 λ 13, 180, 515,
 767 μ 22, 175, 350, 450 ξ 95, 114, 213, 317 ο 231 σ 597 ψ 824 ω 6, 614.
 Astydamas tragicus ζ 472.
 Callimachus γ 371 λ 62 σ 39.
 Callistratus φ 126.
 Chamaeleo ψ 94.
 Crates ε 169 ξ 31 ψ 679 ω 282.
 Didymus θ 535 ο 86.
 Dionysius θ 221 μ 300 ο 712 π 810 ρ 24, 125, 218 τ 49 χ 379.
 — ὁ Θραξ ο 86.
 — ὁ Σιδώνιος μ 36 τ 365.
 Eratosthenes κ 364 ω 282.
 Euphorio ε 206.
 Euripides β 45 (Phoeniss. 26, 812) β 353 (ἐν Παλαμήδει). π 718.
 Hellanicus (οἱ περὶ Ἑλλ.) ε 269 ο 651.
 Hesiodus β 507 ε 269 θ 455 ε 246 λ 155, 601, 750 ξ 119, 124, 338
 π 748 ω 25, 45, 527, 624.
 Ibycus ε 5 θ 491 χ 23.

Ister β 110 x 199, 298 ν 629 ο 230 τ 34.

Nemesio x 398.

Pheresydes π 175.

Philetas β 269 ζ 459 η 171 φ 126 χ 308.

Philoxenus ι 219.

Pindarus β 670.

Posidonius ὁ ἀναγνωστὴς Ἀριστάρχου ζ 511.

Simonides β 2, 871.

Sophocles β 649 ι 575 (ἐν τῷ Μελεάγρῳ).

Sophron λ 385.

Stesichorus ε 31.

Thucydides β 867.

Timotheus ι 219.

Zenodotus α 4, 5, 8, 24, 34, 42, 46, 56, 60, 62, 68, 69, 73, 80, 83, 86,
100, 117, 129, 143, 158, 163, 198, 204, 208, 212, 216, 218, 225, 249,
251, 260, 271, 329, 336, 351, 393, 396, 400, 404, 434, 446, 488, 530,
559, 566, 609, 611 β 1, 4, 11, 55, 56, 60, 111, 156, 161, 187, 196,
220, 226, 227, 231, 239, 297, 299, 302, 314, 318, 435, 448, 484, 502,
507, 520, 528, 532, 553, 571, 579, 612, 616, 626, 634, 641, 658, 667,
673, 681, 686, 690, 694, 697, 718, 724, 726, 741, 852 γ 27, 56, 71,
73, 92, 98, 100, 152, 155, 206, 211, 243, 273, 279, 280, 334, 339,
361, 364, 423, 453, 458 δ 88, 123, 160, 282, 339, 478 ε 31, 53, 128,
146, 156, 161, 187, 194, 249, 263, 323, 329, 638, 708, 734, 807, 898
ζ 34, 112, 135, 266, 511, 514 η 9, 114, 127, 153, 256, 390, 482 θ 1,
25, 28, 53, 55, 128, 139, 207, 284, 312, 349, 371, 377, 385, 447, 470,
493, 501, 503, 526, 528, 535, 557, 562 ι 3, 14, 23, 36, 131, 270, 404,
405, 447, 506, 537, 594, 612, 616, 638, 641, 664 κ 1, 10, 25, 45, 98,
127, 175, 240, 253, 317, 515, 520, 545, 546 λ 13, 27, 32, 86, 104, 106,
111, 142, 179, 368, 413, 480, 492, 515, 528, 548, 589, 705, 730, 795
μ 34, 175, 230, 295, 340, 342, 346, 348, 359, 365, 366, 368, 444, 450,
463 ν 68, 148, 171, 203, 222, 315, 423, 610, 627, 692, 694, 712, 808
ξ 37, 95, 114, 135, 136, 162, 169, 274, 366, 376, 394, 442 ο 138,
169, 192, 225, 347, 356, 377, 405, 439, 470, 480, 587, 625, 640, 716
π 89, 93, 140, 150, 161, 188, 202, 243, 432, 507, 666, 677, 697, 710,
748, 807, 812 ρ 7, 15, 51, 134, 153, 260, 392, 404, 456, 545, 582,
595, 700 σ 39, 148, 155, 160, 174, 222, 230, 247, 287, 339, 483, 570
τ 14, 15, 26, 77, 246, 342, 384, 387 ν 11, 114, 138, 261, 273, 283,
484 φ 2, 17, 95, 169, 195, 262, 335, 538 χ 216, 378 ψ 307, 527, 533,
753 ω 47, 293, 528, 550.

ERRATA QUAEDAM GRAVIORA ET ADDENDA.

p. 9 l. 9 pro *A* 137 l. *A* 324.

p. 23 l. 25. pro videtur l. videbatur.

p. 132 l. 1. pro προήκατο l. προήκοντο.

p. 133 l. 8. pro ἔργον l. ἔργον.

p. 173 omissum est schol. ad K 68 πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἀνδρα
ἐκαστον: ὅτι ἀρχαῖα ἢ συνήθεια, ὥστε εἰ που τοιοῦτον εὐρίσκοντες, εἰδί-
ναι δεῖ ὅτι οὐκ ἐπιθίτον ἔχει χώραν. A. Hoc cur adnotaverit Aristar-
chus, vix potest explicari, nisi fuerunt, qui patronymica quaedam pro
epithetis haberent, qualia sunt Ἀρμονίδης E 60 Ὀνητορίδης γ 282 Τρι-
πιδῆς χ 330. L.

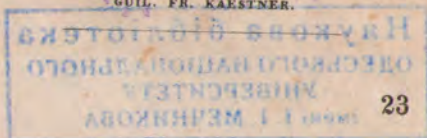
p. 273. l. 5 pro στομάχον l. στομάχον.

Ibid. l. 32. Hoc scholion fortasse non recte explicui p. 31. Nam inter
duos locos P 80 et Σ 10 non id tantum interest quod tetigi, sed etiam
hoc. Cur Euphorbus qui Dardanus est Τρώων ὁ ἀριστος dicatur, fa-
cile apparet, Dardani enim Troes sunt; non autem cur Patroclus qui
Locrus est, Μυρμιδόνων ὁ ἀριστος.

GOTTINGAE,

TYPIS EXPRESSIT OFFICINA ACADEMICA DIETERICHIANA.

GUL. FR. KAESTNER.

02/09/25

902907

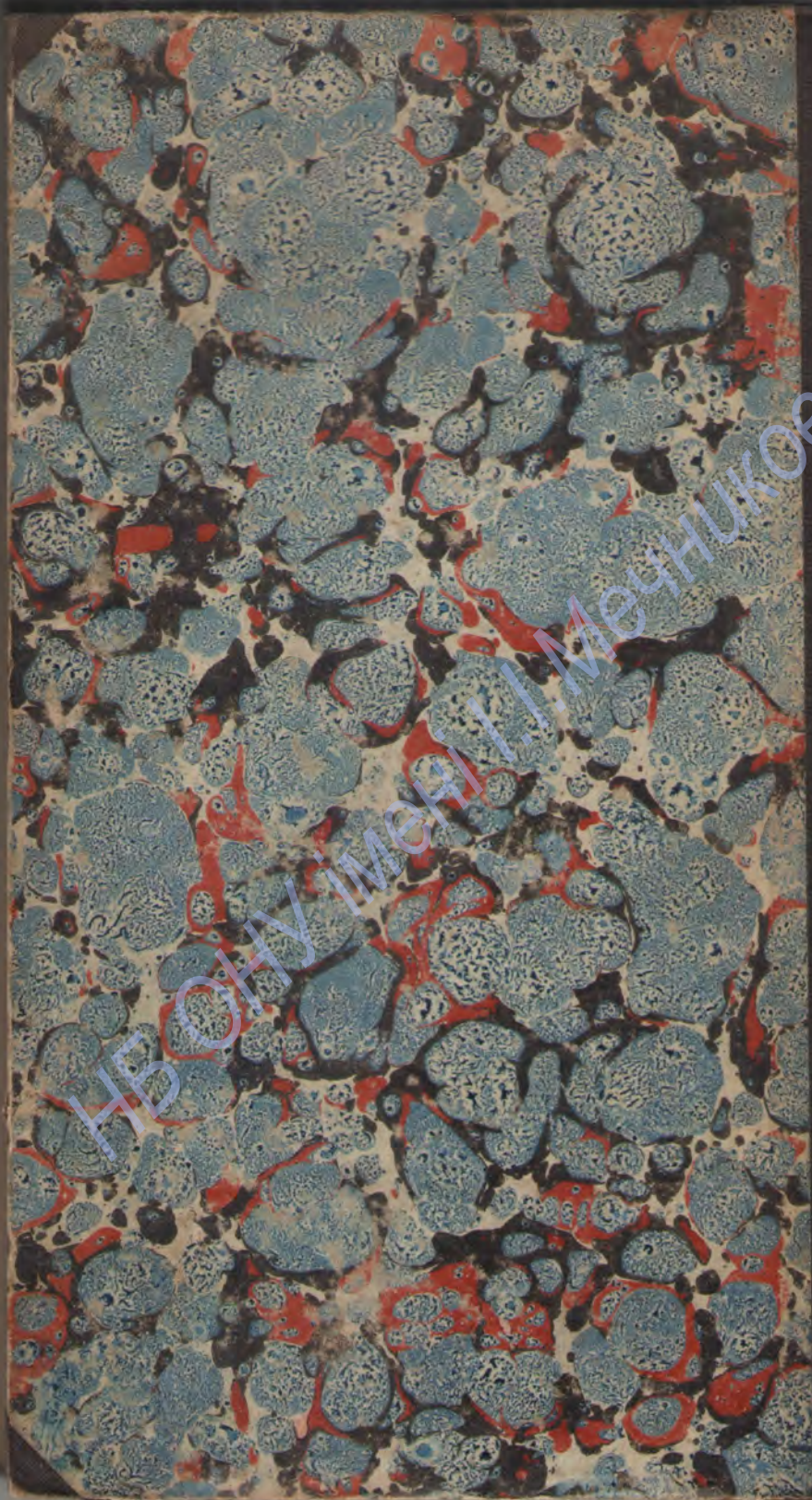
НБ ОНУ

~~24.481.~~

4-21741.

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ имени Мечникова